

an 100.000 t/m

MINUTENBLAD

Reacties.

DOSSIËR No. OD 411 deel III

NAAM: ^{Organisatie} Anti-Commun. ~~Propaganda~~, Acties en

*Gedien door H KEM 40 D
Jen. CVM₃ (i.v.m. 111066. D P Blak 5/2 '52 CVM₃)*

2 Voor zover van de geagendeerde stukken (in dit OD geborgen) het schutblad aanwezig was dit bijgevoegd.

Febr. 69
K.C.D.
Werkgr. *[Handwritten mark]*

CO 132345 ORJ 411

SM

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD
(Slechts bij definitieve opberging invullen)
~~ONTGEGEVEN~~

ORJ 411

O.K. zie stuk

ACD/Sect B VII Dat. 17/4. Par. Int.

Achtereenvolgens aan:

Kees

B

J.H.

C.H.

H.W.

[Handwritten signature]

Verantw. voor
de afdoening

[Handwritten signature]

II. ACD, namens deze

Dat: 4/3/52 *[Handwritten initials]*

Interne aanwijzingen ACD

ACD/KB Dat. 24/6.51 Par. *[Handwritten initials]*

Ed	Sectie	BEHANDELING	Azr./Par	Dat.
Kees	<i>[Handwritten initials]</i>		ACD/KB	4/5
3	B VII		SB	6.3.52
6/3	B VII	gkimmigement, niet meer van belang	<i>[Handwritten initials]</i>	17-4
	B VII	kannt u hetlog of dien?	SB	22-4-52
17/4	<i>[Handwritten initials]</i>		ID	20/4
	senien		<i>[Handwritten initials]</i>	28/4
C	Ek		<i>[Handwritten initials]</i>	29-4-52
	<i>[Handwritten initials]</i>	2-5/52		

202

VERVOLG
 DUPLICAATBLAD op Schetsblad No.

Afd.	Lectie	Behandeling	Afs. Par.	Dag.
<u>202</u>	CVN		CVN	6/5
2/5	CRC ACD	T ingelicht by nota van 4 Mei '53	CRC h	Dinsdag 9/5
	DIS	nie skaat	a/b/k	14/5 p.
acd	d	Gemeen	Dis R	29-5-53

Aan: MBO/GRC/4

CO 132.395

Van: V

UITGEBEKT

8 MEI 1952

No. 132.395

7 Mei 1952

Betr.: B. EMANS te Groenlo

7561 13W 8

Hierbij wordt Uw aandacht gevestigd op de persoon
van:
B. EMANS, geboren 15 Januari 1929,
wonende Nieuwstad A. 98 te Groenlo,
van beroep opticien-radiomonteur.

Volgens een, betrouwbaar te achten, bericht zou be-
trekkens verschillende malen een radiosendapparaat hebben
gebouwd en zonder vergunning ook zelf uitzendingen hebben
versorgd.

7 Mei 1952

Origineel afgegeven.

Roelofs⁻⁵¹

CONFIDENTIEEL

G.M.,

28 Februari 1952.

Litt S 15 - S 2 - GRVD - 520276 - Conf.

06 375 06393

Bijlagen: twee.

B

6.159 6.563.2
6.563.2 6.159

Onderwerp: R.K. Verzetspartij.

Verwezen wordt naar dzz. brief N

GRVD -115/5 -

Conf. dd. 31 Januari 1951.

29 FEB 1952
ACD/1323/5

102421

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ 411

In vouwe dezès gelieve U aan te treffen een uittreksel uit een veiligheidsrapport, opgemaakt door Z., naar de inhoud waarvan korthedshalve wordt verwezen.

Hoofd G 2 B H.K.G.S. is eveneens door mij op de hoogte gesteld.

C.S.

NET O.K.
ACD/4/3
DAT. 2/6-12
PAR: 48

AAN Hoofd B.V.D. (2 x).

VEILIGHEIDSBERICHT

CONFIDENTIEEL

Datum van het bericht: 16 Februari 1952.
 Rapporteur:
 Van wie is het bericht afkomstig: Onderzoek n.a.v. verkregen mededeling;
 Betrouwbaarheid van het bericht: Betrouwbaar;
 Betrouwbaarheid berichtgever: -----
 Welke acties zijn ondernomen: Inname van bescheiden betrekking hebbende op de z.g. organisatie.
 Met wie wordt samengewerkt: Z. te Groenlo.

Onderwerp: Organisatie W.G. Nederland.

Thans is komen vast te staan, dat gegevens mij ten aanzien van deze partij verstrekt, zeer overdreven geweest zijn. Deze partij is in geen enkel opzicht landelijk, doch alleen plaatselijk. De organisator blijkt te zijn L.H.ERNST, wonende Borculoscheweg D.86a te Groenlo.

L.H.ERNST hierover gehoord, waarbij deze mij het navolgende verklaarde:

" In het voorjaar van 1950 was ik bevriend met Bettie EMAUS, wonende Nieuwstad te Groenlo.

Deze Bettie EMAUS is van beroep Opticien-radiomonteur en heeft verschillende malen een radio-zendapparaat gebouwd.

Ik ben er verschillende malen bij geweest, dat Bettie een uitzending met zijn eigen gebouwde zender verzorgde en daar hij geen vergunning had om uit te zenden ging een en ander nogal geheimzinnig toe. Zodoende kwamen wij dus in een nogal geheimzinnige sfeer en besloten dat het beslist nuttig kon zijn om een anti-communistische organisatie in Nederland op te bouwen. Wij maakten hiervoor verschillende plannen die allen uit onze fantasie zijn geboren.

De naam die wij voor deze organisatie hadden uitgedacht was W.G. hetgeen zou betekenen Wit-Geel, zijnde de kleuren van de Paaselijke vlag. Verschillende jongens in en om Groenlo heb ik gevraagd lid te worden van deze organisatie en de totale sterkte is 15 a 20 hoofden.

Thans zie ik wel in dat een en ander zo niet kan voortgaan en heb ik besloten om hiermee te eindigen.

De Geestelijkheid in Groenlo was hiermede niet op de hoogte. Wel heb ik er over gesproken met Pater Couwenberg, die thans Aalmoezenier is te Nijmegen."

Door mij wordt hierna toegevoegd, dat L.H.ERNST een grote fantast is en dat het woord spionage op hem een magische invloed heeft.

Zie voor de personen die lid waren e.d. zijn geweest van de Organisatie W.G., Bijlage No.1.

Daar de persoon L.H.ERNST thans in militaire dienst is, komt het mij gewenst voor om zijn commandant omtrent hem in te lichten. Zijn volledige militaire gegevens zijn:

Dpl.Sold.L.ERNST, Legernummer 310910091, 1e Kanon.Bt. Sectie I, Klasse B, R.V.A. Prins Frederik, gelegerd in de Oranje Nassau-kazerne te Bergen op Zoom.

~~CONFIDENTIEEL~~

BIJLAGE

BEHORENDE BIJ RAPPORT d.d. 16 FEBRUARI 1952.

- ✓ 1. B.EMAUS, Nieuwstad A.98 te GROENLO, geboren d.d. 15 Januari 1929, van beroep Opticien-radiomonteur, op zijn kaart stond vermeld dat hij een zeer belangrijke inlichtingendienst (prive) heeft;
- ✓ 2. W.KAAK, Beltrumschestraat A.163 te GROENLO, geboren d.d. 27 October 1931;
- ✗ 3. H.TIJDINK, Rapenburgerstraat A.264 te Lichtevoorde, geboren d.d. 19 November 1931;
- ✓ 4. J.KRAMER, Wooldstraat te Winterswijk;
- ✓ 5. N. te BRAAKE, Beltrumschestraat No.A.277 te GROENLO, geboren d.d. 28 Juni 1924;
- ✓ 6. H.van BERKEL, Borculoseweg D.86a te GROENLO;
- ✓ 7. W.TIJDINK, Nieuwe Maat A.136a te Lichtevoorde, geboren d.d. 8 Juni 1932;
8. L.ERNST, Borculoscheweg D.86a te GROENLO;
- ✓ 9. B.KAAK, Sevelderstraat A.71 te Groenlo, geboren d.d. 4 Maart '32;
- ✓ 10. H.te BRUIN, te Groenlo;
- ✓ 11. H.HUITINK, Aaltenseweg C.84 te GROENLO;
- ✓ 12. J.WIENETJES, Arnhemseweg No.36 te AMERSFOORT;
- ✓ 13. H.OOSTENDORP, te Lichtevoorde;
- ✗ 14. Fr.RIKKERINK, te Lichtevoorde;
- ✓ 15. M.G.LAMERS, Wal A.32 te GROENLO;
- ✓ 16. H.M.J.KAAK, Kevelderstraat A.71 te GROENLO.

De hierboven vermelde gegevens staan vermeld op een papier dat door mij in het bezit van L.H.ERNST is aangetroffen alsmede de kaarten welke eveneens in zijn bezit werden aangetroffen.

~~ONAFGEDAAN~~

OD 411

CO 130239

V
[Signature]

of 411

Afd./Sect.: B VII Dat.: 14-7-52 Par.: mb.

Interne aanwijzingen ACD.

M ACD. Dat.: Par.:

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

ACHTEREEENVOLGENS AAN: B

VERANTW. VOOR ADM. AFDOENING: B

Afd. Sectie Behandeling

H.ACD, namens deze

Dat.: 14/7/52

Afz./Par. Dat.

Afz./Par.	Datum	Text	Afz./Par.	Datum
<u>B</u>	<u>14/7/52</u>	<u>B VII</u> <u>nota aan B IX</u>	<u>10/6</u>	<u>11.2.52</u> <u>1-5-52</u>
<u>19/7</u>	<u>19/7</u>	<u>to</u> <u>van de inhoud is kennis genomen</u>	<u>10/6</u>	<u>10/6</u>

19/7: B IX a. inhouding in kennisgeving
van de inhoud van Rapport K.2 B aan KTB
no T/490 d.d. 7-7-52.H.
(CO 126767. ACD no 143602).

Gerec

mb.

assistent 10/6/52

00 130239

N O T A

Aan B. IX
Van B VII

UITGEBEKEN

No. : B 130239

B AV 3

In antwoord op Uw brief d.d. 31 Januari 1952
deel ik U mede, dat de bij de betreffende relatie
van de Dienst-terzake de toezending uit Frankrijk
van anti-communistische prentbriefkaarten met de
beeltenis van Stalin gevraagde inlichtingen nog
niet werden ontvangen. Zodra nadere gegevens ter
beschikking staan zullen U deze ter kennis worden
gebracht.

(Expresse)

16 JUNI 1952

B VII, 16 Juni 1952.

Aan: ~~H.B.~~ S.
Van: B.IX,
Bijl.: 1.

agenda
4-2-52

6.159	6.159
05.2	07.24
7 FEB 1952	
ACD/130239	

Van een relatie te Rotterdam werd bijgaande afbeelding ontvangen, die aan hem en enkele hem bekende personen in een enveloppe uit Parijs was toegezonden.

Alle personen, die relatie kende en die deze afbeelding ontvangen hebben, zijn evenals relatie Rooms-Katholiek.

Men vindt deze actie nogal vreemd, reden waarom mij een exemplaar ter hand gesteld werd ter kennisname en met de vraag of was na te gaan, wie de hand heeft in deze actie.

's-Gravenhage, 31 Januari 1952.

Thans blijkt dat KARA (L) reeds inlichtingen heeft gevraagd in Frankrijk.

B.IXa.

OD 411

~~BEREIK~~ / NOTA AAN:

HB

Reg.

ACDno.

Van BSV: I

BSV-no.: 1229

Bijlagen: 130221

Bezocht: Gem. Pol. Veendam
7-3-52.

Betreft: "Alarm"

Via BSV doongezonden aan: AGENDA,

aan: B VII

aan:

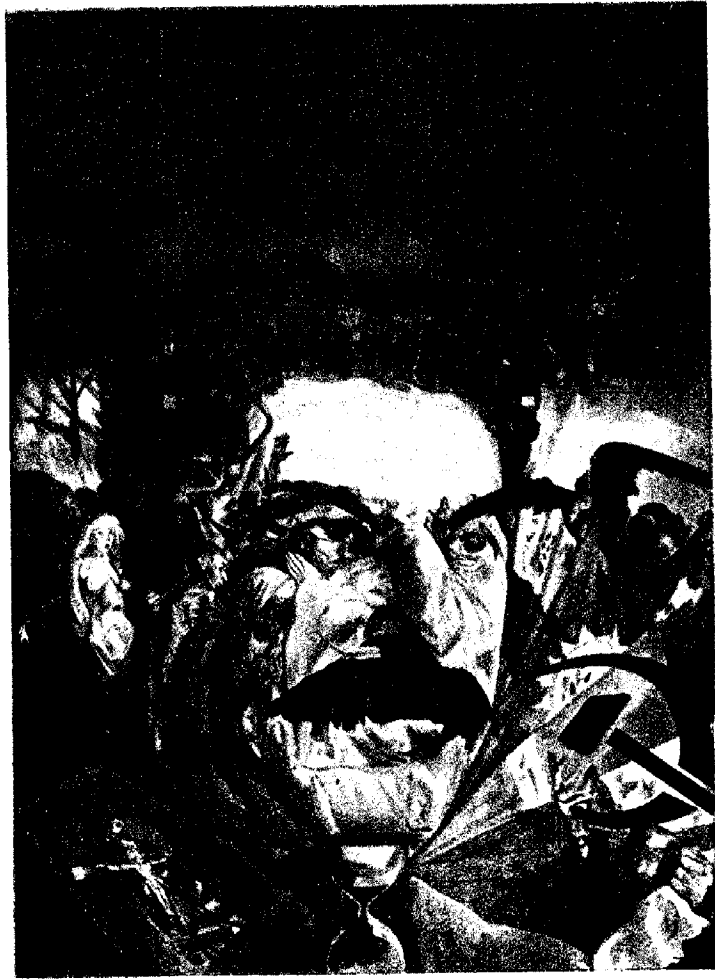
aan:

27-3-52
waarna terugzending aan BSV, en wel: ~~8/22~~
voor rapporten, ter kennisneming van
eventuele verdere actie;
voor nota's, ter afwerking.

Copieën in: OD 672-Veendam

Met de Korpschef plannen besproken om deze organisatie te penetreren. Blijkt intussen niet meer nodig, omdat bericht is ontvangen dat deze organisatie haar werkzaamheden heeft gestopt, reden waarom ik er niet uitvoeriger op inga.

26-3-52.

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD,
(Slechts bij definitieve opberging in te vullen).

ONAFGEDAAN

CO ^v 130221 0.5.411

68/111
J. e. b. k.

Afd./Sect.: B VII Dat.: 1-4-52 Par.: [handwritten]

Interne aanwijzingen ACD. Met nota no. 2, 3/4/52

ACD. 4B Dat.: 6/5/52 Par.: 19 (K)

23/4/52

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

ACHTEREENVOLENS AAN:

Kenn - B - 10th

H.ACD, namens deze

VERANTW. VOOR ADM. AFDOENING:

10

Dat.: 8/4/52

Afd. Sectie

B e h a n d e l i n g .

Afz./Par. Dat.

Kenn 1/2 Hand

ACD B 9/2

B B VII

B VII

DSV no 127900

DSV. nota 1229

B VII ker in zage "Alarm"

Organisatie inmiddels opgeheven
per 3.4.52

5/3 - 12.2.52
12.2.52
26/3

1/3 24
4/3 44

D
ker ferien

10 24

Aan : H.B. ⁴
Van : B.IX.
Nr. 202/1952.

Agenda

	6.159	
6.66	6.66	
6.159	6.159	
2.5	05.26	

1-2-52
7 FEB 1952.
ACD/130221

OP KAART
ACD/48
DAT: 6/5/52
PAR: GP

Een betrouwbaar contact uit oud-illegale kring, deelde aan rapporteur mede, dat er momenteel van de provincie Groningen uit opnieuw gestreefd wordt naar de vorming van een illegaal rechts blok als tegenhanger van het opdringende communisme.

De organisatoren van deze groep, deden aan meerdere (naar hun oordeel) betrouwbare oud-illegalen een bulletin, onder het opschrift "Alarm" toekomen, in welk drukwerk zij bedoelde oud-illegalen opwekken om medewerking te verlenen door het verstrekken van alle mogelijke inlichtingen over in hun gemeente woonachtige communisten.

Een fotocopie van een dergelijk bulletin wordt hierbij gevoegd.

's-Gravenhage, 31 Januari 1952.

ALARM

Bulletin over en tegen communistische activiteiten en ideeën.

No. 1

December 1951.

Ter inleiding

Alarm !

Inderdaad alarm! De spanningen in de wereld nemen toe. De communistische activiteit is groot. Er dreigt gevaar. Vandaag reeds! Alhoewel een oorlog misschien direct voor de deur zal staan, is er toch reeds een zeer groot gevaar aan de hand. De communisten zijn dusdanig actief, dat we noodwendig de vertrouwden uit de oud-illegaliteit hierover menen te moeten inlichten en opwekken tot een tegen activiteit. Er moeten voorbereidingen worden getroffen, en bepaalde dingen worden uitgevoerd, nu het nog kan. Daarom dit bulletin. Mogen wij op U rekenen? Wij vertrouwen er op.

Aarzelend doch onder sterk aandrang zijn wij tot deze uitgave overgegaan. Het blijkt noodzakelijk daar er anders moeilijk contact kan worden onderhouden.

Dit bulletin verschijnt "illegaal". Waarom? Omdat wij van de communisten heel goede activeringsmethoden hebben geleerd. Maar... daarbij is Uw geheimhouding noodzakelijk. Dit bulletin gaat alleen naar vertrouwde, ons bekende, personen. Een per gemeente. De tijd is rijp voor actie.

Wat wij van U verwachten:

- U verzamelt alle namen, met geboortedatum en adres, van communisten (leden C.F.N., sympathiserenden en geheime leden) in Uw gemeente. Ook het beroep, de werkgever en allerlei bijzonderheden. B.v. Carel Lodewijks geb. 15-5-10 te Groenloob. Adres: Winterswijk Carel Frederiklaan 27. Gehuwd, 3 minderjarige kinderen. aangesloten lid. Schrijft in het blad "Jeugd". In het bezit van een stengun. Zeer fel propagandist. Is monteur bij de P.F.L. Telef. 805791. Verborg een dienstweigeraar. Lid van de gemeenteraad. Let op er is soms nog veel meer te noteren. En... alles kan belangrijk zijn. Noteer! Deze gegevens maakt U in duplo. Een voor uzelf en één voor ons.
- U verzamelt voorts gegevens over geheime vergaderplaatsen der C.F.N. en wie die vergaderingen bezoeken. Voorts over opslagplaatsen van wapens en C.F.N. verbindingswegen met diverse delen van ons land en het buitenland. Ook dit geeft U ons door.
- Voor dit doel hebt U enige vertrouwde medewerkers nodig. Kies lare met zorg.
- Deel Uw gemeente wijksgewijze in. Doe dit op strategische wijze.
- Wij verzoeken U geen verbinding te zoeken met het Instituut "Steenwettig Gezag". Hierover later meer.
- Tracht gegevens te verkrijgen over de C.F.N. verkiezingsactie 1952 in Uw gemeente. Tel van mogelijkheden zijn in de verkiezingsstijd om iets over de communistische activiteit (in ander gebied) gewaar te worden.

II.

6. Let op vraelingen !! Zend ons een spoedbericht zodra u ons "verdachts" opmerkt. B.v. bezoek aan communisten.

Wat U van ons kunt verwachten.

In het algemeen: alle mogelijke hulp. Inlichtingen, die voor U van belang kunnen zijn.

Deze twee zinnen zeggen "alles".

Weet U

dat in de communistische landen door vele verdrukten wordt gebeden om hulp en bijstand van de vrije landen ?

dat wij "verplicht" zijn deze verdrukten te helpen ?

dat in Tsjecho-Slowakije ongeveer 30.000 georganiseerde verzetslieden zijn ?

dat deze ondergrondse verzetsbeweging vrij goed is bewapend, doch ook dat zij een zware strijd hebben ?

dat deze verzetslieden buitenlandse steun moeten hebben willen zij kunnen volhouden ?

dat dit alles slechts een klein deel is van wat wij willen aan u vragen: hoe wij de wereld in zijn geheel inlichting kunnen geven.

Iets over het blad "Jeugd"

Het blad "Jeugd" is een uitgave van het A.N.J.V. Het bedoeld een blad voor en van de jeugd te zijn. Is het een jeugdblad ? Welnee ! het is zonder meer opruiende lectuur. Het no. van 6 Oct. 51 bevat een hoofdartikel over "Onmenselijke uitvinding in handen van de Amerikaanse politie !" Dit artikel handelt over de z.g. "leugenmachine".

Wij kunnen hier geen beschouwing aan weiden. t'Gaaf ons ditmaal alleen om even aan te duiden waarover het blad handelt. Na het hoofdartikel over "de oorlogsoefeningen op 15, 16, 17-18 Oct. Dit "verhaal" is kennelijk niet geschreven door een jeugdige. Dan een artikel over "Het vuur van het Festival wordt verder gedragen". "Het leven der Russen". "Jeugd aan de slag". (voor verbreiding van het communisme)

En dan een rubriek waarin de jeugd mag schrijven over "Wat verwacht je van het leven ?" Daarboven staat: "Wat er veranderen moet".

De rest is de moeite niet waard om te noemen. We noemen alleen nog; dat er wordt bemiddeld voor correspondentie met de Vrije Duitse Jeugd !!

En dat is de inhoud van een Comm. Jeugdblad. Niets wat des jeugds is treft U er in aan.

Tot slot: Waakt ! ook bij vredesberichten.

Vergeet niet: het communisme wil de

WERELDREVOLUTIE !

In het volgende nummer: Instructies, ... vens.

∟ volgt een verhaal

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD
 (slechts bij definitieve opberging invullen)
 O N A F G E D A A N

CO. 12770

08411

8

0/411

Afd./Sect.: B VII Dat. 21-7-52 Par. M

Interne aanwijzingen ACD

Wiel van der Sluis ACD 14/1/52

ACD/ M Dat. Par.

ACHTEREEVENVOLGENS AAN Via Kew amb H.ACD, namens deze

VERANTW. VOOR ADM. AFDOENING: B Dat. 16 Jan '52

Afd.	Sectie	Behandeling	Afz./Par.	Dat.
<u>Kew</u>			<u>Des. 16 Jan 52</u>	
			<u>B</u>	<u>17/1</u>
<u>B</u>	<u>B VII</u>		<u>SB</u>	<u>18.1.52</u>
	<u>B VII</u>	<u>Brief aan Gek. Friesland 14/6 '52 G.</u>		
<u>14/6</u>		<u>firmen BTH</u>		<u>24/1</u>
		<u>Genie</u>		<u>11/10.52</u>

21 2 JUNI 1952

127707

INTROEFT

VERTROUWELIJK

anti-communistische
prentbriefkaarten.

In antwoord op Uw brief no 1202 van 11 Januari 1952 deel ik U mede, dat de bij de betreffende relatie van de Dienst terzake de toezending uit Frankrijk van anti-communistische prentbriefkaarten met de beeltenis van Stalin gevraagde inlichtingen nog niet werden ontvangen.

Zodra nadere gegevens ter beschikking staan zullen U deze ter kennis worden gebracht.

HET HOOFD VAN DE DIENST.
Namens deze,

Aan de Heer Commissaris der
Koningin in de
provincie Friesland
te LEEUWARDEN.

L. L. van Laere

COMMISSARIS DER KONINGIN
IN DE
PROVINCIE FRIESLAND

OLEEUWARDEN, 11 Januari 1952.
Telefoon 3541

KABINET

No. 1202.

GEHEIM

*Dit stuk mag niet worden vernietigd dan mr. OLEEUWARDEN, 11 Januari 1952.
Telefoon 3541
afdeling afd. hoofd.*

Hierbij doe ik U toekomen een enveloppe met daarin een postkaart, uit Parijs toegezonden aan de Heer H.E.Schuilenga, Legeweg 206 te Dokkum.

Ook ik zelf heb enige tijd geleden een dergelijke kaart ontvangen, doch ik heb deze zonder meer vernietigd.

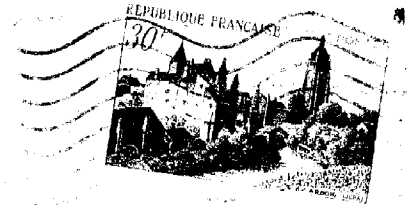
De burgemeester van Dokkum ontving de bijlagen van de Heer Schuilenga (hij behoeft deze niet terug te ontvangen) en geeft mij in overweging, Uw aandacht hierop te vestigen, hetgeen ik bij dezen doe.

De Commissaris der Koningin
in de provincie Friesland,

AAN het Hoofd van de Binnenlandse Veiligheidsdienst,
Javastraat 68,
te
's-GRAVENHAGE.

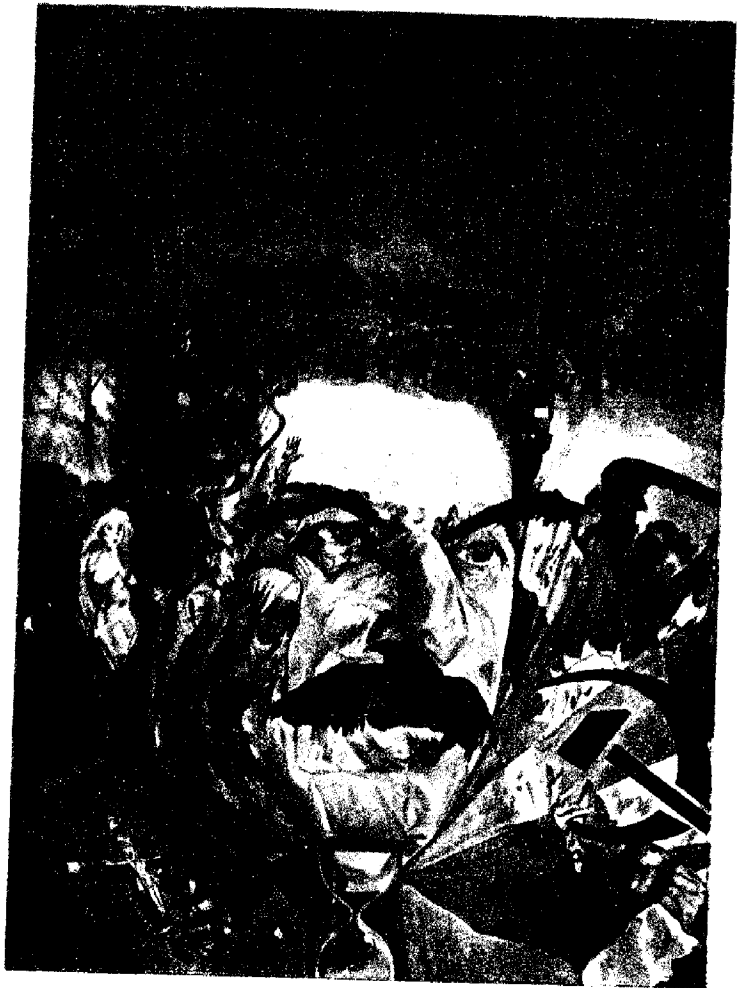
6.159
09.24-05.2
14 JAN 1952
ACD/127706

Payz Beer

Den Heer H.E. Schuilenga
Legeweg 206

Dokkum

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD
 (slechts bij definitieve opberging invullen)
 O N A F G E D A A N

CO. 72/52/

OD 411

[Handwritten initials]

01411

Afd./Sect. B VII Dat.: 21-7-52 Par.: Aut.

Interne aanwijzingen ACD

Met noemer ACD 14/1/52

ACD/ M Dat.: Par.:

ACHTEREEENVOLGENS AAN: Via Kees aan B

H.ACD, namens deze

VERANTW. VOOR ADM. AFDOENING: B

Dat.: 15 Jan 52

Afd.	Sectie	Behandeling	Afz./Par.	Dat.
<u>Kees</u>			<u>Aut</u>	<u>15 Jan 52</u>
<u>B</u>		<p>HB, B II, B VII, B III, BSV.</p> <p>Were 4D staat "kennelijke" nog in zijn hinder- schoenen.</p> <p>1. De rubricering is te hoog.</p> <p>2. Het betreft geen "misdrijf van de com- propaganda", doch juist van de tegenpartij.</p> <p>3. Er worden in hierzelfde rapport twee verschil- lende zaken aangehouden (verband is althans wel een te gezocht).</p>		
HB			<u>SB</u>	<u>17.1.52</u>
B II			<u>MS</u>	<u>17.1.52</u>
B VII		kg aan KARM is nota bet. prembriefkaarten verzonden na circulatie co top resten aan <u>B VII</u>	<u>CP</u>	<u>18-1-52</u>
B VII		gemein gr 3.1.52	<u>CP</u>	<u>22-1-52</u>
B VII		gelen 12.6 brief aan Trancher	<u>BSV</u>	<u>28-1-52</u>

Afd. Sectie Behandelings...
Afd. Par. Dat.

~~011~~ 14.6.52

Gene

assistent 11/08/52

1/1

1/1

12 JUNI 1952

B 127524
VII AV 3

Anti-communistische
prentbriefkaarten.

VERTROUWELIJK

UITGEBOEKT

In antwoord op Uw brief d.d. 10 Januari 1952 deel ik U mede, dat dezerzijds nog niet over nadere inlichtingen omtrent de bij Uw brief gevoegde prentbriefkaart met de beeltenis van Stalin wordt beschikt. Zodra nadere gegevens ter beschikking staan zullen U deze ter kennis worden gebracht.

Inmiddels staat wel vast, dat het hier een actie met anti-communistische strekking betreft.

Door diverse politie-verbindingen werd mij dezelfde prentbriefkaart toegezonden. Deze kaarten zijn alle vanuit Parijs naar Nederland verzonden.

Het lijkt mij uitgesloten, dat de prentbriefkaartenactie verband houdt met de in Uw schrijven te berde gebrachte kwestie van de inlevering van vuurwapenen.

HET HOOFD VAN DE DIENST.
Namens deze,

L. L. van Laere

Aan de Heer Korpschef van Gemeentepolitie
te

FRANEKER.

GEHEIM.

Franeker, 10 Januari 1952.

Onderwerp: Kaart met afbeelding van Stalin.

Dit moge U hierbij doen toekomen een enveloppe, gestempeld in Franeker op 20 December 1951 en geadresseerd aan de Franeker Landbouw Coöperatie, Prins Hendrikkade no.13 te Franeker. In deze enveloppe bevonden zich bijgaande kaart met de afbeelding van Stalin en een briefje met opschrift: "STALIN, het Licht uit het Oosten". Het geheel werd op 23 December 1951 ontvangen per post door PIETER FORTUIN, geboren te Wijnaldum, 9 Juli 1904, wonende te Franeker, Prins Hendrikkade no.14, directeur van de Franeker Landbouw Coöperatie. Fortuin stelde mij deze bescheiden ter hand.

Bij hem is begrijpelijkerwijze de vraag gerezen, waaraan hij deze "lectuur", kennelijk een uitvindsel van de communistische propaganda, heeft te danken. Fortuin is zelf tel anti-communistisch. Hij hoort thuis in het kamp van de V.V.D. In zijn bedrijf zijn circa 40 personen werkzaam en het is bij het personeel bekend, dat hij een bestrijder van de C.P.N. is.

Fortuin zelf informeerde bij verschillende van zijn collega's, o.a. te Leeuwarden en ook in Noord-Holland, maar niemand van deze had een gelijke kaart of iets in die geest ontvangen. Ook zijn niet meer van dergelijke kaarten bij mij ingeleverd, zodat ik kan aannemen, dat geen andere fabrieks- of bedrijfsdirecties, iets dergelijks hebben ontvangen.

Gaarne zou ik van U willen vernemen of U gelijke gevallen bekend zijn, waarin een dergelijke kaart werd toegezonden. Opmerkelijk is hierbij nog, dat één van de bij de Franeker Landbouw Coöperatie werkzame arbeiders, namelijk TJERK TICHELAAAR, geboren 20 April 1925, wonende te Franeker, Wilhelminastraat 7, kort tevoren het vuurwapen, dat hij als militair van de "7 December divisie" voor de Staat onder zich had, heeft moeten inleveren. Kennelijk is dit gebeurd, naar aanleiding van een dezerzijds rapport omtrent hem aan U, dd. 23 Mei 1951, in antwoord op Uw schrijven no.94744. Zit tussen het zenden van deze kaart en het inleveren van het vuurwapen verband?

Zo mogelijk zou ik op deze vragen gaarne een antwoord van U willen ontvangen.

Franeker 10 Januari 1952.

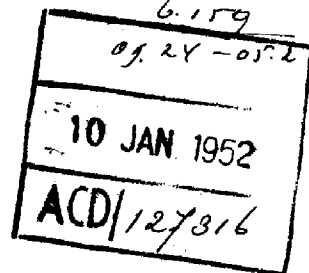
naar de
van
13/11 jaar en het
verband

6.159	06.383	06.397
09.24 - 05.2		
11 JAN 1952		
ACB/127824		

I.D. 3153. A.

Betreft: Toezending prentbriefkaart
met de beeltenis van STALIN.

Vertrouwelijk.

Schutblad is vernietigd

Leiden

Op 3 Januari 1952 ontving Marie AGERBEEK, geb. te Batavia, 12-11-94, weduwe van Louis Emelior BRETON van GROLL, wonende te Leiden, Kapteijnstraat 29, de hierbij gevoegde prentbriefkaart, welke haar in gesloten enveloppe uit Parijs per post werd toegezonden.

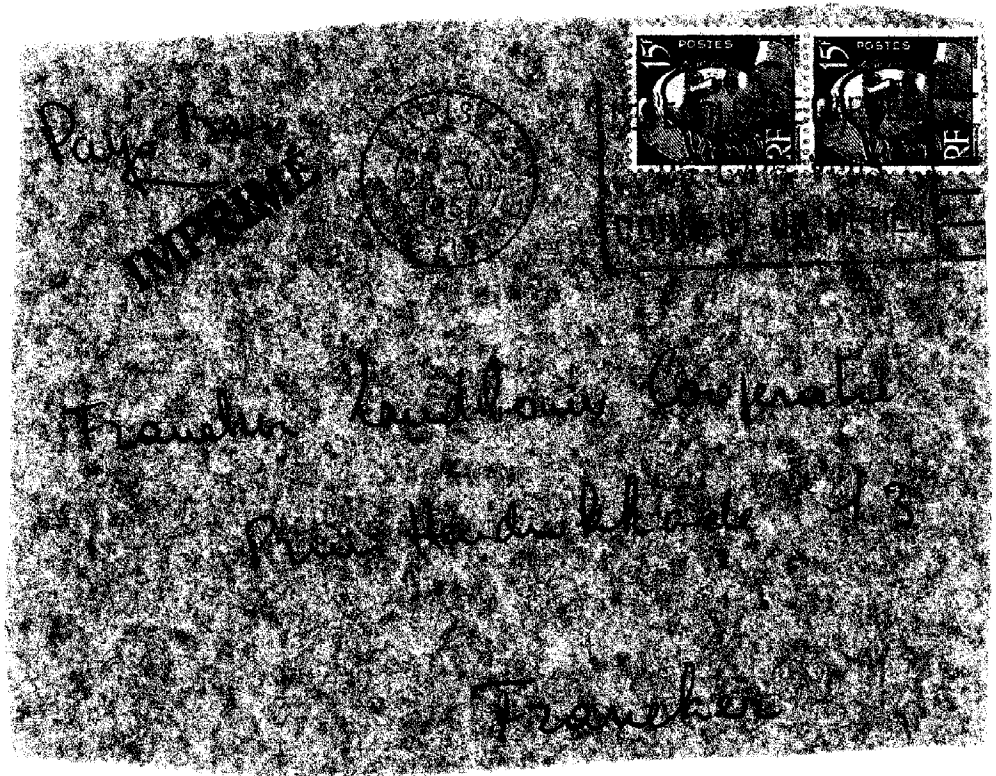
Haar eerste reactie was, dat dit communistische propaganda was en daar zij zeer anti-communistisch is, verscheurde zij bedoelde prentbriefkaart. Zij beweert geen relatie's te hebben in Parijs en weet overigens niet, wie haar deze kaart heeft toegezonden.

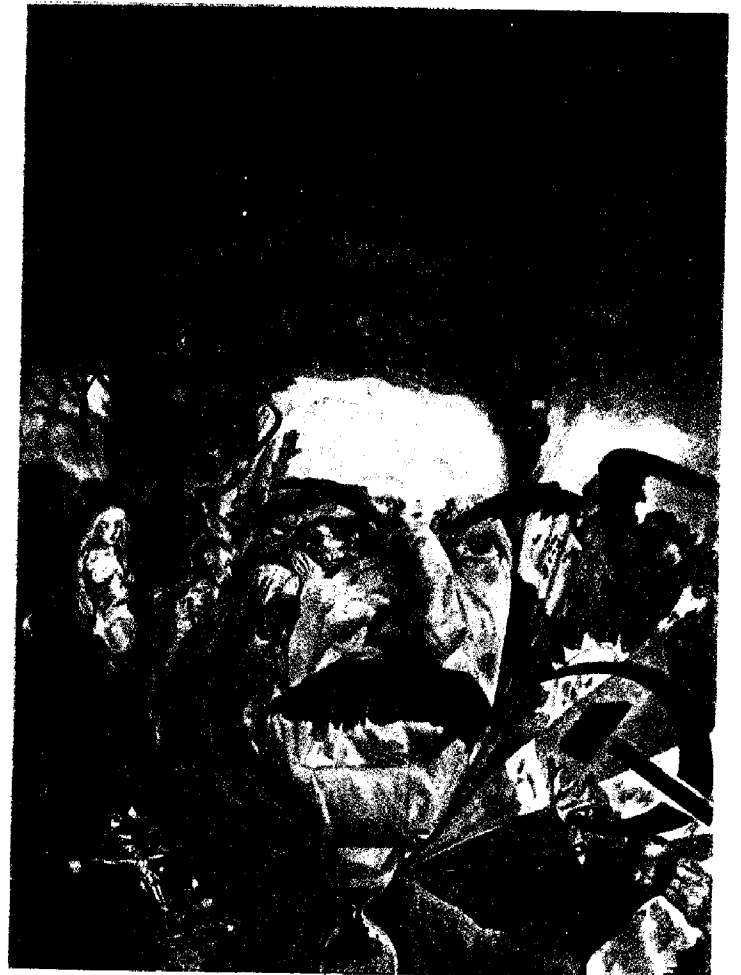
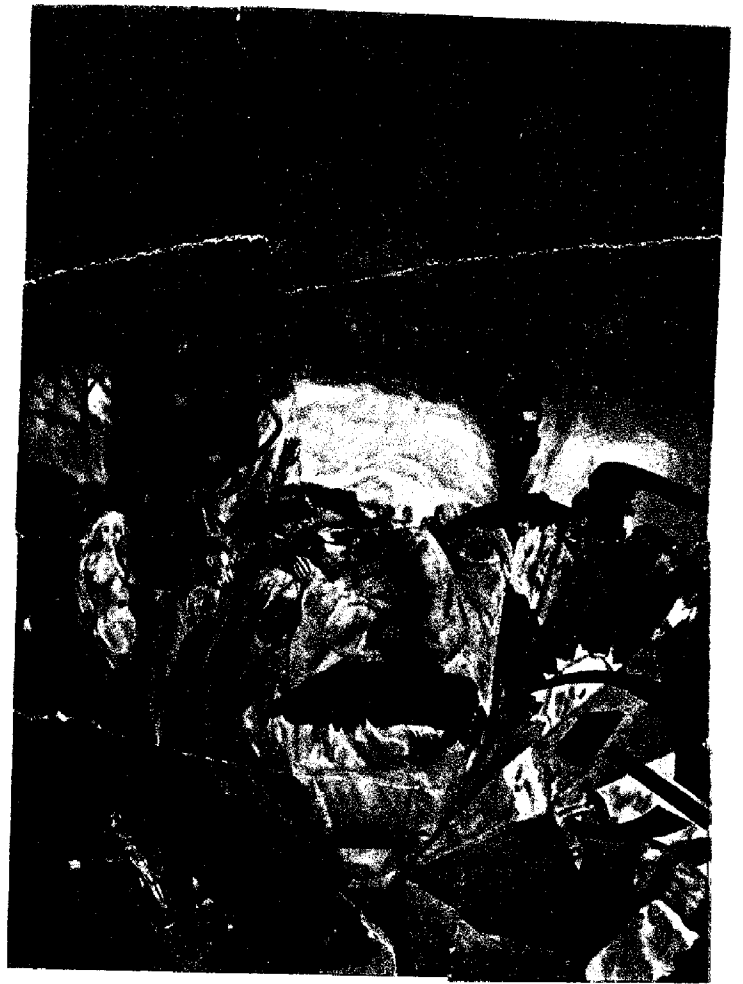
Voorts is het bevreemdend, dat haar adres op de enveloppe luidt: Hofstedestraat 77 te Rotterdam, op welk adres zij 4 jaar geleden woonde. Vandaar vestigde zij zich te Leiden.

Dezerzijds wordt aangenomen, dat bedoelde prentbriefkaart bedoeld te zijn anti-communistische propaganda. Mochten er van deze prentbriefkaarten meerdere exemplaren zijn verspreid, zou dit, indien U zulks bekend is, dezerzijds gaarne worden vernomen.

Leiden, 9 Januari 1952.

STALIN, het Licht uit het Oosten

19 JUN 1952

B 127316
VII AV 3

UITGEBOEKT

VERTROUWELIJK

anti-communistische
prentbriefkaarten.

In antwoord op Uw brief no I.D. 3153. A., d.d. 9 Januari 1952 deel ik U mede, dat van diverse verbindingen bericht werd ontvangen over de toezending uit Frankrijk van anti-communistische prentbriefkaarten met de beeltenis van Stalin. De bij de betreffende relatie van de Dienst terzake gevraagde inlichtingen werden nog niet ontvangen.

Zodra nadere gegevens ter beschikking staan zullen U deze ter kennis worden gebracht.

HET HOOFD VAN DE DIENST.
Namens deze,

Aan de Heer Commissaris
van Gemeentepolitie
te
LEIDEN.

L. L. van Laere

12 JUN 1952

B 127104
VII AV 3

UITGEBOEKT

VERTROUWELIJK

Anti-communistische
prentbriefkaarten.

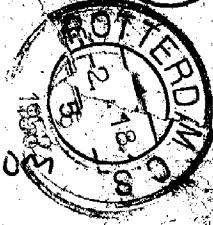
In antwoord op Uw brief d.d. 4 Januari 1952 Doss. 234/1 deel ik U mede, dat de bij de betreffende relatie van de Dienst terzake de toezending uit Frankrijk van anti-communistische prentbriefkaarten met de beeltenis van Stalin gevraagde inlichtingen nog niet werden ontvangen.

Zodra nadere gegevens ter beschikking staan zullen U deze ter kennis worden gebracht.

HET HOOFD VAN DE DIENST
Namens deze,

Aan de Heer Hoofdcommissaris
van Gemeentepolitie
'S-GRAVENHAGE.

L. L. van Laere

M. V. - Breton

~~Hofstede 77 A~~

Kapteinstr. 29

~~Paris - W.~~

Leiden

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12

Doss.234/1.

4 Januari 1952.

(Onderwerp: Anti-communistische propaganda.

Datum ontvangst bericht: 3 Januari 1952.

Bijlage: één kaart.

San Hooij

Door een inwoner van de gemeente 's-Gravenhage werd omstreeks de jaarwisseling de hierbij gevoegde kaart ontvangen.

De toezending vond plaats in gesloten couvert, zonder enige aanduiding omtrent de afzender.

Blijkens het poststempel was de enveloppe op 20 December 1951 in Parijs ter post bezorgd. (einde)

12/10/1

6.159
29.34 = 0.002
- 7 JAN. 1952
ACB 12/10/1

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD
 (slechts bij definitieve overgave invullen)
 O M A F G E D A A N

CO. 126727
 138959

~~220~~

0/4/13

Afd./Sect.: ~~II~~ Dat.: 29/7 Par.: ~~4~~
 Interne aanwijzingen ACD.

ACD/ PIB Dat.: 9/8 Par.: 3/8

ACHTEREEVENVOLGENS AAN: *Tia Krensman B* H.ACD namens deze
 VERANTW. VOOR ADM. AFDOENING: *B* Dat.: 21/52 *RS*

Afd.	Sectie	Behandeling	Afz./Par.	Dat.
<i>B</i>	<i>B VII</i>		<i>MB</i>	<i>8/1</i>
	<i>B VII</i>		<i>SB</i>	<i>9.1.52</i>
<i>NRW</i>	<i>MB 20/</i>			
<i>21/5</i>	<i>B VII</i>	<i>(138959)</i> <i>brief met bijl. aan Dordrecht 6/6 '52</i>		<i>23.5.52</i>
<i>1/6</i>	<i>B VII</i>	<i>Kan dit geborgen worden?</i> <i>Nota aan DMSI 16/6 '52</i> <i>nota aan DMS 3/7 '52</i> <i>en brief aan D. Dordrecht</i>		
	<i>B VII</i>			
		<i>0 af acc. H. 11/9 '52</i>		

126727
COMMISSARIAAT VAN POLITIE DORDRECHT

Onderwerp: Anti-comm.kaarten.

no. 4439/Inl/7 Afd.H.

bijl. --

Dordrecht, 13 Mei 1952.
Groenmarkt 69

Men wordt verzocht bij de beantwoording datum en nummer van dit schrijven nauwkeurig aan te halen.

Aan de Heer Hoofd van de ^{6.159}~~4439-052~~
Binnenlandse Veiligheidsdienst
te 's-GRAVENHAGE.

16 MEI 1952

ACD/130959

Ik moge Uw aandacht vestigen op mijn
schrijven dd. 28 December 1951, no. 4439/Inl/7,
waarop ik tot op heden nog geen antwoord
mocht ontvangen. Co 126727

Het schrijven betref de toezending vanuit
Parijs van anti-communistische prentbriefkaar-
ten aan inwoners van Dordrecht.

De Commissaris van Politie,

J. Heidema
J. Heidema.

lic 980/126727
A.C.D.
Werkar. Vern *6/10/59 to*
in 68411

N O T A

Aan H.D. (DMS I)

Van H.B.

No. : ~~126727~~

(expresse)

In antwoord op Uw nota d.d. 14 Februari 1952 deel ik U mede, dat de bij de betreffende relatie van de Dienst/terzake de toezending uit Frankrijk van anti-communistische prentbriefkaarten met de beeltenis van Stalin gevraagde inlichtingen nog niet werden ontvangen. Zodra nadere gegevens ter beschikking staan zullen U deze ter kennis worden gebracht.

(B VII)

18 JUNI 1952
H.B., 16 Juni 1952.

Lit 98 0/126727
A.C.D.
Werkgr. Vern 6/10/59
in OD 411

CO 126727

UITGEOBT

18 JUNI 1952

B 126727

1

VI AV 3

anti-comm. prentbriefkaarten.

DIENSTGEHEIM

In antwoord op Uw brief d.d. 28 December 1952 no 4439 en Uw rappel d.d. 13 Mei 1952 no 4439/Inl/7 Afd.H., deel ik U mede, dat de bij de betreffende relatie van de Dienst terzake de toezending uit Frankrijk van anti-communistische prentbriefkaarten met de beeltenis van Stalin gevraagde inlichtingen nog niet werden ontvangen.

Zodra nadere gegevens ter beschikking staan zullen U deze ter kennis worden gebracht.

De bij Uw schrijven gevoegde prentbriefkaart doe ik U bij deze wederom toekomen.

HET HOOFD VAN DE DIENST.
Namens deze,

Aan de Heer Commissaris
van Gemeentepolitie
te
D O R D R E C H T.

Lit 98 0/126727
A.C.D.
Werkgr. Vern 6/10/59
in OD 411

J. G. Crabbendam

NOTA

B VII

19.2.52

Aan: B III
Van: DMS I

Betreft: Uittreksel verslag bespreking bij firma CROON d.d.4-2-'52.

.....

Een der directeuren had omstreeks de jaarwisseling van de post een uit Frankrijk afkomstig drukwerk ontvangen. Betrokkene vroeg zich af wat of dit te betekenen had. (Zie bijlage).

.....

14 Februari 1952.

lit 82/0/126727
A.C.D.
Werkgr. Vern *6/10/59 %*
in OD 411

COMMISSARIAAT VAN POLITIE DORDRECHT

6.159 2 JAN. 1952

Onderwerp: Toezending kaarten.

04391 04.24-05.27
05.291 06383 ACD *126727*

Dordrecht, 28 december
Groenmarkt 69

1951, letter Inl/7 no. 4439. bijl. 2.

Aan de Heer Hoofd van de
Binnenlandse Veiligheidsdienst
te 's-GRAVENHAGE.

Men wordt verzocht bij de beantwoording
datum, letter en nummer van dit schrijven
nauwkeurig aan te halen.

Verschillende ingezetenen van Dordrecht ontvingen dezer
dagen een kaart, zoals hierbij is ingesloten. Hoewel vermoedelijk
afkomstig van anti-communistische zijde, meen ik goed te doen een
en ander te Uwer kennis te brengen.

Indien U nadere gegevens bekend zijn of na onderzoek bekend
mochten worden inzake de afzender ("Société d'Edition et de Dif-
fusion" te Parijs), zou ik dit zeer gaarne van U vernemen.
Bijlagen dezes ontvang ik gaarne terug.

De Commissaris van Politie,

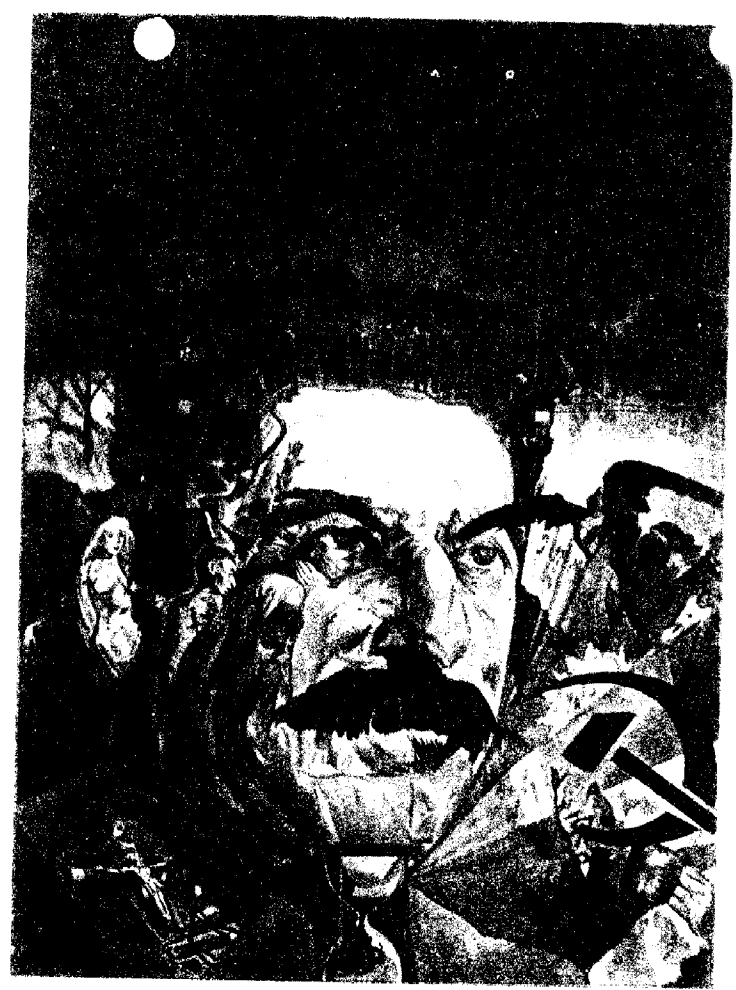
lit 82/0/126727
A.C.D.
Werkgr. Vern *6/10/59 %*
in OD 411

J. Heidema
J. Heidema.

Crson J. e. r. J. W.
Statening 93a
Rotterdam, C

(Hollande)

411 RCH

B

In den Gemeenteraad
van Enschedé.

Heemstede, 5 Januari 1952.

B III
25.1.52

K.R. van Staal
21/1/52

Edelachtbare Heren,

In Uw laatste Gemeenteraadszitting is U van de zijde der communistische Raadsfractie het aanbod gedaan, om de Sowjet Unie te bezoeken en de Gemeenteraad van Moskou uit te nodigen een delegatie Uw stad een tegenbezoek te doen brengen.

Het is dit verzoek, hetwelk ons aanleiding geeft U kenbaar te maken, dat met het doen van dit aanbod - dat toevallig in meer Gemeenteraden is geschied - een nieuwe methode is ingevoerd, omdat de Communistische Partij Nederland de laatste twaalf maanden ernstig verontrust is door de actie, die wij voeren tegen het onmenselijke, uitmoordende concentratie- en slavenkampsysteem.

De C.P.N. is in grote moeilijkheden geraakt door het feit, dat zij ons geen medewerking kan verlenen om voor een deskundige commissie, bestaande uit oud-concentratiekampgangers, toegang te krijgen tot de Sowjet Unie en de satellietstaten, teneinde aldaar te kunnen vaststellen, hoezeer in het Sowjet blok de menselijke waardigheid wordt verguisd.

Aangezien vaststaat, dat Rusland en de Randstaten met concentratie-, slaven-, z.g. correctie-, en werkkampen zijn bezaaid- hetgeen U moge blikken uit de "Landkaart der Schande", die wij voor al Uw leden hierbij ter beschikking stellen, wordt het nieuwe middel gebruikt, nl. uitnodiging van delegaties uit Gemeenteraden om Moscou te gaan bezoeken, het liefst met een tegenbezoek, wat natuurlijk tegelijker tijd voor andere doeleinden wordt gebezigd, om daarmee een poging te doen de aandacht van de actie, die wij door middel van het Nationaal Comité ter Bestrijding van het Concentratiekampsysteem, af te leiden.

Hoe verleidelijk onder normalen verhoudingen een bezoek aan Moscou ook moge zijn, Uw communistische raadsleden schijnen niet te beseffen, dat van een vriendschappelijk bezoek van Nederlandse autoriteiten - zolang in Rusland en onderhorige staten uitmoording op grote schaal plaats vindt, zolang miljoenen mensen in concentratie- en slavenkampen worden gemarteld en de nog overlevenden hun vrijheid niet wordt hergeven - geen sprake mag zijn.

Ten slotte vragen wij U vriendelijk de communistische raadsleden, die de uitwisseling met Moscou aan de orde stelden, de vraag te willen voorleggen, of zij bij dezelfde instantie, die hun dit advies gaf, er op aan willen dringen,

dat aan het Internationaal Comité ter Bestrijding van het Concentratiekampsysteem alsnog toestemming wordt gegeven met een delegatie van 7 of 9 oud-concentratiekampgangers de Russische kampen van velerlei soort in ogeschouw te nemen en dezelfde delegatie toe te staan met de Russische machthebbers te onderhandelen over de beëindiging van dit barbaarse stelsel, waardoor miljoenen mensen ten onder gaan.

Ondergetekende heeft de eer te zijn met gevoelens van verschuldigde hoogachting,

9 | K.R. van Staal, Secretaris Nat.
Comité ter Bestrijding van het
Concentratiekampsysteem en lid
van het Internationaal Comité.

ONDERWERP : ✓ Regionaal Comité tegen slavenkampen, cq. Regionaal Comité tegen het Concentratiekampstelsel.

BIJLAGEN : 2. (1 bijlage in duplo)

10 DEC. 1951

8 December 1951.

OP KAART
ACD/4B
DAI 3/11/51
PAR: 15

VERSLAG van een openbare meeting op 7 December 1951 in de grote zaal (capaciteit, inclusief balconruimte, p.m. 1100 personen) van hotel "Krasnapolsky" aan de Warmoesstraat te Amsterdam, belegd door het Regionaal Comité tegen het Concentratiekampstelsel. Het bestuur van dit comité wordt gevormd door:

Mr. Arn. J. d'Ailly, Burgemeester van Amsterdam,

voorzitter

J. H. Zwart,

vice-voorzitter

X M. Cl. Morselt,

secretaris

Aankondiging van deze bijeenkomst was gedaan in meerdere te Amsterdam verschijnende dagbladen, terwijl eveneens ongeveer 1400 uitnodigingen tot bijwoning van deze vergadering zouden zijn verstuurd, vermoedelijk speciaal aan ex-politieke gevangenen uit de bezettingstijd.

De zaal was versierd met vlaggen in de Nederlandse driekleur; terzijde van het toneel waren tekeningen, voorstellende een gevangene achter prikkeldraad en een soldaat als bewaker van kampgevangenen, bevestigd. Voorts prijkte op het toneel het vaandel van de Vereniging van Ex-Politieke Gevangenen uit de Bezetting. Het geheel werd opgeluisterd door een afdeling jonge mannen van een Christelijke Oranjevereniging in hun bekende kledij (wit shirt, oranje stropdas en kepi), die vlaggen der verschillende naties droegen.

Het programma vermeldde o.m. een openingswoord door Mr. d'Ailly, een toespraak van J.P.B.M. de Swart (voorzitter van het Nationaal Comité tegen het Concentratiekamp systeem, secretariaat Nieuwe Parklaan 133, Scheveningen) en een toespraak van K.R. van Staal (secretaris van bedoeld Nationaal Comité).

X Een toespraak van Mr. C. van Rij (Gemeenteraadslid van Amsterdam) vond om niet vermelde redenen geen doorgang.

Medewerking werd verleend door :

X Gemengd Koor Amstelredam, o.l.v. Mevr. Hans Nieuwenhuizen-Weisz ;

X Kamer-orkest "Sempre Crescendo", o.l.v. een zekere Heer Koek;

X Rolien Numan, actrice, Den Haag met voordracht.

De vreemdeling David Rousset, te Parijs, bekend uit de processen te Parijs (contra het blad "Lettres françaises") en te Brussel tegen het concentratiekamp systeem in de Sowjet-Unie en vooraanstaande figuur van de Internationale Commissie ter bestrijding van het Concentratie-kamp systeem, die eveneens het woord op deze bijeenkomst zou voeren, was geen toestemming verleend.

De bijeenkomst duurde, met onderbreking van een pauze van ongeveer 20 minuten, van 20 tot 23 uur; zij had een zeer rustig en ordelijk verloop. Met het oog op eventuele ordeverstoring van de zijde van verkeerde elementen was in en buiten de zaal voor enig politietoezicht gezorgd. Er werd echter geen enkele wanklank vernomen. Ongeveer 500 à 600 bezoeker(s), grotendeels kennelijk uit kringen van ex-politieke gevangenen uit de bezettingstijd en van behoorlijk gehalte, gaven van hun belangstelling blijk.

De verschillende toespraken culmineerden in een niet aflatende strijd, in internationaal verband, tegen de nog bestaande concentratiekampen, in welke vorm ook, in landen als Spanje, Griekenland, Joegoslavië en de Sowjet-Unie, ter bereiking van de doelstellingen, neergelegd in het Handvest der Verenigde Naties onder de benaming "De rechten van de mens" en in overeenstemming met de eed, afgelegd door ex-politieke gevangenen uit de bezetting van allerlei overtuiging bij hun bevrijding uit de concentratiekampen.

Hierbij

acties van peeds in archieven vernoemde personen ok. aanschouwen

Schubbe is vernoemd in ACI 125/150

OK ✓

Hierbij wordt eveneens gestreefd naar vrijlating van communisten in Spanje en partisanen, ook veelal communisten, in Griekenland. In Spanje en Joegoslavië zouden reeds successen door het Internationale Comité zijn bereikt, terwijl Griekenland een onderzoek heeft toegezegd in Maart 1952. Hieruit wordt door het comité geconcludeerd, dat Griekenland eerst de gelegenheid wil hebben, de ergste kampen te liquideren. Hetzelfde zou in Spanje zijn geschied. Niettemin betekent de bereidheid van de regeringen dezer landen om te praten een vooruitgang.

In Joegoslavië zou reeds een groot aantal kampgevangenen in hun familiekring teruggekeerd zijn, voorlopig met dagelijkse meldingsplicht.

Alleen de Sowjet-Unie blijkt voor het streven van deze internationale commissie nog ontoegankelijk.

De, volgens verklaringen van getuigen in de processen te Parijs en Brussel, geraamde 14 à 15 miljoen gevangenen in de slaven- en arbeidskampen in de Sowjet-Unie, die voor de rechten van de mens durfden opkomen, hebben recht op inzet van alle krachten in de vrije wereld, om in hun ellendige positie verandering te brengen. Het is de enige hoop van die mensen, arbeiders, priesters en intellectuelen, hun vrijheid te herkrijgen. Dagelijks kijken zij verlangend uit naar hetgeen de vrije wereld voor hen doet. Het Internationaal Comité heeft zich tot taak gesteld, het geweten van de mensen in de vrije wereld wakker te schudden. Vooral ook de jeugd, welke in de toekomst het recht van het vrije woord, vrij schrijven zal opeisen, dient alle krachten aan het gestelde ideaal te geven.

K.R. Staal, voornoemd, liet in zijn toespraak vooral uitkomen, dat het verzet ook moet worden georganiseerd tegen het voornemen van de Nederlandse Regering, in ons land zogenaamde "correctiekampen" te willen oprichten, om daarin tegenstanders, wier meningsuiting de Regering niet aanstaat, zonder strafproces door een speciale commissie te kunnen doen plaatsnemen. Dit systeem, waarbij verhoor misschien een of twee maanden na opsluiting plaats vindt, met alle gevolgen voor betrokkenen en fouten, zoals zulks ook geschiedde gedurende de tijd van het Militair Gezag en de Bijzondere Rechtspleging, is een aanranding van de rechtszekerheid en strijdig met de rechten van de mens.

De bijeenkomst werd besloten met het gezamenlijk zingen van het Wilhelmus.

De toegang was vrij; aan het einde van de bijeenkomst werd een collecte gehouden met de bedoeling de opbrengst ten goede te doen komen van de kosten, verbonden aan het werk van de leden der Internationale Commissie.

Bijgaand gelieve U te Uwer bediening twee exemplaren aan te treffen van een brochure, getiteld "WAAR BEMOEI JEF JE MEE?", welke in de zaal werd verspreid.

De leden van het vorenbedoelde comité deden in hun toespraken uitkomen, dat het comité zich niet met politiek inlaat.

Tevens in afschrift verzonden aan H.C. Asd.

E-5.

h. 197

Niet de atoombom is de verschrikkelijkste uitvinding der 20e eeuw, maar het concentratiekamp, want de atoomenergie is nog voor iets goeds te gebruiken.

Dagelijks sterven duizenden de marteldood en miljoenen nemen ledere avond hun hood in de handen en smeken: „Mijn God, is er dan geen gerechtigheid? Is er dan niemand die iets voor me doet? Is mijn strijd nutteloos geweest?”

Ja beste lezer, dit is de schande onzer eeuw, en de grootste schande is dat wij er rustig naast leven en hopen ook morgen rustig te kunnen leven.

„Waarom bemoei je je er mee?”

Omdat het leven in de kampen erger is dan de dood, omdat wij het recht niet hebben deze mensen te vergeten, omdat het onze plicht is in te grijpen! Niet uit politieke overtuiging, niet uit berekening, niet om voordeel, maar louter en alleen als mens, is men verplicht hertegen te vechten, anders is men een lafaard.

Toch zwijgen de meesten of onttrekken zich er aan met de gemakkelijke uitdrukking: „Wij kunnen er toch niets aan doen”. Maar dat is nog laffer! De kracht om mijn stem te laten horen, waar ter wereld het maar mogelijk is, is mij alleen ingegeven door mijn Christelijk geloof en mijn grote liefde voor de vrijheid en mijn medemens.

Er zal geen eenheid in de wereld zijn, zolang ze verdeeld is in mensen die vrij zijn en mensen die hun vrijheid verloren hebben. Alle vrije mensen moeten ons te hulp komen en opstaan en verenigd zullen wij de kracht moeten vormen om de kampen te doen opheffen. De tragische keuze dezer eeuw is:

Of de vrije wereld zal de kampen uitroelen, of de macht, die deze kampen gebruikt zal de vrijheid in de hele wereld vernietigen.....

De miljoenen kampbewoners, van wie de meesten voor de vrijheid en de rechten van de mens strijden, wachten op uw steun. Zij hebben in de strijd deze vrijheid verloren en wij zijn te laf om zelfs voor onze vrijheid te vechten en op te komen.

Wat moeten zij van ons denken? Hoe kunnen wij ons zwingen verantwoord te zijn?

Wij plegen verraad aan de rechten van de mens en het lot der mensheid zal afhangen van het antwoord dat gij hierop geeft.

Gij moet U er dus mee bemoeien en ik hoop, beste lezer, U duidelijk gemaakt te hebben, waarom ik me er mee bemoei.

Den Bosch, Sept. 1951.

WAAR BEMOEI JE JE MEE?

door

J. DE SWART

Voorzitter Nationaal Comité
ter bestrijding van het
Concentratiekamp systeem

Uitgegeven door het Nationaal Comité tegen het
Concentratiekamp systeem
Secretariaat: Nieuwe Parklaan 133, Scheveningen

of de vrije wereld zal de kampen uitroelen, of de macht die deze kampen gebruikt, zal de vrijheid in de hele wereld vernietigen.....

Beste Lezer,

U leest op de omslag de vraag, die mij de laatste maanden zo dikwijls en door zo velen is gesteld. Ik hoop in dit kleine geschrift ook U te overtuigen, dat U er zich mee moet bemoeien, omdat U als mens dit verplicht bent.

De processen in Parijs van David Rousset en in Brussel van de Internationale Commissie ter bestrijding van het concentratiekamp-systeem hebben ons heel wat geleerd en het is de verdienste van David Rousset, dat hij na zijn proces te Parijs tegen de „Lettres Françaises“ niet stil is blijven zitten, maar ook verder zijn activiteit heeft ontplooid. Opgeschrikt door het enorme leed dat zijn getuigen gedurende het proces vertelden, heeft hij de Franse vereniging van ex-politieke gevangenen wakker geschud en een Frans nationaal comité uit hun midden samengesteld, om de strijd tegen het concentratiekamp-systeem voort te zetten. Wie konden beter deze strijd aanbinden dan de oud-politieke gevangenen? De Belgische, Nederlandse, Spaanse en Duitse ex-politieke gevangenen hebben de oproep eveneens begrepen en na enige besprekingen kwamen als eerste resultaat: de oprichting in Brussel van de

„Commissie internationale contre le régime concentrationnaire“

bestaande uit vijf leden der verschillende deelnemende landen. Als zetel voor de Stichting, die bij notariële acte werd opgericht, werd Brussel gekozen.

Het grote doel dat de Commissie zich gesteld heeft is: inrichten het concentratiekamp-systeem af te schaffen en de rechten van de mens overal ter wereld te doen eerbiedigen.

U weet natuurlijk wat het concentratiekamp-systeem is of wat het wil zeggen, wat in een korte definitie als volgt kan worden samengevat:

Willekeurige opsluiting, dwangarbeid ten voordele van

2

de Staat of een Staatsinstelling, onder de meest onmenselijke levensvoorwaarden. Ik geloof dat het onnodig is hier verder over uit te weiden. Iedereen heeft na de oorlog wel iets van de gruwelen der kampen gehoord of gezien en als er soms lezers zijn die hier iets over willen weten, dan is er leestuur genoeg. Lijnrecht tegenover dit verschrunkelijke systeem staan de „rechten van de mens“. Deze zijn in een universele verklaring van de rechten van de mens aangenomen door de derde vergadering van de Verenigde Naties op 10 December 1948. Velen zullen hiervan wel iets gehoord hebben, maar weinigen zullen echter de inhoud kennen en daarom meen ik goed te doen in deze brochure de universele verklaring van de rechten van de mens en de dertig artikelen op te nemen.

UNIVERSELE VERKLARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS

Preambule

Overwegende, dat erkenning van de inherente waardigheid en van de gelijke en onvervreemdbare rechten van alle leden van de mensengemeenschap grondslag is voor de vrijheid, gerechtigheid en vrede in de wereld; Overwegende, dat terzijdestelling van en minachting voor de rechten van de mens geleid hebben tot barbaarse handelingen, die het geweten van de mensheid geweld hebben aangedaan en dat de komst van een wereld, waarin de mensen vrijheid van meningsuiting en geloof zullen genieten, en vrij zullen zijn van vrees en gebreel, is verkondigd als het hoogste ideaal van iedere mens;

Overwegende, dat het van het hoogste belang is, dat de rechten van de mens beschermd worden door de suprema van het recht, opdat de mens niet gedwongen worde om in laatste instantie zijn toevlucht te nemen tot opstand tegen tyrannie en onderdrukking; Overwegende, dat het van het hoogste belang is om de ontwikkeling van vriendschappelijke betrekkingen tussen de naties te bevorderen;

Overwegende, dat de volkeren van de Verenigde Naties in het Handvest hun vertrouwen in de fundamentele rechten van de mens, in de waardigheid en de waarde van de mens en in de gelijke rechten van mannen en vrouwen opnieuw hebben bevestigd, en besloten hebben

3

om sociale vooruitgang en een hogere levensstandaard in groter vrijheid te bevorderen;

Overwegende, dat de Staten, welke Lid zijn van de Verenigde Naties, zich plechtig verbonden hebben om, in samenwerking met de Organisatie van de Verenigde Naties, overal de eerbied voor en de inachtneming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden te bevorderen;

Overwegende, dat het van het grootste belang is voor de volledige nakoming van deze verinten, dat een ieder begrip hebbe voor deze rechten en vrijheden;

Op grond daarvan proclameert de Algemene Vergadering deze Universele Verklaring van de Rechten van de Mens als het gemeenschappelijk door alle volkeren en alle naties te bereiken ideaal, opdat ieder individu en elk orgaan van de gemeenschap, met deze Verklaring voortdurend voor ogen, er naar zal streven door onderwijs en opvoeding de eerbied voor deze rechten en vrijheden te bevorderen, en door vooruitstrevende maatregelen, op nationaal en internationaal terrein, deze rechten algemeen en daadwerkelijk te doen erkennen en toepassen, zowel onder de volkeren van Staten die Lid van de Verenigde Naties zijn, zelf, als onder de volkeren van gebieden, die onder hun jurisdictie staan:

Artikel 1

Alle mensen worden vrij en gelijk in waardigheid en rechten geboren. Zij zijn begiftigd met verstand en gevoelens, en behoren zich jegens elkander in een geest van broederschap te gedragen.

Artikel 2

1. Een ieder heeft aanspraak op alle rechten en vrijheden, in deze Verklaring opgesomd, zonder enig onderscheid van welke aard ook, zoals ras, kleur, geslacht, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, eigendom, geboorte of andere status.

2. Verder zal geen onderscheid worden gemaakt naar de politieke, juridische of internationale status van het land of gebied, waartoe iemand behoort, onverschillig of het een onafhankelijk, trust-, of niet-zelfbesturend gebied betreft, dan wel of er een andere beperking van de soevereiniteit bestaat.

Artikel 3

Een ieder heeft recht op leven, vrijheid en onschendbaarheid van zijn persoon.

4

Artikel 4
Niemand zal in slavernij of horigheid gehouden worden. Slavernij en slavenhandel in iedere vorm zijn verboden.

Artikel 5
Niemand zal onderworpen worden aan folteringen, noch aan een wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing.

Artikel 6
Een ieder heeft, waar hij zich ook bevindt, het recht als persoon erkend te worden voor de wet.

Artikel 7
Allen zijn gelijk voor de wet en hebben zonder onderscheid aanspraak op gelijke bescherming door de wet. Allen hebben aanspraak op gelijke bescherming tegen iedere achterstelling in strijd met deze Verklaring en tegen iedere ophitsing tot een dergelijke achterstelling.

Artikel 8
Een ieder heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp van bevoegde nationale rechterlijke instanties tegen handelingen, welke in strijd zijn met de grondrechten hem toegekend bij Grondwet of wet.

Artikel 9
Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige arrestatie, detentie of verbanning.

Artikel 10
Een ieder heeft, in volle gelijkheid, recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie bij het vaststellen van zijn rechten en verplichtingen en bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning.

Artikel 11
1. Een ieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, heeft er recht op voor onschuldig gehouden te worden, totdat zijn schuld krachtens de wet bewezen wordt in een openbare rechtszitting, waarbij hem alle waarborgen, nodig voor zijn verdediging, zijn toegekend.
2. Niemand zal voor schuldig gehouden worden aan enig strafrechtelijk vergrip op grond van enige handeling of enig verzuim, welke naar nationaal of internationaal recht geen strafrechtelijk vergrip betekenden

5

op het tijdsip, waarop de handeling of het verzuim begaan werd. Iyemmh. zal een zwaardere straf worden opgelegd dan die, welke ten tijde van het begaan van het strafbare feit van toepassing was.

Artikel 12

Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.

Artikel 13

1. Een ieder heeft het recht zich vrijelijk te verplaatsen en te vertoeven binnen de grenzen van elke Staat.
2. Een ieder heeft het recht welk land ook, met inbegrip van het zijne, te verlaten en daarnaar terug te keren.

Artikel 14

1. Een ieder heeft het recht om in andere landen een asyl te zoeken en te genieten tegen vervolging.
2. Op dit recht kan geen beroep worden gedaan ingeval van strafvervolgingen wegens misdrijven van niet-politieke aard of handelingen in strijd met de doeleinden en beginselen van de Verenigde Naties.

Artikel 15

1. Een ieder heeft recht op een nationaliteit.
2. Aan niemand mag willekeurig zijn nationaliteit worden ontnomen, noch het recht worden ontzegd om van nationaliteit te veranderen.

Artikel 16

1. Zonder enige beperking op grond van ras, nationaliteit of godsdienst, hebben mannen en vrouwen van aanvaardbare leeftijd het recht om te huwen en een gezin te stichten. Ze hebben gelijke rechten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding er van.
2. Een huwelijk kan slechts worden gesloten met de vrije en volledige toestemming van de aanstaande echtgenoten.
3. Het gezin is de natuurlijke en fundamentele groeps-eenheid van de maatschappij en heeft recht op bescherming door de maatschappij en de Staat.

6

Artikel 17

1. Een ieder heeft recht op eigendom, hetzij alleen, hetzij tezamen met anderen.
2. Niemand mag willekeurig van zijn eigendom worden beroofd.

Artikel 18

Een ieder heeft recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst; dit recht omvat tevens de vrijheid om van godsdienst of overtuiging te veranderen, alsmede de vrijheid hetzij alleen, hetzij met anderen zowel in het openbaar als in zijn particuliere leven zijn godsdienst of overtuiging te belijden door het onderwijzen ervan, door de praktische toepassing, door eredienst en het onderhouden van de geboden en voorschriften.

Artikel 19

Een ieder heeft recht op vrijheid van mening en meningsuiting. Dit recht omvat de vrijheid, om zonder indelen en ongeacht grenzen inlichtingen en denkbeelden op te sporen, te ontrangen en door te geven.

Artikel 20

1. Een ieder heeft recht op vrijheid van vreedzame vereniging en vergadering.
2. Niemand mag worden gedwongen om tot een vereniging te behoren.

Artikel 21

1. Een ieder heeft het recht om deel te nemen aan het bestuur van zijn land, rechtstreeks of door middel van vrij-gekozen vertegenwoordigers.
2. Een ieder heeft het recht om op voet van gelijkheid land te worden toegelaten tot de overheidsdiensten van zijn land.
3. De wil van het volk zal de grondslag zijn van het bezorg van de Regering; deze wil zal tot uiting komen in periodieke en eerlijke verkiezingen, die gehouden zullen worden krachtens algemeen en gelijkwaardig kiesrecht en bij gehabbe stemningen of volgens een procedure, die evenzeer de vrijheid van de stemmen verzekert.

Artikel 22

Een ieder heeft als lid van de gemeenschap recht op maatschappelijke zekerheid en heeft er aanspraak op, dat door middel van nationale inspanning en interna-

7

tionale samenwerking, en overeenkomstig de organisatie en de hulpbronnen van de betreffende Staat, de economische, sociale en culturele rechten, die onmisbaar zijn voor zijn waardigheid en voor de vrije ontplooiing van zijn persoonlijkheid, verwezenlijkt worden.

Artikel 23

1. Een ieder heeft recht op arbeid, op vrije keuze van beroep, op rechtvaardige en gunstige arbeidsvoorwaarden en op bescherming tegen werkloosheid.
2. Een ieder, zonder enige achterstelling, heeft recht op gelijk loon voor gelijk arbeid.
3. Een ieder, die arbeid verricht, heeft recht op een rechtvaardige en gunstige beloning, welke hem en zijn gezin een menswaardig bestaan verzekert, welke beloning zo nodig met andere middelen van sociale bescherming zal worden aangevuld.
4. Een ieder heeft het recht om vakverenigingen op te richten en zich daarbij aan te sluiten ter bescherming van zijn belangen.

Artikel 24

Een ieder heeft recht op rust en op eigen vrije tijd, met inbegrip van een redelijke beperking van de arbeidstijd, en op periodieke vacantes met behoud van loon.

Artikel 25

1. Een ieder heeft recht op een levensstandaard, die hoog genoeg is voor de gezondheid en het welzijn van zichzelf en zijn gezin, waaronder berepen voeding, kleding, huisvesting en geneeskundige verzorging en de noodzakelijke sociale diensten, alsmede het recht op voorziening in geval van werkloosheid, ziekte, invaliditeit, overlijden van de echtgenoot, onderdom of een ander gemis aan bestaansmiddelen, ontstaan ten gevolge van omstandigheden onafhankelijk van zijn wil.
2. Moeder en kind hebben recht op bijzondere zorg en bijstand. Alle kinderen, al dan niet wettig, zullen dezelfde sociale bescherming genieten.

Artikel 26

1. Een ieder heeft recht op onderwijs; het onderwijs zal kosteloos zijn, althans wat het lager en beginnend onderwijs betreft. Het lager onderwijs zal verplicht zijn. Ambachtsonderwijs en beroepsopleiding zullen algemeen beschikbaar worden gesteld. Hoger onderwijs zal gelijkelijk openstaan voor een ieder, die daartoe de begraafheid bezit.

2. Het onderwijs zal gericht zijn op de volle ontwikkeling van de menselijke persoonlijkheid en op de versterking van de eerbied voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het zal het begrip, de verdraagzaamheid en de vriendschap onder alle naties, rassen of godsdienstige groepen bevorderen en het zal de werkzaamheden van de Verenigde Naties voor de handhaving van de vrede steunen.
3. Aan de ouders komt in de eerste plaats het recht toe om de soort van opvoeding en onderwijs te kiezen, welke aan hun kinderen zal worden gegeven.

Artikel 27

1. Een ieder heeft het recht om vrijelijk deel te nemen aan het culturele leven van de gemeenschap, om te genieten van kunst en om deel te hebben aan wetenschappelijke vooruitgang en de vruchten daarvan.
2. Een ieder heeft recht op de bescherming van de geestelijke en materiële belangen, voortspruitende uit een wetenschappelijk, letterkundig of artistiek werk, dat hij heeft voortgebracht.

Artikel 28

Een ieder heeft recht op het bestaan van een zodanige maatschappelijke en internationale orde, dat de rechten en vrijheden, in deze Verklaring genoemd, daarin ten volle kunnen worden verwezenlijkt.

Artikel 29

1. Een ieder heeft plichten jegens de gemeenschap, zonder welke de vrije en volledige ontplooiing van zijn persoonlijkheid niet mogelijk is.
2. In de uitoefening van zijn rechten en vrijheden zal een ieder slechts onderworpen zijn aan die beperkingen, welke bij de wet zijn vastgesteld en wel uitsluitend ter verzekering van de onmisbare erkenning en eerbiediging van de rechten en vrijheden van anderen en om te voldoen aan de gerechtvaardigde eisen van de moraliteit, de openbare orde en het algemeen welzijn in een democratische gemeenschap.
3. Deze rechten en vrijheden mogen in geen geval worden uitgeoefend in strijd met de doeleinden en beginselen van de Verenigde Naties.

Artikel 30

Geen bepaling in deze Verklaring zal zodanig mogen worden uitgelegd, dat welke Staat, groep of persoon dan ook, daaraan enig recht kan ontleenen om iets te ondernemen of handelingen van welke aard ook te verrichten.

die vernietiging van een van de rechten en vrijheden, in deze Verklaring genoemd, ten doel hebben.

* * *

Iedereen is het natuurlijk eens over de rechten van de mens, maar weinigen vechten voor de toepassing ervan. Het concentratiekampstelsel is wel de ergste aanfluiting van deze rechten en daarom moet hiertegen worden geageerd, waarvoor dus de Commissie ter bestrijding van het Concentratiekampstelsel nodig is. Wat doet deze Commissie?

- 1) De vrije wereld het leed der miljoenen politieke gevangenen te doen begrijpen en het grote publiek wakker schudden.
 - 2) De regeringen overtuigen van het bestaan der kampen.
 - 3) Contact leggen met alle internationale organisaties en bewegingen en deze opwekken aan de bestrijding deel te nemen.
 - 4) De regeringen bewegen om de UNO te laten ingrijpen.
 - 5) Dossiers samenstellen om het bestaan der kampen aan te tonen.
 - 6) Met de landen waar concentratiekampen zijn, contact opnemen en trachten met de regeringen besprekingen te houden om het lot der gevangenen te verbeteren en de kampen op te heffen.
 - 7) Alle middelen beramen om overal ter wereld het concentratiekampstelsel te bestrijden.
- Veel heeft de internationale Commissie reeds gedaan. Dossiers zijn gemaakt van Spanje, Rusland, Griekenland en Joego Slavië.
- Commissies van onderzoek zijn samengesteld voor deze vier landen en besprekingen met de regeringen hebben plaats gehad en wat is nu reeds het resultaat?
- Spanje** is accoord om te onderhandelen en heeft reeds de slechtste kampen opgeheven, terwijl enige duizenden gevangenen in beperkte vrijheid zijn gesteld. Toestemming is verkregen om met de commissie van onderzoek naar Spanje te gaan en schrijfver dezes, die voorzitter van deze commissie is, denkt in October een onderzoek in Spanje te kunnen instellen. Dit is reeds een goed resultaat van ons werk en dit succes is een vergoeding voor de vele moeilijkheden die wij bij ons werk onder vinden.
- Griekenland** verleent ook zijn medewerking aan de commissie van onderzoek en ook hier zijn reeds verbeteringen aangebracht. Onderhandelingen over een bezoek zijn zo goed als geslaagd.

10

Joego Slavië heeft reeds vele gevangenen, zij het ook met meldingsplicht, in vrijheid gesteld en heeft*toege-
ond onderzoek te willen hebben.

Rusland weigerde onze commissie te aanvaarden; vond dat we geen enkel recht hadden ons met het kampstelsel te bemoeien en weigerde met de commissie van onderzoek te onderhandelen. Hier moest dus een andere weg gevolgd worden om de wereld te tonen wat er in Rusland gebeurt.

In een openbaar proces te Brussel in Mei, is nogmaals klaar en duidelijk komen vast te staan hoe miljoenen mensen in concentratiekampen leven en uitgerooid worden.

Getuigen van verschillende nationaliteiten, geestelijken, oud-kampcommandanten, boeren, intellectuelen, arbeiders en gewone burgers hebben hier openlijk en vrij getuigd. Verschrikkelijk zijn de verhalen en vrijgepers heeft er de volle aandacht aan besteed. Jammer, dat onze Nederlandse pers in gebreke is gebleven, want het is dringend nodig ook ons volk te overtuigen van het bestaan der kampen en van het enorme leed dat geleden wordt. Misschien denken ze zoals zoveel Kennissen van nu, die vragen: „Waar bemoei je je mee?“ Ik had echter gaarne gewild dat U in Brussel had kunnen zijn, opdat U het volle besef van deze ellende gekregen zou hebben. **Meer dan tien miljoenen mensen zitten in de kampen.** Recheloos en verlaten. Ze worden vergeeten, isbruikt en afgeslacht en wij leven rustig verder. **Meh, snikt er niet aan! Doen alsof wij van niets weten!** Hoe durf je er over te spreken! Ja beste lezer zover zijn wij in de vrije wereld gekomen. De voorstanders van het concentratiekampstelsel geven wij in de vrije wereld alle vrijheden en rechten, zij doen wat ze willen en be-
hoeven geen angst te hebben, en wij zijn bang om de waarheid te zeggen. Wij hopen morgen nog rustig verder te kunnen leven en vrouwen op onze rustig ver-
want de macht die de concentratiekampen in stand houdt maakt ons angstig en daarom houden wij onze mond. U kunt emigreren, trachten het gevaar te ontlopen en uit angst Uw mond houden. U kunt het gevaar de rug toekeren en trachten het niet te zien. **Maar waar zijn dan onze idealen, waarom hebben wij dan de rechten van de mens? Wie er niet voor vechten durft, zal ten onder gaan.**

Onze voorouders hebben lang gevochten tegen de sla-
vernij. Het concentratiekampstelsel is veel en veel er-
ger, want slaven hadden waarde en werden verkocht.

11

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD,
(Slechts bij definitieve opberging in te vullen).

~~ONAFGEDAAN~~

07 411

CO 124211

NR

07 411

Afd./Sect.: VII

Dat.: 21/12 '51

Par.: Q.

Interne aanwijzingen ACD.

ACD.

Dat.:

Par.:

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

1 Trai kow aan B

Red. 29/12

3/12

~~B III~~

3.12.51

by Bess, 6.12.51

~~1/2 B III~~

t.k.w. by B

~~CVV~~

CVVE 24/11

Red. 24/11

CVV

— spec. CVVE 24/11.523

Red. 1/12

begin in 02411

CVV 2-11-51 CVV III

REGIONAL BOARD OF THE COUNCIL OF FREE CZECHOSLOVAKIA IN GREAT BRITAIN
132, George Street,
London W.1 Telephone:
PADDINGTON 5 4 2 7

N F O R M A T I O N No.29
October 1951

This information may be reproduced in whole or in part without charge or obligation other than to give credit to its source, the Council of Free Czechoslovakia, Regional Board in Great Britain.

0 0 0 0 0

RETREAT FROM GLORY FOR SLANSKY

Unlike the practice usually followed in the Communist parties according to which only one man holds the leading function within the party, posts for two leading functionaries were set up by the Communist Party of Czechoslovakia in 1945. Besides Klement Gottwald as chairman, Rudolf Slansky was entrusted with the position and functions of a Secretary-General. That arrangement was in keeping with the position of the party at the time. Chairman Gottwald was simultaneously also Deputy Prime Minister in the Coalition Government of the National Front and in that capacity he also had to deal with the other, non-Communist parties, whilst Slansky fell the task of building up the organizatory network and apparatus of the party. This dual playing of the leading roles went up to the time of the Communist putsch of 1948. Immediately after this there seemed to be every indication of Gottwald's position being somewhat shaken, for querulous elements could not understand why the party did not seize all political power within the State as early as in 1945. However, Gottwald apparently soon skipped round these cliffs, and the subsequent developments were characterised by an incessant strengthening of his power and the gradual pushing back of his potential rivals. As far as his relations with Rudolf Slansky were concerned, some pointer could already be seen at the 5th Party Congress in May 1949, where it was decided to elect for the Secretariat of the Central Committee not only Secretary-General Rudolf Slansky and his five deputies (Marie Svermova, Josef Frank, Ladislav Kopriva, Gustav Bares and Stefan Bastovansky), but also the Chairman of the Party, Klement Gottwald. By this decision it was clearly shown that the chairman of the party, too, must have his share in the control of the party machine, and that thenceforth Slansky would cease to be an exclusive master in that field. This development was capped at the session of the Central Committee of the Czechoslovak Communist Party on September 6, 1951, where, as proposed by Gottwald it was unanimously decided that Slansky be recalled from his post of Secretary-General, that the post be not again filled and that the duties connected with it be assumed by the chairman of the party. After his deposition, Slansky was appointed Deputy Prime Minister, and, pursuant to a cabinet decision of September 20, he was entrusted with a purely civil service job of chief of the economic section which, as the cabinet decision expressly stated, was set up as "an auxiliary organ of the Prime Minister within the framework of his office." The tasks of the new section shall be "to co-ordinate the activities of the economic ministries and to ensure a unified preparation of governmental measures in the field of national economy". For a recent engineer-in-chief of the party machine, this must be a bitter pill to swallow.

The Central Committee also elected a Political Secretariat - the Politbureau - consisting of Gottwald, Zapotocky, Siroky, Slansky, Dolansky, Bacilek and Cepicka; this is the first time that the composition of this party organ was publicly announced. Two of its new members, Bacilek and Cepicka, were also elected to serve on the Central Committee Board comprising twenty-two members, in replacement of two recently expelled and arrested members - Svermova and Smrkovsky. The Central Committee further decided to abolish the former system of deputies of the Secretary-General; in their place it elected six secretaries to the Central Committee (Novotny, Frank, Bares, David, Hendrych and Bastovansky) who, together with the party chairman form the Organizing Secretariat of the Central Committee, a body analogous to the Soviet Orgbureau. It is a symptomatic feature that whilst Gottwald is a member of both these important bodies, Slansky was not elected for either. From this it follows that there was an evident tendency to deprive Slansky of any influence whatever on the party machine, which up to now was the basis of his power within the

party. His new functions cannot, as regards importance, be thought equal in any way to the powers he wielded so far. There was not one little word of gratitude to Slansky for his work as former Secretary-General. A report on the session of the Regional Committee in Prague, as published by Rude Pravo on September 11, says that the resolution of the meeting was passed for the purpose of "ensuring improvement in the work of the party, strengthening its unity on the political and organizational side and improving its working procedure". In the letter which the Regional Committee sent from their session to Gottwald, they even speak of a "deep and radical change in our party work", greeting with particular joy the total unification, in Gottwald's hands, of the political and organizational direction of the party. Of the like tenor were also the resolutions that were adopted by the meetings of the other regional and district committees of the party. This interpretation, which the regional organizations of the party are giving to the resolution of the Central Committee (according to hints from above) would seem to be a veiled accusation of Rudolf Slansky. In this connection, it should be remembered that in 1950 already Slansky failed to appear for quite some time at various official functions, and that it was only at the session of the Central Committee in February 1951 when, somewhat belatedly, it was made public that he had been ill. "No one has the right to maintain factional contacts behind the backs of the Central Executive Committee", wrote in March 1951 in Rude Pravo the chairman of the Cadre Committee of the Party at that time, Bruno Kohler, and it was then already plain that that warning was in the first place aimed at the Secretary-General. As things are, there is nothing easier than to saddle Slansky with responsibility for the "highly treasonable" activities of Svermova and Sling, both of whom were his subordinates in office.

Moscow's part in the removal of Rudolf Slansky would seem to be proved by the noteworthy fact that when Slansky recently celebrated the fiftieth anniversary of his birthday, the congratulatory telegrams from representatives of Communist parties abroad did not include any well-wishing message from the Communist Party of the Soviet Union. As far as Slansky's relations with Moscow are concerned, one event in his life deserves mention here. In 1944, when Slansky was functioning in Moscow as head of the Czech section of the Moscow Radio Service, a baby daughter of his, then only a few months old, was kidnapped and the police investigations failed to trace her. Even if one may assume that Slansky is so thorough a Bolshovik that not even this personal tragedy of his could shake his devotion and loyalty to the country of the Soviets, one cannot exclude the possibility that the Moscow bosses have come to a different conclusion; they, if anything, are rather over-cautious in the assessment of the loyalty of their servants in the subjugated countries as well as of all the motives that might conceivably crack their loyalty.

ALMIGHTY GOTTFWALD. In so far as the struggle for topmost power within the Communist Party of Czechoslovakia was concurrently also a struggle for gaining or retaining Moscow's favours, full victory has fallen also in that direction to Klement Gottwald, who in fact was placed into his leading position in the party by direct Comintern intervention as far back as in 1929, and who ever since that time has remained one of Stalin's favourites.

Gottwald's power to-day is immense. In his person there has now culminated the evolution from totalitarian dictatorship to a full identification of the State with the ruling party, for to-day he concentrates in his hands the offices of President of the Republic and Supreme Commander of its armed forces on the one hand, and both the highest functions in the Party on the other. In his position now, there has come into full force the principle of monocratic decisions by which the last few remnants of collegial decisions have been swept away. It will rest with Gottwald if and to what extent he will allow his decisions to be influenced by any consultation with the two leading collegial organs - the Politbureau and the Orgbureau. Both these bodies are responsible to the Central Committee of the Party, which in practice means to the party chairman, for the Central Committee only meets from time to time for the purpose of listening to reports and approving proposals submitted to it. Both these bureaus are composed of persons who, as individuals, have no sufficient power that might endanger Gottwald's dominating position, even if any such thing might enter their heads as worth the attempt. That is why all the necessary measures have been taken against all those whose power stemmed from spheres in which Gottwald has had no direct say up to now. Slansky, as already stated, was deprived of any kind of influence on the party machine recently, whilst Zapotocky was deprived of his function as President of the Trades Council in June 1950. In his position as Prime Minister, Zapotocky cannot endanger the position of Gottwald, because the Government is fully controlled by the latter in his capacity of President of the Republic and Leader of the Party. In this evaluation of the distribution, or rather concentration of power in present-day Czechoslovakia, it is of course also necessary to take into consideration the

army and the police. Now the Minister of National Defence is Gottwald's son-in-law Dr. Alexei Cepicka, and his breath-taking career, topped as it now is by his co-optation to the Politbureau can only be explained in the first place by his utter ruthlessness - which after all is an important prerequisite for the holding of functions at high level within a dictatorship - but also by his kinship with Gottwald through marriage. As far as the police is concerned, it should be noted that the Minister of State Security, Kopriva has not been elected a member of either the Politbureau or the Orgbureau. This means that Kopriva is merely an executive organ, and that any real decisions concerning the course of purges and their victims are being arrived at without his participation in the Politbureau, i.e. again under the dominating influence of Klement Gottwald.

High Treason Trials: Soon? The material involving charges against leading Communist functionaries who have already been in custody for some time is piling up, and its nature being what it is, it is rather astonishing that a high treason trial has not been fixed to be held before now. Thus in connection with the seventh anniversary of the Slovak national uprising in 1944, the Prague Communist weekly TVORBA (issue No. 35 of August 30, 1951) accused Dr. Husak, former chairman of the Board of Slovak Commissioners and Iaco Novomosky, former Commissioner for Education that, just like Tibo, Rankovic, Kostov and Rajk they, at a time of the greatest oppression of the nation, did make pacts with Fascist bands and did, with Lettrich and Ursiny as intermediaries, make an agreement with the Anglo-American imperialists, carrying out their orders." Dr. Husak is even accused of having prevented the unlocking of the jail in Nitra, allegedly so as to prevent the liberation of political prisoners amongst whom there were 30 leading Communist functionaries including such leaders as Viliam Siroky (the present Minister of Foreign Affairs), Duris, Bonada and others; thus, the paper says, Husak wanted to get rid of his opponents in the Communist party.

Within the framework of the latest changes in the Government, one of its members, the Minister of Labour and Social Welfare, Evzen Erban was relieved of his duties, after having been recalled in June 1950 from his post of Secretary-General to the Trades Union Council. The possibility cannot be excluded that Erban will have the same accusations made against him as are evidently to be levelled against the recently arrested Josef Surokovsky, i.e. that, at the time of the Prague uprising in May 1945, he had carried on negotiations with the German garrison command concerning the terms of capitulation. Although the Communist Party had in Erban at all times a most faithful servant - and especially so at the time of the Communist putsch in February 1948 - party headquarters never fully trusted him, because for one thing he was held to be an opportunist who would be quite prepared to turn traitor "at the eleventh hour", and for the other because he was deemed to be inclining to "syndicalist deviations", i.e. endeavours on his part to unduly stress the position of the trade unions vis-a-vis the ruling party.

In connection with the changes in the Government, the tide also swept away General Ludvik Svoboda from his post of Minister for Physical Culture, an office he had held since the time he had ceased to be Minister of National Defence. One may well ask whether the removal of General Svoboda does not perhaps in some way link up with the recent arrest of a number of high-ranking army officers, many of whom belonged to Svoboda's closest entourage, and particularly the arrest of the former head of the Intelligence Branch of the Ministry of National Defence and Deputy Minister, General Reicin.

Economic Purge Announced. A further sector in which far-reaching police and penal measures may be expected is the country's economic life. An indication of this can be seen in the setting up of a Ministry of State Control; the official communique on the cabinet meeting of September 7, 1951 quite clearly speaks of the reasons which led to the establishment of this new central authority, the mission of which smacks of police rather than of economic control (considering that the co-ordination of things economic is already vested in the State Office of Planning). It says verbatim as follows:-

"If a successful building-up of Socialism is to be ensured, there needs must be a systematic grappling with all the shortcomings and mistakes in the economic and administrative apparatus. The causes of these mistakes and shortcomings lie in the uneconomic handling of national, co-operative and other properties, evident bureaucratism and personal irresponsibility, often even in direct diversion by the class enemies. That is why we must build up an

effectual State control, one that would resolutely and with full authority uncover the causes of shortcomings, that would apprehend the real culprits (our italics) who are responsible for the mistakes and disorder".

The new ministry will have a jurisdiction covering all the sectors of economic life. It will have at its disposal a widespread network of subordinate organs, whose task will be to maintain permanent contact with the organs of local administration, trade unions and other mass organizations, and to employ every kind of media for the maintenance of direct contact with the masses of the workers." It is quite possible that this new apparatus of informers and spies will in the pursuit of its brand-new tasks come into collision with the present organs of both the police and the party. At the head of this new ministry the regime has placed Karol Bacilek, who has hitherto been chairman of the Slovak Board of Commissioners and who, as a typical party apparatus hand, offers every guarantee that he will carry out his tasks obediently and adamantly.

The Trades Union Council Turns Introspective. A similar admission of failures in the economic field can also be seen from the letter of the Czechoslovak Trades Union Council, which was published on August 25 and was intended for all the members of the Trades Union Movement:

"In our work, there appear not only small, but also a lot of weighty mistakes and shortcomings. In spite of the fact that the TUC has told everyone what has to be done, we have thus far not managed to make our production an economical one. We have not yet drawn as we could and should on the vast store of Soviet experience."

"We lag behind in the organization of work, we have an outsize administrative apparatus. Our machines are needlessly idle just because we only falteringly go about the introduction of second and third working shifts. We have not yet learnt a purposeful husbanding of raw materials and replacing imported raw materials from domestic sources."

In this sector, too, there is to come a search for and branding of culprits, as can be seen from the conclusion at which the letter arrives by saying: "The blame for all these shortcomings is also attributable to all the organs of the trade unions. Thus far we have failed properly to fulfil the task of trade organizations in a people's democracy".

The next opportunity for such a purge will present itself at the forthcoming elections of factory stewards, members of workshop and factory councils, members of district and regional committees of trade unions. From the instructions given it appears that in these elections there is to be carried out a thorough change in the composition of all these bodies, entailing particularly the removal from them of the older functionaries; these are of course more experienced in trade unionism and, therefore, have evinced less enthusiasm for the "New Mission" of the trade unions. "We shall select those", says the letter, "who are in harmony with the people's democracy and the people, and who go ahead as good examples for their fellow-workers". In conclusion, the letter stresses "that more and more functions will be entrusted to working women and our members from the ranks of the young people". It will be seen that the trade unions are therefore to pass through the same evolutionary stages as the Communist Party. The purge is not to stop short of even the highest organs, for the letter demands that there should be during the election campaign a critical evaluation of all the trade union organs, up to and including the supreme authority, the Trades Union Council".

The Reorganization of Ministries. The foregoing two official documents are proof of the deep-seated economic crisis which quite recently showed up in the form of breakdowns in provisioning, price-raising on the State-controlled, "free" market and the non-fulfilment of planned targets in important branches of industry. The changes which have been carried out in the Government and the Party, as well as the reorganization of the central administrative organs of the national economy are the natural consequences.

The Ministry of Heavy Engineering is being abolished, and in its stead are being set up no less than five special, new ministries (Fuel & Power, Metallurgical Industries and Ore Mines, Chemical Industry, Heavy Engineering and General Engineering). These new ministries are taking over the agenda hitherto handled by the central directorates of the various branches of industry, which latter were simultaneously abolished. The new arrangement removes in this way from the central control of the various industries such organs as could be found still to harbour remnants of an expert attitude toward industrial problems, an outlook which frequently was in conflict with the general economic policy of the government. It is evident that for this reason such organs were not considered suitable means of the carrying out of a "purge", which task is now entrusted to the likewise new Ministry of State Control; the new dispensation amounts to one more Czechoslovak adaptation to the Soviet way of organizing economic life.

Also abolished now is the Ministry of Labour and Social Welfare, its place now being taken by a Ministry of Man-Power. This designation implies that the new ministry is to systematise the transfer - now proceeding - of 77,500 shock-workers into production, and to organize the mobilisation of young people for work. The rest of the agenda of the old Ministry of Labour and Social Welfare is to be distributed over a number of ministries; social welfare in a people's democracy is evidently not considered such an important affair as to require a special, central authority.

These reorganizations necessitated a series of personal changes. The appointment for the Ministry of Light Industry was given to Alois Malek, who spent twenty years of his life in the Soviet Union, worked in industry, passed his final examination at the School of Political Science and was a collegiate member of the Ministry of Industry of the Khirgiz (Soviet) Republic. He returned to Czechoslovakia only after the liberation from Nazi occupation, and was lately Director General of Czechoslovak Textile Works. The Post of Minister for the Chemical Industry was given to Ing. Josef Pucik, a Slovak Communist, until recently Deputy Chief of the State Office of Planning. The minister in charge of the new Ministry of Man-Power is Dr. Jaroslav Havelka, a renegade Social Democrat, until now Deputy President of the State Office for Church Affairs and member of the Central Committee of the Czech Communist Party. The post of Minister for the Metallurgical Industry & Ore Mines went to Jan Bilek, a member of the Central Committee of the Communist Party, metal worker by trade and lately manager of the Trinec Ironworks. The Ministry of Fuel & Power went to Vaclav Pokorny, a former minor and until recently director-general of ore mines and oil-fields. The Ministry of Forests and the Timber Industry went to Marek Snida, a Slovak Communist, until now a director-general in that branch of economy.

The competence of the Ministry of Agriculture is likewise being changed by the setting up of a new Ministry of Forests and the Timber Industry. The Minister of Agriculture, Julius Duris, known for his ruthless enforcement of land collectivisation, is parting from his office, and his place is being taken by J. Nepomucky, until lately chairman of the United Agricultural Co-Operatives. Duris was appointed Chairman of the Slovak Board of Commissioners, which function by now is of minor importance in view of the emasculated powers the Slovak national organs wield in a system that aims at the closest possible centralisation.

Slovak industry is henceforth to be administered directly by the five new production ministries, and to these now passes the jurisdiction formerly exercised by the Commissioner's Office for Industry; the latter is now replaced by a Commissioner's Office for Light Industry. Parallel with the reorganization of the Central Government, the old Slovak Commissioner's Office for Labour and Social Welfare is also being turned into a Commissioner's Office for Man-Power, a new creation being a Commissioner's Office for Forests and the Timber Industry. Parallel with these reorganizations, the following personal changes have been made on the Board of Slovak Commissioners:-

- The former Commissioner for Industry to be Commissioner for Light Industry.
- The Commissioner for the Foodstuffs Industry, Ing. Jan Busniak has been relieved of his duties in that office & has been entrusted with the office of a Commissioner for Commerce. The former Commissioner for Commerce, Dr. Josef Soltesz has been recalled from his post of Commissioner. The new Commissioner for the Foodstuffs Industry is Petr Marusiak, an M.P. and Vice-chairman of the Regional National Committee in Zilina.
- The newly created Commissioner's Office for Forests & the Timber Industry is to be headed by Frant. Tupik, until now Chief of Section in the Commissioner's Office for the Interior.

The Commissioner's Office for Justice receives a new head in the person of Rudolf Stročal, Chairman of the Regional National Committee in Zlín. The former Commissioner for Justice, Dr. Julius Viktor is henceforth to head the Slovak Office for Physical Culture & Sport. For the Commissioner's Office for Agriculture, the Government has appointed Marek Culen, a member of parliament and Chairman of the United Slovak Farmers Association. The former Commissioner for Agriculture, Dr. Milan Paltán has been recalled from his post. Emilie Janeckova-Murínova, until now Commissioner for Labour and Social Welfare, has been entrusted with the office of a Commissioner for Man-Power.

The post of Commissioner for Health, which after the death of its last holder, Milan Polak had remained unfilled, has now been given to Dr. Jozef Kysely, General Secretary of the Slovak Regeneration Party.

Striking Workers. Taken collectively, all the personal and reorganizational changes in both the Government and the Communist Party signify the creation of further prerequisites for a still more thorough sovietisation of Czechoslovakia. In all the accompanying circumstances, there is nothing to justify the assumption that the changes might perhaps mean an attempt to loosen the country's dependence on the Kremlin, if not to emulate Tito. The purpose of the current purge was amongst other things to scotch any solidarity amongst the leaders of the Czechoslovak Communist Party, for Moscow evidently prefers to incite one clique against the other so as to retain for itself the position of arbiter-in-chief.

It should of course be stressed that the crisis within the Communist Party is taking place at a time when resistance toward the regime is steadily rising, as proved by numerous strikes just recently. According to the testimony of one of the strikers who succeeded to escape abroad last month, there was toward the end of July 1951 a stoppage of work at the "Rudy Letov" Aircraft Works in Prague. It was the first shift which refused to start work, and these men were later joined by the second shift people. The reason for the strike was the taking away from the men of their supplementary food ration cards, an action due to the recent economising measures of the regime. When the intervention of trade union secretaries proved of no avail, the police were called in; but not even these could make the men start work again. The remarkable feature of this affair was that solidarity with the strikers was shown even by the workers' council, composed in its entirety of members of the Communist Party. It was only in the evening of the same day that the factory was visited by two representatives of the presidential chancellery, at whose behest the supplementary ration cards were handed back to the workers. The news of this successful strike spread rapidly all over Prague, so that next day the men at the Kolben-Danek Works wanted to emulate the example. However, their attempt did not far, because 24 workers, suspected of being the ringleaders, were put under lock and key. An attempt to strike by way of protest against the raising of output norms was also reported to have been made at the MIFAS Works in Prague.

Under the influence of this resistance on the part of the people the crisis within the Communist Party is assuming sharper forms, and the purge now taking its course amongst all the organs of the party should be understood in that connection.

PRINTED MATTER

If undelivered, please return to:
 COUNCIL OF FREE CZECHOSLOVAKIA,
 132, George Street, London W.1.

Aan : H.B.
Van : B.IX.

6.159 05.25 09.27 15 III
b. 360.12 05.21 09.27
05.20
16 Oct
5 NOV 1951
HCO
Schuttel in remsel 2/12-10-51
120202

Betreffende Uw opmerkingen bij de brochure van Iwan Solonewitsch kan het volgende worden gemeld:

Iwan Solonewitsch is een zeer bekende Russische anti-Sovjet-journalist, die in 1918 door de Sovjets gevangen gezet werd op het eiland Solovsky in de Witte Zee.

In 1920 slaagde hij er in te ontvluchten naar Bulgarije; over deze vlucht heeft hij een boek geschreven.

Later is hij in Zuid-Amerika terecht gekomen en daar schrijft hij altijd felle stukken tegen het Sovjet-regime.

Hij heeft speciaal aftrek bij de oude Russische emigrés; de jongere Russen, die anti-Sovjet zijn, vinden zijn stijl te gezwollen en te demagogisch.

Het artikel in de onderhavige brochure is een typisch staaltje van zijn kunnen.

Het blad Nascha Strana (Ons Land) is een Russisch emigrantenblad, dat in Buenos Aires verschijnt.

Op aanvraag zal daar nog wel het nummer verkregen kunnen worden, waarin het oorspronkelijke artikel van Solonewitsch is verschenen.

Met de Nederlandse brochure schijnt gecolporteed te worden door leden van de Onafhankelijke Russische Synodale Kerk ter vergroting van het bouwfonds voor een eigen kerkgebouw.

De laatste alinea van de brochure schijnt voor dit doel aan het oorspronkelijke artikel te zijn toegevoegd.

V's-Gravenhage, 9 October 1951.

- 38 -

B.M.F. 16.10.51

Door B.IX
B.IX
2-11-51

TOT EEN GEZOND BEGRIP

VAN EEN

ZAKELIJKE WERELD

door

IWAN SOLONEWITSCH

Voor eer
1920

Wij v'rusland!

- Tegen Stalin
- Tegen het Communisme

Tot een gezond begrip

van een

Zakelijke wereld

door

Iwan Solonewitsch

★

TOT EEN GEZOND BEGRIP VAN EEN ZAKELIJKE WERELD

Aan de voorbereiding voor Uw verdediging in een derde wereldoorlog gebruikt U thans honderd dollar per jaar, voor U zelf en voor ieder lid van Uw gezin. Maar dit is slechts de voorbereiding.

De kosten van de oorlog zelf zijn thans moeilijk te beramen — en aan geld en aan bloed.

De derde wereldoorlog zal immers zijn een oorlog tegen het wereld-communisme, en het wereld-communisme doordringt zelf de gehele wereld.

1 **Today**
SAVES
1. **Tomorrow!**

Daarom zal, in zekere mate, de derde wereld-oorlog bijna het karakter verkrijgen van een burger-oorlog; de communisten van alle landen zullen strijden tegen de anti-communisten van alle landen.

Thans schuift de Amerikaanse pers, — sprekend over de „Russische politiek“ van het rode Moskou, — van het telraam van het anti-communistische front slechts af één wereld-volk, n.l. het Russische volk, juist dat volk, dat, langer dan alle andere volkeren, strijdt voert tegen het communisme en dat juist in deze strijd de grootste verliezen lijdt van zijn geschiedenis.

Niet alleen de toekomstige uitgaven, maar ook de toekomstige

Geef dit geschrift
na lezing door aan
Uw vrienden
en kennissen

★

Dit artikel is overgenomen uit de krant „NASCCHA STRANA“

(Nuestro País) van 1 October 1948.

Buenos Aires, Argentina

afloop van de derde wereld-oorlog worden in een zeer belangrijke mate hierdoor bepaald: of deze oorlog zal zijn

1. tegen het communisme maar in bondgenootschap met Iwan,
2. tegen het communisme bij neutraliteit van Iwan,
3. en tegen het communisme en tegen Iwan.

Hoe de houding van Iwan — van 200 miljoen Iwans — in deze oorlog zal zijn, zal in het geheel niet afhangen van wat de Amerikanen van Iwan denken, maar van hetgeen Iwan van de Amerikanen denkt.

De Amerikanen weten zeer weinig van Iwan.

Iwan weet van de Amerikanen in het geheel niets.

De regering en de pers van de U.S.A. bepalen hun politiek op grond van een zeer onvoldoende informatie over Iwan.

Iwan zal zijn politiek bepalen op grond van de Sovjet-voorlichting, vooral nu, na de ervaring uit de oorlog tegen Hitler.

Indien U de atoom-bom voor 100% serieus neemt — ik neem deze niet serieus — dan kunt U van mening zijn dat de vernietiging van Rusland — van een rood of van een wit Rusland, dat doet er niet toe — in ieder geval van een totalitair Rusland, te pas kan komen in iedere politiek van de U.S.A. ten opzichte van Iwan, — ik echter ben een geheel andere mening toegedaan.

Maar laat dat zo zijn, dan brengt thans reeds de bezetting door de Amerikaanse troepen van bijna 100.000 K.M.2 van West-Duitsland onkosten, chaos en andere moeilijkheden met zich mede, hoewel er totaal geen partisaan-oorlog in West-Duitsland is.

Wat dunkt U, hoe goedkoop en gemakkelijk zal dan de bezetting wel niet zijn van 22 Millioen K.M.2, d.w.z. van een gebied 220 maal groter dan de Amerikaanse bezettingszone in Duitsland?

Hoe stelt gij U voor dat de atoom-bom zou toegepast zijn in die partisaan-oorlog, welke van 1942—1945 de Duitse legers verslond, zoals zij in 1812 het leger van Napoleon verslonden heeft?

Hoewel geld en bloed zal dat kosten en welke politieke en zakelijke voordelen kunnen voortvloeden uit dit feit: dat in ieder bos en in iedere plas iedere Iwan elke Yankee zal atmaken — misschien zal ook Uw zoon bij dit getal zijn — en iedere Yankee zal trachten iedere Iwan af te maken — en misschien zal dan ook mijn zoon bij dit getal zijn?

Zulk een oorlog kon noch de oude garde van Napoleon, konden noch de Pommeraanse grenadiers van Hitler verdragen.

Denkt U, dat U zoon grotere idealen zal vinden om om te komen ergens in de plassen van Pinks of in de bossen van Briansk, dan de garde van Napoleon gedaan heeft en de S.S. van Hitler?

Of, dat hij meer uithoudingsvermogen en meer discipline zal hebben? Of dat Iwan anders zal zijn dan hij was in de tijd van Napoleon en van Hitler? Gij, natuurlijk, kunt U zelfs ook dat alles voorstellen, maar ook in dat geval stelt gij U zelf toch de vraag: hoeveel zal dit alles kosten, zelfs in het geval van een goede afloop — zelfs in het geval van een werkelijk succes — en deze

4

zeer belangrijke vraag — hoe dat alles zal eindigen in het geval van mislukking. Pardon, neemt U mij niet kwalijk, U hebt over Iwan absoluut geen juiste voorstelling.

Wanneer Uw minister van buitenlandse zaken — een specialist in de buitenlandse politiek — op dit punt erkent dat hij over het sterkste volk ter wereld, na de U.S.A., thans niets weet, vanwaar dan toch kunt U iets weten? Hoe kunt U meer weten dan Byrns, Hitler, Napoleon en nog enkele anderen wisten?

Ik breng hier onder Uw aandacht een zeer elementaire voorlichting over Iwan en een zeer elementair middel om hem naar Uw kant te trekken — naar de kant van de anti-communistische helft van de wereld.

Het is nodig deze middelen nog vandaag aan te grijpen — morgen zal het misschien te laat zijn.

Reeds vandaag is het nodig een of ander Russisch anti-communistische actie, leger, — een of ander comité of regering in het leven te roepen — uit alle of bijna alle partijen van de oude en nieuwe emigratie — en Iwan moet voelen, dat hij ergens ter wereld — in de anti-communistische wereld — vrienden heeft, groter dan Hitler en groter dan Stalin.

Wanneer hij dat niet zal voelen, dan zal hij, zoals in 1942—1945, samen gaan met Stalin, d.w.z. met het wereld-communisme.

En dan zal de „Wereld-oorlog“ in ieder geval een catastrofe worden.

WIE SPREKT TOT U?

Thans spreken uit naam van Iwan en over Iwan zeer verschillende personen: dit is een mode en een zeer goed betaald onderwerp, zodat de concurrentie hier zeer groot is.

Ik beweer, dat er buiten Rusland thans niemand is, welke Iwan beter kent dan ik hem ken. Maar omdat in de U.S.A. de mensen mijn boeken bijna helemaal niet kennen, zo moet ik mijzelf wel voorstellen.

Ik ben een zoon van een boer uit de streek van Wit-Rusland en heb in 1917 mijn universitaire studie beëindigd; was in het tsaristische Rusland van beroep verslaggever en had liefhebberij voor de atletiek; kampioen zwaar-gewicht voor het jaar 1914. Dit laatste feit gaf mij een beroeps-aanstelling in de Sovjet-tijd: ik werd sportleider bij de centrale raad der vakbonden en tengevolge hiervan had ik connecties met de jeugd in een zeer buitenpolitieke sfeer van het leven in Sovjet-Rusland.

Ik heb met mijn zoon enkele keren getracht uit de U.S.S.R. weg te vluchten — uit overwegingen slechts van morele aard. Bij een van die pogingen werden wij gearresteerd en zijn terecht gekomen in een concentratiekamp in Karelie, vanwaar wij in 1934 tenslotte gevlucht zijn naar Finland.

Daar heb ik twee boeken geschreven welke juist voor de oorlog in 16 talen waren overgezet en welke in het buitenland een totale oplage van bijna 500.000 exemplaren hadden.

De „New York Journal“ (18-4-38) schreef dat ik er in geslaagd was Sovjet-Rusland te laten zien met „de kracht van een Leo Tolstoj of van een Victor Hugo“ en de „New York Times“ (4-4-38) schreef dat deze boeken een uitwerking hadden als van bommen.

Beide kranten overdreven: mijn boeken zijn in de U.S.A. bijna onbekend gebleven, hoewel het bommen zijn geweest.

Deze boeken zijn een verslag van de toestand van zaken, een verslag, d.w.z. geen filosofische voorspellingen van de toekomst

ZIEHIER DE INHOUD:

1. een evolutie van de Sovjet-regering is technisch onmogelijk.
2. in de partij is een onderlinge „afmaking“ technisch onvermijdelijk.
3. elk „afstand doen“ van de Sovjet-regering — en welke geweest zijn en welke zullen komen, zijn slechts tactische manoeuvres.
4. de Sovjet-regering zal technisch gedwongen zijn haar politiek te voeren naar de verovering van de gehele wereld.

In mijn boeken heb ik aanwijzingen gegeven over een zelfs „detalistische“ stemming van het Russische volk — over de latere zo catastrofaal zich ontwikkelende, n.l. in het jaar 1941, massaoverlopen van de Sovjet-divisies naar de Duitse kant — en over het in 1943—1945 vormen door de Duitsers van verschillende Russische legers — waaronder ook 't leger van generaal Wlassow. In 1936 zou ik in Bulgarije een Russische krant uitgeven — anti-sovjet, anti-socialistisch en anti-reactionair.

Op 3 Februari 1938 hebben de Sovjet-agenten ons redactie-bureau in de lucht laten vliegen, waarbij mijn vrouw en mijn secretaris zijn omgekomen. Mijn zoon werd gewond, ik zelf bleef wonder boven wonder in leven. Telegrammen werden geplaatst in de gehele wereldpers over deze ontploffing.

Slechts Duitsland heeft ons een werkelijk toevluchtsoord aangeboden — en ik ben met mijn zoon naar Duitsland overgehuisd. Dat waren „wittebroodsweken“. Deze tijd duurde bijna een half jaar. Toen — ik voorspelde de nederlaag van Duitsland in de naderende wereld-oorlog — werd ik gearresteerd, maar later weer vrij gelaten.

In de oorlog van Finland tegen de Sovjet-Unie nodigde de Finse regering mij uit voor besprekingen over propaganda — wij zijn echter niet tot overeenstemming gekomen. In het begin van de oorlog van Duitsland tegen de Sovjet-Unie werd ik opnieuw gearresteerd en gedurende de gehele tijd van deze oorlog verbleef ik in een soort verbanningsoord.

Daar vooral heb ik een boek geschreven over het socialisme in het algemeen, een verantwoord verslag over de gemeenschappelijke ontwikkeling van elk socialisme — nazistisch, bolsjewistisch, en van welk socialisme U maar wilt.

Op de volgende wijze: Ik heb het socialisme waargenomen: 17 jaren in Rusland en 10 jaren in Duitsland; ik heb dit alles waargenomen niet vanuit een filosofisch of professoraal standpunt, maar vanuit het zakelijk standpunt van de verslaggever.

Juist daarom geeft mijn voorstelling 90% — de prognose van de professoren nog geen 10% van de werkelijkheid. De documentaire gegevens over al deze zaken worden gegeven in mijn boek over het socialisme, daar kunt U dit alles lezen.

WAT ZEGT HET PROFESSORENDOM OVER IWAN?

Over het professorendom spreek ik niet in het wilde weg.

Al hun gegevens over Iwan hebben de buitenlandse professoren op een of andere manier ontleend aan de Russische professoren.

De Russische professoren hebben zelf gedurende de tijd van 100 jaren ons allen — en ik behoor ook onder dit getal — twee schilderijen voorgeschilderd:

het eerste: hoe slecht Iwan was en hoe slecht het voor Iwan geweest is zonder de revolutie.

het tweede: hoe goed Iwan zal worden en hoe goed het voor Iwan zal zijn na de revolutie.

Het tweede schilderij is reeds door het leven gecontroleerd: bijna 15 Miljoen Iwanen bevinden zich in concentratie-kampen en bijna 60 miljoen zijn bijeen in de broederlijke graven van honger, terreur en oorlogen.

Het spreekt vanzelf dat daar in zulke omstandigheden het zelfs voor Iwan niet beter is geworden — in geen enkel opzicht.

In één woord: het blijkt dat het schitterend schilderij van de toekomst thans zijn massieve leugens.

Bekeken vanuit het gezichtspunt van het gezonde verstand, nemen wij terecht aan, dat ook het schilderij van het verleden zulke leugens waren.

De volgende meningen over Iwan staan onder de invloed van de Russische literatuur. Deze literatuur stond technisch zeer hoog, maar men moet één ding niet vergeten: zij was een echte adellijke literatuur. Zij was tevens gegroeid op de bodem van die Russische Intelligentia, welke zich zelf erkende als „zonder ondergrond“ en „gescheiden van het volk“, gescheiden van traditie, godsdienst en van de aspiraties van het volk.

Zodoende was het lezend publiek in verrukking gekomen over het „zich niet verzetten tegen het kwade“ van Leo Tolstoj of over „de liefde tot het lijden“ van Fedor Dostojevsky, en had het de neiging deze eigenaardigheden over te brengen zonder bedenking op het gehele Russische volk.

Indien wij deze vraag bekijken slechts vanuit het oogpunt van een gewone zakelijke verslaggeving, van het gezonde verstand, dan is dit genoeg duidelijk: dat het Russische volk, indien het zou uitblinken in een of andere mate, het „zich niet verzetten tegen het kwade“, geen rijk opgebouwd hebben van 22 Miljoen K.M.2

en niet bij machte geweest zijn om één voor één de grote militaire machten van de Oude Wereld te vernietigen: zoals het Mongoolse Rijk, het Rijk van de Sultans, de legers van Karel XII, van Napoleon I, van Wilhelm en van Hitler.

Gij zult zeggen, dat de twee laatste vernietigd zijn door de geallieerden, alhoewel met de hulp van Iwan.

Ik zal U bewijzen dat zelfs het rijk van Hitler vernietigd is door Iwan en bijna zonder enige hulp van de kant van de geallieerden.

Ik heb zelfs lust om te bewijzen dat geen tsaren, noch legeraanvoerders noch helden in dit alles een rol gespeeld hebben, of het moest zijn een tegenwerkende rol: in de tijd van Peter de Grote — in de oorlog met Zweden was hiervoor 21 jaar nodig. In de tijd van Stalin de Grootste — in de oorlog met Hitler was hiervoor 4 jaren nodig. In de tijd van de middelmatige tsaar Alexander I — die goed was, omdat hij nooit tegenwerkte — waren in de tijd van zes maanden de legers van geheel Europa onder commando van Napoleon zo vernietigd, dat van de 600.000 man zich slechts ongeveer 8000 man konden redden.

Gelijk hebt gij dat dit alles met het „zich niet verzetten tegen het kwade“ geen enkele overeenkomst heeft.

Het heeft ook geen enkele overeenkomst met onze burgeroorlog. Wat betreft „de liefde tot het lijden“ dat is hier moeilijk te zeggen.

Ik beweer dat ieder Russisch mens — en hiertoe behoer ik ook — boven elk lijden in de wereld gewoon de voorkeur geeft aan brandewijn en kavariaar. Maar misschien zijn er ook Russische mensen, die de voorkeur geven aan kiespijn.

Ik heb persoonlijk zulke mensen nooit ontmoet.

IWAN EN HET COMMUNISME.

De wereld-pers beweert dat het Nazie- en het Sovjet-regiem één en hetzelfde is.

Ik beweer iets meer: **het Nazie-regiem is een copie van het Sovjet-regiem.**

Alle techniek van een totalitair regiem was van te voren uitgetekend door de Russische Intelligentia en de Nazi's hebben gewoon plagiaat gepleegd.

De Russische Intelligentia zelf — wat ze zelf erkent — was „van het volk afgescheiden“ — in hoever kan dit volk moreel verantwoord zijn voor deze Intelligentia?

De regimes van Hitler en van Stalin zijn één en het zelfde, maar de verhouding van het Duitse volk ten opzichte van het regiem van Hitler en van het Russische volk ten opzichte van het regiem van Stalin — is totaal anders.

In 1933 greep de korporaal Adolf Hitler naar een stok en aan deze stok onderwierp zich ineens de gehele krijgshaftige Duitse Natie.

Voor Hitler capituleerden op feestelijke wijze de sociaal-democraten en tot de partij van Hitler traden toe prinses van den bloede.

Over een gewapende tegenstand aan het totalitaire regime was geen sprake.

In 1917 maakte de filosoof Lenin zich meester van de macht. Na twee dagen riep de gehele Russische Intelligentia (welke zich een jaar geleden nog revolutionair rekende) een algemene staking van de beambten uit — welke staking door de honger gebroken werd. De bond van spoorarbeiders (Wikiel) dreigde met een transportstaking. Lenin antwoordde met de bedreiging van honger voor het proletariaat van de steden. Van alle kanten in Rusland vertrokken de legers van de witte generaals: van Denikin, van Wrangel, van Koltsjak, Indenits en van anderen.

Nu hun vernietiging brak er een opstand uit van de matrozen van Kroonstad: een opstand van de arbeiders van stad Jaroslavl en nog een eindeloze reeks opstanden van arbeiders en van de allervoornaamste opstanden der boeren.

Dat alles werd vernietigd.

Tot deze vernietiging droegen twee allerbelangrijkste oorzaken bij:

a. De georganiseerde hulp van Duitsland aan het Sovjet-regime en

b. De techniek van organisatie van de propaganda en de terreur, welke de Russische revolutionaire Intelligentia opgedaan had gedurende honderd jaren.

Opstanden zijn er om zo te zeggen altijd geweest.

Voor het begin van de oorlog van Duitsland tegen de Sovjet-Unie schrijft de generaal-majoor van de Wehrmacht, A. Cholmiston, die werkzaam was in de Duitse operatieve opsporingsdienst aan het Oostelijke front, aldus:

„Op de 22ste Juni 1941 stond tegenover de Wehrmacht het Rode Leger, een massa soldaten, welke bestond uit 80% boeren, die ontevreden waren over hun regering en geen enkele lust hadden om op enigerlei wijze het Sovjet-regiem te verdedigen. Door een regiem van terreur..... het Rode leger was niet in staat een opstand te organiseren, maar zijn passieve tegenstand blijkt uit dit feit, dat in de eerste zes maanden van de oorlog er vier miljoen krijgsgewangenen in Duitse handen vielen en er in het eerste jaar van de oorlog zelfs geen enkel spoor van een partisenen beweging aanwezig was“ („Auf Magischen Wegen“ blz. 86.)

Voor het verdere verloop van de oorlog hebben deze vier miljoen grote betekenis gehad: het betekent dat in Duitse handen is gevallen — of, en dat is met zekerheid te verklaren — dat naar de Duitse zijde is overgegaan bijna geheel het Sovjet-kader van leger en dat tengevolge hiervan de Sovjet verder moest strijden bijna zonder kader-leger.

Maar verder schrijft dezelfde auteur, dat, tengevolge van een onjuiste schatting van de stemming van het Russische leger en van het Russische volk de Duitse politiek bewerkte „een omkeer van

het Rode leger in een **Russisch leger**" (cursief gen. Cholmston) en het resultaat liet niet op zich wachten.

Maar die vier miljoenen die reeds in Duitse handen waren gevallen — bleken in werkelijkheid in een wanhopige toestand gekomen te zijn.

Just uit deze groep was — toen het echter reeds te laat was — het leger van generaal Wlassow georganiseerd, dat slechts ongeveer 5% van de gehele gewapende Russische strijdkrachten omvatte — en dat op een of andere manier tegen de Sovjet gestreden heeft — terwijl het totaal van deze strijdmacht bijna één miljoen bedroeg.

Een van de **vreselijkste** en reeds bijna niet meer te herstellen fouten van de geallieerden bestaat hierin, dat deze vier miljoenen met geweld zijn uitgeleverd aan de Sovjets en dat hun aanvoerders — generaal Wlassow en anderen — zijn opgehangen door Stalin. Houdt dit wel in het oog: noch met generaal Wlassow, noch met zijn leger heb ik enig medelijden; want anders zou ik wel enige medewerking aan hun actie verleend hebben. Maar tussen geen medelijden hebben en het uitleveren aan de executie bestaat nog een zeer grote afstand.

Er loopt, om zo te zeggen, vanaf de tsaristische generaals Denikin, Koltjak en Wrangel, door de matrozen-opstand in Kroonstad, de arbeidersopstand in stad Jaroslavl, de boerenopstand in de Tambow-provincie tot de sovjet-generaals Tuchtatsjevsky, Blitcher en Wlassow — een en dezelfde lijn van strijd tegen het apparaat van de Sovjet-regering, een apparaat welke in de geschiedenis van het mensdom zonder voorbeeld is.

De gebeurtenissen en toestanden in Duitsland en Italië zijn met die in Rusland niet te vergelijken.

Gij kunt de bewering betwisten, dat tegen het Sovjet-regime in Rusland niet minder dan 70—80% van de bevolking staat, maar gij kunt op geen enkele wijze dit feit in twijfel trekken, dat een deel, en in ieder geval een **zeer groot deel** van het Russische volk — ook vandaag bereid is met de wapenen in de hand de strijd aan te binden tegen het communisme, zoals zij optrok onder het commando van Denikin of Wlassow.

Wat is voordeliger voor U: deze massa te neutraliseren — te maken tot Uw bondgenoot — of de weg van Hitler op te gaan en op te zetten tegen de U.S.A., tegen de democratie, en tegen de vrijheid tientallen miljoenen strijders, welke kunnen vechten en welke zullen vechten voor het geval dat zij de U.S.A. ervan verdanken een bedreiging te zijn voor de belangen van het Russische Rijk.

IWAN EN HET RUSSISCHE RIJK.

Wellicht kan men met volle overtuiging bevestigen dat de gemiddelde verstandige, weldenkende mens in de U.S.A. Iwan geen enkel kwaad toewenst — maar diezelfde mens in de U.S.A. heeft

niet de minste voorstelling er van wat Iwan zelf als goed beschouwt.....

Indien gij een zigeuner een villa in het centrum van New-York en een rekening op de bank van Morgan zult aanbieden, dan zal de zigeuner zowel het een als het andere ontvluchten.

Een rekening op de bank interesseert de Russische Iwan **veel minder** dan de Yankee. Maar het bestaan van het Russische Rijk interesseert hem **oneindig veel meer** dan de gemiddelde Yankee het bestaan van de Amerikaanse Staat.

Hier past geen enkele mystiek — hier geven wij gewoon geschiedenis.

Stel U voor een boer uit Pommeren, uit Lotharingen, of welke boer ook uit het hertogdom Luxemburg. Hij, „deze boer“, werd ook oververd door verschillende „interventies“.

Maar ten slotte waren alle „interventies“ mensen van dezelfde cultuur, met dezelfde sociale toestanden, soms zelfs van dezelfde religie en met dezelfde taal. En regeerden over deze boer of de Habsburgers of de Hohenzollern, Richelieu of Zweden — voor hem was het meer of minder hetzelfde.

Maar toen op de Russische boer in de Xde eeuw zich de Mongoolse Horde stortte — betekende deze „interventie“ de dood of de verkoop in de slavernij.

En toen in de XXste eeuw zich op hem stortte de Hitler-horde betekende dat absoluut hetzelfde.

In het verloop van al die duizend jaren was er absoluut geen enkele verandering gekomen. Geen enkele verandering was er gekomen vanaf het ogenblik waarop, na Azië verslagen te hebben, Europa tegen Rusland optrok.

Ook in het lot der „interventies“ is in werkelijkheid geen verandering gekomen. In antwoord op de verovering van Moskou in 1812 of van Kiev in 1941 — is Iwan naar Parijs en naar Berlijn gekomen. Iwan heeft hierdoor ontzaggelijk veel verloren. Maar Frankrijk en Duitsland verloren nog veel meer.

Vanaf het begin der Xde eeuw en eindigend in de XXste eeuw was het een herhaling van een en dezelfde geschiedenis: een invasie in Rusland, overwinningen en veroveringen — en daarna een bijna algehele uitroeiing van de overwinnaars: de volkerkundige samenstelling van het vroegere Mongoolse Rijk omvat thans slechts 1.7% van de bevolking van Rusland.

Van het Poolse leger, dat in het begin van de XVIIde eeuw tot aan de Oeral was doorgedrongen, is geen man teruggekeerd.

Van het Zweedse leger dat in het begin van de XVIIIde eeuw tot aan Pultawa was doorgedrongen, is geen man teruggekeerd. Over het leger van Napoleon heb ik reeds geschreven.

In de eerste wereld-oorlog bedreegen de bloedige verliezen van de Duitsers aan het Russische front driemaal meer dan aan alle andere fronten gezamenlijk. De verliezen van de geallieerden in de tweede wereld-oorlog worden geschat op 700.000 man. De verliezen van de Russen op 7 miljoen.

De geallieerde landing in Normandië vond plaats op dat ogenblik, waarop het Duitse leger reeds in het Oosten verslagen was en niet bezig was terug te trekken, maar in wanorde op de vlucht was.

Wat betreft de lucht-oorlog, verwijs ik U naar een Amerikaanse bron: In de „New-York Herald Tribune” van Juni 1948 schrijft Mr. William Slover: „Het schijnt dat slechts enkele mensen in de U.S.A. weten, dat onze luchtaanvallen op Duitsland de Duitse industrie niet vernietigd hebben..... slechts zeer weinigen weten dat in 1944 (vier en veertig), in de periode van de grootste Anglo-Amerikaanse aanvallen op Duitsland, de Duitse productie hoger was dan in elk ander jaar in Duitsland”.

Dat — is een Amerikaanse bron.
Hieruit is dit feit duidelijk, dat de luchtmacht der geallieerden aan het Sovjet-leger bijna geen enkele hulp verleend heeft.
De enige hulp verleenden de geallieerde leveringen; hun betekenis is echter geweldig overdeven: deze leveringen, welke aan de Sovjet verleend zijn, bedroegen bijna 7% van hun uitrusting.

Thans werkt voor de uitrusting van de Sovjet behalve de Sovjet-industrie nog: een gedeelte van de Duitse industrie, de gehele Finse, Tsjechische, Hongaarse industrie, de Japanse — gebouwd door Japan in Mانشoerije — enkele Poolse en nog enkele andere industrieën.

Behalve dat — al deze bronnen van uitrusting zijn niet afgescheiden door oceanen van het toekomstige oorlogs-theater.
Wat zal er geschieden, indien al deze materiele resources de versterkingen zijn bij de tragische beslissing van Iwans: „te gaan tot het bittere eind?” Hierbij, in dat geval, zal Iwan zich voorstel- werken, dat, hoe vreselijk zijn verliezen ook mogen zijn, het thans werkelijk zal zijn „het einde” — en dat, na de uitroeiing van de U.S.A., het niemand, nooit of te nimmer, de expedities van de slaven-handelaars van de Xde en de XXste eeuw zal trachten te herhalen.

Ik weet en U weet, dat de U.S.A. deze expedities absoluut niet van plan zijn, maar weet Iwan dat?

IWAN EN DE VRIJHEID EN HET RUSSISCHE RIJK.

Thans is het de gewoonte Adolf Hitler af te schilderen als een stompzinnige en een provinciaal.

Het is vanzelfsprekend dat Hitler niet stompzinnig kan geweest zijn; op de post van dictator van landen zoals Rusland, Duitsland of Italië heeft geen enkele stompzinnige de kans te komen, want de eerste de beste kan hem op de weg daarheen voorbij komen.

Duitsland was in geen enkel opzicht een provinciaal land — handel en scheepvaart strekten zich uit over de gehele wereld — verdrongen er de Engelse — zijn technische wetenschap, geschiedschrijving en filosofie stonden reeds in geen enkel opzicht op de laatste plaats in de wereld.

En, behalve dat alles, in Duitsland was een wetenschap, welke zich noemde: „Slavisch-vernieuwend”.

Deze wetenschap leerde Rusland kennen en van het professorendom en uit de schepingen der schrijvers.

Over het professorendom heb ik reeds gesproken.

Wat betreft de artistieke literatuur, Rusland te leren kennen uit Tolstoj, Dostojevski of Tsjechoj, even schrandler als de in- dustrie van de U.S.A. te leren kennen uit de nachtmerries van Allan Poe, of de geschiedenis van Frankrijk uit „Het eiland der pingvins” van Anatole France, of het Britse Gemeenbest uit de ontgoochelingen van Lord Byron.

Maar Hitler leerde Rusland kennen uit de Duitse literatuur — en de Duitse literatuur uit de Russische.

De U.S.A. doet thans hetzelfde, en het is nodig eerlijk te zeggen: andere bronnen kent zij niet.

Toen ik in 1938 begon „een boekje open te doen” over Duitsland, zonder een scherm van citaten — voerde ik lange en vurige discussies met Duitse professoren. De Duitse professoren — mitsprognose mede. De Gestapo ondervroeg mij meerdere malen en ik dit alles gedwongen op schrift herhaald en de Gestapo heeft dit document aan Hitler te lezen gegeven. Dit liep slecht voor mij af: ik kwam in de gevangenis en werd van de galg gered door voor mij tot nog toe onbekende omstandigheden.

Dit document is aan de Engelse en Amerikaanse opsporingsdienst bekend — het is jammer dat zij dit niet vrij gegeven hebben voor publicatie.

Hierin staat het volgende beschreven:

„Duitsland zal een oorlog organiseren niet slechts tegen het communisme, maar ook tegen Rusland. Duitsland heeft absoluut een onjuiste voorstelling van het Russische volk — een voorstelling ontleend aan de Russische literatuur. — een absoluut in tegenspraak met de belangrijke gebeurtenissen uit de Russische geschiedenis. Krachtens deze twee gegevens: Duitsland maakt zich het gehele Russische volk tot vijand en Duitsland zal verslagen worden — maar niet in een gewone maar in een partisaan-oorlog — slechts een deel van het regulare leger zal over blijven „coup de grace”.

Zijn strijd tegen de Sovjet-lijfeigenschap zal het Russische volk opschorten tot morgen, zoals het in 1812 de strijd opschortte tegen de adellijke-lijfeigenschap.

Behalve dat heb ik ook gezegd dat de moderne techniek aan een partisaan-oorlog tot nog toe onbekende voordelen geeft” (datzelfde beweert thans gen. Cholston in zijn reeds geciteerd boek).

Maar toen, in het jaar 1938, stelde ik mij voor dat de vraag slechts zou gaan over de afscheiding van het bekende Oekraïne —

en zelfs de Oekraïne rekende ik absoluut een voldoende aanleiding voor een „volks-oorlog“.

Thans bezit Iwan genoeg redenen om zich voor te stellen dat de zaak zal gaan zelfs niet over een Oekraïne.

En dan zal een oorlog, in de uiterste mate van zijn kant, het karakter van uiterste verderlijking aannemen — dan zal iedere Iwan brachten op iedere Yankee uit iedere struik, zijn eigen steden planden dan zal op de eindeloze Russische vlakke ieder leger vastlopen, wegzinken en worden uitgeroeid. En hierbij zal ook Uw leger zijn. Gij, tenslotte, kunt U voorstellen, dat Mr. Truman verstandiger is dan Hitler. Hitler stelde zich voor dat hij verstandiger was dan Napoleon I. — Napoleon I meende verstandiger te zijn dan Karel XII; gij kunt U voorstellen, dat de U.S.A. sterker is dan Rusland — maar alle hierboven genoemde personen hebben datzelfde gemeend.

Gij kunt de opmerking maken dat gij niet alleen tegen Rusland zult optrekken, maar ook Hitler trok niet alleen tegen Rusland behalve Finland, Oostenrijk, Hongarije en Roemenië, hebben aan zijn kant meegestreden tientallen uitgelezen divisies van Italianen, Spanjaarden, Fransen, Belgen, Scandinaviërs, Krowaten, Slowenen en bovendien bijna een miljoen Russen, welke trouwens niet naar het Russische front zijn gezonden.

Gij kunt Uw hoop ook op de atoom-bom stellen, maar gij moet voor ogen houden, dat:

1. Stalin deze reeds heeft of spoedig zal bezitten.
2. Vluchten op Londen gemakkelijker zullen zijn dan vluchten op Moskou.
3. De verwoesting van geheel Moskou niets beslist — Moskou is in de loop van haar geschiedenis reeds een twintig malen geheel verwoest.
4. De Sovjet-industrie verborgen ligt op gigantische afstanden en in moeilijk te bereiken en voor wie ook onnaspeurbare plaatsen, en tenslotte
5. Omdat geen enkel wapen beslissend is — beslissend is de wil tot de strijd, waarover in het bijzonder generaal Eisenhower spreekt.

De atoom-bom kan slechts een hulp-wapen zijn, zoals de tank-legers van Hitler of massa-artillerie van Napoleon.

Alles is een quaestie van de „geest“.

Maar de geestelijke houding van de U.S.A. in betrekking tot Iwan is thans onmetelijk slechter dan de situatie was van Hitler ten opzichte van dezelfde Iwan in 1941. En wel hierom, omdat de proef van Hitler nog zeer vers in het geheugen van Iwan ligt en dat daarom de U.S.A. nog voor het begin van de oorlog — een onmetelijk grotere vergissing hebben gemaakt dan Hitler in zijn

14

tijd. En het morele prestige van de U.S.A. bij Iwan is thans onmetelijk minder dan de prestige van Hitler in het jaar 1941.

IWAN EN DE U.S.A.

Ik weet: deze overtuiging zal U onjuist toeschijnen. Wij maken echter gewag van de volgende feiten.

In de zomer van 1941 wachtte Iwan op „Europa“ als op het manna uit de hemel — Duitsland was in ieder geval Europa, ook zelfs onder Hitler. De Sovjet-propaganda vertelde Iwan van het „bloedig facisme“, Iwan geloofde haar niet. Vier miljoen soldaten gaven zich over aan de Duitsers, Europa kwam in Rusland. Europa bleek in waarheid zo te zijn, zoals het door de Sovjet-propaganda was afgeschilderd. Nu — na deze vreeselijke beproeving — welke reden heeft Iwan om dezelfde propaganda over „bloedig imperialisme“ niet te geloven?

Welnu, indien hij, Iwan, in 1941 Europa, de bevrijder, niet tegemoet zou gesigneerd zijn, dan zou hij zich over een afstand van eenhonderd Kilometer vanaf de grenzen bevrijd hebben, maar niet over een afstand van twee duizend Kilometer, en dan zou hij een miljoen mensenvlens verloren hebben en geen zeven miljoen.

De U.S.A. spreekt vaag over zijn sympathieën voor het verdrukte Russische volk, maar met dezelfde woorden en op dezelfde vage manier sprak ook Hitler.

Maar de U.S.A. slaagt er ook in om, behalve wazige phrasen te uiten, ook enkele realistische daden tot stand te brengen: vier miljoen Iwans zijn uitgeleverd aan de Sovjets — en welke Iwan zal thans overlopen naar de U.S.A.?

Een gehele groep anti-Sovjet-generaals zijn overgeleverd aan de Sovjets en aan Stalin — welke volgende Sovjet-generaal zal het risico nemen om dezelfde weg op te gaan als generaal Wlassow?

In Londen vergaderen de partijen der boeren en de overblijfselen van de parlementen van Estland, Letland, Tsjechoë, Polen, — en van andere landen — maar er zijn hier geen Russische partijen en geen overblijfsel van een Russisch parlement.

De Sovjet-propaganda spreekt reeds van „de imperialisten berijden de verdeling voor van Rusland“.

Bijna een miljoen Russische D.P.'s — met allerlei verschillende paspoorten, gaan voort om te komen in de concentratie-kampen in de bezettingszone van Duitsland. Hen bedreigt de dood bij repara-tiëring en de dood bij evacuatie: indien de geallieerden de zones zouden uitleveren aan de Sovjets.

Wat dankt U, kunnen vage uitingen van sympathie van Mrs. Byrns hier de invloeden neutraliseren van deze reële feiten? De uitlevering van generaal Wlassow en van de krijgsgevangenen wordt reeds in de U.S.A. als een fout erkend. En onder de bevolking van de U.S.S.R. wordt dit zelfs als verraad beschouwd: „zo hebben zelfs de Duitsers niet gehandeld!“ Wat moet Iwan wel danken, Iwan, die met open armen het Duitse-Europa tegemoet

ging — en dat hem fusilleerde en door de honger uitmoorde — en later, toen hij wanhopig geworden was zich in de armen wierp van de Westerse Democratiën — en door hen werd uitgeleverd aan de dood of het concentratiekamp? Wat dunkt U, wat kunnen de overgeblevenen van deze mensen aan de bevolking van de U.S.S.R. vertellen over de Democratiën?

Nu, in 1948, heeft Iwan een stemming ten opzichte van het „Westeren”, die veel meer „anti” is dan in 1941. En voor de Sovjets zal hij thans veel beter strijden dan hij gestreden heeft in de oorlog tegen Duitsland in het begin van de tweede wereld-oorlog.

Maar dat alles heeft nog geen enkele betrekking tot deze vraag, n.l. over „de kruiperig, onderdanige gewoonten” van Iwan, een quaestie, welke telkens opkomt op de bladzijden van de democratische pers van de U.S.A., zoals zij vroeger voorkwam op de bladzijden van de totalitaire pers van het Derde Rijk.

Maar Iwan verlangt meer naar vrijheid dan de Yankee — en dat wel om dezelfde reden als een hongeriig mens meer verlangt naar een maaltijd dan een verzadigd mens.

Maar op grond van een duizend-jarige ervaring begrijpt Iwan: dat zijn Rijk, hoe slecht het ook was, hem gered heeft in de Xde eeuw van de slavernij, evenals in de XXste eeuw. Het militair georganiseerde Rijk is zijn bescherming tegen de slaven-handelaars, en van het Westen en van het Oosten.

Het Sovjet-regime zal voorbij gaan, zoals ook de Ijfeigenschap voorbij is gegaan — maar wanneer Iwan op de slavenmarkten zal komen van Stamboul of van Krupp — dan is in werkelijkheid alles voor hem verloren.

Het recht van de adel op Ijfeigenschap duurde 100 jaren in Rusland — en het omvatte bijna 40% van de bevolking; en de boeren maakten opstanden — maar tegen Napoleon vormde het gehele land één gesloten front. Bijna hetzelfde deden zij tegen Hitler. Welke zin heeft het voor U de risico te nemen dit massieve front tegen U zelf in het geld te scharen?

Wat wint gij in het geval van succes — en wat verliest gij in geval van mislukking?

IN HET GEVAL VAN MISLUKKING:

Een fout van de U.S.A. ten opzichte van Iwan kan betekenen de laatste fout in het leven van de democratie.

Beschouw mij niet als een paniek-zaaier; de wereld-overwinning van het communisme voorspelde, als een absolute onvermijdelijkheid, Mrs. Herbert Willis in zijn laatste werk. Ik spreek slechts over de mogelijkheid, welke **MISSCHIEEN** nog niet te laat, te voorkomen is. Ten aanzien van de politieke gegevens van de U.S.A. ben ik zeer sceptisch: de U.S.A. is er in geslaagd veel vrienden van zich te vervremden — zoals zelfs Hitler nog niet gedaan heeft.

Hitler heeft getracht alle anti-communisten naar zich toe te halen. Ik heb vanaf het begin 1938 tot 1948 vier maal gevraagd om een

toelating voor de U.S.A., maar op vier aanvragen ontving ik geen enkel antwoord.

De Duitsers hebben voor de „ineenstorting” zelfs de gearresteerde Russische anti-Hitlerianen uit de gevangnissen vrij gelaten — de bondgenoten hebben bijna alle anti-Stalinisten aan Stalin uitgeleverd.

De geallieerden hadden reeds alle gegevens daarvoor klaar gemaakt, om het strategisch initiatief in de handen van Stalin te leggen (het afzien van een preventieve oorlog) en hebben diensten-gevolge Duitsland aan de Sovjets afgeestaan.

In dit geval zal geheel Duitsland tezamen met de Sovjets strijden — omdat volgens de mening der Duitsers, Rusland in ieder geval een markt is, maar Engeland in ieder geval een concurrent — dat onder de Sovjets de Duitse industrie zal werken, maar de Engelsen hun industrie vroeg of laat zullen dooddrukken, omdat de Duitsers zich zelf beschouwen als dommer dan de Engelsen, maar verstandiger dan de Russen en hopen de Russen met hun politiek apparaat in de rug te komen, omdat er in Duitsland enkele miljoenen geclasserde militaire elementen overgebleven zijn en tenslotte omdat, in het geval van overweldiging van geheel Duitsland door de Sovjets, voor de Duitsers er geen enkel ontkomen over blijft.

En achter Duitsland liggen Frankrijk en Italië, met een derde deel van hun bevolking, welke voor de communistische partij heeft gestemd.

Een fout van de democratiën zal de laatste fout zijn in hun geschiedenis. Voor mij persoonlijk betekent zij zelfmoord.

Voor U betekent het bijna hetzelfde — zoals de overweldiging van Hongarije en van andere landen, voor deze landen meebreacht de plundering en gedeeltelijk zelfs vernietiging van de gehele industriële bevolking.

Weest er niet al te zeker van dat dit voor U en voor de U.S.A. niet mogelijk is: tegenover U zullen staan alle Iwans, bijna alle Fritzen, naar een geringe schatting een derde deel van de Pools en Giovannis — zullen staan de communistische partijen van het „Oostelijk Blok” en de communistische vijfde colonne in de U.S.A. De Rode partij op het grote schaakbord der wereld-historie zal, de niet-veel-sprekende Maëstro Stalin spelen — en aan Uw zijde zal de gehele zwerm politici zitten, welke zullen raden, schreeuwen, elkaar zullen wegdruwen, hun plannen zullen uitleveren en de tijd zullen voorbij laten gaan, onbenuyt.

Bijna niets kunt gij in dit alles corrigeren.

Maar wellicht kunt gij toevallig invloed uitoefenen op een deel van de politiek van de U.S.A., welke van Iwan maakt:

of zijn voornaamste bondgenoot;
of zijn vreselijkste vijand.

Van deze beslissing hangt in ieder geval af honderden millarden van Uw dollars en de levens van miljoenen van Uw zonen. Maar

hiervan ook hangen af het bestaan van Uw land en Uw gehele bezit.

Ik weet niet op welke wijze het U — U persoonlijk — mogelijk is om mede te werken dat deze tamelijk eenvoudige zaken, welke ik mij in deze brief getroost heb samen te vatten op deze twee bladzijden, toegankelijk en begrijpelijk voor financiële grootmachten te maken. De gemeenschappelijke politieke betrekkingen in de U.S.A. ken ik slechts uit citaten — zoals ik vroeger dezelfde betrekkingen in Duitsland kende.

Ik heb geen toegang tot de Amerikaanse pers en bij ons hier bestaat er geen enkele andere mogelijkheid om een tetsje en met een enkeling in de U.S.A. te spreken over datgene wat wij in het gegeven moment rekenen als het gewichtigste in de geschiedenis van het tegenwoordige mensdom.

Ik begrijp zeer goed: deze gedachten welke ik thans uitspreek — hinderen een goede spijsvertering — zoals de Engelse spijsvertering verstoord werd door de gedachten, welke voor de tweede wereldoorlog werden uitgesproken door W. Churchill. Maar deze gedachten bevatten in zich een **eerlijk alarm**, welke U kunt opvatten als een overdrijving, maar waarvoor gij geen enkele reden hebt om ze als ongegrond te beschouwen. In deze gedachten ligt een **eerlijke waarschuwing** — eerlijk tenminste in dit ene opzicht, dat, bij een verplettering van de U.S.A. er voor mij slechts twee mogelijkheden zullen overblijven: of te komen in de strop van Stalin, of de grootst mogelijke voorzorg te tonen en mijzelf op te hangen. Daarom, maar niet alleen daarom, ben ik bezorgd over Uw voorzorgen.

Het idee van vriendschap tussen het Russische en het Amerikaanse volk heeft nog een grondslag: deze twee volkeren — en thans **slechts** deze twee volkeren over de gehele wereld — bezitten een anti-socialistische stemming: de Amerikanen omdat bij hen alles in overvloed aanwezig is, de Russen, omdat bij hen er niets voldoende is, — omdat zij zelf de levende en persoonlijke ervaring van het socialisme en van het communisme reeds dertig jaren lang hebben ondervonden, — en ook omdat het Russische volk — deze grootste verzameling ter wereld van eigenaars, en thans slechts van principiële eigenaars-boeren zijn, die hun **eigen** aarde willen bezitten, die hun **eigen** initiatieven willen hebben, zoals welke Amerikaan ook.

Tussen U en ons is er niets dat verdeeldheid behoeft te brengen. Maar tussen U en ons staan twee ongeveer dezelfde denkbeelden:

1. Het Amerikaanse imperialisme van de dollar — zoals de communisten schreeuwen, en
2. Het eeuwig imperialisme van elk Rusland, waarover thans hooftzakelijk de Duitsers het hebben.

Voor ons beiden is het nodig geheel openhartig te spreken: **beide** volkeren zijn imperialistisch: en de U.S.A. met het „pachten” van de Britse steunpunten over de gehele wereld, en Rusland met

zijn 22 miljoen K.M.2. En toch, wij zullen trachten **absoluut eerlijk te zijn**. Rusland tenslotte veroverde de oevers van de Baltische Zee, van de Zwarte Zee, van de Zee van Ochotsk, — precies zoals de U.S.A. zou doen en gedaan heeft, indien hun de uitgang naar de zee bij New-York, San Francisco en New-Orleans versperd zou geweest zijn door welk ander volk ook. Maar nooit heeft Rusland, het oude Rusland (tot 1917) er aan gedacht om Europa te veroveren. En Europa is niet in eigen huis verslagen, maar bij ons thuis, Polen bij Moskou, in het begin van de 17de eeuw, — Zweden bij Polawa, in het begin der 18de eeuw, — Napoleon opnieuw bij Moskou, in het begin der 19de eeuw, — en Hitler bij Stalingrad, in het midden der 20ste eeuw. Niet Rusland ging op verovering uit van Polen, van Zweden, Frankrijk en Duitsland, maar Polen, Zweden, Frankrijk en Duitsland gingen op verovering van Rusland uit.

Polen heeft ongeveer 400 jaren getracht om Rusland te veroveren, totdat de aangelegenheid eindigde in Warschau. — Het Duitsland van Hitler, **slechts in zeer geringe mate** aan Polen gelijk en wat betreft de cultuur kan het zelfs niet in vergelijking komen hiermede, herhaalde de politiek van Polen en de resultaten van deze politiek. Van zijn rol van grote mogendheid, van zijn geschiedenis **doet Rusland nooit afstand**, al zouden dat Kerensky of Solonewitsch ook mogen beloven. En **indien** de vraag zou rijzen over het bestaan van het Russische Rijk — een van de grootste der wereld — dan zal Iwan strijden tot de laatste patroon en vanuit de laatste struik.

De Amerikaanse pers spreekt over het wantrouwen van elke Iwan ten opzichte van elke buitenlander.

Waarom slechts eerlijk: vanaf de 10de tot de 16de eeuw zijn in zijn. Iwan's grondgebied, binnengedrongen: de Polowtsen, de Petsjenggen, de Chozaren en de Tartaren. Vanaf de 16de tot de 20ste eeuw: de Polen, de Zweden, de Fransen en de Duitsers. Soms, vanaf de 13de tot de 16de eeuw, tegelijk de Polen en de Tartaren. En allen deden één en hetzelfde. Dat zijn de feiten. En met deze feiten moet de Amerikaanse politiek rekening houden. Een weinig moeilijker zal het zijn rekening te houden met het volgende feit: dat waarschijnlijk nergens op de wereld de buitenlanders en zelfs de bewoners van de rand-provincies zich zo goed thuis gevoelden als in het oude Rusland — (tot 1917) — indien dit anders zou geweest zijn, dan zou dat imperium, een samenstelling van 150 volkeren en stammen, — uiteen gevallen zijn onder de tentakelen van slagen, welke het te verduren heeft gehad de elf eeuwen van zijn geschiedenis. Op dit uiteenvallen hebben de Europeanen hun kans gezet, — maar geen enkele heeft gewonnen.

Ik heb er geen behoefte aan om reclame te maken of propaganda — ik vertel U slechts de feiten, slechts dezelfde belangrijke feiten — afgezien daarvan, of dit aangenaam of onaangenaam, gewoon of ongewoon is. Maar voor ons allen staat nog dit ene feit: thans komen twee, slechts twee grote volkeren op tegenzeggelijk voor het particulier eigendom. Van de botsing tussen hen zullen slechts die mensen profiteren, die zich noemen socialisten, die schreeuwen over rijken en armen, en die er naar streven om in de gehele wereld de dictatuur van de bureaucratie tot stand te brengen, want socialisme en communisme is slechts dictatuur van de bureaucratie over het huishoudelijk leven der volkeren.

Een dictatuur tot nut van de bureaucratie en tot armoede van allen in het algemeen..... Thans bezet het Russische volk waarschijnlijk de eerste plaats in de wereld in zijn haat tegen iedere vorm van „gemeenschappelijk handelen” en tegen iedere vorm van bureaucratie. En juist in deze verhouding zal het de sterkste bondgenoot zijn van de U.S.A. in Uw strijd voor de met name belangrijke van alle menselijke vrijheden — de vrijheid van zijn eigen initiatief in zijn doen en laten.

Verwar in Uw pers toch niet twee verschillende termen: communist en Rus, sovjets en Rusland. — Dat zijn geheel verschillende zaken. Maak alles wat zich in Uw vermogen bevindt tot een organisatie van welke Russische-anti-bolsjewistische actie ook.

Helpt ons met Uw geldelijke steun voor onze **gemeenschappelijke** strijd tegen onze **gemeenschappelijke** vijand.

B508 JUNE

OD 411

0.15
2.15
6.0
8.15

B.
D.A./1-067/1. 800

la V. Meunier

18 JUL 1951
ACD 110911

Nous vous adressons ci-joint pour
nous communiquer, et vous faire
texte des dispositions prises en vertu
actuelles en vue de réorganiser les com-
nistes en général et des institutions
en particulier.

Une réponse urgente nous est obligatoire.

Le 11 janvier 1951

UITTREKSEL
Uit: OD 967
Voor: OD 411
o.a.v.: B VII
Dat.: 12.7.52
Par: [Signature]

Avant de
Belg. Naty...
Zin Co 1191
(02-75)

PROVISIONS AND ADMINISTRATIVE REGULATIONS
PREPARED AND IN FORCE IN HOLLAND WITH A VIEW TO
COMMUNIST ACTIVITY.

1. MEASURES AGAINST FOREIGNERS.

A few months ago the Government decided to apply more stringent rules to the admittance of foreigners from the countries behind the Iron Curtain, and of foreigners in general, who are noted for their communist activity.

Further the Government decided on a closer frontier-control, and in connection therewith on a diminution of the number of frontier-stations for foreigners subject to visas.

Following up these measures the control of aliens in the interior too is to be intensified.

With regard to Netherlands subjects and holders of Dutch Aliens' passports procedures are being considered, under which the issue of passports is to be refused, c.q. issued passports are to be withdrawn, for persons who intend to go abroad for communist purposes.

ANNEX I gives a survey of the measures laid down by the Government in this matter.

2. PREVENTIVE AND REPRESSIVE MEASURES FOR GREATER RELIABILITY OF THE CIVIL SERVANTS.

Preventive measures.

All appointments with the Central Government are preceded by investigations into the political reliability of the applicant considered for the vacancy. The importance of the function is decisive for the extent of the investigations (a mere reference to names incard-indexes, or extensive investigations into the applicant's antecedents). Civil servants holding a function in which they have access to secret information in particular, are required in addition to being sworn in to sign a declaration of secrecy. (For a facsimile of this refer to ANNEX II)

REPRESSIVE measures.

Except for the cases of neglect of duty a Civil servant may be honorably dismissed, if the authority entitled to do so is of opinion, that his conduct gives evidence of such a disposition as to no longer sufficiently guarantee the loyal execution under all circumstances of his duties of civil servant. The dismissal herewith borne in mind was that for a revolutionary inclination, which in itself is as yet no sufficient reason for discharge, but must be expressed by the conduct of the civil servant.

The Government is now considering a stricter form of this

formulation, as well as the desirability of publishing a qualified list of societies whose membership is prohibited for civil servants. The ban on societies will probably only be applied to the Dutch Communist Party; the Revolutionary Communist Party (Dutch Section of the IVth International); the Communist Association "Spartacus"; the "Arbeidersbond voor Cultuur" (Workers' Cultural Union); the "Algemeen Nederlands Jeugd Verbond" (General Dutch Youth Movement); the "Nederlandse Vrouwen Beweging" (Dutch Women's Movement); the "Eenheids-Vak Centrale" (Dutch Unity Trade Union); "Verenigd Verzet 1940-1945" (United Resistance 1940-1945).

As was said above, dismissal on account of revolutionary inclinations as far as expressed by the conduct of the civil servant remains possible apart from the question whether the person in question is a member of one of the so-called banned societies or not.

Pending the decision of the Government investigations are already in progress into the political reliability of civil servants, who hold keyposts with the Central Government, in order to have the necessary data available in anticipation to render the enforcement of the Government measures at short notice possible.

3. Measures for the internal safeguarding of secrets entrusted to the Government.

For the internal safeguarding of the secrets entrusted to the Government administrative regulations have been issued. The "Beveiligingsvoorschrift 1949" (Security Regulations 1949) provides among other things for the appointment of a Security official for every department of general government, who is charged with the projection of a safeguarding system and with the control of its application. The "Rubriceringsvoorschrift 1949" (Classification Regulations 1949) provides for the classification of documents and the method of taking cognizance of them, as well as for drawing up, circulating, forwarding, transporting and locking up classified documents (Annexes III and IV). Infringement of these regulations may be considered as neglect of duties, and may consequently lead to disciplinary action being taken, which ranges from a rebuke in writing to dismissal.

4. The safeguarding of vital private industries.

The possibility of forcing an employer to dismiss or to transfer a politically unreliable employee is in practice confined to those cases in which the undertaking in question is dependent on the Government, e.g. as a condition for the grant of a subsidy. In order to safeguard Government orders the execution of which is entrusted to private undertakings, the possibility has been provided for to subject the private employers to certain regulations for security by inserting a clause in the agreements to be concluded by the Government, referring to

general regulations, which thus become part of the terms of the agreement. These regulations are: the "Algemene Beveiligingsbepalingen voor Regeringsopdrachten" (General Government Orders Security Regulations) (Annex V); they contain regulations with regard to personnel, the guarding of buildings, sites, and documents, and the transportation, etc.; as well as the "Bepalingen betreffende de behandeling van gerubriceerde documenten voor de bedrijven" (Regulations for handling classified documents for the industries) (Annex VI), providing for the classification of the documents, the method of taking cognizance of them, circulating and transporting the classified documents, etc.

The measure of safeguarding is fixed beforehand every time the agreement is concluded.

Under a post-war provision yet in force employer (and employee) are otherwise not allowed to terminate the labour contract unilaterally and without reasons given without the consent of the Director of the Regional Employment Exchange.

Recently the relative administrative bodies have appeared to be prepared in principle to support dismissals without reasons given on account of political unreliability.

In order to obtain information about the political reliability of the personnel of a few vital industries, some members of the staff of such industries have received an official commission giving them access to the data deposited with the police.

As regards questions of security close contact is, moreover, maintained with the vital industries to advise them on the matter of preventive measures of an organisatory nature against espionage and sabotage, the enforcement of which has been entrusted by the managements to special persons in their employ.

5. The Official Secrets Security Bill.

At present there is a bill before Parliament entitled: "Wet Bescherming Staatsgeheimen" (Official Secrets Security Act).

In imitation of the English "Official Secrets Act" this bill introduces the term of "prohibited zone". Under this bill now introduced any place used by the Government or by a Government undertaking, may, even in peace time, be designated as a prohibited zone to safeguard information the secrecy of which is in the interest of the (internal and external) security of the State. As such places are regarded military objects, as well as Government offices, collecting, compiling or keeping secret information (sections of departments of general government, and certain accommodation used by Government undertakings such as the P.T.T. (Post, Telegraphy and Telephony).

A similar designation of prohibited zone may in peace time be made with regard to any place (laboratories, workshops, factories and others), where under Government contract operations

are carried out or goods are stored, which are essential to the security of the State, provided that the other party to the contract be informed of this intention by the Government prior to the conclusion of the contract.

In wartime the latter restriction is not applicable, then any place where under Government contract operations are carried out, or goods designated as "prohibited zone" are stored essential to the security of the State, may merely be

By w a r is meant civil war; w a r t i m e means the time when war is imminent.

The Bill further provides for the penal consequences which the designation of "prohibited zone" entails; moreover it contains a number of articles providing for more efficacious penal measures for the safeguarding of all information the secrecy of which is essential to the Government, apart from the circumstances whether such information is obtained from a prohibited zone or not. (Annex VII).

6. The Extraordinary Powers Civil Administration Bill. ("Wet Buitengewone Bevoegdheden Burgerlijk Gezag).

Another Bill is now before Parliament providing for greater powers for the Civil Administration under extraordinary circumstances to ensure the maintenance of public order, peace or security. Two stages are herewith to be distinguished, defined as the state of increased vigilance and the state of civil emergency.

The state of increased vigilance proclaimed on the recommendation of the Prime Minister, entails powers of control and correction of the central government with regard to the lower local government functionaries, as well as the power of the central government to take certain measures for order, such as the removal, e.g. the exclusion of persons from certain areas, banning the performance of certain films, and the institution of the curfew.

In the circumstances assume such grave proportions, that the state of increased vigilance no longer suffices, the Bill provides for the possibility of proclaiming the state of civil emergency.

As the proclamation of such a state of emergency, which is of a far greater scope, entails the transfer of constitutional powers, its sanction is enacted by law.

The execution of power is then concentrated with the Minister of the Interior, who, after being authorised thereto by the Queen, can either take over the powers of the local authorities in the matter of maintaining public orders, peace and security, or can entrust another organ of civil administration therewith, e.g. a government-commissioner.

Further the various basic rights, such as liberty of the press, the privacy of letters, the right of (public) meeting, etc. may be restricted.

Furthermore the Minister of the Interior is to be authorised to intern any one who is seriously suspected of endangering the public order, peace or security. The Bill in conclusion contains a number of penal provisions. (Annex VIII).

7. Organisations in Support of the Government.

With the consent of the Netherlands Government a private organisation has been formed in this country with the object to coordinate all free social forces which unconditionally take the side of the Government as regards the maintenance of internal order and the external security of the State, and which fully accept the directives of the Government which they support to the best of their abilities.

This Institution, entitled "Instituut Steun Wettig Gezag" (Institute in Support of the Government), by means of information and propaganda promotes and renders support to organs of volunteers formed, c.q. to be formed by the Government, which organs support the Government by rendering police, military and economic assistance, as soon as the Government appeals to them in times of danger for the security of the State. To that end the Government has organised the Reserve Police, the Reserve Frontier Guard, and the National Reserve (Military).

The leadership of the organisation is entrusted to a national committee. The funds at the disposal of the organisation are raised from voluntary contributions.

V E R W I J Z I N G .

Uit : OD 37

Naam: COMMUNISME IN BELGIE

Voor : OD 411

Naam: ANTI-COMMUN. ORGANISATIES- ACTIES EN REACTIES.

Ag. nr: 119109

Afz. : B.I.

Datum: 13-9-51

Aard van het stuk: MAATREGELEN Belgische Regering tegen
buitenlandse communisten.

ZIE: Ag. 119109 in OD 37 .

Uitgetr. door: JB

Op aanwijzing van: ACD/Contr.

Datum: 16-7-52.

D 38 - 10.000 § 10204 - 51

Achter het Communisme staat – de JOOD!

DE JOOD KARL MARX SCHREEF HET COMMUNISTISCH MANIFEST IN 1847. HIJ IS DE GRONDLEGGER VAN DE JOODSE PHILOSOFIE VAN COMMUNISME, MATERIALISME EN WERELDOVERHEERSING DOOR HET JODENDOM.

Na de Communistische Revolutie in October 1917 werd Rusland geregeerd door een Raad van Tien, bestaande uit ZES JODEN, TWEE HALF-JODEN, EEN POOL EN EEN RUS.

De 6 joden waren: Bronstein-Trotsky, Rosenfeld-Kameniev, Radomylskij-Sinowjew, Sokolnikoff, Sverdlov en Uritskij. De 2 half-joden waren: Lenin en Stalin, de Pool: Dzerskinski en de Rus: Bubnov.

In het Engelse Witboek No. 1 over Rusland (April 1919) komt een rapport voor van de Nederlandse Gezant M. Oudendijk te St. Petersburg, die tevens de Britse belangen gedurende de bolsjewistische revolutie waarnam. Hij beschouwde de onmiddellijke onderdrukking van het Bolsjewisme, desnoods door geweld van oorlog, van het allerhoogste belang voor de gehele wereld. "Als het Bolsjewisme nu niet de kop wordt ingedrukt", zo voorspelde hij, "zal het zich op de een of andere wijze over de gehele wereld verspreiden." Het rapport is gedateerd 6 Sept. 1918 en legt er de nadruk op, dat het Bolsjewisme wordt georganiseerd en geleid door joden, die geen nationaliteit hebben en wier doel het is macht te winnen door de vernietiging van de bestaande wereldorde.

"The American Hebrew", een leidende joodse krant in de V. S., schreef op 10 Sept. 1920: "De bolsjewistische revolutie in Rusland was het werk van joodse hersenen, joodse ontevredenheid en joodse planning om een nieuwe orde te scheppen in de wereld. Wat op zulk een uitstekende wijze werd doorgevoerd in Rusland, dank zij joodse hersenen, joodse ontevre-

denheid en joodse planning, zal evenzo door dezelfde joodse geestelijke en lichamelijke krachten *werkelijkheid worden over de gehele wereld.*"

In 1929 schreef de joodse schrijver Joseph Haiman, teruggekeerd van een bezoek aan Rusland, in de New Yorkse "Hebrew Tribune": In Soviet-Rusland hebben we geen dictatuur van het proletariaat, doch *de joodse dictatuur van het proletariaat.*"

"Het jodendom is de vader van het Marxistisch Communisme" schreef het joodse blad "Le droit de vivre", uitgegeven te Parijs, 12 Mei 1933.

De Russen noemen sovietmacht "shidovskaja vlastj", d. i. *joodse macht.*

Nadat het Rode Leger in Juli 1941 uit Latvia was verdreven, publiceerde de Latviaanse pers gedetailleerde berichten over sovietse wreedheden, begaan gedurende de bezetting. Het blad "Laisve" schreef op 19 Juli 1941: "Op de eerste dag dat de Bolsjewisten Lankeliekas binnenrukten, grepen zij de Rector Balsys, de geestelijke Petrika en Professor Dabrika uit het gehucht Vilaviekis. Zij sleepten hen naar een bos en martelden hen op de wreedste wijze, waarna zij hen doodschoten. Rector Balsys werd gevonden, gekruisigd aan een boom. Een strook vlees was uit zijn rug gesneden.

In Zarassi werd de priester Baltrina gevonden met een diep kruis in de borst gesneden en spijkers door zijn hoofd en ogen geslagen.

Dit is Communisme in practijk gebracht. Noot v. d. uitgever.

HIJ DIE DE WAARHEID OVER HET JUDEISME HEEFT ONTDEKT EN HET JODENDOM NIET BESTRIJDT, NOCH ZIJN MEDEMENSEN WAARSCHUWT TEGEN DE JOODSE BEDREIGING, MAAKT ZICHZELF TOT MEDE-SCHULDIGE VAN DE JODEN AAN DE ONGELUKKEN VAN ZIJN VOLK.

Voor mijn land

Tegen de Joden

Uitgever: EINAR ÅBERG, Norrviken — Zweden.

Tr. AB Grundläggaren - Stockholm 1949

NADRUK NIET VERBODEN, DOCH TOEGESTAAN EN AANGEMOTDIGD.

PARKET
VAN DE
PROCUREUR-GENERAAL
BIJ HET GERECHTSHOF TE
S. AMSTERDAM

G e h e i m

WTR

AMSTERDAM, 22 Augustus 1951

Verzoeken bij beantwoording, datum en nummer van deze brief nauwkeurig te vermelden

No. 1050-I-1951

1748

Onder toezending van bijgaande stukken heb ik de eer U HoogEdelGestrenge te verzoeken bij den requestant te doen navragen op welke wijze deze anti-semietische pamfletten aan zijn zeggeman zijn toegezonden. Is dit per internationale post als drukwerk geschied, dan is het wellicht voor de P.T.T. mogelijk dergelijke pamfletten aan onze grens op te houden.

Ook is het natuurlijk mogelijk, dat deze pamfletten in ons land zijn gedrukt, gezien de weinige drukfouten en dan via Zweden naar personen hier te lande worden toegezonden. Wellicht bezit Uwe Politie in Norrviken (Zweden) een Politie-relatie, welke U over den afzender E. Aberg kan inlichten.

De bijlagen ontvang ik gaarne retour s.v.p.

DE PROCUREUR-GENERAAL,

Dulleman

(van Dullemen)

*C. J. van der G. 28/8
in handen van
G. J. van der G.*

Aan de Heer
Hoofddcommissaris van Politie
te Amsterdam

U.A.L. 2025
S 45405 - 149

14907

Anti-Judaïsten (nationalisten) van alle landen, verenigt u!

Bernard M. Baruch

"... Baruch wijst er op, dat het luchtwapen het gewichtigste is en zelfs in deze oorlog zal beslissen. Hij is overtuigd, dat men met een toereikend aantal vliegtuigen Duitsland en Japan in bergen van as kan veranderen." Dit leest men in het joodse blad "Forverts" in New York, 22 September 1943. De jood Bernard Baruch was gedurende de eerste wereldoorlog dictator van de oorlogsindustrie in de V.S. In de laatste oorlog was hij adviseur van de Chef voor de Oorlogsproductie, Dr. James Byrnes.

COMMUNISME is LANDSVERRAAD

Achter het Communisme staat - DE JOODI

Daarom:

VOOR MIJN LAND - TEGEN DE JODEN

Anti-judaïsme is noch jodenvervolging, noch jodenhaat. Anti-judaïsme is de zelfverdediging van het individu en van de volkeren.

Uitgever: Einar Åberg, Norrviken, Zweden.
Het staat een ieder vrij dit pamflet te vermenigvuldigen,
en te verspreiden.

Vertaling in alle talen toegestaan en aangemoedigd.

Einar Åberg, Norrviken, Zweden. 1951.

De Oorlogsmisdadigers

Dit is geen politieke propaganda,
doch slechts de WAARHEID.

"**HET INTERNATIONALE JODENDOM DWONG EUROPA TOT DE OORLOG**, niet alleen om een groot gedeelte van het goud te bemachtigen, doch ook om met hulp van dit goud **EEN NIEUWE JOODSE WERELDOORLOG TE KUNNEN BEGINNEN**". — Dit schreef het blad "The Jewish World" ("De Joodse Wereld") in Londen op 16 Januari 1919.

"...Ik geef open en ernstig toe... wij die onszelven de redders der wereld hebben genoemd, wij, die er zelfs trots op waren haar de "Heiland" gegeven te hebben, wij zijn nu niet anders dan de verleiders, de vernietigers, de brandstichters, de beulen der wereld. Wij, die beloofd hebben haar in de hemel te voeren, ons is het tenslotte gelukt haar in een nieuwe hel te sturen..." — Dit schreef de welbekende en representatieve jood Oscar Levy, een in engelse literaire kringen (Royal Societies Club, St. James Street, London, S.W.) zeer gezien man, in een brief aan Kapitein George Pitt-Rivers, Worcester College, Oxford, welke brief Kapitein Pitt-Rivers in het voorwoord van zijn boek getiteld "The World Significance of the Russian Revolution" ("De Wereldbetekenis van de Russische Revolutie"), uitgegeven bij Basil Blackwell, Oxford 1920, heeft ingelast.

"...Gij zijt nog niet eens begonnen de volle zwaarte van onze schuld waardig te keuren! Wij zijn indringers! Wij zijn rustverstoorders! Wij zijn vernietigers! Wij hebben uw idealen en uw lot genomen en wij hebben ze vernietigd. **WIJ HEBBEN NIET ALLEEN DE LAATSTE OORLOG, DOCH BIJNA AL UW OORLOGEN VEROORZAAKT** en niet alleen de Russische revolutie, doch bijna alle revoluties van uw geschiedenis. Wij hebben in uw particuliere en openbare leven strijd en verwoesting, leugen en bedrog gebracht. Wij zullen zo voortgaan..." — Dit schreef de vooraanstaande joodse schrijver Marcus Eli Ravage o.a. in een artikel getiteld "A real Case against the Jews", gepubliceerd in het Amerikaanse tijdschrift "Century Magazine", New York, Januari 1928.

"...**DE STRIJD TEGEN DUITSLAND** wordt door alle joodse gemeenten, vergaderingen en congressen, door de bonden van kooplieden en door elke individuele jood gevoerd. Daardoor wordt de wereldstrijd tegen Duitsland ideologisch verlevendigd en voortgedreven... Onze joodse belangen eisen, dat Duitsland vernietigd wordt. Het mag nooit meer koloniën bezitten en het moet in oorlogstechnisch opzicht zwakker dan alle andere landen blijven. Het gevaar voor ons joden ligt in het gehele Duitse volk, in Duitsland als geheel. Duitsland werd — tot aan de tijd, dat het onder joodse invloed stond — steeds door elementen geregeerd, die voor het jodendom gevaarlijk waren en daarom mag men niet toestaan, dat Duitsland onder zijn huidige regering machtig wordt. Daarom mag men Duitsland zijn koloniën, de Corridor en

Silezië niet meer teruggeven. Voor alles mag men het zich niet bewapenen laten. Het moet voor immer onschadelijk worden gemaakt. Aan deze strijd moeten wij joden deelnemen met alle kracht, die ons ter beschikking staat. Dan zullen wij in het uur der beslissing ook weer de uitslag geven." — Dit schreef de welbekende jood Wladimir Jabotinsky, leider der Nieuw-Zionisten, in het joodse blad "Natcha Retch", Rumenië, op 1 December 1934.

"...Na de volgende oorlog zal er geen Duitsland meer zijn. Op een van Parijs gegeven teken zullen Frankrijk en België zowel als de volkeren van Tsjecho-Slowakij zich in beweging zetten om de Duitse kolos met een dodelijke greep in de tang te nemen. Zij zullen Beieren en Pruisen van elkander scheiden en het leven in deze staten vernietigen." — Zo schreef het joodse blad "The Youngstown Jewish Times", Ohio, U.S.A., op 16 April 1936.

"...Want hoewel Hitler wellicht in het laatste ogenblik de oorlog vermijden wil, die hem verslinden kan, **ZAL HIJ TOCH TOT DE OORLOG WORDEN GEDWONGEN**." — Dit schreef de wetende joodse schrijver Emil Ludwig (Cohn) in zijn boek "Die neue Heilige Allianz", verschenen te Straatsburg in 1938.

"...**ONZE STRIJD TEGEN DUITSLAND** moet tot aan de grenzen der mogelijkheid gaan. Israel is aangegrepen. Laat ons dus Israel verdedigen! Tegenover het ontwaakte Duitsland zetten wij een ontwaakt Israel. **EN DE WERELD ZAL ONS VERDEDIGEN**." — Dit schreef de bekende jood Pierre Créange in zijn boek "Epitres aux Juifs" in 1938.

De jood Schalom Asch schreef op 10 Februari 1940 in het Franse tijdschrift "Les Nouvelles Littéraires" in een artikel, gericht tot de Franse soldaten: "Ook wanneer wij joden niet lichamelijk bij u in de loopgraven staan, zo zijn wij toch in de geest bij u. **DEZE OORLOG IS ONZE OORLOG** en gij vecht hem voor ons allen."

Het joodse tijdschrift "The Sentinel" ("De Wachtpost") te Chicago schreef op 8 October 1942: "**DE TWEDE WERELDOORLOG MOET VOOR DE VERDEDIGING DER GRONDPRINCIPES VAN HET JUDAÏSME WORDEN UITGEVOCHTEN**." Uit het boek "The Jewish War of Survival" ("De Joodse Oorlog van het Overleven") door Arno J. Leese, Guildford, Surrey, England.

Het is hoog tijd!

Dit blad kan er toe bijdragen een DERDE WERELDOORLOG TE VERHINDERN als het in een oplage van miljoenen wordt verspreid! VERMEKELDIJG HET EN HELP MEDE HET OVERAL TE VERSPREIDEN!

Eendracht maakt macht.
Tweedracht breekt kracht.

SCIENTIFIC FIRE EQUIPMENT
 Wetenschappelijke
 Brandblusch apparatuur

AMSTERDAM-C., 19 Juli 1951
 Marixstraat 383, Telephone 3478
 Telegrafische 26 Tel. 54827

Den Heer J.G. Suurnoff
 N.V.V.

P.O.Hoofdstreet 174-180
 AMSTERDAM.

Zeer gesachte Heer Suurnoff,

Het zal U interesseren te vernemen, dat dergelijke "vuil-
 spuitsterij" die wij U ingesloten doen toekomen, ons via
 de post uit Zweden bereikte. Wij geloven niet, dat u.e.e.
 ander betoog behoeft en herinneren ons, dat dit soort
 pamphletten ook gedurende de vorige wereldoorlog vers
 verspreid.

Immiddels,

Hoogachtend,

HERO PROTECTOR

E.J. Oomen, Dir.

O	S	K	L	V	B	PV	J	R	vH	CzV
N ^o 16159					Datum 20 JUL 1951					
M	Rs	JS	Tbc	vM	vW	Doc	Bkh	Red	vV	Lg
Beantw. 26/7	Retour	Dossier Ab46								

8/2.1028

Nederlands Verbond van Vakverenigingen

Aan Zijne Excellentie de Minister
van Justitie,
Blaas 2 B.
in GRATENHAGE.

Verzonden op 26 Juli 1951

231

K 753

Ingekomen bij Post
DEP. v. JUSTITIE
op 27 JULI 1951
Eerste Post
Tweede Post

Excellentie,

Een onzer relaties, een zakenman, ontving uit Zweden bijgaande anti-semitische, aan Julius Streicher herinnerende propaganda.

Wij zenden U dit fraais toe, in de hoop, dat Uwe Excellentie wege zal weten te vinden om ons volk tegen deze minderwaardige propaganda te beschermen. Wellicht zou een interventie Uwerzijds bij de Zweedse Regering enige uitwerking kunnen hebben.

Aangezien de geschriften waarom het gaat ten dele in het Nederlands verschijnen, is het niet uitgesloten, dat er ook een of meer Nederlanders de hand in hebben.

Met verschuldigde gevoelens,

J. G. Suurhoff
(J. G. Suurhoff),
Tweede Voorzitter.

Tegen dit pamphlet werd geprocedeerd door de Zweedse Minister van Justitie, welk proces werd vernietigd door de Jury van het Hof van Magistraten van Stockholm op 15 Sept. 1948.

KOL NIDRE — ALLE BELOFTEN

De "Kol Nidre" is een Joods gebed, genoemd naar de openingswoorden "Alle beloften". Het is gebaseerd op de verklaring van de Talmud: "Hij die wenst dat zijn beloften en eden geen waarde zullen hebben, zal aan het begin van het jaar opstaan, zeggende: "Alle beloften, die ik gedurende het jaar zal maken, zullen van generlei waarde zijn." Het zou aardig zijn te kunnen verklaren, dat dit slechts een van de eigenaardigheden is van de duisternis, die de Talmud bedekt. Het is echter een feit, dat Kol Nidre niet slechts een eeuwenoude eigenaardigheid is, het is tevens *moderne praktijk*. In het boek van de herziene "Festival Prayers", (Feestelijke Gebeden), uitgegeven in 1919 door de "Hebrew Publishing Company", New York, verschijnt het gebed in zijn geheel:

"Alle beloften, verplichtingen, eden of banvloeken, geloften van elke naam, welke wij hebben gegeven, gezworen, of waartoe wij ons hebben verbonden, van deze boetedag tot de komende boetedag (welks verschijning wij met vreugde tegemoetziën) boeten wij alle bij voorbaat. Zij zullen alle worden gerekend als te zijn vergeven en van generlei waarde; zij zullen niet bindend zijn, noch van enige kracht. De geloften zullen niet worden beschouwd als geloften, noch zullen de verplichtingen verplichtend zijn, noch de eden worden gerekend als eden."

KUNT GIJ THANS EEN JOOD VERTROUWEN?

DE JODEN ZIJN DE KINDEREN DES DUIVELS
volgens het Evangelie van Johannes — 8:44.

Communisme is Judeisme

daarom

VOOR MIJN LAND — TEGEN DE JODEN

UITGEVER: Einar Aberg, Norrviken — Zweden.

Antisemitisme is *niet*
vervolgving van of haat
tegen de Joden.

Antisemitisme is *zelf-*
ve dediging van het indi-
vidu en van het volk.

Laat dit blad de wereld doorgaan. Nadruk niet verboden,
doch toegestaan en aangemoedigd.

347

Tr. AB Grundläggaren, Sthlm. 1949.

Dossier

De heer H.J. Cohen.
Directeur Aero Protection.
Keesperzijde 26.
Amsterdam - C.

19.7.51.

n/z 1023.

26 Juli 1951.

Zeer geachte Heer Cohen,

Dank voor de toezending van de anti-semitische veilig-
heden, die u uit Zweden bereikten.

Ij hebben ons terzake tot het Zweedse Vakverbond en
tot onze Minister van Justitie gewend.

Van het verdere verloop van deze zaak zal ik u op
de hoogte houden.

Met vriendelijke groeten,

(J.G. Bauhoff),
Tweede Voorzitter.

Dossier

Landsorganisationen i Sverige,
Sarnhusgatan 18-II,
Stockholm. (SVERIGE)

s/z 1026.

July 26th, 1951.

Dear Friends,

We are informed that a certain Sinar Åberg, Norrviken, Sweden is sending anti-Semitic pamphlets and leaflets to Dutch firms. Some of these pamphlets and leaflets are in Dutch, others in English.

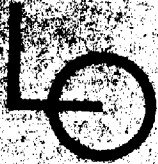
We enclose one of the leaflets in English language, in order that you may have an impression of the loathsome tendency of this kind of propaganda. We fear that the good fame of your nation and country might be endangered by this mischievous calumny, which will remind our people of the bad days of the Nazi propaganda during 1940-1945.

Perhaps you could do something to stop or check it, in order to take away a bad impression.

Yours sincerely,

(J.G.Suurhoff),
Vice-president.

Enclosure.

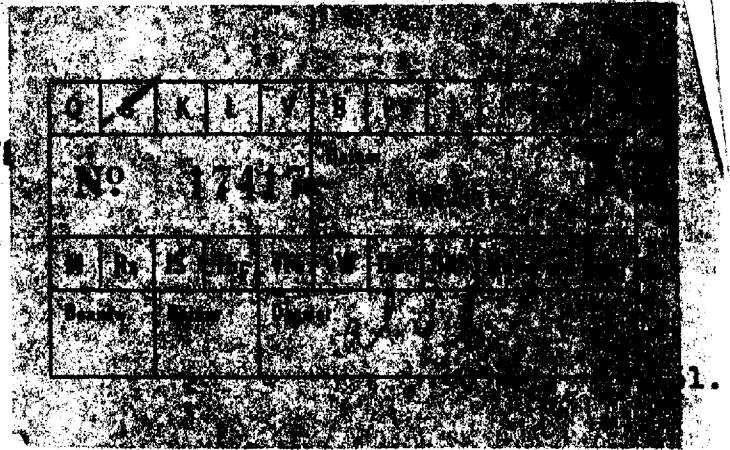
LANDSORGANISATIONEN I SVE
BARNHUSGATAN 18, STOCKHOLM

Telefon: 228980

Telegramadress: "Landsorganisationen"

Postgiro 850

PÖ/GS

Nederlands Verbond van Vakverenigingen,
P.C. Hooftstraat 174 - 180,
A m s t e r d a m Z.
/Holland/

Dear Comrades,

We acknowledge receipt of your letter of July 26th, in which you draw our attention to the anti-semitic leaflets sent out by Einar Åberg, Norrviken, Sweden.

We are obliged for your interest in this matter, and we are fully aware of the bad feelings that such propaganda might cause abroad. The difficulty, however, is how to stop it. Åberg has for many years issued leaflets and pamphlets of a nazi-character, and he has also been fined for sending out such material in Sweden. There is no possibility for him to get his publications printed or distributed in our country. It seems to be the reason why he is now extending his activity to foreign countries.

As far as we can see there is not much to be done. Still, we believe that the common sense of people in other countries is as sound as here, so they may consider this propaganda to be what is really is - an action from a private person, and no expression of Swedish public opinion.

With best wishes.

Yours fraternally

Per Österberg

Afschrift aan Mr. Cohen !!

R A P P O R T.

Ik, ondergetekende, Wijnand Prasing, brigadier van gemeentepolitie-rechercheur te Amsterdam, tevens onbezoldigd rijksveldwachter, dienstdoende aan bovenvermelde recherchegroep, rapporteer: - - - - -

Naar aanleiding van de brief van De Procureur-Generaal bij het Gerechtshof te Amsterdam, No. 1050-I-1951, gedateerd 22 Augustus 1951, stelde ik, rapporteur, na daartoe bekomen opdracht, terzake een onderzoek in. - - - - -

Op 14 September 1951, hoorde ik, rapporteur, J.G.SUURHOFF, 2e Voorzitter van het Nederlands Verbond van Vakverenigingen, - de afzender van de brief, gericht aan Zijne Excellentie de Minister van Justitie, gekenmerkt en gedateerd S/Z 1027; 26 Juli 1951, waarvan een fotocopie zich bij de stukken bevindt -. Deze verklaarde mij dat de gewraakte pamfletten waren toegezonden aan S.COHEN, Directeur van een Technisch Bureau te Amsterdam en stelde mij - op mijn verzoek - daarover gevoerde correspondentie ter beschikking, waarvan fotocopies (vier stuks), bij dit Rapport worden gevoegd, naar de inhoud waarvan ik, rapporteur, korthedshalve moge verwijzen. - - - - -

Blijkens één der brieven is hier sprake van een éénmansactie en lijkt het niet waarschijnlijk dat de onderhavige pamfletten in Nederland worden gedrukt, hoewel zulks - door het ontbreken van aanknopingspunten - uit het onderzoek is kunnen blijken. - - - - -

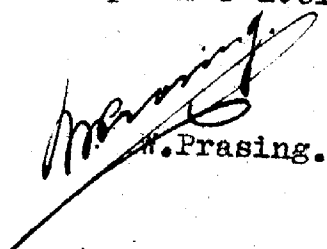
/ niet

Op 17 September 1951, hoorde ik, rapporteur, Salomon COHEN, oud 59 jaar, Directeur van een Technisch Bureau te Amsterdam, wonende te Amsterdam, Weesperzijde No. 26 huis. Hij verklaarde vol Jood te zijn en dus niet de man, waar de onderhavige pamfletten aan besteed zijn. De zending was aan de Firma geadresseerd en voorzien van een Zweedse postzegel en bestond uit een langwerpige envelop met de bekende inhoud. Of één en ander als drukwerk was verzonden kon COHEN zich niet meer herinneren en was zulks niet meer na te gaan omdat de envelop verloren is gegaan. COHEN heeft op de Beurs en met zakenrelaties over deze zaak gesproken en bleek hem dat niemand iets over de kwestie wist.

Op 18 September 1951 werd mij, rapporteur, op het Hoofdpostkantoor te Amsterdam, door een daartoe bevoegde Ambtenaar verklaard dat het ophouden van poststukken aan onze grens, hoewel niet zo eenvoudig, wel mogelijk is, doch dat daar eventueel door de bevoegde Autoriteiten te 's-Gravenhage moet worden beslist. - - - - -

Hiervan opgemaakt dit Rapport te Amsterdam, 18 September 1951.

GEZIEN:
De Commissaris van Politie,
Chef Rech:Dienst,Groep C.

W. Prasing.

F.E.Bergsma.

SPECIALE INSTRUCTIES AAN ACD,
(Slechts bij definitieve opberging in te vullen).

~~ONAFGEDAAN~~

CO 116716^v 08411
VR

afg.
08411
ante. comm. ng.
leijlagen naar P8B?

Afd./Sect.: IV III

Dat.: 19.10.11

Par.: 1

Interne aanwijzingen ACD.

~~gied waslaan~~
08 retour 25/8
Per IV 6/11
ACD. 4B Dat.: 6-12-51 Par.: 488 (NK)

5/12/51

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

1 KA t.l. (Daarna voorgestelde distributie:
KAW, KARA en HIC t.l. en B8B.)
25/8
25/8 Aeren

Mr. H. K.A.D.

mi. acc. van de bew. t.l.
de propagand. waarde van derg. pamfletten is mi.
meer behoefteljk. Zij hebben minstens meer waarde in
Duitsland waar men diebber bij het versien van Comm.
making met de R. methoden leeft CA

Ik mijn meening,
K.E.W. 25/8

senen KARA 20/8

de bew. 29/8/51

HC 4/9/51 9/9/51

Per P.W. 10 19/51

CVV 20/8 CVV 20/8

B

van inhoud ken. prouen, door naar CVV III
en daarna naar P.R. (op zijn verzoek)

101

CVV I 14/9.51/20.2.

Gerim — R.VIII-14-9-57.

~~C.P.C.~~ t.k. ger. No 14/9-57.
B t.k.

~~B.II~~
25.9.57

~~B.III~~ ^{K.4. B.III P.}
26.9.57

~~B.II~~ t.k. 17-10-57

Ko. Gerim. H./KO 24-10-57. etc

Van B voor verging licht gearna
comte. 20/11/57

2 Bijlage glicht. PeB 21/11 A

PROCUREUR - GENERAAL
FGD. DIRECTEUR VAN POLITIE
TE 'S-HERTOGENBOSCH

'S-HERTOGENBOSCH, 24 Aug. 1951.

Afd. No. 495-pol.

Kab.

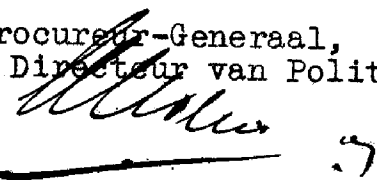
Bijl. 3.

GEHEIM.

Betreffende: Anti-communistische brochures.

Ter beschikking doorgezonden
aan den Heer Hoofd van de Binnen-
landse Veiligheidsdienst, Javastraat
68, te 's-Gravenhage.

De Procureur-Generaal,
fgd. Directeur van Politie

A.H.M.H. Receveur. a.g.

6.664 6.669
05.25 05.25

25 AUG 1951
ACD/116716

NIET O.K.
ACD/IV B
DAT: 6/12-51
PAR: 448

Maastricht, 22 Augustus 1951.

No. 1174

Betreffende: Anti-communistische brochures.

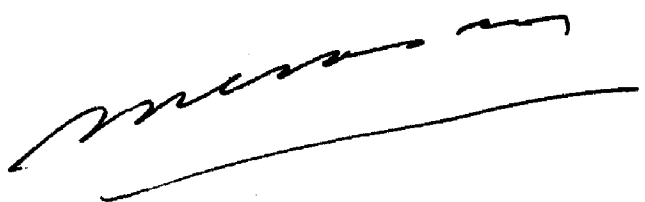
Procureur-Generaal	
Fgd. Directeur van Politie	
Ingekomen:	24 Aug 51
Afd. Kal.	No. 195. pol

*De brochure
is voldoende
bekend*

Ik heb de eer UEGA hierbij te doen toekomen de anti-communistische brochures "So rüstet die Sowjetzone" en "Wir dürfen nicht schweigen", welke door de Bund der Verfolgten des Naziregimes in West-Duitsland op grote schaal werden verspreid.

De Inspecteur A.

M. Erasmus

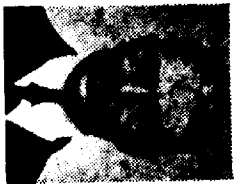
Aan

de Heer Procureur-Generaal,
fgd. Directeur van Politie

te

's-Hertogenbosch.

Anti-Judaisten (nationalisten) van alle landen, verenigt u!

Bernard M. Baruch

"... Baruch wijst er op, dat het luchtwapen het gewichtigste is en zelfs in deze oorlog zal beslissen. Hij is overtuigd, dat men met een toereikend aantal vliegtuigen Duitsland en Japan in berogen van as kan verwoeden."
Dit leest men in het Joodse blad "Forward" in New York, 22 September 1943. De Jood Bernard Baruch was gedurende de eerste wereldoorlog dictator van de oorlogsindustrie in de V.S. In de laatste oorlog was hij adviseur van de Chef voor de Oorlogsproductie, Dr. James Byrnes.

COMMUNISME is LANDSVERRAAD

Achter het Communisme staat - DE JOOD!

Daarom:

VOOR MIJN LAND - TEGEN DE JODEN

Anti-judaïsme is noch jodenvervolgning, noch jodenhaat. Anti-judaïsme is de zelfverdediging van het individu en van de volkeren.

Uitgever: Einar Åberg, Norrriken, Zweden.

Het staat een ieder vrij dit pamflet te vernietigen, te verspreiden, en te verspreiden.

Vervolging in alle talen toegestaan en aangemoedigd.

Åberg Åberg, Norrriken, Zweden, 1951.

De Oorlogsmisdadigers

Dit is geen politieke propaganda,
doch slechts de WAARHEID.

"HET INTERNATIONAL JODENDOM DWONG EUROPA TOT DE OORLOG, niet alleen om een groot gedeelte van het goud te bemachtigen, doch ook om met hulp van dit goud EEN NIEUWE JOODSE WERELDOORLOG TE KUNNEN BEGINNEN". — Dit schreef het blad "The Jewish World" ("De Joodse Wereld") in Londen op 16 Januari 1919.

"...Ik geef open en ernstig toe... wij, die onszelven de redders der wereld hebben genoemd, wij, die er zelfs trots op waren haar de "Heiland" gegeven te hebben, wij zijn nu niet anders dan de verhaspelen, de vernietigers, de brandstichters, de beulen der wereld. Wij, die beloofd hebben haar in de harnas te voeren, ons is het vernielde gelukt haar in een nieuwe hel te sturen..." — Dit schreef de welbekende en re-presentatione jood Oscar Levy, een in engelse literaire kringen (Royal Societies Club, St. James Street, London, S.W.) zeer gezien man, in een brief aan Kapitein Pitt-Rivers in het voorwoord van zijn boek gewelde brief Kapitein Pitt-Rivers in het voorwoord van zijn boek getiteld "The World Significance of the Russian Revolution" ("De Wereldbetekenis van de Russische Revolutie"), uitgegeven bij Basil Blackwell, Oxford 1920, heeft ingelast.

"...Gij zijt nog niet eens begonnen de volle massa's van onze schuld vanrijg te keuren! Wij zijn indringers! Wij zijn rectorsovermannen! Wij zijn vernietigers! Wij hebben uw idealen en uw lot genomen en wij hebben ze vernietigd. WIJ HEBBEN NIET ALLEEN DE LAATSTE OORLOG, DOCH BUNJA AL UW OORLOGEN VEROORZAAKT en niet alleen de Russische revolutie, doch bijna alle revoluties van uw geschiedenis. Wij hebben in uw particuliere en openbare leeren uw vernietiging, leugens en bedrog gebracht. Wij zullen zo voortgaan..." — Dit schreef de voorzitter van de joodse schrijver Marcus Eli Ravage o. a. in een artikel getiteld "A real Case against the Jews", gepubliceerd in het Amerikaanse tijdschrift "Century Magazine", New York, Januari 1922.

"...DE STRIJD TEGEN DUITSLAND wordt door alle joodse gemeenten, vergaderingen en congressen, door de bonden van kooplieden en door alle individuele jood gevraagd. Daardoor wordt de wereldrijd tegen Duitsland ideologisch verlevendigd en voortgedreven... Onze joodse balansen eisen, dat Duitsland vernietigd wordt. Het mag nooit meer kolonien bezitten en het moet in ontlogisch opzicht zwakker dan alle andere landen blijven. Het gevaar voor ons joden ligt in het gehele Duitse volk in Duitsland als geheel. Duitsland werd — tot aan de tijd, dat het onder joodse invloed stond — steeds door elementen geregeerd, die voor het jodendom gevaarlijk waren en daarom mag men niet toestaan, dat Duitsland onder zijn huidige regering machting wordt. Daarom mag men Duitsland zijn kolonien, de Corridor en

Het is hoog

DE OORLOG EN DE VERHOORINGEN als het is

Kendrecht maakt macht.

tijdelijk

VERHOORINGEN MET EN ZIJN MET

Tweedracht breekt breekt.

Staat niet meer teruggeven. Voor alles mag men het zich niet be-
trouwen laten. Het moet voor immer onschadelijk worden gemaakt.
Van deze partij moeten wij joden deelnemen met alle kracht, die ons
ter beschikking staat. Dan zullen wij in het jaar der besliding ook
weer de uitgang geven." — Dit schreef de welbekende jood Wladimir
Jabotinsky, leider der Nieuw-Zionisten, in het joodse blad "Nahala
Bechot", Russisch, op 1 December 1904.

"...Na de volgende oorlog zal er geen Duitsland meer zijn. Op een
van Peris gegrepen zullen zullen Frankrijk en België nooit als de
volkeren van Tychekolonialisatie zich in beweging zetten om de Duitse
kolonies met een doedelijke greep in de hand te nemen. Zij zullen Beleren
en Pruisen van elksander schulden en het leeren in deze anton ver-
toren." — Zo schreef het joodse blad "The Youngsters Jewish Trust",
Ohio, U.S.A., op 16 April 1921.

"...Want hoewel Hitler wellicht in het laatste ogenblik de oorlog
vermijden wil, die hem vernietigen kan, ZAL HIJ TOCH TOT DE OOR-
LOG WORDEN GEDWONGEN." — Dit schreef de wetende joodse
schrijver Emil Luehrig (Cohn) in zijn boek "Die neue Heilige Allianz",
verbreiden te Straatsburg in 1921.

"...ONZE STRIJD TEGEN DUITSLAND moet het een de gevreesd
der mogelijkheid gaan. Israël te omgeven. Laat ons dus Israël
verdelgen! Tegemoet het ontmaakte Duitsland zetten wij een een-
waakt Israël EN DE WERELD ZAL ONS VERDINGEN." — Dit
schreef de bekende jood Pierre Clevange in zijn boek "Epitome our
Jijg" in 1922.

De jood Sokolow Aach schreef op 16 Februari 1920 in het Franse tijds-
chrift "L'Année Nouvelle Littéraire" in een artikel, getiteld het de Franse
soldaten: "Ook wanneer wij joden niet Mechanische bij u in de hoop-
gevaren staan, zo zijn wij toch in de geest bij u. DEZE OORLOG IS
ONZE OORLOG en zij veldt hem voor ons allen."

Het joodse tijdschrift "The Sentinel" ("De Wachpost") te Chicago
schreef op 8 October 1923: "DE TWEDE WERELDOORLOG MOET
VOOR DE VERDEDIGING DER GRONDPINCIPES VAN HET
JUDAÏSME WORDEN UITGEVOCHTEN." Dit het boek "The Jewish
War of Survival" ("De Joodse Oorlog van het Overleven") door Arno J.
Lowe, Guildford, Surrey, Engeland.

Tegen dit pamphlet werd geprocedeerd door de Zweedse Minister van Justitie, welk proces werd vernietigd door de Jury van het Hof van Magistraten van Stockholm op 13 Sept. 1948.

KOL NIDRE — ALLE BELOFTEN

De "Kol Nidre" is een Joods gebed, genoemd naar de openingswoorden "Alle beloften". Het is gebaseerd op de verklaring van de Talmud: "Hij die wenst dat zijn beloften en eden geen waarde zullen hebben, zal aan het begin van het jaar opstaan, zeggende: "Alle beloften, die ik gedurende het jaar zal maken, zullen van generlei waarde zijn." Het zou aardig zijn te kunnen verklaren, dat dit slechts een van de eigenaardigheden is van de duisternis, die de Talmud bedekt. Het is echter een feit, dat Kol Nidre niet slechts een eeuwenoude eigenaardigheid is, het is tevens *moderne practijk*. In het boek van de herziene "Festival Prayers", (Feestelijke Gebeden), uitgegeven in 1919 door de "Hebrew Publishing Company", New York, verschijnt het gebed in zijn geheel:

"Alle beloften, verplichtingen, eden of banvloeken, geloften van elke naam, welke wij hebben gegeven, gezworen, of waartoe wij ons hebben verbonden, van deze boetedag tot de komende boetedag (welks verschijning wij met vreugde tegemoetzien) boeten wij alle bij voorbaat. Zij zullen alle worden gerekend als te zijn vergeven en van generlei waarde; zij zullen niet bindend zijn, noch van enige kracht. De geloften zullen niet worden beschouwd als geloften, noch zullen de verplichtingen verplichtend zijn, noch de eden worden gerekend als eden."

KUNT GIJ THANS EEN JOOD VERTROUWEN?

DE JODEN ZIJN DE KINDEREN DES DUIVELS
volgens het Evangelie van Johannes — 8:44.

Communisme is Judeisme

daarom

VOOR MIJN LAND — TEGEN DE JODEN

UITGEVER: Einar Aberg, Norrviken — Zweden.

Antisemitisme is *niet* vervolging van of haat tegen de Joden.
Antisemitisme is *zelf-ve.dediging* van het individu en van het volk.

Laat dit blad de wereld doorgaan. Nadruk niet verboden, doch toegestaan en aangemoedigd.

Tr. AB Grundläggaren. Sblm. 1949.

Achter het Communisme staat – de JOOD!

DE JOOD KARL MARX SCHREEF HET COMMUNISTISCH MANIFEST IN 1847. HIJ IS DE GRONDLEGGER VAN DE JOODSE PHILOSOFIE VAN COMMUNISME, MATERIALISME EN WERELDOVERHEERSING DOOR HET JODENDOM.

Na de Communistische Revolutie in October 1917 werd Rusland geregeerd door een Raad van Tien, bestaande uit ZES JODEN, TWEE HALF-JODEN, EEN POOL EN EEN RUS.

De 6 joden waren: Bronstein-Trotsky, Rosenfeld-Kameniev, Radomylskij-Sinowjew, Sokolnikoff, Sverdlov en Uritskij. De 2 half-joden waren: Lenin en Stalin, de Pool: Dwerskinski en de Rus: Bubnov.

In het Engelse Witboek No. 1 over Rusland (April 1919) komt een rapport voor van de Nederlandse Gezant M. Oudendijk te St. Petersburg, die tevens de Britse belangen gedurende de bolsjewistische revolutie waarnam. Hij beschouwde de onmiddellijke onderdrukking van het Bolsjewisme, desnoods door geweld van oorlog, van het allerhoogste belang voor de gehele wereld. "Als het Bolsjewisme nu niet de kop wordt ingedrukt", zo voorspelde hij, "zal het zich op de een of andere wijze over de gehele wereld verspreiden." Het rapport is gedateerd 6 Sept. 1918 en legt er de nadruk op, dat het Bolsjewisme wordt georganiseerd en geleid door joden, die geen nationaliteit hebben en wier doel het is macht te winnen door de vernietiging van de bestaande wereldorde.

"The American Hebrew", een leidende joodse krant in de V. S., schreef op 10 Sept. 1920: "De bolsjewistische revolutie in Rusland was het werk van joodse hersenen, joodse ontevredenheid en joodse planning om een nieuwe orde te scheppen in de wereld. Wat op zulk een uitstekende wijze werd doorgevoerd in Rusland, dank zij joodse hersenen, joodse ontevre-

denheid en joodse planning, zal evenzo door dezelfde joodse geestelijke en lichamelijke krachten *werkelijkheid worden over de gehele wereld.*"

In 1929 schreef de joodse schrijver Joseph Haiman, teruggekeerd van een bezoek aan Rusland, in de New Yorkse "Hebrew Tribune": In Soviet-Rusland hebben we geen dictatuur van het proletariaat, doch *de joodse dictatuur van het proletariaat.*"

"Het jodendom is de vader van het Marxistisch Communisme" schreef het joodse blad "Le droit de vivre", uitgegeven te Parijs, 12 Mei 1933.

De Russen noemen sovietmacht "shidovskaja vlastj", d. i. *joodse macht.*

Nadat het Rode Leger in Juli 1941 uit Latvia was verdreven, publiceerde de Latviaanse pers gedetailleerde berichten over sovietse wreedheden, begaan gedurende de bezetting. Het blad "Laisve" schreef op 19 Juli 1941: "Op de eerste dag dat de Bolsjewisten Lankeliekas binnenrukten, grepen zij de Rector Balsys, de geestelijke Petrika en Professor Dabrika uit het gehucht Vilaviekis. Zij sleepten hen naar een bos en martelden hen op de wreedste wijze, waarna zij hen doodschoten. Rector Balsys werd gevonden, gekruisigd aan een boom. Een strook vlees was uit zijn rug gesneden.

In Zarassi werd de priester Baltrina gevonden met een diep kruis in de borst gesneden en spijkers door zijn hoofd en ogen geslagen.

Dit is Communisme in practijk gebracht. Noot v. d. uitgever.

HIJ DIE DE WAARHEID OVER HET JUDEISME HEEFT ONTDEKT EN HET JODENDOM NIET BESTRIJDT, NOCH ZIJN MEDEMENSEN WAARSCHUWT TEGEN DE JOODSE BEDREIGING, MAAKT ZICHZELF TOT MEDE-SCHULDIGE VAN DE JODEN AAN DE ONGELUKKEN VAN ZIJN VOLK.

Voor mijn land

Tegen de Joden

Uitgever: EINAR ABERG, Norrviken — Zweden.

Tr.- AB Grundläggaren - Stockholm 1949

NADRUk NIET VERBODEN, DOCH TOEGESTAAN EN AANGEMOTDIGD.

COMMUNISM - a Jewish world plot!

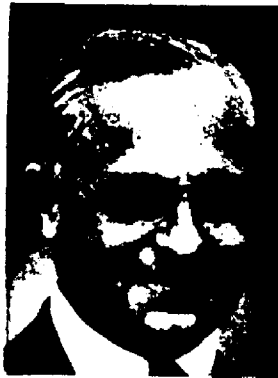
Trotaky

Sinowjew

Uritakij

Zelig Frankfurter

Bernard M. Baruch

Henry Morgenthau Jun.

Some of the Jewish conspirators

Communism is the instrument of the Jewish plot to create a JEWISH DICTATORSHIP all over the world; a plot backed by military and economic force to put all wealth and property into Jewish hands.

The American Hebrew, leading Jewish newspaper in the U.S.A., wrote, September 10, 1920:

"The Bolshevik revolution in Russia was the work of Jewish brains, of Jewish dissatisfaction, of Jewish planning, whose goal is to create a new order in the world. What was performed in so excellent a way in Russia, thanks to Jewish brains, and because of Jewish dissatisfaction and by Jewish planning, shall also, through the same Jewish mental and physical forces, become a reality all over the world."

"Jewry is the father of Marxist-Communism," said the Jewish journal Le droit de vivre, published in Paris, May 12, 1933.

Editor: Einar Åberg, Norrviken, Sweden.

May 1951

Bent U voor de Vrede ??

Werkers van Nederland!

0241

Er wordt een sinister spel met U gespeeld! Aan velen Uwer is kortgeleden deze vraag gesteld. En argeloos hebben zij natuurlijk ja gezegd en wellicht zelfs hun handtekening daarvoor gegeven.

Maar zij wisten niet, dat deze vraag hun werd gesteld om de vredeswil van de massa te misbruiken voor oorlogsdoeleinden. Zij werden slachtoffers van een geraffineerde propaganda, die hen ongewild tot werktuigen maakt van dat verschrikkelijke en bloeddorstige monster, de oorlog.

Willen de leiders van Sovjet-Rusland, willen de communistische leiders ook in andere landen werkelijk VREDE?

De feiten bewijzen het tegendeel!

Want haat en leugen zijn de ergste vijanden van de VREDE en dat zij die beide tot hun bondgenoten hebben gekozen wordt U op de volgende pagina's aangetoond.

LEEST EN OVERDENKT DEZE FEITEN!!

**VERZET U
TEGEN DE WERKELIJKE VIJANDEN
VAN DE VREDE!**

DIT VRAGEN WIJ.....

WIJ VRAGEN;

Kan de Sovjet-Unie de bloedige vernietiging van de medemens veroordelen en dus de VREDE willen?

WIJ VRAGEN:

Heeft de Sovjet-Unie inderdaad in de strijd tegen het fascisme en nazi-Duitsland het spit afgebeten voor de VREDE?

WIJ VRAGEN:

Wat heeft de Sovjet-Unie gedaan om het nazi-oorlogsmonster met kracht de pas af te snijden?

WIJ VRAGEN:

Waren de communisten in Nederland inderdaad de eersten, die tegen de Duitse bezetters in verzet kwamen?

WIJ VRAGEN:

Is de communistische VREDES-boodschap nieuw?

EN DIT IS DE WAARHEID!!

00411

Wij antwoorden:

Neen! Want reeds in 1919 schreef Lenin: „De DICTATUUR van het proletariaat, is een hardnekkige STRIJD, nu eens BLOEDIG dan onbloedig, nu eens GEWELDDADIG dan vreedzaam, zowel op MILITAIR als op ander terrein”!

Wij antwoorden:

Neen! Want toen in Augustus 1939 de Luftwaffe Warschau bombardeerde, sloot Sovjet-Rusland een vriendschapsverdrag met Hitler. Het overweldigde militair de andere helft van Polen. Het ontnam en passant de Baltische staten hun onafhankelijkheid en het wierp bommen op Helsinki, omdat het „machtige” Finland de Karelische landengte niet aan de Russen cadeau wilde doen!

Wij antwoorden:

Niets! Want na het vriendschapsverdrag sloot Stalin ook een handelsverdrag met Hitler, zodat de nazi-horden met Sovjet-Russische olie in de tanks van hun oorlogsmachine o.a. Nederland konden bezetten. Nadat reeds vele Nederlanders door de nazi's waren gefusilleerd werd dit verdrag op 10 Januari 1941 uitgebreid, waarover dezelfde dag het Russisch militaire blad Krachna Swjesda een juichend artikel schreef.

Wij antwoorden:

Integendeel! In het JUNI-JULI nummer 1940 van het maandblad POLITIEK EN CULTUUR schreven de communistische leiders: „Het hoogste belang van het Nederlandse volk vordert, dat het noch direct, noch indirect steun verleent aan de oorlogsvoering van de geallieerden.... Dit betekent, dat het Nederlandse Volk tegenover de Duitse bezetting van ons land een correcte houding moet aannemen.” Even verder schrijven de communistische leiders in hun maandblad over de verzetslieden, dat dit zijn.... „... verkapte handlangers van de geallieerden, walgelijke ogendienaars, intriganten...” enz.

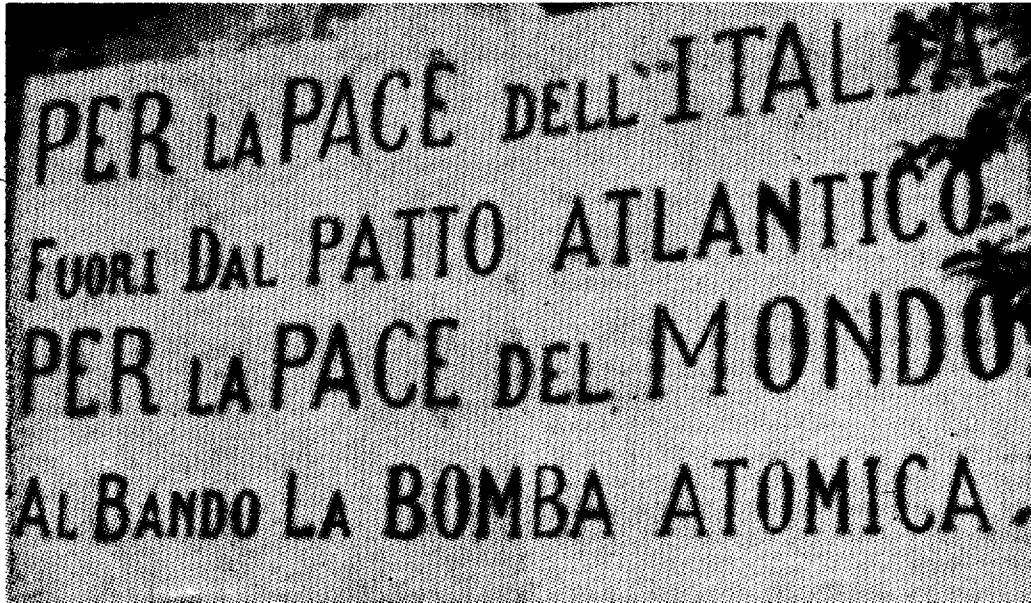
Wij antwoorden:

Neen! Tien jaar geleden, toen de graven van onze gevallen nauwelijks waren gesloten, de eerste verzetslieden reeds waren vermoord en honderden Nederlanders in concentratiekampen waren opgesloten, schreven de Nederlandse communisten in „Politiek en Cultuur” de volgende vredesboodschap: „Het belangrijkste wat hersteld moet worden is de VREDE en de neutraliteit van Nederland”. Het blad roept op tot afwijzing van het bondgenootschap met de geallieerden en tot medewerking aan „... een zo spoedig mogelijk herstel van de VREDE in het algemeen en van de Vrede tussen het Duitse- en het Nederlandse Volk in het bijzonder”!!!! Is het niet of U de na-oorlogse Waarheid leest?

**OPEN
UW OGEN
VOOR
DE WAARHEID**

!

Tegen de Atoombom??

In het weekblad „VREDE” van de zogenaamde Nederlandse „VREDESRAAD” verscheen bovenstaande foto van een affiche uit Rome, waarvan de Nederlandse tekst luidt:

Voor Vrede in Italië: uit het Atlantisch Pact!

Voor Vrede in de wereld: Verbod van de Atoombom!!

Millioenen misleiden hebben in de afgelopen maanden voor deze bedriegelijke leuzen hun handtekeningen gezet. Zij waren zich niet bewust, dat zij zich daardoor voor het wagentje lieten spannen van een uiterst geraffineerde oorlogspropaganda. Want hoe de voormannen van de zogenaamde wereldvrede-actie, dat zijn de communistische leidlieden, in werkelijkheid over het gebruik van de atoombom denken, blijkt wel het best uit het hiervolgende artikel, dat op 10 Augustus 1945 verscheen in het dagblad van de Italiaanse communistische partij de „UNITA”:

LA BOMBA ATOMICA (De Atoombom)

„Het bericht, dat de Amerikaanse luchtmacht de atoombom heeft gebruikt, heeft over de gehele wereld een enorme indruk gemaakt. In sommige kringen is het ontvangen met een gevoel van ontsteltenis en woorden van afkeuring. Wij menen, dat hier een merkwaardige geestelijke misvatting in het spel is, een slaafse gehoorzaamheid aan een onwezenlijke vorm van menselijkheid. Zij, die nu ineens zo'n medelijden hebben met het lot van Japan, vergeten blijkbaar, dat dit angstwekkende vernietigingswapen een zo snel mogelijk einde zal maken aan de wrede oorlog, die in het oosten wordt gevoerd.

.....

„Wij delen derhalve geenszins het gevoel van ontsteltenis, dat merkbaar is tussen de regels van zekere perscommentaren, omdat wij het gebruik van dit ontzaglijke verdelgingsmiddel zuiver concreet zien.”

OPEN UW OGEN VOOR DE WAARHEID!

02411

Bent U voor de Vrede ?

Ja ! Wij willen VREDE, maar . . . NIET TEGEN ELKE PRIJS !!

Want de enige prijs, die wij voor de vrede willen betalen is waakzaamheid. Waakzaamheid tegen de bedreiging van onze vrijheden en rechten:

- Onze Vrijheid** van geloof en van politieke overtuiging;
- Onze Vrijheid** om een regering te kiezen naar eigen inzicht;
- Onze Vrijheid** om de drukpers te gebruiken zoals en wanneer wij dat nuttig en nodig vinden;
- Onze Vrijheid** om ons te verenigen en te vergaderen zonder overheidsbemoeienis;
- Onze Vrijheid** om te luisteren naar die radiostations, die wij verkiezen;
- Onze Vrijheid** om het stakingswapen te hanteren, indien onze sociale rechten bedreigd worden

Wie deze vrijheden verloochent maakt zich schuldig aan verraad van zijn eigen volk.

Wie voor een **VREDE** kiest tegen de prijs van deze vrijheden, kiest voor de knechting van de geest, zoals vroeger in nazi-Duitsland waar 88 pCt. van de stemmen bij zogenaamde vrije verkiezing op een eenheidslijst werden uitgebracht. En zoals onlangs in het na-oorlogse Oost-Duitsland, waar dit percentage tot 95 pCt. is gestegen;

die kiest voor een gelijkgeschakelde pers;

die kiest tegen het recht van vereniging en vergadering;

die kiest voor een stelsel waarin het, even als destijds in Nazi-Duitsland en thans ook in Oost-Europa, verboden is naar verkiezing een buitenlands radiostation te beluisteren;

die kiest tegen het recht van de arbeider om zo nodig te staken.

Wie voor zulk een „vrede” kiest, kiest voor de oorlog!

Open Uw ogen voor de waarheid !!!

28 JUNI 1951

Betreft: "Anti-Communistische Geheime Dienst".

ACD/112446

G.K. (v) EDELENBOSCH, Johannes Cornelis Rudolph, geb. 21 Augustus 1923 te Amersfoort, Ned. lierv., handelsagent, ongehuwd, wonende te Amersfoort, Hobbemastraat 37, begon in 1950 op eigen initiatief met de oprichting van een "Anti-Communistische Geheime Dienst", afgekort "A.C.G.D." en koos als correspondentie-adres Valeriusstraat 227 huis te Amsterdam. Dit adres bleek toe te behoren aan W. Sprokkreef, oud pln. 26 jr. Bedoelde Sprokkreef, die zijn kamer op genoemd adres te Amsterdam ter beschikking had gesteld van Edelenbosch voornoemd, werkte destijds bij de Holland-Amerika lijn en stond, voor zover bekend is geworden buiten de door Edelenbosch opgerichte dienst.

Het doel van Edelenbosch met de "ACGD" was het formieren van contra-corpsen, die zich zouden belasten met het signaleren, opsporen en controleren van verdachte personen en groepen, welke ten doel kunnen hebben de nationale veiligheid te benadelen, b.v. door sabotage en spionage. Tot dat doel verzond hij in 1950 enige brieven naar houders van middenstandsbedrijven in Nederland en verzocht daarin om sympathiebetuigingen en medewerking. De ondertekening van deze brieven, waarvan een fotografische afdruk, gemerkt B hierbij gaat, had plaats met een gefingeerde naam om - aldus betrokkene - te voorkomen, dat eventuele tegenstanders te weten zouden komen met wie zij te maken hadden.

Voorts heeft Edelenbosch aan verschillende directies van Middenstandsbedrijven circulaire (zie fotografische afdruk, gemerkt A), verzonden, waarin hij een omschrijving geeft van de noodzakelijkheid en het doel van zijn organisatie.

Voor zover bekend heeft Edelenbosch nimmer schriftelijk antwoord op de door hem verzonden brieven en circulaire ontvangen. Door hem is veel persoonlijk contact gezocht met verschillende door hem aangeschreven personen, doch medewerking om te komen tot het door Edelenbosch gestelde doel, is hem door niemand toegezegd geworden. Deze medewerking zou alleen hebben moeten bestaan in het verstrekken van financiële steun.

Edelenbosch voornoemd is een fantast en uit het onderzoek is bekend geworden, dat hij alleen achter deze actie staat, terwijl er van een opgerichte geheime dienst geen sprake is. Hij leeft momenteel op kosten van zijn ouders genaamd Klaas Edelenbosch, geb. 20-7-89 te Amsterdam en Maria Margaretha van Leeuwen, geb. 2-4-87 te Utrecht, eveneens wonende Hobbemastraat 37 te Amersfoort.

Ten aanzien van Edelenbosch jr. is bekend, dat hij bij beslissing van de Procureur-Fiscaal bij het Bijzonder Gerechtshof te Amsterdam dd. 15-11-47 voorwaardelijk buitenvervolgning werd gesteld met een proeftijd van 3 jaren, betaling van f. 400.- en 10 jaar ontzetting uit de rechten, genoemd in art. 28 W.v.Sr.

Bij vonnis van de Arr.Rechtbank te Utrecht dd. 28-12-48 werd hij terzake van gepleegde oplichtingen veroordeeld tot 12 maanden gevangenisstraf, waarvan 6 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 3 jaren en ondertoezichtstelling van het Ned.Genootschap tot reclassering.

Gezien het algemeen optreden van Edelenbosch en mede gelet op het feit, dat hij reeds eerder terzake van oplichting werd veroordeeld, wordt dezerzijds de mogelijkheid niet uitgesloten geacht, dat hij deze actie heeft ondernomen om zichzelf op geraffineerde wijze geld te verschaffen.

EINDE.

2 bijlagen.

Speciale instructies aan ACD, (Slechts bij definitieve opberging in te vullen).

~~ONAFGEDAAN~~

CO 1109180

VIII 066

411

m. 610 411

lv J.R. Blok ok
13-5-51 =

Prof Dr H.P. Blok o.k. met
verwijzing naar 2 zones:
D.P. Blok, communist. en
J.R. Blok.

Afd./Sect.:

B IV

Dat.:

11-7-51

Par.:

J.R. Blok

Interne aanwijzingen ACD.

~~AW.~~

ACD. 4B

Dat.:

5/10-51

Par.:

Rg (K)

151
10

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

~~B III~~

16.5.51

B IV. Lijst met anti-communistische jaarresultaat t.k

R.P. Leiden

B III 18.5.51

B V

Brief naar (Oegstgeest) 2 onder
vermelding van Am. ambassade
hier belangrijk. Wet
vermeldt, dat Blok van den inductie
zijn dienst aan boord in anti-
communisticke zin. Daarbij verwijzen
naar zijn antecedente (noodly A & A 2)
van J. Blok (mogelijk identiek
aan J.R. Blok in stuk 109180 genoemd)

24/5.51

D VII

22-5-51

B IV 4/6-51 Brief aan DC Leiden

~~B IV~~

5-7-51

14.6.51

9/7 rapport aan kerne v.

B III

10.7.51

33480-50

t.k

deerna af (11-7-51)

B III 12/7-51

CVN 3 4/4 23/7/51 J
Series: 24/7 '51 CVN 3

af
d

Kara - B. a. b

red: J 10/11

Op 21.7.51. werd aan Clipper brief nr. CAH/51/645 geschreven, waarbij hem de inhoud van de nota van HB aan KA-RA dd. ~~11~~ 9.7.51. nr. 111066 bij CO 109180 werd medegedeeld.

KA-RA, v.H. 19.9.1951.

Correspondentieadres:

Amsterdam,

Het is een algemeen bekend feit, dat zich in alle democratische landen communistische „vijfde colonnes“ bevinden, die de taak hebben door spionage, sabotage en agitatie deze landen economisch en militair te ondermijnen.

Jarenlang was men van mening, dat de officiële contra-spionage- en inlichtingendiensten in staat waren deze groepen effectief te bestrijden, maar de recente spionageaffaires en onverwachte politieke en militaire gebeurtenissen hebben bewezen, dat de communistische „vijfde colonnes“ bestaan uit goed getrainde agenten, die moderne en geraffineerde methoden toepassen, terwijl de democratische geheime diensten veelal volgens verouderde ambtelijke methoden werken. Bovendien laat de onderlinge samenwerking der democratische veiligheidsdiensten dikwijls veel te wensen over.

De laatste tijd is inmiddels duidelijk gebleken, dat de „vijfde colonnes“, die men vooral in Europa lange tijd onderschat heeft, machtige en zeer gevaarlijke wapens zijn. Het communisme heeft echter reeds voldoende tijd gehad, om vrijwel ongestoord in alle landen van West-Europa agenten te infiltreren en goed georganiseerde groepen te vormen, die thans elk-dag opnieuw hun verraderlijke werk verrichten.

Nu dan ook door de politieke en militaire ontwikkeling van de afgelopen maanden in West-Europa elk ogenblik een uiterst gevaarlijke situatie kan ontstaan, is het dringend noodzakelijk, dat deze „vijfde colonnes“ krachtiger en doeltreffender worden bestreden, willen wij niet het slachtoffer worden van een meedogenloos totalitair systeem. Bovendien is het zeer waarschijnlijk, dat de communistische groepen hun activiteit in verband met de wettelijke defensieaantregelen zullen verhogen. Helaas mag echter niet worden verondersteld, dat de officiële instanties in staat zullen zijn deze groepen nog tijdig te liquideren. Er dient daarom meer dan ooit terdege rekening te worden gehouden met het grote gevaar, dat door het optreden van de communistische „vijfde colonnes“ is ontstaan.

In verband hiermede is op particulier initiatief de Anti Communistische Geheime Dienst (A.C.G.D.) opgericht. Deze organisatie stelt zich ten doel het ondergrondse communisme in Nederland krachtiger en doeltreffender te bestrijden dan tot op heden door de officiële instanties wordt gedaan. Hiertoe worden momenteel in het gehele land krachtige contra-corpsen gevormd, die de taak

Betreft: Opinieonderzoek.

Amsterdam,

B

Aan de Directie
der

.....

Mijne Heren,

Overwegende dat, gezien de internationale politieke toestand en de nationale economische en monetaire problemen, ons land meer dan ooit behoefte heeft aan nationale veiligheid en rust, werd op particulier initiatief besloten tot oprichting van een efficiënt en effectief verzakende veiligheidsdienst.

Deze veiligheidsdienst werd opgericht met het doel, om als aanvulling naast en eventueel in samenwerking met de bestaande officiële instanties, intensief werk te verrichten aan de bestrijding van personen en groepen, die op onwettelijke wijze voorbereidingen treffen, pogingen doen en/of doen plegen, die bedreigen de nationale veiligheid, onder andere op economisch en militair gebied, te benadelen en in gevaar te brengen. Hierbij werd overtuigd, dat een op particulier initiatief opgerichte veiligheidsdienst veel rijke aanvullende mogelijkheden en mogelijkheden heeft om de officiële instanties en autoriteiten te ondersteunen, om te geraken tot een steeds effectievere bestrijding van staatsgevaarlijke personen en groepen.

Omdat deze veiligheidsdienst politiek strikt neutraal is en uitsluitend als doel heeft de nationale veiligheid te helpen verzekeren, ontmoet zij veel sympathie en steun. Hierdoor is men er in geslaagd in snel tempo een organisatie op te bouwen, die bestaat uit een over het gehele land verspreide selecte staf van capabele medewerkers, die vrijwillig de taak op zich namen te helpen waken voor onze nationale veiligheid.

Thans bestaat deze veiligheidsdienst ongeveer een jaar en inmiddels heeft zij door opmerkelijke successen haar bestaan gerechtvaardigd.

Aangezien het in verband met de werkzaamheden zeer belangrijk wordt geacht te weten hoe men in het algemeen in industriële, wetenschappelijke en culturele kringen over het bestaan van een dergelijke op particulier initiatief opgerichte veiligheidsdienst denkt, nemen wij thans, in het kader van dit opinieonderzoek, beleefd de vrijheid ook U te verzoeken ons op deze vraag Uw antwoord te willen geven.

Gezien de absoluut noodzakelijke geheimhouding betreffende de structuur, samenstelling, methoden en successen, alsmede andere interne bijzonderheden, is het helaas niet mogelijk U een

RAPPORT

CO 109180

Van H.B.
Aan KA.RA

No. : 111066
Betr.: J. R. Blok.

UITGEBOKT

AV 2

In antwoord op Uw nota no. A/1117, d.d. 11.5.1951 moge ik U berichten:

1. J. R. Blok is identiek met Jan Robert Blok, geb. te Oegstgeest 13.5.1921, studerend, wonende Willelm de Zwijgerlaan 18 te Oegstgeest. Hij is een zoon van Prof Dr H. P. Blok, die te Oegstgeest gunstig bekend staat. Op 4.9.1946 is tegen J. R. Blok proces verbaal opgemaakt terzake diefstal van tafelzilver, kleding en antieke borden, ten nadele van zijn ouders. Hij werd nadien enige tijd in een psychopaten-asyl te Rekken verpleegd. Hij schijnt een niet al te goed oppassende jongeman te zijn, die het zijn ouders erg lastig heeft gemaakt en hen veel geld heeft gekost. J. R. Blok treedt op politiek gebied niet op de voorgrond en is generlei politieke richting toegedaan.
2. Zijn broeder: Dirk Peter Blok, geb. te Oegstgeest 7.1.1925, student, staat bekend als communist en bezoekt regelmatig communistische vergaderingen.

9 Juli 1951.

APK

R I J K S P O L I T I E

Gewest 's - Gravenhage
District Leiden

GROEP OEGSTGEEST

COMMANDEANT

No. 823 / 51.

*RP Leiden
nr 20/51*

Oegstgeest, 7 Juni 1951.
Geversstraat 5,
Tel. K 1710 - 20360.

OP KAART
ACD/413
DAI: 5/10-11
PAR: <i>X</i>

<i>06.383</i> <i>6.151</i> <i>01.14</i>
12 JUNI 1951
ACD/111066

V E R T R O U W E L I J K .

o.k.v.

Naar aanleiding van Uw kantbrief No. 20 Geheim/51 dd. 5 Juni 1951 betreffende J.R. BLOK en het daarbij gevestigde schrijven No. 109180 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, betreffende J.R. BLOK alhier, heb ik de eer U Hoogedelgestrengte te berichten, dat Jan Robert BLOK, geboren te Oegstgeest, 13-5-1921, studerend, wonende Willem de Zwijgerlaan 18 te Oegstgeest in de politieadministratie alhier als volgt voorkomt:

Op 4-9-1946 is proces-verbaal tegen hem opgemaakt terzake diefstal van tafelsilver, kleding en antieke borden ten nadele van zijn ouders. Hij is hiervoor geplaatst geweest in de Rekkense inrichting te Rekken. J.R. BLOK heeft een zeer slecht leven geleid. Hij heeft zijn ouders zeer veel geld gekost. De laatste tijd heeft hij schijnbaar zijn leven iets gebeterd. Zijn vader Prof. Dr. H.P. Blok staat te Oegstgeest gunstig bekend. Zijn broer genaamd Dirk Peter Blok, geboren 7-1-1925 te Oegstgeest is inderdaad een communist. Hij bezoekt regelmatig de communistische vergaderingen.

Jan Robert BLOK treedt op politiek gebied niet op de voorgrond. Hij zal zich hierover niet erg druk maken. Zijn richting zal wel zijn zoals dit het beste in zijn kraan te pas komt. Hij is niet identiek aan J. Blok die destijds verpleegd werd in het sanatorium " Rhijngeest " alhier, Voor zover hier bekend is dit ook geen familie.

De Groepscommandant,
De Adjudant,

[Handwritten Signature]
(A. Koerten.)

Aan de Heer
Districtscommandant der Rijkspolitie
te LEIDERDORP.

=====

→
Z.O.Z.

90 Kruis

DISTRICT LEIDEN DER RIJKSPOLITIE
COMMANDANT

No. 20 Geheim/'51.

Gezien en doorgezonden naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken.
(Referentie schrijven d.d. 2 Juni 1951, no. 109180).

Leiderdorp, 8 Juni 1951.

De Commandant van het District,
De Dir. Off. der Rijkspolitie 3e kl.,
Mr. R. Warmoltz.

[Faint, mostly illegible typed text, possibly a report or letter body]

NOTA:
Van: KA-RA

Op 21.7.51. werd aan Clipper brief nr.CAH/51/645 geschreven, waarbij hem de inhoud van de nota van HB aan KA-RA dd.9.7.51. nr.111066 bij CO 109180 werd medegedeeld.

19.9.1951. v.h.

UITGEBOKT

RAPPORT :
Van : KA-RA
Aan : Hoofd C.
No. : A/1117

ONDERWERP : J.R. BLOK. 1 X

4.383
OP KAANT
ACD/9B
DAT: 5/10.51
PAR: 75

08.15
09.53-09.1
12 MEI 1951
ACD/109180

06.322.1
09.53-06.242
11-5-51.

- 1.Clipper bericht ons, dat zijn Ambassade in de laatste tijd verschillende brieven heeft ontvangen van een zekere J.R. BLOK, Willem de Zwijgerlaan 18, Oegstgeest, waarin hij aan de Ambassade zijn hulp aanbiedt bij de beslissing aan welke personen geen toegang tot Amerika moet worden verleend conform de Internal Security Act.
- 2.Clipper zou, ofschoon BLOK's aanbod niet serieus wordt overwogen, gaarne willen weten wie deze BLOK is, wat zijn reputatie is, zijn karakter, enz.; waarom schrijft hij deze brieven; is hij een overtuigd anti-communist, een dwaas of wordt hij gedreven door persoonlijke wraakzucht ?

MINISTERIE VAN
BINNENLANDSE ZAKEN

JUNI 1951
(s-Gravenhage, 2 Juni 1951.

No. : B 109180

Getr.: J.R. Blok te Oegstgeest.
VII AV 3

OPGEGEEST

VERTROUWELIJK

Law
Rappel : 2 Sept.
Antwoord : 11.8.66

Hiermede moge ik U verzoeken mij in kennis te willen doen stellen met de personalia, politieke antecedenten en verder van belang zijnde gegevens betreffende J.R. Blok, wonende Willem de Zwijgerlaan 18 te Oegstgeest.

Betrokkene, die in anti-communistische zin werkzaam schijnt te zijn, bood zijn diensten aan de Amerikaanse Ambassade aan.

Opgemerkt moge worden, dat in mijn administratie voorkomt Dirk Peter Blok, geb. 7-1-1925 te Oegstgeest, wonende op bovengenoemd adres (bij zijn zuster N.J. Polet-Blok). Hij werd in 1949 gemeld als overtuigd communist. Verder komt voor J. Blok, die in 1947 verpleegd werd in het Sanatorium Rijngeest en geabonneerd was op de "Vrije Katheder".

Gaarne zal ik tevens vernemen of D.P. Blok en J. Blok familie van elkander zijn en of laatstgenoemde wellicht identiek zou kunnen zijn aan de gevraagde J.R. Blok.

HET HOOFD VAN DE DIENST
Namens deze,

Aan de heer Districtscommandant
der Rijkspolitie in het
district LEIDEN
te LEIDERDORP.

L. L. van Laars

06.383 0.159

06.364 06.212.92

06.363 06.383

B III

Aan: H.B. -
Van: B IX.

Betreft: Mej. J.M.C. Rooswinkel.

B III A 13.4
10-4-51

OP KAART
ACD/4B
DAI: 25/4/51
PAR: P

27 APR. 1951
ACD/108286

Schuld is aanwezig

Op Donderdag 29 Maart 1951 werd geconstateerd, dat Johanna Maria Cornelia Rooswinkel, geboren 24 Januari 1924 te 's-Gravenhage, wonende te 's-Gravenhage, Hoefkade 607, zich in Haarlem bevond.

Zij was in gezelschap van een geuniformeerd zeeman van de Turkse koopvaardij, met wie zij zich om 18.15 uur in een cafétaria op het Stationsplein begaf. Het bleek, dat bij de Hoogovens te IJmuiden een Turkse koopvaarder lag.

o.k. metalicus

Mej. Rooswinkel, die met de zeeman Engels sprak, gebruikte vroeger de schuilnaam Irma SCHMUTSER.

Zij doet thans pogingen om onder een schuilnaam tegen het communisme te werken.

*Hand bezogen
in OD 411*

's-Gravenhage, 10 April 1951.

B III
10-4-51

39.

A.

Nota

Aan: KA-RA
Van: H.B.
No.: B 105759 *no*

00.15
09-24-09.1

- 3 APR. 1951
ACD/ 106448

Schakker is vervuld

IIIq/n 3

In antwoord op Uw ongenummerde notitie.
dd. 27.2.1950, volgen hierna de personalia van de
door U bedoelde personen:

1. ERWICH, Antonius Johannes Maria, Rotterdam 9.9.1898;
wonende Rotterdam;
2. GEUGJES, Siewert, Zaanam, 14.7.1926, wonende Amsterdam;
3. GRIFFIOEN, Hermanus, Amsterdam, 10.1.1912, wonende
Amsterdam;
4. HARTOG, Wessel, Wormer, 25.5.1911, wonende Koog a/d
Zaan;
5. Van der HEUL, Bertus, Amsterdam, 7.9.1907, wonende
Amsterdam;
6. HOITING, Andries Geert; Amsterdam 4.3.1918; wonende
Amsterdam;
7. MEYERS, Hendrikus Johannes; Amsterdam, 14.11.1917,
wonende Amsterdam;
8. Van de PAVEHD-de WAAL, Grietje; Amsterdam 9.9.1907
wonende Amsterdam;
9. SWADERS, Johannes Petrus, Zutphen 10.8.1912; wonende
Amsterdam;
10. WIEGMAN, Pieter; Amsterdam 7.10.1903, wonende Amster-
dam;
11. BLOKZIJL, Berend, Hoogeveen, 29.12.1918, wonende
Amsterdam;
12. De GROOT, Saul, Amsterdam 19.7.1899, wonende Amster-
dam;
13. HENRAR, Theodoor Johan, Amsterdam 15.10.1922, wonende
Amsterdam;
14. KLEINSMA, Dirk, Amsterdam, 11.5.1893, wonende Amster-
dam;
15. van OMMEREN-AVERINK, Hanna Jacoba, Enschede 28.5.
1913, wonende Haarlem;
16. BRANDENBURG, Jacob, A,sterdam 22.8.1899, wonende
Amsterdam;
17. Van SANTEN, Joseph, Rotterdam. 7/3/1908 te Rotter-
dam; Amsterdam;
18. Van WIERINGEN, Jan, Haarlemmermeer 23.5.1921; Zaan-
dam;
19. VERHEY, Arie Adriaan, Amsterdam 26.2.1917, wonende
Amsterdam;
20. BLANKENZEE, Johan Frederik, Amsterdam, 8.8.1911,
wonende Amsterdam;
21. HAKEN, Jan, Finsterwolde, 13.10.1912, wonende Am-
sterdam;
22. MOURER, Nicolaas Antonius, Bergen op Zoom 25.3.1900
wonende Amsterdam;

23. SCHALKER, Johannes Pieter, Delft 16.12.1914; wonende Rotterdam;
24. SCHOONENBERG, Antonius Dionysius; Amsterdam 24.8.1910, wonende Amsterdam;
25. WAGENAAR, Gerben; Amsterdam 27.9.1912, wonende Amsterdam;
26. Van WIJNGAARDEN, Jan Jacob, Zaandam 5.10.1911, wonende Wormerveer;
27. PLANTING, Hendrik, Emmen 27.8.1916, wonende Almelo.

Opgemerkt zij nog dat genoemde Wiegman en Planting thans niet meer in de running zijn en zij hun posities bij de E.V.C. gedeeltelijk hebben verloren; (waaron wel is aan te nemen, dat zij niet meer voor signalering in Frankrijk in aanmerking komen).

Ook Mourer is niet meer van belang.

III.

H.B.

29 Maart 1951

g.

Speciale instructies aan ACD, (Slechts bij definitieve opberging in te vullen).

~~OK~~
~~ONAFGEDAAN~~

alles bezien in

OD 411

Nitrogen OK, misverwijzing naar notitie KARA
heel veel materiaal gebruikt in OD 441 (AED 84031)

CO 106436 ✓ OD 411

107484 ✓
109215 ✓
114276 ✓
118848 ✓
120330 ✓
OK

Afd./Sect.: B VII

Dat.: 25-4-51
17-10-51 Par.: WV

Interne aanwijzingen ACD.

WV

ACD. 46 Dat.: 22-11-57 Par.: Ⓛ kn

11/5/51 AB

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

~~HB~~ WV

~~B~~ 4-4-51

~~B VII~~ 9-4-51 Paalgronden van Groden uit of uit Holland?

A.C.D.

Wen stulke werden verhoorde beelden van andere zijde van over de rivier gevonden. Het is v.d. naam van de berg zal vermoedelyk ook met betrekking tot de berging geweest. Verzoekte het behaffende A.C.D. van mij te worden.

B VII
9-4-51

ACD II Srp nasloot en aan B VII

~~B VII~~ 25-4-51
(107484) 26-4-51

act 12/4/51 AB

Aan HB via

B VII (blykens schrijven R.P. Apeldoorn vond verending met Zweede plants
Zie notitie van KARA van HB d.d. 21-4-51 B VII
26-4-51

18/4 Brief + 3 byc. ankara.

007) to 4/5/57

unter. KARA unter 9-5-57
B VII

Kara.

gewe 11/7/57 B

~~B VII~~

15.5.57

~~B VII (114276) 26.7.57~~

~~B VII (118840) 26.9.57~~

~~B VII (120330) 16.10.57~~

Brief an A'da, Justiz (im Grossen)

J.D. der Klage mit

in P. 7-10.57

No. 3585-51
=====

A' dam

106436

118848 B

106436

6.5.64.19

15 OCT 1951
ACDI 120330

NIET O.K.
ACDI 46
DAT: 22. 11. 57
PAR: Rm

Betreft: Anti-semietische lectuur.

VERTROUWELIJK.

S P O E D

13 October 1951.

Met referte aan dezerzijds bericht onder gelijk nummer dd. 21 September jl., betreffende anti-semietische lectuur, waarvan U speciman om te behouden werden toegezonden, wordt medegedeeld dat het dusver van U geen reactie werd ontvangen op het verzoek, op korten termijn te mogen vernemen of U terzake dit soort pamfletten beschikte over dergelijke meldingen van elders. Teneinde de Procureur-Generaal, alhier =mede op diens rappel-schrijven= te kunnen antwoorden, wordt U verzocht om de beantwoording van het dezerzijds gedane verzoek te bespoedigen.

No. 13.

13.

's-Gravenhage, 18 October 1951.

No. :B 118848

Betr.: Anti-semietische lectuur.

VII AV 3

UITGEBOKT

VERTROUWELIJK

In antwoord op Uw brief van 21 September no. 3585-51 en Uw rappel van 13 October j.l. moge ik U berichten, dat deze en soortgelijke anti-semietische pamfletten ook aan andere Nederlandse ingezetenen vanuit Zweden per post werden toegezonden.

Enkele personen in Nederland - een joods ingezetene van de gemeente 's-Gravenhage en een inwoner van de gemeente Brummen - ontvingen resp. op 17 Maart en 2 April 1951 per post van een onbekende afzender een drietal pamfletten van anti-semietische en anti-bolsjewistische strekking.

De te Brummen ontvangen drukwerken werden toegezonden in een grauw papieren enveloppe, waarop een postzegel met de beeltenis van wijlen Koning Gustaaf en drie poststempels, waarin vermeld: Stockholm 30-3-51. 11-12 AVB LBR. Op de pamfletten wordt Einar Åberg, Norrviken - Zweden - als uitgever aangeduid.

De afzender is Einar Vilhelm Gustav Åberg, geboren te Gothenburg (Zweden), 20-4-1900, wonende te Norrviken (Zweden), Sturevägen 25.

Betrokkene is reeds jaren anti-semiet en schreef talrijke anti-semietische artikelen en brochures. Hij werd tersake reeds enige malen veroordeeld, zowel tot geldboete als tot gevangenisstraf.

Åberg zou bij zijn actie door verschillende personen geldelijk worden ondersteund. Hoewel hij zeer fanatiek is, gaat er geen invloed van hem uit.

HET HOOPD VAN DE DIENST
W. G. Namens deze,

W. G. Crabbendam

Aan de heer Hoofddcommissaris
van Gemeentepolitie
te
AMSTERDAM.

No. 3585-51
=====

Betreft: Anti-semietische lectuur.

Bijlagen: diversen. 10

ERTROUWELIJK.

NIET O.K.
ACD/ub
DAT 22-11-51
PAR: RN

6.564.19
22 SEP. 1951
ACD/118848

21 September 1951

co 106436

Hierbij wordt U, om te behouden, toegezonden een aantal fotocopieën van bescheiden, welke betrekking hebben op anti-semietische pamfletten, vanuit Zweden aan een Nederlands zakenman toegezonden. Zoals U uit de bijlagen moge blijken werd deze aangelegenheid door het NVV onder de aandacht van de Minister van Justitie gebracht. Overigens moge naar de inhoud der fotocopieën worden verwezen.

Gaarne wordt, op korten termijn, van U vernomen of U, terzake deze of soortgelijke pamfletten, meldingen van elders bereikten.

No. 13.

F2.

Dunkley

B 106436

VERTROUWELIJK

Verbinding: No. 12

20 Juli 1951.

Doss. 13/716

Onderwerp: Anti-Joedse geschriften.

CP 106436

Van vervolge op dezerzijds schrijven d.d. 19 Maart 1951 Doss.no. 13/716 doe ik U toekomen zes fotocopieën van anti-Joedse geschriften met de originele enveloppen, waaruit blijkt, dat bijgaand materiaal vanuit Stockholm wordt verzonden. (einde)

6.567.19.05.19
05.16.57

18 October

51

B 109215

5

Anti-joodse pamfletten.

VII AV 5

VERTROUWELIJK

UITGEBOEKT

In antwoord op Uw schrijven no. A 28/50 van 10 Mei 1951 en onder terugzending van de door U mij toegesonden bijlagen moge ik U het volgende berichten.

De onderhavige anti-semitische pamfletten werden verzonden door Einar Vilhelm Gustav Iberg, geboren te Gothenburg (Zweden), 20-4-1900, wonende te Norrviken (Zweden), Sturevägen 25.

Betrokkene is reeds jaren anti-semit en schreef talrijke anti-semitische artikelen en brochures. Hij werd tersake reeds enige malen veroordeeld, zowel tot geldboete als tot gevangenisstraf.

Iberg zou bij zijn actie door verschillende personen geldelijk worden ondersteund. Hoewel hij zeer fanatiek is, gaat er geen invloed van hem uit.

HET HOOPD VAN DE DIENST.
Namens dese,

J. G. Crabbendam

Aan Zijne Excellentie
de Minister van Justitie,
t.a.v. het hoofd Bureau Kabinet van
de Afdeling Politie,
Mr J.P.G. Goossen,
Raamweg 47
te
'S - GRAVENHAGE.

MINISTERIE VAN JUSTITIE

Afdeling POLITIE
Bureau: Kabinet

No.: A 28/50

Bericht op brief van

's-GRAVENHAGE,

05.291
19.252
10 MEI 1951

Men wordt verzocht bij afzending van deze brief dag-
tekening, afdeling en nummer nauwkeurig te vermelden

6364.19
6.159
15.21
11 MEI 1951
ACD 109215

betreffende anti-Joodse pamfletten.

NIET O.K.
ACD/46
DAT: 22-1-51
AR: RM

VERTROUWELIJK

Onder verwijzing naar bijgaand schrijven van de Procureur-Generaal, fgd. Directeur van Politie te Arnhem dd. 20 April 1951, La. Rp Ap No. 245, met bijlagen, betreffende toezending anti-Joodse pamfletten, moge ik UHoog EdelGestrenge verzoeken mij, onder terugzending der bijlagen dezes, wel te willen berichten of Uwerzijds wellicht iets over de verspreiding van deze pamfletten bekend is.

DE MINISTER VAN JUSTITIE,
Namens deze,
Het Hoofd van het Bureau Kabinet
van de Afdeling Politie,

(Mr. J.P.G. Goossen)

Aan

het Ministerie van Binnenlandse Zaken,
Hoofd v.d. Binnenl. Veiligheidsdienst,
Javastraat 68 te 's-GRAVENHAGE
t.a.v. Jhr. Mr. W.J. Th. Serraris.

R. I. D. 46/50

6.564/19 6.159 05.291
05.282 17 APR. 1951 09.282

Onderwerp : Toezending van anti-Joodse pamfletten.

Bijlagen : 3.

NIET O.K.
ACD/148
DAT: 22-11-57
PAR: 217

Co 106436

R.P. Apeldoorn

Hierbij wordt het volgende medegedeeld.
 Op 3 April 1951 werd door een zekeren Steneker, wonende te Brummen, aan de Rijkspolitie aldaar een aan hem geadresseerde enveloppe met inhoud ter hand gesteld. Volgens hem had hij een en ander op 2 April 1951 per post ontvangen. Op de enveloppe, vervaardigd van gewoon papier, staat als adres vermeld: Mr. G.H. Steneker, Rijksweg A-76 Brummen, Holland. De naam van de afzender komt daarop niet voor. Verder komen daarop voor een postzegel met de beeltenis van wijlen Koning Gustaaf en een drietal poststempels waarin het volgende staat vermeld: Stockholm 30.3.51. 11-12 AVB IRR.

De enveloppe bevatte een drietal anti-joodse pamfletten uitgegeven door Einar Aberg, Norrviken. Van deze pamfletten zijn foto-copieën gemaakt welke als bijlagen hierbij worden overgelegd.

Desgevraagd verklaarde Steneker niet te weten hoe zijn adres bij de uitgever te Norrviken bekend is. Bij het ingestelde onderzoek is gebleken, dat/de andere inwoners van Brummen dergelijke pamfletten niet per post of anderszins zijn toegezonden.

De volledige personalia van Steneker luidt als volgt:
 GERARDUS HENDRICUS STENEKER, geboren te Amsterdam 8 December 1892, van beroep journalist, wonende te Brummen A-76.

Betreffende is op 5 September 1930 te Lochem in het huwelijk getreden met Johanna Jacoba Dijkstra, geboren te Gendringen 30 Juli 1903. Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren. Steneker vestigde zich op 26 April 1933 te Brummen. Voordien woonde hij te Tiel. Hij is correspondent voor het dagblad "het Vrije Volk" en enige andere streekbladen. Voorheen is hij vertegenwoordiger geweest voor de fa. Koudijs. Zowel hij als zijn echtgenote staan in alle opzichten gunstig bekend.

Voorzoonde Steneker is lid van de Nederlands Hervormde Kerk, doch is geen kerkganger. Zijn vrouw bezoekt deze kerk echter zeer regelmatig. Voor de laatste wereldoorlog was Steneker lid van de S.D.A.P. Thans is hij lid van de P.v.d.A. Op zijn gedrag in de bezettingstijd viel niets aan te merken. Hij is niet anti-Joods.

Tot op heden is niet gebleken, dat meerdere van deze pamfletten in het District Apeldoorn zijn verspreid.

Apeldoorn 11 April 1951.

/aan

NOTA

Van: KA-R.A.

Aan: Hoofd B(BVII)

ONDERWERP: B.V.G. ABERG.

10441

- 1) N.a.v. Uw notitie dd. 28 April 1951 No. 107484 mege ik verwijzen naar Uw notitie dd. 29-3-1950 No. 82060 en ons antwoord daarop dd. 9-5-50 No. S 22(ACD 84831), waarin de ons door MIDINETTE verstrekte gegevens inzake ABERG zijn opgenomen.

9-5-51.

~~B VII~~ 16-10-51
11.5.51

NOTITIE

Aan KA.RA
Van H.B.

No. : B 107484

Bijl.: 3

AV 3

Ontv. bew: _____

Rappel : 28 Juli '51 _____

Antwoord : _____

Enkele personen in Nederland - een joods ingezetene van de gemeente 's-Gravenhage en een inwoner van de gemeente Brummen - ontvingen resp. op 17 Maart en 2 April 1951 per post van een onbekende afzender een drietal pamfletten van anti-semietische en anti-bolsjewistische strekking (~~zie bijgevoegde drie fotocopies~~).

De te Brummen ontvangen drukwerken werden toegezonden in een grauw papieren enveloppe, waarop een postzegel met de beeltenis van wijlen Koning Gustaaf en drie poststempels, waarin vermeld: Stockholm 30-3-51. 11-12 AVB LBR.

Op de pamfletten wordt Einar Åberg, Norrviken - Zweden - als uitgever aangeduid. Het pamflet "Kol Nidre" bevat de mededeling, dat daartegen werd geprocedeerd door de Zweedse Minister van Justitie, welk proces werd vernietigd door de jury van het Hof van Magistraten van "Stockholm op 15 September 1948"

Mogelijk is Uw relatie-Zweden in staat, genoemde Åberg te identificeren en zijn eventuele internationale contacten na te gaan, meer in het bijzonder ten aanzien van mogelijke samenwerking met personen, afkomstig uit Nederland.

De naslag-resultaten van de B.V.D. behelzen:
 ABERG, E.W., wohn. te Hellerup, Julie Sodringsvej 6 ±
 SHAEF D - Verdacht Duits agent. Admin.dir. van de "Boghuset" Frederiksberggade, Kopenhagen. Hij is was Landesgruppenobmann D.A.F.. Nat. Duitse.
 ABERG, Svend, won. Plaun in Vogtland Rüdelsstr. 9
 SHAEF R - Uitgever van een nazi-courant voor Deense arbeiders in Duitsland. Nat. Deense.

Op de hier beschikbare gegevens kan deserzijds niet met zekerheid worden vastgesteld, dat een der vorenvermelde personen identiek is aan Einar Åberg voornoemd.

(B VII)

H.B. 28 April 1951.

MINISTERIE VAN
BINNENLANDSE ZAKEN

's-Gravenhage, 18 October 1951.

No. : 106436

Betr.: anti-semietische
pamfletten.

VERTROUWELIJK

UITGEBOEKEN

Met referte aan Uw schrijven van 30 Maart 1951 Doss. no 13/716 en Uw vervolgschrijven van 20 Juli moge ik U berichten dat de anti-semietische pamfletten zijn verzonden door Einar Vilhelm Gustav Aberg, geboren te Gothenburg (Zweden), 20-4-1900, wonende te Norrviken (Zweden), Sturevägen 25.

Betrokkene is reeds jaren anti-semiet en schreef talrijke anti-semietische artikelen en brochures. Hij werd terzake reeds enige malen veroordeeld, zowel tot geldboete als tot gevangenisstraf.

Aberg zou bij zijn actie door verschillende personen geldelijk worden ondersteund. Hoewel hij zeer fanatiek is, gaat er geen invloed van hem uit.

HET HOOFD VAN DE DIENST.
Namens deze,

Aan de heer Hoofdcommissaris
van Gemeentepolitie
te
's - GRAVENHAGE.

J. G. Crabbendam

Handwritten notes:
6.561.19 05.291 05.291 6.154
05.26 09.20 09.202

VERTROUWELIJK

Verbinding: No.12

30 Maart 1951.

Doss.no.13/716

Onderwerp: Anti Joodse propaganda

Datum ontvangst bericht: 22 Maart 1951

Betrouwbaarheid berichtgever: betrouwbaar

Waardering bericht: betrouwbaar

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

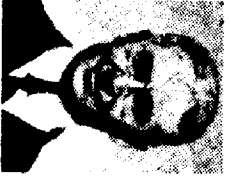
Ondernomen actie:---

NIET O.K.
ACD/46
DAT: 22-11-51
PAR: R.17

12-2 APR. 1951
ACD/106436

Hierbij wordt toegezonden een fotocopie van een folder inhoudende anti joodse lectuur, welke folder een joods ingezetene van de gemeente 's-Gravenhage op 19 Maart 1951 per post werd toegezonden.
De afzender is niet bekend geworden. (einde)

Anti-Judaisten (nationalisten) van alle landen, verenigt u!

Bernard M. Baruch

"... Baruch wijst er op, dat het luchtwapen het gewichtigste is en zelfs in deze oorlog zal beslissen. Hij is overtuigd, dat men met een toereikend aantal vliegtuigen Duitsland en Japan in bergen van as kan veranderen." Dit leest men in het joodse blad "Forwards" in New York, 22 September 1943. De jood Bernard Baruch was gedurende de eerste wereldoorlog dictator van de oorlogsindustrie in de V.S. In de laatste oorlog was hij adviseur van de Chef voor de Oorlogsproductie, Dr. James Byrnes.

COMMUNISME is LANDSVERRAAD

Achter het Communisme staat – DE JOOD!

Daarom:

VOOR MIJN LAND – TEGEN DE JODEN

Anti-judaïsme is noch jodenvervolgung, noch jodenhaat. Anti-judaïsme is de zelfverdediging van het individu en van de volkeren.

Uitgever: Einar Åberg, Norrøken, Zweden.

Het staat een ieder vrij dit pamflet te verspreiden, en te verspreiden.

Vertaling in alle talen toegestaan en aangemoedigd.

Einar Åberg, Norrøken, Zweden. 1951.

De

Oorlogsmisdadigers

Dit is geen politieke propaganda,
doch slechts de WAARHEID.

"HET INTERNATIONALE JODENDOM DWONG EUROPA TOT DE OORLOG, niet alleen om een groot gedeelte van het goud te bemachtigen, doch ook om met hulp van dit goud EEN NIEUWE JOODSE WERELDOORLOG TE KUNNEN BEGINNEN". — Dit schreef het blad "The Jewish World" ("De Joodse Wereld") in Londen op 16 Januari 1919.

"Ik geef open en ernstig toe... wij, die onszelven de redders der wereld hebben genoemd, wij, die er zelfs trots op waren haar de "Heiland" gegeven te hebben, wij zijn nu niet anders dan de verlei ders, de vernietigers, de brandstichters, de beulen der wereld. Wij, die beloofd hebben haar in de hemel te voeren, ons is het lenslotte gelukt haar in een nieuwe hel te sturen..." — Dit schreef de welbekende en representatieve jood Oscar Levy, een in engelse literaire kringen (Royal Societies Club, St. James Street, London, S.W.) zeer gezien man, in een brief aan Kapitein George Pitt-Rivers, Worcester College, Oxford, welke brief Kapitein Pitt-Rivers in het voorwoord van zijn boek getiteld "The World Significance of the Russian Revolution" ("De Wereldbetekenis van de Russische Revolutie"), uitgegeven bij Basil Blackwell, Oxford 1920, heeft ingelaast.

"... Gij zijt nog niet eens begonnen de volle zwaarte van onze schuld waardig te keuren! Wij zijn indringers! Wij zijn ruiteroorlogers! Wij zijn vernietigers! Wij hebben uw idealen en uw lot genomen en wij hebben ze vernietigd. WIJ HEBBEN NIET ALLEEN DE LAATSTE OORLOG, DOCH BUNA AL UW OORLOGEN VEROORZAAKT en niet alleen de Russische revolutie, doch bijna alle revoluties van uw geschiedenis. Wij hebben in uw particuliere en openbare leven strijd en vernarring, leugen en bedrog gebracht. Wij zullen zo voortgaan..." — Dit schreef de vooraanstaande joodse schrijver Marcus Eli Rausge o. a. in een artikel getiteld "A real Case against the Jews", gepubliceerd in het Amerikaanse tijdschrift "Century Magazine", New York, Januari 1928.

"... DE STRIJD TEGEN DUITSLAND wordt door alle joodse gemeenten, vergaderingen en congressen, door de bonden van kooplieden en door elke individuele jood gevoerd. Daardoor wordt de wereldstrijd tegen Duitsland ideologisch verlevendigd en voortgedreven... Onze joodse belangen eisen, dat Duitsland vernietigd wordt. Het mag nooit meer koloniën bezitten en het moet in oorlogstechnisch opzicht zwakker dan alle andere landen blijven. Het gevaar voor ons joden ligt in het gehele Duitse volk, in Duitsland als geheel. Duitsland werd — tot aan de tijd, dat het onder joodse invloed stond — steeds door elementen geregeerd, die voor het jodendom gevaarlijk waren en daarom mag men niet toestaan, dat Duitsland onder zijn huidige regering machtig wordt. Daarom mag men Duitsland zijn koloniën, de Corridor en

Het is hoog
tijd!

Dit blad kan er toe bijdragen een DERDE
WERELDOORLOG TE VERHINDEREN als het in
een oplage van miljoenen wordt verspreid!
VERMENIGVULDIG HET EN HELP MEDE HET
OVERAL TE VERSPREIDEN!

Eendracht maakt
macht,
Tweedracht breekt
kracht.

Silziez niet meer teruggeven. Voor alles mag men het zich niet bewapenen laten. Het moet voor immer onschadelijk worden gemaakt. Aan deze strijd moeten wij joden deelnemen met alle kracht, die ons ter beschikking staat. Dan zullen wij in het uur der beslissing ook weer de uitslag geven." — Dit schreef de welbekende jood Wladimir Jabotinsky, leider der Nieuw-Zionisten, in het joodse blad "Nachla Reich", Rumenie, op 1 December 1934.

"... Na de volgende oorlog zal er geen Duitsland meer zijn. Op een van Parijs gegeven teken zullen Frankrijk en België zowel als de volkeren van Tsjecho-Slowakij zich in beweging zetten om de Duitse kolos met een dodelijke greep in de tang te nemen. Zij zullen Beieren en Pruisen van elkander scheiden en het leeren in deze staten vernietigen." — Zo schreef het joodse blad "The Youngstown Jewish Times", Ohio, U.S.A., op 16 April 1936.

"... Want hoewel Hitler wellicht in het laatste ogenblik de oorlog vermijden wil, die hem verslinden kan, ZAL HIJ TOCH TOT DE OORLOG WORDEN GEDWONGEN." — Dit schreef de wetende joodse schrijver Emil Ludwvig (Cohn) in zijn boek "Die neue Heilige Allianz", verschenen te Straatsburg in 1938.

"... ONZE STRIJD TEGEN DUITSLAND moet tot aan de grenzen der mogelijkheid gaan. Israel is aangegegrpen. Laat ons dus Israel verdedigen! Tegenover het ontwaakte Duitsland zetten wij een ontwaakt Israel. EN DE WERELD ZAL ONS VERDEDIGEN." — Dit schreef de bekende jood Pierre Créange in zijn boek "Epitres aux Juifs" in 1938.

De jood Schalom Asch schreef op 10 Februari 1940 in het Franse tijdschrift "Les Nouvelles Littéraires" in een artikel, gericht tot de Franse soldaten: "Ook wanneer wij joden niet lichamelijk bij u in de loopgraven staan, zo zijn wij toch in de geest bij u. DEZE OORLOG IS ONZE OORLOG en gij vecht hem voor ons allen."

Het joodse tijdschrift "The Sentinel" ("De Wachtpost") te Chicago schreef op 8 October 1942: "DE TWEEDE WERELDOORLOG MOET VOOR DE VERDEDIGING DER GRONDPRINCIPES VAN HET JUDAÏSME WORDEN UITGEVOCHTEN." Uit het boek "The Jewish War of Survival" ("De Joodse Oorlog van het Overleven"), door Arno J. Leese, Guildford, Surrey, Engeland.

Tegen dit pamflet is een arrestatie door de Zweedse
Minister van Justitie ... vernietigd door
de Jury van het ... Magistraat ... Stockholm op
15 Sept 1948.

KOL NIDRE — ALLE BELOFTEN

De "Kol Nidre" is een Joods gebed, genoemd naar de openingswoorden "Alle beloften". Het is gebaseerd op de verklaring van de Talmud: "Hij die wenst dat zijn beloften en eden geen waarde zullen hebben, zal aan het begin van het jaar opstaan, zeggende: "Alle beloften, die ik gedurende het jaar zal maken, zullen van generlei waarde zijn." Het zou aardig zijn te kunnen verklaren, dat dit slechts een van de eigenaardigheden is van de duisternis, die de Talmud bedekt. Het is echter een feit, dat Kol Nidre niet slechts een eeuwenoude eigenaardigheid is, het is tevens *moderne praktijk*. In het boek van de herziene "Festival Prayers", (Feestelijke Gebeden), uitgegeven in 1919 door de "Hebrew Publishing Company", New York, verschijnt het gebed in zijn geheel:

"Alle beloften, verplichtingen, eden of banvloeken, geloften van elke naam, welke wij hebben gegeven, gezworen, of waartoe wij ons hebben verbonden, van deze boetedag tot de komende boetedag (welks verschijning wij met vreugde tegemoetzien) boeten wij alle bij voorbaat. Zij zullen alle worden gerekend als te zijn vergeven en van generlei waarde; zij zullen niet bindend zijn, noch van enige kracht. De geloften zullen niet worden beschouwd als geloften, noch zullen de verplichtingen verplichtend zijn, noch de eden worden gerekend als eden."

KUNT GIJ THANS EEN JOOD VERTROUWEN?

DE JODEN ZIJN DE KINDEREN DES DUIVELS
volgens het Evangelie van Johannes — 8: 44.

Communisme is Judeïsme

daarom

VOOR MIJN LAND — TEGEN DE JODEN

UITGEVER: Einar Aberg, Norrviken — Zweden.

Antisemitisme is *niet*
vervolging van of haat
tegen de Joden.
Antisemitisme is *zelf-*
verdediging van het indi-
vidu en van het volk.

**Laat dit blad de wereld doorgaan. Nadruk niet verboden,
doch toegestaan en aangemoedigd.**

Achter het Communisme staat – de JOOD!

DE JOOD KARL MARX SCHREEF HET COMMUNISTISCH MANIFEST IN 1847. HIJ IS DE GRONDLEGGER VAN DE JOODSE PHILOSOFIE VAN COMMUNISME, MATERIALISME EN WERELDOVERHEERSING DOOR HET JODENDOM.

Na de Communistische Revolutie in October 1917 werd Rusland geregeerd door een Raad van Tien, bestaande uit ZES JODEN, TWEE HALF-JODEN, EEN POOL EN EEN RUS.

De 6 joden waren: Bronstein-Trotsky, Rosenfeld-Kameniev, Radomylskij-Sinowjew, Sokolnikoff, Sverdlov en Uritskij. De 2 half-joden waren: Lenin en Stalin, de Pool: Dżerskiński en de Rus: Bubnov.

In het Engelse Witboek No. 1 over Rusland (April 1919) komt een rapport voor van de Nederlandse Gezant M. Oudendijk te St. Petersburg, die tevens de Britse belangen gedurende de bolsjewistische revolutie waarnam. Hij beschouwde de onmiddellijke onderdrukking van het Bolsjewisme, desnoods door geweld van oorlog, van het allerhoogste belang voor de gehele wereld. "Als het Bolsjewisme nu niet de kop wordt ingedrukt", zo voorspelde hij, "zal het zich op de een of andere wijze over de gehele wereld verspreiden." Het rapport is gedateerd 6 Sept. 1918 en legt er de nadruk op, dat het Bolsjewisme wordt georganiseerd en geleid door joden, die geen nationaliteit hebben en wier doel het is macht te winnen door de vernietiging van de bestaande wereldorde.

"The American Hebrew", een leidende joodse krant in de V. S., schreef op 10 Sept. 1920: "De bolsjewistische revolutie in Rusland was het werk van joodse hersenen, joodse ontevredenheid en joodse planning om een nieuwe orde te scheppen in de wereld. Wat op zulk een uitstekende wijze werd doorgevoerd in Rusland, dank zij joodse hersenen, joodse ontevre-

denheid en joodse planning, zal evenzo door dezelfde joodse geestelijke en lichamelijke krachten *"werkelijkheid worden over de gehele wereld."*

In 1929 schreef de joodse schrijver Joseph Haiman, teruggekeerd van een bezoek aan Rusland, in de New Yorkse "Hebrew Tribune": In Soviet-Rusland hebben we geen dictatuur van het proletariaat, doch de *joodse dictatuur van het proletariaat."*

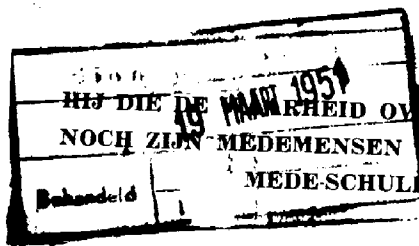
"Het jodendom is de vader van het Marxistisch Communisme" schreef het joodse blad "Le droit de vivre", uitgegeven te Parijs, 12 Mei 1933.

De Russen noemen sovietmacht "shidovskaja vlastj", d. i. *joodse macht.*

Nadat het Rode Leger in Juli 1941 uit Latvia was verdreven, publiceerde de Latviaanse pers gedetailleerde berichten over sovietse wreedheden, begaan gedurende de bezetting. Het blad "Laisve" schreef op 19 Juli 1941: "Op de eerste dag dat de Bolsjewisten Lankeliekas binnenrukten, grepen zij de Rector Balsys, de geestelijke Petrika en Professor Dabrika uit het gehucht Vilaviekis. Zij sleepten hen naar een bos en martelden hen op de wreedste wijze, waarna zij hen doodschoten. Rector Balsys werd gevonden, gekruisigd aan een boom. Een strook vlees was uit zijn rug gesneden.

In Zarassi werd de priester Baltrina gevonden met een diep kruis in de borst gesneden en spijkers door zijn hoofd en ogen geslagen.

Dit is Communisme in practijk gebracht. Noot v. d. uitgever.

Voor mijn land

Tegen de Joden

Uitgever: EINAR ÅBERG, Norrviken — Zweden.

Tr.- AB Grundläggaren - Stockholm 1949

NADRUk NIET VERBODEN, DOCH TOEGESTAAN EN AANGEMOTDIGD.

NOTA:
Van: KA-RA

INTEREKT

Op 3.4.1951 werd aan EXPRESSE brief nr. REGE/51/018
geschreven waarbij hem de personalia van de personen
gehoemd in het rapport van H.B. aan KA-RA d.d. 29.3.'51
nr. 105759 werden doorgegeven.

3.4.1951. v.H.

noo 105759

NOTA:
Van: KA-RA
Aan: Hoofd B (B III)

	27.2.1951.
23 APR 1951	Schutblad
ACD 105759	is nummer 2 om?

Een relatie van EXPRESSE verzocht ons nog voor de personalia van de volgende Nederlanders in verband met het mogelijk verbod van betreden van Frans territoir.

Alleen personalia van diegenen, die volgens ons beschouwd kunnen worden als van belang om onder deze verbodsbepaling te vallen.

B III
 Ant. Erich met
 Moederlief. Welke
 mocht komen. Als + ~~Erich~~
 A-20-? ~~Erich~~ met
 (de belang in de familie
 van deze man - in
 Frankrijk?) B III Houting

B III 2.3.51
 Jansen en Gijff
 incl de personalia van
 drie mannen, die met
 verband te en verband
 f 28/3/51.

1. ERWICH, Anton Johannes Maria.
2. GEUGJES, Siewert.
3. GRIFFIVEN, Hermanns.
4. HARTOG, Wessel.
5. van der HEUL, Bertus.
6. LEVITING, Andries Geert.
7. MEYERSA Hendrikus Jacobus.
8. van de PAVERD-de WALL, Grietje.
9. SWADERS, Johannes Petrus.
10. WIEGMAN, Pieter.
11. BLOKZIJL.
12. de GROOT. Saal
13. HENRAR, Theodoor.
14. KLEINSMA, Dirk
15. AVERINK, Anna Jacoba.
16. BRANDENBURG, Jacob.
17. van SANTEN, Jozef.
18. van WIERINGEN, Jan.
19. VERHEY, ^{EF} Anna. Harry
20. BLANKENZU, Johan.
21. HAKEN, Jan.
22. MOURER, Nicolaas.
23. SCHALKER, Johanne s.
24. SCHOONENBERG, Antonius.
25. WAGENAAR, Gerben.
26. van WIJNGAARDEN, Jan.
27. PLANTING(A), J.M.. Algemeen Secretaris van de Federatie van Textielarbeiders, en lid van de afdeling Textiel van de F.S.M.

UITTREKSEL

Uit : ED 4626

Naam: HEUSCHEN, A.E.

Voor : OD ~~194~~ 411

Naam: Anti communistisch ^{me} ~~Legioen~~

Ag. nr: 103984

Afz. : ID Wassenaar

Datum: 13-2-51

Aard van het stuk: Rapport betreffende Alexander Emil HEUSCHEN.

.....

In December 1947 kon dezerzijds met zekerheid worden vastgesteld, dat Heuschen een der leidende figuren is geweest van een voornamelijk in 1946 in den Haag en omgeving actief geweest zijnde organisatie. "Het Nederlands Legioen" welke zich ook wel "Het Anti Communistisch Legioen" noemt. Heuschen stelde de politieke manifesten samen. Deze manifesten, welke door personen afkomstig uit nationaal-socialistische kringen werden vermenigvuldigt, werden in den Haag op lantaarnpalen en andere plaatsen aangeplakt. Heuschen maakte in het bedrijf van de N.V. van der Heem, alwaar hij als arbeidsanalist werkzaam was en waar hij goed voldeed, propaganda voor de actieve strijd tegen het communisme. Het merendeel van zijn volgelingen waren voormalige politieke delinquenten.

Uitgetr. door: EV

Op aanwijzing van: B VII

Datum: 2-4-51

40060 - 149

Aan : HB
Van : B.IX.

Doorgesonden aan B VII
17/2-51
A.C.O. ter agendering B VII 9/2

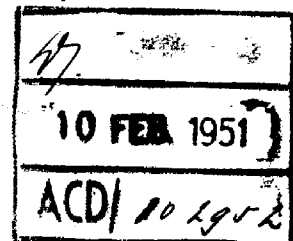
Betreft: Anti Communistische Organisatie.

Bijgaand pamflet werd ontvangen van de Districtsrechercheur R.P. van Dokkum, werkzaam bij Majoor Wolters.

Omtrent de herkomst kon hij mij geen mededeling doen. Hij had het ontvangen van Majoor Wolters voornoemd.

's-Gravenhage, 1 Februari 1951.

B.IXa.

W o r l d - O r g a n i s a t i o n - A n t i - C o m m u n i s m
= = = = =
" W . O . A . C . "
= = = = =

Postgiro 4 8 7 0 0
ten name van de
Amsterdamse Bank N.V.
Bijkantoor Nijmegen.

Nijmegen, datum postmerk
Postbus Nr. 94

P e r s o n l i j k

Zeer geachte Lezer (es),

Hiermede verzoeken wij enige ogenblikken
Uw gewaardeerde aandacht voor het volgende:

Het is reeds lang duidelijk, welke doelstellingen door het Inter-
nationale Communisme worden nagestreefd, terwijl iedere dag weer
opnieuw blijkt, dat grote Staatslieden er geen heil meer in zien
met de leiders van dit verderfelijke stelsel door praten ooit nog
tot overeenstemming te komen.

Meer dan ooit is het THANS NOODZAKELIJK het Communisme en hare
mantelorganisaties metterdaad te gaan bestrijden, want het staat
ongetwijfeld vast, dat een PASSIEVE HOUDING als één der voornaam-
ste oorzaken valt aan te wijzen, waardoor het Communisme in de
hand wordt gewerkt.

Teneinde nu, óók in ons land, aan een steeds urgenter wordende
bestrijding van het Communisme meer vorm en inhoud te geven, werd
enige tijd geleden het initiatief genomen tot oprichting van een
organisatie ("W.O.A.C."), welke zich UITSLUITEND TEN DOEL STELT,
het Communisme in al de vormen waarin het zich openbaart, met alle
daartoe geschikte middelen te bestrijden.

De organisatie tracht haar doel te bereiken door:

1. OVER DE GEHELE WERELD ALLE KRACHTEN TEGEN HET COMMUNISME
SAMEN TE BUNDELEN.
2. BIJ DE VERSCHILLENDE REGERINGEN ER OP AAN TE DRINGEN, DAT DE
COMMUNISTISCHE PARTIJ EN MANTELORGANISATIES ONWETTIG WORDEN
VERKLAARD
3. BESTRIJDING VAN COMMUNISTISCHE PROPAGANDA.
4. ONDERSTEUNING VAN HET WETTIG GEZAG

NADRUKKELIJK wordt naar voren gebracht, dat voorshands geen namen
van initiatiefnemers kunnen worden genoemd, terwijl om dezelfde
redenen geen persoonlijke correspondentie kan worden gevoerd.
Juist hierin ligt de kracht van onze organisatie, omdat onze tegen-
standers geheel in het onzekere worden gelaten !!!

Z.O.Z.

(hierlangs afknippen)

Deze strook als brief in te zenden aan:

P O S T B U S

Nr. 94

N I J M E G E N . -

Wel ligt het in het voornemen van de leiding der organisatie de namen van degenen welke tot de organisatie zijn toetreden, in vertrouwelijke vorm door te geven aan H.H. Burgemeesters der diverse gemeenten van inwoning, waardoor deze Gezagsdragers de beschikking zullen krijgen over de namen van alle personen, die zich bereid hebben verklaard aan een doelmatige bestrijding van het Communisme mede te willen werken. Dit punt is zeer belangrijk, omdat hiermede tevens in iedere gemeente de grondslag wordt gelegd van een georganiseerde en betrouwbare kern tegen het Communisme.

Een ieder die zich bereid verklaart tot de organisatie "W.O.A.C." toe te treden, neemt hierdoor o.m. de verplichting op zich, **PERSOONLIJK WEER TENMINSTE 2 BETROUWBARE PERSONEN UIT EIGEN KRING BIJ DE "W.O.A.C." TE INTRODUCEREN, TERWIJL DE NIEUW TOEGETREDENEN WEER IN GELIJKE GEEST MOETEN HANDELEN, ENZ. ENZ.**

Wij mogen U tenslotte dringend in overweging geven, nu eens niet te aarzelen met het nemen van Uw beslissing, want óók Uw daadwerkelijke steun is onontbeerlijk voor het welslagen van onze actie !! **ER STAAN GROTE BELANGEN OP HET SPEL !!!!!**

WIJZE VAN TOETREDEN TOT DE ORGANISATIE

Toetreding tot de World-Organisation-Anti-Communism ("W.O.A.C.") kan op uiterst eenvoudige wijze geschieden door invulling van onderstaande strook, welke onder gesloten couvert wordt ingezonden aan Postbus No. 94 te Nijmegen, zonder verdere adressaanduiding. U wordt verzocht tegelijkertijd Uw bijdrage te willen storten of overschrijven op girorekening Nr. 4 8 7 0 0 ten name van de Amsterdamse Bank N.V. Bijkantoor Nijmegen, onder vermelding van "W.O.A.C. 1950", waarna t,g,t, o.a. ons INSIGNE aan U zal worden toegezonden. Het dragen van dit insigne is, alhoewel niet verplicht, uit propaganda-oogpunt ten zeerste gewenst !!

Het is onze oprechte wens, dat U na deze opwekking direct het besluit zult nemen Uw bijdrage te leveren in onze gemeenschappelijke

!!!!!! STRJD TEGEN HET COMMUNISME ,!!!!!!
!!!!!! DOE HET NU!!!!!!

Hoogachtend,
WORLD-ORGANISATION-ANTI-COMMUNISM
" W.O.A.C. "

Ondergetekende

wonende te, adres

wenst toe te treden tot de "W.O.A.C."

Zijn bijdrage ad. f. _____ voor 1950 werd leden gestort/
overgeschreven op girorekening No. 4 8 7 0 0 ten name van
de Amsterdamse Bank N.V., Bijkantoor Nijmegen, onder vermelding van "W.O.A.C. 1950"

(Datum en ondertekening)

Introducties (namen en adressen)

- 1.
- 2.

Speciale instructies aan ACD, (Slechts bij definitieve opberging in te vullen).

ONAFGEDAAN

411

Org. f. van "Organisatie W.G. Nederland"

CO 102421 } 5D 411
✓ 103777

Afd./Sect.: B

Dat.: 9/3/51

Par.: BII 9

Interne aanwijzingen ACD.

ACD.

Dat.:

Par.:

16/3/51

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

~~KB~~
~~B II~~ 9-2-51

~~B III~~ 12/2

~~B III~~

12.51 / Volgens Mr. Koks laatste g. ff. om munten afgeven / (Wij ook)

13/2. Brief aan Kon. Marech.

~~KB~~ 13

~~B II~~

~~B III~~

KB - 26-2-51

(zie 2e brief Marechaussee)

23/2.51

→ Het was niet ondiensigfe-
weest, indien in onze brief
na de Marechaussee en Zuisnede
waare opgenomen "zonder een
onderzoek te doen uistellen".
Men vat de brief blykbaar nu
to op, dat men aan het werk moet
gaan op ons terrein, terwijl ^{onze} bedraving
slechts ~~had~~ was: de berichten welke
men ontving, door te geven. (2.0.2.)

Dit kon in een bevolg - tekenen
op rechtigret Malten worden

26-2-51 BII

~~BII~~

Wijzig van Kom. Mar. te wijzen,
dat een onderdeel hennegpts met
wordt verwacht en ook mis
was bedoeld - BII
26/2 '51

~~BII~~

Zie boven.

26-2-51 BII

~~BII~~ 1/3 '51

1/3 '51 Brief aan Comm. Kon. Marech.

~~BII~~

BII 1/3 '51

p.k.

MINISTERIE VAN
BINNENLANDSE ZAKEN

's-Gravenhage, 1 Maart 1951.

No. : B 103777

VERTROUWELIJK

UITGEBOKT

Betr.: R.K. Verzetspartij
Nederland.

VII AV 3

Naar aanleiding van Uw schrijven van 20 Februari 1951 Sectie 2, Bur. 2-2 no. Litt. D.9-S2-Gr.V.D. 115/51 moge ik U berichten, dat de bedoeling van Mijn schrijven no. 102421 van 13 Februari 1951 slechts was U te verzoeken om eventueel te Uwer kennis komende berichten aan mij door te willen geven.

Een onderzoek in deze zaak wordt dus niet van U verwacht en was ook niet bedoeld in mijn hiervoren genoemd schrijven.

HET HOOFD VAN DE DIENST.
Namens deze,

Aan de Heer Commandant
der Kon. Marechaussee,
Raanweg 4
te
's - GRAVENHAGE.

L. L. van Laere

CO 102421 14 FEB 1951

13 Februari 1951.

No. : B 102421

UITGEBOKT

Bijl.: 1

VERTROUWELIJK

Betr.: R.K. Verzetspartij in
Nederland.

VII AV 3

Onder dankzegging voor het rapport mij toezonden bij Uw schrijven d.d. 31 Januari 1951 No. Gr.V.D. 115/51 Conf. en met terugzending der daarbij gevoegde bijlage, moge ik U verzoeken mij nadere gegevens omtrent deze organisatie te willen doen toekomen, indien deze te Uwer beschikking mochten komen.

A.H.

Aan de Heer
Commandant der Kon. Marechaussee
Raanweg 4
te
's - GRAVENHAGE.

rappel 13.5 '51

COMMANDANT
DER
KONINKLIJKE MARECHAUSSEE

B
6.134
1.563.2
2.20
03
CONFIDENTIEEL

THE HAGUE, 20-2-'51
Telefoon nr 183885

Sectie: 2 Bur.: 2-2

Nr: Litt D9-S2-Gr.V.D. 115/51 **Confidentieel.**

Bijlage: -

Onderwerp: R.K. Verzetspartij Nederland **22 FEB. 1951**

22 FEB. 1951
<i>A(1) 103777</i>

62 379
po
Onder verwijzing naar Uw brief Nr. 102421 d.d. 13 Februari j.l. bericht ik U dat dezerzijds gaarne het nodige zal worden ondernomen om aangaande het in margine genoemde onderwerp nadere gegevens te verstrekken. Het laat zich echter aanzien dat zulks kosten zal meebrengen. In verband hiermede moge ik verwijzen naar brief d.d. 5 Februari 1951 Litt U 6-S2-38/51 Geheim Persoonlijk waaruit blijkt dat mij geen geldmiddelen ten dienste staan om aan het gevraagde te voldoen. Op deze brief mocht ik nog geen antwoord ontvangen.

U zult er met mij van overtuigd zijn dat zonder fondsen niet alleen geen resultaten kunnen worden verkregen doch ook dat de hierdoor geschapen inactiviteit een ernstige terugslag moet geven op het personeel, welke later wederom niet zo gemakkelijk zal zijn te overwinnen.

Typ :NB

Coll: *A*

De Generaal-majoor,
Commandant der Koninklijke marechaussee,
o/l de Kolonel,
Chef van de Staf,
W. Kist.

[Handwritten signature]

AAN: Hoofd B.V.D.

2/2-51 by ACD's v.w.w. wj

S.T.

31 Januari 1951.

No. Gr.V.D. 115/51 Conf.

Bijlagen: drie.

Onderwerp: R.K. Verzetspartij in Nederland

6.159
6.563-2-01.12

6.563.2
6.159

6.159
7-27-01
CONFIDENTIEEL - 2 FEB. 1951
ACD/10242/

Ik moge U hierbij te Uwer informa-
tie een uittreksel uit een rapport,
opgemaakt door Z, met 2 bijlagen
aanbieden, betreffende een R.K. ver-
zetspartij in Nederland.

Ik moge U verzoeken de draagband
aan mij te doen retourneren.

S.T.

AAN: B.V.D.

Typ: 10.
Coll.: 10

Datum van bericht: 24 Januari 1951.
 Rapporteur:
 Van wie is het bericht afkomstig: Eigen waarneming en contact.
 Betrouwbaarheid berichtgever: Betrouwbaar.
 Welke acties zijn ondernomen: Gene.
 Betrouwbaarheid bericht: Betrouwbaar.
 Met wie samengewerkt: Gene.

BERICHT:

Ik moge Uw aandacht vestigen op het bestaan van een R.K. verzetspartij in Nederland.

Doelstelling van deze partij is n.l. verzet tegen het communisme. De partij is in de Achterhoek plm. 100 man sterk en is steeds groeiende. Op het moment zijn er 3 leiders, die samen de Staf vormen, 9 Kringleiders die elk een gedeelte van het land onder zich hebben en in dat gedeelte als commandant optreden, 11 Afdelingsleiders, die als commandant in hun afdeling optreden en verder plaatselijke groepen bestaande uit 6 hoofden, die plaatselijk optreden.

Aangenomen kan worden, dat de R.K. geestelijkheid hiermede op de hoogte is.

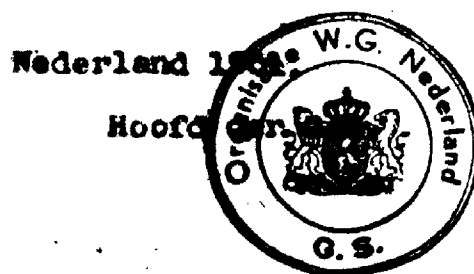
Een groot aantal draagbanden is reeds vervaardigd, waarvan er hier één is bijgevoegd evenals een reglement.

De afkortingen W.G. en G.S., betekenen respectievelijk Wit Geel (Pauselijke kleuren) en Gen. Staf.

Coll.: *W*

*draagbanden (armband)
 lees 4 1/2 cm.
 wit hatvoer
 2 stempels (als op fotocopie)*

- Art. 1: Het doel der Organisatie W. G. Nederland is: ZELFSTANDIG tegen het Communisme te strijden en zo mede te werken aan een hechte, langdurige vrede op de wereld.
- Art. 2: De in Art. 2 genoemde zelfstandigheid houdt in, dat de Organisatie zich geheel vrij beweegt, beslist en werkt, onafhankelijk van elke andere anti-communistische Organisatie.
- Art. 3: De Organisatie zal deze strijd aanbinden met al haar ten dienste staande middelen. Echter een gewapend optreden zal zij, zolang het Communisme zich nog rustig houdt, trachten te verhinderen.
- Art. 4: Mecht de Organisatie W. G. een andere Organisatie van dienst kunnen zijn, dan kan zij daar geheel vrijwillig toe overgaan. De Organisatie kan zich daarvan echter ten allen tijde weer van onttrekken.
- Art. 5: De werking van het W. G. Apparaat zal een strikt geheim blijven, het zal nimmer aan geen enkel persoon buiten de Organisatie W.G. bekend worden. Hierbij is ook iedere anti-communistische Organisatie in begrepen.
- Art. 6: De Organisatie W.G. is een internationale Organisatie. Haar werk zal zich echter zoveel mogele tot het nationale beperken.
- Art. 7: Iedereen, die voldoet aan de in Art. 8 genoemde eisen, kan lid van de Organisatie W. G. worden.
- Art. 8: A. Een test doorlopen hebben van maximaal zes weken, waarin de personen getest zal worden volgens het Mth. I-systeem.
- Art. 9: B. Mannelijke personen moeten den leeftijd van zestien jaren bereikt hebben; de vrouwelijke personen den leeftijd van achtien jaren.
- Art. C. De persoon mag geen politieke deliquent zijn.
- D. Mag niet behooren of behoort hebben tot een andere A.C.Org.
- Art. 10: Na ontvangst van: geregistreerd te hebben onder naam en nummer is een persoon in de Organisatie opgenomen.
- Art. 11: Een lid blijft lid van de Organisatie tot deze door nutteloos geworden zijnde, ontbonden zal worden door de G.S.
- Art. 12: Een lid in de Organisatie heeft alleen de volgende verplichtingen:
a. Absoluut stilzwijgen. b. Alle belangrijke gegevens doorgeven.
c. Het uitvoeren van ongevaarlijke opdrachten. d. Alles in het werk te stellen om het doel der Organisatie te verwezelijken. e. Zich strikt te houden aan de opdrachten. f. In een eventuele bezettingstijd, de geestelijken van alle gezindten te beschermen.
- Art. 13: De G.S. behoudt zich het recht om dit uittreksel geheel of gedeeltelijk te wijzigen.

9.7. Maastricht
6.10.9
06.2.12.4-6.10-1
6.10-1
06.2.12.4-6.10.9

Naar mij wordt bericht, zou een onderafdeling van de sinds enige tijd ook in Nederland actieve anti-communistische organisatie (ten doel hebbende penetratie in de C.P.N. en haar mantelorganisaties) momenteel ook te VAALS bestaan.

Iemand uit Maastricht zou daarvan de leider zijn.

Nadere bijzonderheden ontbreken nog.

Getracht zal worden z.m. gegevens te verkrijgen.

1-1 FEB. 1951
ACD/102290

Schutblad is vernietigd

ZUID-LIMBURG.

AAN:

B.V. te 's.Hg.

24 APR 1952
22 April 1952

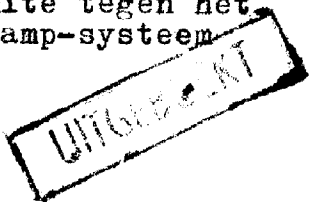
B135303

2

VERTROUWELIJK

Nationaal Comité tegen het
Concentratiekamp-systeem

IV AV 5

Naar aanleiding van Uw brief d.d. 28 Maart 1952 no 8745 - D/O en onder medeaanbieding der bijlagen deel ik U het volgende mede.

Volgens de mij ten dienste staande gegevens zijn respectievelijk voorzitter en secretaris van het Nationaal Comité tegen het Concentratiekamp-systeem: J.P.B.M. de Swart (personalia onbekend) en K.R. van Staal (geboren te Amsterdam, 5-12-1889, wonende te Heemstede, Bronsteeweg 47, Directeur N.V. Boom Ruygrok te Haarlem). Het secretariaat is gevestigd aan de Nieuwe Parklaan 133 te Scheveningen.

Het streven van het Comité richt zich op de afschaffing van de concentratiekampen in welke vorm ook, in alle landen, waarbij men het oog heeft op landen als Spanje, Griekenland en de Sowjet-Unie. Meerdere gegevens omtrent bovengenoemd Nationaal Comité, hetwelk niet binnen de directe belangstellingssfeer van de dienst valt, zijn hier niet aanwezig.

Ik moge er nog op wijzen, dat de burgemeester van Amsterdam, Mr Arn. J. d'Ailly, in een verslag van een openbare bijeenkomst, welke op 7 December 1951 te Amsterdam is gehouden, genoemd wordt als voorzitter van het betreffelijke Regionale Comité.

HET HOOFD VAN DE DIENST.
Namens deze,

Aan de Heer Commissaris der Koningin
in de provincie Overijssel
te
E W O L L E.

KABINET VAN DE
COMMISSARIS DER KONINGIN
IN DE PROVINCIE OVERIJSSSEL

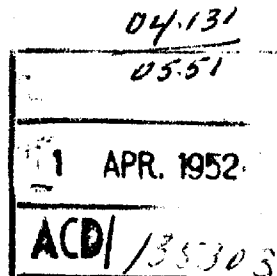

NR. 8745 - D/O.

ONDERWERP: Nationaal Comité tegen het
Concentratiekampstelsel.

ZWOLLE, 28 Maart 1952.

BIJLAGEN: twee.

Naar aanleiding van de bijgaande, door mij ontvangen,
circulaire verzoek ik U mij zo mogelijk wel te willen
+ inlichten omtrent het Nationaal Comité tegen het
Concentratiekampstelsel.

Bij Uw antwoord ontvang ik de bijlagen dezes gaarne
terug.

De Commissaris der Koningin in
de provincie Overijssel,

A A N

het Hoofd van de Binnenlandse Veiligheidsdienst,
Javastraat 68,
's-G R A V E N H A G E.

UITTREKSEL

Voor OD 411 Naam ANTI COMMUNISTISCHE ORGANISATIES, ACTIES EN REACTIES.

Origineel in Naam

Volgnr. Ag.nr. 118262 Aard van het stuk Krantenbericht over massabijeenk. tegen de concentratiekampen.

..... Afz. Het Parool Datum 3-9-51.

Massabijeenkomst tegen de concentratiekampen

(Van onze Haagse redactie)

Op 15 September organiseert het nationale comité tot bestrijding van dwangarbeiderskampen een massameeting op het Binnenhof in Den Haag, waaraan de heer J. de Swart en de secretaris van de Vereniging van Ex-politieke Gevangenen de heer K. B. van Staal zullen spreken en waarschijnlijk ook de initiator van de zaak, de Fransman André Roussel, die juist is teruggekeerd van een rondreis naar Scandinavië.

De heer J. de Swart zal weldra als voorzitter van de Internationale onderzoekcommissie naar Spanje vertrekken om vast te stellen wat waar is van de ontzettende getuigenissen welke oud-Spanjevechten, communisten en andere anti-fascisten afleveren nadat zij uit de kampen van het land van Franco bevrijd zijn. Daar verblijven nog 123.000 mensen, onder wie Engelandvaarders uit de oorlog. Spanje stond eerst afwijzend tegenover dit onderzoek maar tijdens het proces te Brussel waarin de Franse schrijver André Roussel het bestaan van mensonterende toestanden in de Sowjet-Unie aantoonde, haastte het zich alsnog contact en te nemen met het internationale comité tegen slavenarbeid in concentratiekampen. Aanvankelijk vroeg het waar de commissie in het land wilde opereren maar nu is de commissie gemachtigd te gaan waar zij wil. Intussen zijn reeds kampen opgeheven en duizenden personen vrijgelaten met medingsplicht.

Uitgetrokken door LS Afd./Sectie ACD. 4 B Datum 22-2-52

Op aanwijzing van B III

Doss. P.

Bijl: --

Onderwerp: boekwerk "Stalin de Rode Maarschalk."

05.23
6.11-1950

20 DEC. 1950
A 9960

AAN

de Heer Hoofd van de Binnenlandse Veiligheidsdienst
Javastraat 68
's-GRAVENHAGE

de Heer Procureur-Generaal
fgd. Directeur van Politie
's-HERTOGENBOSCH

OP KAART
ACD/IV B
DAT: 2/2-51
PAR: 1988

Ik moge U beleefd berichten, dat een inwoner der gemeente Brunssum, die geabonneerd is op het Populair Wetenschappelijk Maandblad "de Wereld", gevestigd te 's-Gravenhage, Prinsevinkpark no. 2, mij het boekwerk "Stalin de Rode Maarschalk" ter hand stelde. Hij had dit boek gratis toegezonden gekregen door "de Wereld" omdat hij het abonnementsgeld tijdig betaald had. Ik heb dit boekwerk, met als titel "Stalin de Rode Maarschalk" door Nikolaus Basseches, uitgave Anker Boekenclub den Haag, eens doorgelezen en meen er wel een objectieve, doch zeker gunstige beoordeling van Stalin in te zien. Het boek kan als propagandistisch aangemerkt worden.

ok.
?

Brunssum, 19 December 1950.

De Inspecteur van Politie,

B. de ... (Handwritten note at the bottom of the page)

's-Gravenhage, 30 October 1950.

No.: 249/50 CONF.

Bijlagen: ---

Onderwerp: Anti-comm. organisatie

CONFIDENTIEEL

6.159
6.66

6.66
6.159

6.5
- 2 NOV. 1950
A.D/96 126

Uit een bron, waarvan de betrouwbaarheid niet nader vastgesteld kan worden, wordt gemeld dat in het Noorden van het land een inlichtingendienst zou zijn opgericht die hoofdzakelijk uit A.R. medewerkers bestaat.

Naast inlichtingenwerk zou deze organisatie zich ook bezighouden met "verzetsgroepen", die volgens zegsman in totaal een 20.000 man sterk zouden zijn.

Mochten Uwerzijds nadere gegevens bekend zijn over het bovenvermelde, dan zal ik deze gaarne vernemen.

Typ.: ED
Coll.: 2

Het Hoofd Sectie G 2 B,
De Luitenant-Kolonel.
h/a. h.o. Amb. in Alg. Lint

(M.P. Kokje.)

(J. S. v.d. Schuur).

*Deels mede uit
herinnering aan het
dat G 2 B (Kokje)*

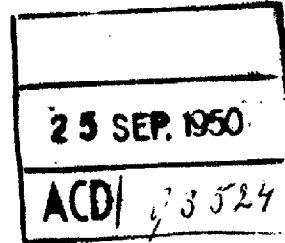
js

AAN: B.V.D.

INLICHTINGEN DIENST

DE BILT

16.581

Onderwerp:

Ingekomen schrijven van Ir. A. Ruys.

Bijl: één

VERTROUWELIJK.

Dezerzijds werd van Ir. A. Ruys, wonende te Bilthoven Hasebroeklaan 23, d.d. 21 September 1950 een schrijven ontvangen van de volgende inhoud.

"Waarom beperkt men zich bij de B.V. tot het verzamelen van gegevens t.o.z. van het communisme?

Heeft men dan niet voor de oorlog ondervonden en geleerd, waartoe de N.S.B. en haar vrijheden, in en bij ons volk, leidden?

Waarom treedt men niet actief tegen het communisme op, als in Engeland en Frankrijk (nu ook België), waar nu ook niet bepaald "Conservatieve" regeringen aan het bewind zijn?

Waarom wordt de communistische partij niet verboden en de persen van "De Waarheid", die vuilspuiterij van leugens en propaganda, niet in beslaggenomen?

Het nadeel van ondergrondse actie is lang niet zo groot als het opruimen, snel doortasten en handelend optreden, waardoor ons volk van deze kanker kan worden verlost.

Moet de democratie dan zelfmoord plegen onder het motto van vrijheid, een vrijheid waarvan door het communisme op de meest ergelijke wijze misbruik wordt gemaakt?

Per slot van rekening zijn de communisten, precies als te N.S.B. ers waren; een verzameling warhoofden, mislukkelingen en misleiden.

Als iedereen een staentje bijdraagt om dit kwaad te keren, doet men niets anders dan zijn gewone plicht tegenover zich zelf en het Nederlandse Volk als geheel."

Ir. Ruys verzocht zijn schrijven door te geven.

Een schrijven, waarin personalia, politieke antecedenten en verder van belang zijnde gegevens zijn neergelegd, omtrent boven bedoelde Ir. Ruys, gaat als bijlage hiernevens.

De Bilt, 23 September 1950,

Betreft: Adolf Ruys.

Adres: Hazebroeklaan 23 Bilthoven.

GEHEIM.

Adolf Ruys werd geboren te Amsterdam op 23 Juli 1882 en is woonachtig te Bilthoven, gemeente De Bilt aan de Hazebroeklaan No 23. Op 14 Januari 1934 trad hij als weduwnaar in het huwelijk met; Wilhelmina Cornelia Vliegenhart, geboren te Delft 26 December 1883. Hij heeft geen kinderen. Hij vestigde zich in deze gemeente op 16 December 1933, komende uit Baarn.

Ruys studeerde te Delft en is scheikundig ingenieur. In de loop der jaren was hij eigenaar, respectievelijk directeur van enige fabrieken ter vervaardiging van chemische producten. Hij is eigenaar van het dubbele pand Hazebroeklaan 23 en 25. Perceel No 23 daarvan wordt door hem bewoond en heeft een huurwaarde van Fl. 900,-- per jaar. Ruys was zeer wel bemiddeld en is, of was aangeslagen in de vermogensbelasting.

Hoge belastingen, grote uitgaven, door hem gedaan in verband met het noodzakelijk herstellen van zijn woning en het in interieur daarvan kort na de bevrijding, alsmede de huidige levensstandaard, zijn voor hem oorzaak dat hij momenteel genoodzaakt is zeer zuinig te leven. Hij heeft sinds enige tijd een familie lid bij zich inwonen en hij heeft, ook voor de huishouding geen personeel.

Ruys heeft sedert medio 1949 aan zijn woning een ingenieurs advies-bureau, echter zonder personeel en tracht op deze wijze zijn financiële/iets te verbeteren. Dit bureau maakt echter geen opgang en levert hem geen baten op.

Ruys behoort van ouds tot de liberalen en is sterk democraat. Momenteel is hij politiek georiënteerd op de V.V.D. doch is geen lid van enige politieke partij. Evenmin behoort hij tot een Kerkelijke Gemeenschap of Godsdienstige Gezindte. Hij is geabonneerd op "Elseviers Weekblad" en het oud liberale dagblad de "Nieuwe Rotterdamse Courant".

Besproken was in bezettingstijd in zeer sterke mate anti-Duits en anti-N.S.B. gezind. In November 1943 werd hij door de bezetter uit zijn woning gezet en hij zag zich genoodzaakt nadien tijdelijk onder te duiken. Hij gaat er prat op te behoren tot het geslacht "Ruys". Acht zijner familie-leden werden door de bezetter vermoord en hij werd als negende gezocht.

Ruys was voor 1940 reeds in het bezit van een bijzondere machtiging tot het voorhanden hebben van vuurwapenen en is momenteel houder van een bijzondere machtiging tot het voorhanden hebben van een revolver en een jachtgeweer.

Hij behoort tot de intellectuele ingezetenen dezer Gemeente. Na de bevrijding maakte hij deel uit van de "Commissie V" bestaande uit drie personen welke de Inspectie der Directie Belastingen te Utrecht, omtrent ingezetenen dezer Gemeente "Vertrouwelijk" inlichtingen verschaft. In deze hoedanigheid heeft hij fel geageerd tegen de familie Köln alhier.

Ruys is kritisch van aard. Hij is in zeer sterke mate anti-communistisch gezind. In gesprekken met hem levert hij felle kritiek op de C.P.N. en naar zijn mening communistisch georiënteerde personen. Het communisme behoort volgens hem op dictatoriale wijze te worden bestreden.

De Bilt, 14 September 1950.

positie

A F S C H R I F T

Nadat reeds meerdere malen in verschillende dagbladen bij de Regering was aangedrongen op scherpere maatregelen tegen communistische sabotage, spionage, 5e colonne etc. heeft de Franse Regering deze week een grote razzia gehouden onder vooral buitenlandse communistische elementen hier te lande.

Aanleiding hiertoe was de moord op een Spaanse uitgewekene Redempcion Montaner, die een kruidenierszaak hield te Gironis in de omgeving van Toulouse. Bij een door de politie ingesteld onderzoek bleek, dat een aantal Spanjaarden, bij de D.S.T. bekend als deel uitmakende van een geheime Spaanse communistische beweging, betrokken was bij deze moord. O.a. werd gearresteerd een zekere Miquel Calvo, die in 1944 assistent was van de Spaanse generaal Riquelme, oud-chef van de in Frankrijk uitgeweken communistische guerilla-strijders en verantwoordelijk leider van de Spaanse communistische partij in het Departement Tarn.

De aanleiding tot genoemde moord was het feit dat Redempcion Montaner, die persoonlijk geen rol speelde in de spionage-affaire, bij de politie aangifte wilde doen van het verdwijnen van haar man, Miquel Montaner, die 14 dagen tevoren zonder opgave van redenen naar Spanje was getrokken en sindsdien geen teken van leven meer had gegeven. In werkelijkheid was deze Montaner eveneens door de organisatie waarvan hij lid was uit de weg gemaakt, d.w.z. hij was dodelijk gewond maar werd door de Spaanse grenswacht gevonden en gedurende drie dagen verpleegd. Voordat hij stierf heeft deze Montaner uit wraak aan de Spaanse contre-spionage de organisatie verkapt van het communistisch net, dat zowel in Frankrijk als in Spanje werkt. De door de Spaanse contre-spionage ingelichte Franse D.S.T. kon zodoende belangrijke arrestaties verrichten. Uit een en ander is komen vast te staan dat het centrum van de Soviet-spionagedienst zich te Toulouse bevond. Ook bleek dat een viertal belangrijke leden van de organisatie, n.l. Del Valle, Ramon Roldan, Antoine Requirro en diens echtgenote, allen betrokken bij bovengemelde moord naar de Russische Ambassade te Parijs waren gevlucht, van waaruit zij, voorzien van Franse paspoorten, gemakkelijk de Frans-Belgische grens konden overschrijden om zich daarna te Ostende aan boord te begeven van een Russisch vrachtschip.

Ingevolge de bij de arrestaties verkregen inlichtingen werd in de Ministerraad van 6 dezer besloten tot het houden van een grootscheepse razzia onder de buitenlandse communisten in Frankrijk. De Spaanse communistische partij werd in Frankrijk verboden en een 300 arrestaties werden verricht zowel te Parijs als over het gehele grondgebied. Deze operatie werd door autoriteiten betiteld met de naam "Paprika". De Franse communistische partij werd door deze "opération Paprika" echter met rust gelaten. Een door het Ministerie van Binnenlandse Zaken betreffende deze operatie uitgegeven communiqué luidt als volgt:

"Une opération de police a été déclenchée dans les régions de Paris, du Nord, du Sud-Ouest, et du Sud-Est. Elle vise à décapiter les 5ème colonnes, constituées par les partis communistes installés en France".

Was reeds bij de vorige razzia!

1) Communist. bezet operatie heette "bolero". De operatie tegen personen uit O. Europa heette "Paprika".

De actie te Parijs.

In de ochtend van 7 September te 4 uur vertrokken een 60-tal overvalwagens met agenten van de D.S.T. van de rue de Saussaies en verspreidden zich over Parijs en de voorsteden, vooral in het 4ème Arrondissement, Aubervilliers, Vitry, Bourg la Reine en Villiers sur Marne. Hoewel een zeker aantal verdachten konden worden gearresteerd (+ 100), greep de politiekook in vele gevallen, en waarschijnlijk de meest interessante, mis want deze lieden veranderen vrijwel dagelijks van onderkomen en de adressen welke de politie had voor Woensdag bleken Donderdag niet meer juist te zijn. Ook de uit de Spaanse burgeroorlog bekende Generaal Lister bleek onvindbaar.

In de provincie.

Nice: een tiental arrestaties, Spanjaarden en Italianen.

Marseille: 20 arrestaties (Bulgaren, Italianen, Spanjaarden)

Saint-Etienne: 10 arrestaties.

Tarbes: een arrestatie, na welke onmiddellijk staking uitbrak bij de fabriek Althom en demonstraties plaats vonden voor de Préfecture des Hautes-Pyrénées.

Perpignan: Hier werden de arrestaties verricht door de C.R.S. het aantal werd niet bekend gemaakt.

Dijon: vier arrestaties (een Tsjech, een Pool, 2 Spanjaarden)

Lille: In het noorden en in het departement Pas de Calais schijde razzia's veel succes te hebben gehad. Door de laatste stakingen konden een zeker aantal Kominform-agenten worden geïdentificeerd vooral onder de Polen. Hoewel de politie zeer discreet is, meent men te kunnen aannemen dat een 15-tal gevaarlijke faddraaiers in het Dep. Nord, en een 30-tal in het Dep. Pas de Calais, kon worden gearresteerd.

Metz: 15 arrestaties, vooral Polen.

Foix: 30 Spanjaarden, allen oud-guerilla-strijders.

In 't geheel zouden + 300 arrestaties zijn verricht, meer dan de helft bestaande uit Spanjaarden, de rest uit verschillende Slaven en enige Italianen. Van deze gearresteerden zullen diegenen, tegen wie men deugdelijke bewijzen van spionage heeft, terecht staan voor de militaire rechtbanken, de overige zullen worden uitgewezen. De uitwijzingsdecreten waren Donderdagnmiddag reeds getekend.

Resultaat.

Het Ministerie van Binnenlandse Zaken is zeer karig met mededelingen betreffende de operatie Paprika en verschillende dagbladen stellen de vraag of dit niet een échec verbergt. De dienst van de D.S.T. verborg in het geheel zijn misnoegen niet en men geeft toe dat, hoewel 300 aanhoudingen waren verricht, + 700 communisten de dans waren ontsprongen.

Als reden hiervoor gaf de D.S.T. op, dat zij reeds twee jaar geleden deze operatie had voorgesteld en dat vele agitators zich sedert dien hebben verplaatst, zonder dat het mogelijk is geweest hun spoor te volgen.

De communistische partij protesteert natuurlijk heftig tegen deze actie en stuurde een delegatie van kamerleden onder leiding van de bekende Madeleine Braun naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken om te protesteren. Deze delegatie werd echter niet ontvangen. André Marty kondigt aan de Regering te zullen interpellieren. De C.G.T. heeft getracht proteststakingen te organiseren echter, op een enkele uitzondering na, zonder succes.

Typ: Adv

Coll: W.

Noot K.R.R.A.

Gen. vervolg nota van K.R.R.A. volgt spoedig

4/20/4

18 00 411 K. 159
VERTROUWELIJK.
=====

10967/161.

11 September 1950
13 SEP. 1950

ACD/ 92074

Bij een onderhoud met:

Handwritten: 1
PAAS, Pieter Hendrik Emile, geboren te Munstergeleen, 27.7.07, Nederlander, werkzaam op de Staatsmijn Maurits onder no. 9482, wonende te Geleen, Leeuwerikstraat 22, werd door deze het navolgende medegedeeld:

"Sedert geruime tijd ben ik met enige andere oud-illegale werkers van Geleen bezig om een anti-communistische organisatie op te richten.

Daar wij echter nog niet beschikken over een leidinggevend persoon, werd tot heden nog geen definitieve groep gevormd of vergadering belegd waarin de eventueel te verrichten werkzaamheden tot in bijzonderheden besproken werden. Na onderlinge overeenkomst hebben wij ons voorlopig tot taak gesteld, de handelingen na te gaan van bepaalde personen waarvan ons bekend is, dat zij lid zijn van de CPN of een harer mantelorganisaties. Eveneens hebben wij ons tot taak gesteld die adressen op te sporen waar mogelijk bijeenkomsten worden belegd door voornoemde elementen. Verder hebben wij ons tot taak gesteld eventuele acties welke onder de mijnwerkers worden gevoerd door extreem-linkse groeperingen om te komen tot een staking, te niet te doen, hetzij door tegenacties hetzij anderszins.

Eveneens is door ons besproken het penetreren in extreem-linkse organisaties. Tot heden werden hiervoor geen geschikte personen gevonden. Enige tijd geleden heb ik contact gehad met een zekere Luitenant Van Banning, wonende te Den Haag. Genoemde Luitenant, die een bepaalde missie in het buitenland, o.a. in Duitsland en de Oost-zone vervult, heeft mij toen een lijst ter hand gesteld, vermeldende communistische en mantelorganisaties, alsmede de door deze organisaties uitgegeven lectuur en organen. Bedoelde lijst is ons ter hand gesteld ter orientatie bij de mogelijk door onze organisatie te verrichten werkzaamheden.

Hoewel nog geen aaneengesloten organisatie vormende werd vorenstaande o.m. besproken met

VORAGEN, Maria Jozef, geboren 11.12.01 te Wijnandsrade, Nederlander, Hoofdopzichter, werkzaam op de Staatsmijn Maurits onder no. 10680, wonende te Geleen, Margrietlaan 2;
PAAP, Dethmer Jans, geboren 1.6.07 te Amsterdam, Nederlander, Adjunct-Bureauchef, werkzaam op de Staatsmijn Maurits onder no. 10685, wonende te Geleen, Elisabethstraat 12, en
Van VERSEVELD, handel in tabaksartikelen, wonende te Geleen, Groenstraat."

Hieraan wordt toegevoegd, dat Paas voornoemd de toezegging heeft gedaan geen actie te voeren zonder tevoren overleg te hebben gepleegd met ons. Eveneens heeft Paas de toezegging gedaan, dat alle door hem gedane bevindingen te onzer kennis gebracht worden.

Een fotocopy van het exemplaar, vermeldende extremistische organisaties, gaat hierbij.

No. 79.

Alleen verzonden aan B.V.D. (2 x).
3

UITTREKSEL

Uit : PD 7730. Naam: WIT , H. de
Voor : OD 411. Naam: Anti-Communistische Organisaties, Acties en Reacties
Ag.nr: 92769. Afz. : B.S.V. datum: 29-8-50.

Aard van het stuk: Rapport B.S.V. betr. COMMISSARIS de Groot en H. de Wit.

1. De brigadier LAK van Normerveer onderhoudt contact met Henk de WIT, vooraanstaand C.P.N.-er aldaar. Dit geschiedt op basis van hun vroegere samenwerking in het verzet tegen de Duitse bezetting.
2. Voor het eerst omstreeks September 1949 heeft de WIT aan LAK gezegd, dat de commissaris DE GROOT in de B.V.D. zit en het inlichtingenwerk doet.
In December 1949 kwam een niet-communistische kennis met dezelfde mededeling bij LAK. Hij wilde weten, of dat nu waar was. Hij bleek het te hebben gehoord van een (betrouwbaar) contact uit de illegaliteit, die het uit de mond van Henk de WIT had vernomen. Zelfde bron dus.
Daarbij had de WIT gezegd:
1e dat hij de rapporten van de GROOT had gezien;
2e dat hij er afschriften van had;
3e dat hij elk rapport van de GROOT binnen 3 dagen onder ogen kreeg.
3. In Maart 1950 vernam LAK van de Corpschef Krommenie, dat ook hij van een z.i. betrouwbaar contact vernomen had, dat G.v.P. de GROOT bij de B.V.D. zat.
4. Henk de WIT was voorheen gemeenteraadslid voor de C.P.N. Hij is een "zware" illegale werker geweest. Onder de C.P.N.-ers wordt gezegd, dat hij "op de achtergrond gewerkt wordt" en "klaargehouden voor later" en wel voor "terreur-werk".
De I.D.-man kan dit niet beoordelen, maar weet alleen, dat de WIT een zeer actief verzetsman is geweest en als zodanig respect en vertrouwen geniet.

Uitgetr. door: B.H.

Op aanwijzing van: B VII.

Datum: 11-12-50.

UITTREKSEL	
Uit	: <i>his stuk</i>
Ag.no.	: _____
Voor	: <i>411</i>

O V E R Z I C H T

VAN ANTI-COMMUNISTISCHE ORGANISATIES, ACTIES
& REACTIES, EN DE PARTICULIERE INLICHTINGEN-
DIENSTEN, (AL OF NIET ANTI-COMMUNISTISCH).

MEI 1950.

A. I N N E D E R L A N D.

OD 411. ANTI-COMMUNISTISCHE ORGANISATIES EN ACTIES.

Hierin de stukken betr. organisaties, waarvoor (nog) geen afzonderlijk OD is gevormd; voorts acties en reacties, die niet in één der hierna volgende OD's kunnen worden opgenomen, terwijl bundeling tot een nieuw OD niet mogelijk, of (nog) niet nodig is.

OD 151. ANTI-COMMUNISME OP ROOMS-KATHOLIEKE GRONDSLAG.

Hierin de stukken betr. acties en reacties van R.K. organisaties, kerkelijke, politieke, enz. (K.V.P., K.A.B., verenigingen, periodieken, dagbladen, enz.).

OD 151a. "DE KATHOLIEKE ACTIE".

Hierin de stukken betr. de politieke inlichtingendienst binnen "De Katholieke Actie". Omtrent de organisatie van deze inlichtingendienst weten wij nog zeer weinig. BSt. kan hierin waarschijnlijk enige verbetering brengen.

OD 1306. ANTI-COMMUNISME OP (ONPOLITIEK-) PROTESTANTS-CHRISTELIJKE GRONDSLAG.

Hierin acties en reacties van kerkelijke zijde, uit kerkelijk milieu, of van prot.chr. organisaties.

OD 1306a. ANTI-COMMUNISME OP "RECHTS" PROT.CHR. GRONDSLAG.

Hierin acties en reacties uit Anti-Revolutionnaire en Christelijk-Historisch milieu, uit C.N.V.-kring, enz..

OD 1306b. ANTI-COMMUNISME OP "LINKS" PROT. CHRIST. GRONDSLAG.

Hierin acties en reacties uit Prot.Chr. "Doorbreak"-kringen. Predikanten Banning, Buskes, Strijd, e.a..
Periodieken: "Wending", "In de Waagschaal", "Tijd & Taak".

Blz. 2 van het overzicht van Mei 1950 van anti-communistische organisaties, acties en reacties en de particuliere inlichtingendiensten.

OD 996. ANTI-COMMUNISME OP SOCIALISTISCHE GRONDSLAG.

Hierin anti-comm. acties en reacties van /uit de P.v.d.A., het N.V.V., de D.S.J.O. "de Nieuwe Koers", "de Vlam", enz., enz..

OD 967. MAATREGELEN VAN OVERHEIDSWEGE INZAKE HET COMMUNISME EN MENINGEN DAAROMTRENT.

Hierin bij voorkeur slechts mutaties en uittreksels, in direct verband tot hetgeen de naam van dit OD aangeeft; dus niet een uitvoerig vergaderingsverslag, in de loop waarvan iets gezegd wordt over een al of niet gewenste overheidsmaatregel t.a.v. de C.P.N. Een uittreksel kan in dit OD 967, het verslag in één van de hiervoren genoemde OD's 411, 151, 1306, 966 of in één van de hierna volgende.

Blz. 11-5-50

Blz. 3 van het OVERZICHT van Mei 1950
van anti-communistische organisaties,
acties en reacties en de particuliere
inlichtingendiensten.

OD 830. ANTI COMMUNISME IN DE BEWEGING VOOR MORELE HERBEWAPENING.

Voortgesproten uit de OXFORD-BEWEGING van vóór 1940.
Deze stond onder leiding van Frank Buchman, die nu ook de
leider is van "MORAL REARMEMENT", (M.R. of M.R.A.).

Centrum is het plaatsje CAUSE in Zwitserland, waar men
twee enorme luxe hotels heeft gekocht. Dienen als ontmoetingsplaats en trainingscentrum.

Financiën : Zéér ruim; steun van o.m. Amerikaanse en Zwitserse industriëlen. Orgaan: "The New World News".

Doelstelling: Men wil het verziekte leven fundamenteel vernieuwen tot een praktisch, levend Christen-zijn, gebaseerd op vier absolute standaarden:
1. Eerlijkheid; 2. Reinheid; 3. Onbaatzuchtigheid; 4. Liefde
Nevendoel: Tegenwicht te vormen tegenover het Communisme.

Critiek: Bijnaam "Leger des Heils voor de Beteren Standen".
"Ervaar God op E'n Buchmans en geef het communisme voor z'n
"broek, leg industriële conflicten bij, stimuleer de productie en wees een groot man voor je gezin", (De Groene Amsterdammer van 29-10-49).

Activiteit in Nederland: Nog weinig bekend. Er is, althans was een "Comité voor Morele Herbewapening" Convocaties werden ondertekend door Mevr. van Beuningen - Fontener van Vlissingen te Vught.

Lopende actie: Dd 10-5-50 zijn hierover enkele vragen aan een relatie uitgegaan.

*****11-5-1950, B' 3a*****

Blaz. 4 van het OVERZICHT van Mei 1950
van anti-communistische organisaties,
acties en reacties en de particuliere
inlichtingendiensten.

OD 9. ANTI-COMMUNISTISCH ORGAAN "DE BRANDING".

Onder verantwoordelijkheid van Hendrikus G.J. Rientjes, 31.7.1874
Denekamp, aannemer, wonende te Heerlen. Laatste bekende nummer
is van 15-11-1949.

OD 194. ANTI-COMMUNISTISCH LEGIOEN.

In Juni en Augustus 1946 werden in Den Haag enkele pamfletten
verspreid, die heetten afkomstig te zijn van deze organi-
satie. Verder niets meer bekend geworden.

OD 199. ANTI-COMMUNISTISCHE BOND.

Ging uit van Arnold Meijer en enkele anderen. Na October 1945
niets meer van gehoord.

OD 984. POLITIEKE INLICHTINGEN DIENSTEN. (P.I.D.).

Laat in de bezettingstijd gevormd, vermoedelijk slechts op
papier. Volgens een uitvoerige instructie "voor nieuwe ver-
bindingen" van de dienst, zullen de verzamelde gegevens om-
treunt revolutionaire groepen, personen en activiteiten be-
stend zijn, om "niet nu, maar na de bevrijding te worden ge-
bruikt".

Als medewerkers zijn bekend geworden:

- a. Willem A.J. LUCAS, 16.12.1913, Voorst, directie-secretaris,
wonende Den Haag, komt verder niet voor. Is N.H., liberaal,
nette vent.
- b. Johannes H.C. VISSER, 4.8.1914 Rotterdam, electro-technicus,
wonende Den Haag, komt verder niet voor.

Ook bij het Rijksbureau voor Oorlogsdocumentatie is de P.I.D.
onbekend.

=====11-5-1950, 83a=====

OD 1177. COMMISSIE VOOR BIJZONDERE OPDRACHTEN.

Een omstreeks April 1948 gesignaleerde, particuliere inlichtingendienst, ook wel genaamd: "Commissie voor Speciale Opdrachten".

Leiding:

- a. "Cor van 't Hooft", PD(aangevraagd), voorheen Officier-Fiscaal bij het Tribunaal, wonende te Breda. Stond in zeer nauw contact met de vroegere P.G. in Den Bosch, Mr. J.C. van der Minne, thans Directeur-Generaal van Politie. "NICO" PD 1441, heeft in 1947 zijn rapporten aan van 't Hooft afgestaan, (56603).
- b. "Sjef de Groot", BD 4022, Jozef Geurt de Groot, 13.9.1916 Heerlen, tot 1.1.1949 kapitein bij het Inspectoraat-Generaal der Kon. Landmacht te Hilversum, op die datum gedemobiliseerd (57856), daarna secretaris van Ir. Otten, directeur der N.V. Philips, Eindhoven.

Onder a en b stonden:

- c. "Tom Dankers", PD 6322, Thomas N.J. Dankers, 9.6.1904 te Zevenbergen, wonende Breda, ex-officier bij de Stoottroepen, daarna le luit. bij de Sociale Dienst v/h Ministerie van Oorlog, medio October 1948 gearresteerd i.v.m. malversaties bij die Sociale Dienst. Bij huiszoeking werd een grote hoeveelheid wapens inbeslaggenomen.
- d. (vermoedelijk:) W. van der Griend, PD 3378, wonende Gerarduslaan 32 Eindhoven. Verder niets bekend.

OD 1177. INLICHTINGSGROEP "DE NAAMLOZE".

In December 1948 en Juni 1949 bleken "Sjef de Groot", Cor van 't Hooft en "Tom Dankers" andermaal actief op inlichtingengebied, nu onder de naam "De Naamloze". Daar dit vermoedelijk een voortzetting is van de "Commissie voor Byzondere Opdrachten" (OD 1177) zijn de stukken betreffende de Naamloze in dit OD 1177 geborgen.

OD 725

"RECHERCHE-BUREAU".

Behalve een bureau in Batavia komt in dit OD slechts voor:
"Het Internationaal Recherche-bureau", gevestigd Heenskerkstraat 3
34 den Haag, ook wel genaamd "Nederlands Recherche bureau". De
exploitant is: Cornelis J. Potappel, 3.II.1901 Rotterdam, wonende
op bovenstaand adres, een expolitiek delinquent, naar wie onzer-
zijds in Juli 1947 een onderzoek is ingesteld. Resultaat: Is han-
dig, geslepen, laaghartig, onbetrouwbaar. Nadien niets meer van
gehoord.

Er wordt verwezen naar het PD 18 (P&) van Willelm E. Sanders, 9.8.
1908 Arnhem, wonende te Amsterdam; deze is thans directeur van het
"Eerste Nederlandse Instituut van Sociologisch en Criminologisch
onderzoek", (ENISCO) te Amsterdam, (zie verderop in dit overzicht).

"Informatie- en adviesbureau voor Handel en Industrie", gevestigd
Jozef Israelsplein 76 Den Haag. Zie het PD 3257, van Marten
A.J. FONS, 4.7.1923 Den Haag, tandtechniker, wonende Den Haag,
alias "Matty Smink" of "Kleine Jan".

"Internationaal Inlichtingen Centrum "The Economist"."
Zie PD 3257 van M.A.J. Fons

"Informatiebureau W. Duitmeyer", Denneweg 2 Den Haag. Contact
van M.A.J. Fons (PD 3257) tijdens bezetting.

H.P.G.J. van NABUYS, oud-insp.v.politie, houder van een particuliere
recherche-bureau te Rotterdam. Kreeg als zodanig opdrachten van
Elsinga, Tj. (PD 7737), maar weigerde politieke opdrachten uit
te voeren.

"Securitas", Informatie- en recherche bureau van Tj. Elsinga
(PD 7737) in Rotterdam. Heeft vrijwel niet gewerkt.

.....1.5.1950,

OD 2. GEHEIME DIENST NEDERLAND.

Werkte tijdens bezetting voor het "Bureau Inlichtingen" te Londen o.l.v. Dr. J. Somer.

Op 15.9.1945 is opgericht de "Gemeenschaps Dienst Nederland", ten doel hebbende, een inlichtingendienst te vormen over het gehele land. In April 1946 is de dienst i.v.m. geldgebrek opgeheven.

Initiatiefnemer van de na-oorlogse G.B.N., tevens penningmeester en districtsleider voor Overijssel was:

1. Josephus M.W.G. Jansen, PD 569, 31.8.1914 Almelo, wonende te Delden.

H.B.S.-opleiding, gereisd in rookartikelen, daarna in landbouw en textiel, voor 1940 ook in Duitsland. R.K.. Vader was directeur Robaver bijk. Almelo.

Reeds vroeg in bezetting door SD aangehouden, ontvlucht, aangeschoten, ziekenhuis, ontvlucht; ondergedoken in Brabant, aldaar contact met agent van B.I.. Daarna G.D.N. georganiseerd. Omstreeks 1942/43 leiding overgedragen aan Schoenmaker ("Miki") en via Spanje naar Londen (lange tijd vastgehouden in Spanje). Verbonden aan B.I..

Na de bevrijding in dienst van de UNRRA-politie in Duitsland In Sept. 1946 te Zwijndrecht door Recherche-afd. van G.S. aangehouden met UNRRA-auto zonder voldoende papieren. In beslaggenomen later teruggeven. Legitimeerde zich toen als: Jan Willem Bron, politie-employé, wonende N. Amstel-
laan 166-III Avdam (stuk 21682) Onder deze naam was hij bij de UNRRA in dienst.

Omstreeks September 1946 door UNRRA ontslagen. Oorzaak: een Nederlander gaf aan Jansen's Chef v.d. UNRRA door, dat hij (Jansen(Bron)) in Dld. ook voor Nederland inlichtingen verzamelde. Dit was juist; Bron had terzake een schr. overeenkomst met Mr. Foek v/d B.I.D.

Kort nadien in opdracht van Mr. Goossen te Delden gearresteerd. Bij voorafgaande huiszoeking o.m. alle papieren betr. de na-oorlogse G.D.N. gevonden. Uitgebreid onderzoek door rijksrech. Kusters van de P.G. Arnhem. Pogingen, er een strafzaak van te maken niet gelukt.

Midden 1947 werkte Jansen voor "Volksweerbaarheid" OD 849, (zie het betr. gedeelte van dit overzicht), en nadien nog voor de Kap. F. van Burken, PD 5372, Inlicht. officier bij het 2e Mil. Gewest te Arnhem.

November 1948: ruime financiën. Beschikt over auto & motor, (53545).

Blijkt in Juli 1948 voor f.3000.- te hebben gekocht: de "Nederlandse Stichting Psychotechnicum", Kromme Nieuwe Gracht 10 Utrecht.

Januari 1949: Zegt van regeringswege te zijn aangesteld voor spionage tegen het communisme, Geeft veel geld uit, vaak dronken, is sluw, wordt verdacht van deviezensmokkel, echter geen bep. aanwijzingen. Heeft daarin contact en samenwerking met Stanislaw

Blz. 8 van het OVERZICHT van Mei 1950
van anti-communistische organisaties,
acties en reacties en de particuliere
inlichtingendiensten.

S. Tross, PD 7896, 10.5.1913 Rostock (Dld), Duitser, wo-
nende te Delden, (54797). Deze Tross zou n.b. zelf commu-
nist zijn (63371)

Verder deelnemers aan de na-oorlogse G.D.N.:

2. Willem Schoemaker, PD 6090, alias "Miki", 18.2.1920 Deventer,
med. stud., wonende te Deventer, voorzitter; zie ook U.S.R.A.,
OD 817.
3. Emile M.J. Beukers, 9.1.1907 Gestel, wonende Eindhoven, seo -
retaris en districtsleider voor Limburg; komt verder niet voor.
4. Mr. E.G.M. Roelvink, 7.6.1898 Oldenzaal, advocaat, wonende
Almelo, jur. adviseur; komt verder niet voor.

Districtsleiders:

5. Freek Lode, 2.11.1912 Groningen, instrumentenmaker, wonende
Groningen, voor prov. Groningen; komt verder niet voor.
6. Jan A. Poortman, 1.10.1897 De Wijk, onderwijzer, wonende te
Meppel, voor Friesland en Drente; komt verder niet voor.
7. Pieter J. Mortier, 3.12.1900 A'dam, uitgever-journalist, wo-
nende Den Haag; leider van de foto-centrale v.d. G.D.N. tij-
dens de oorlog; na bevrijding; distr.leider voor N.en Z. Hol-
land.
8. Filip Jalink, PD 6040, 10.1.1882 Zwartsluis, handelsreiziger,
wonende Den Haag, voor Gelderland en Utrecht, Was in 2e helft
1947 zeer actief voor "Volkswaarbaarheid" OD 849 (evenals Jan-
sen). Beschikte over een auto van fa. Jan Jongering, Jutphaas
9. Jan B. Vermeulen, 26.4.1904 Udenhout, wonende Breda, voor
N. Brabant. Op 15.1.1947 als ommr-instructeur naar Indonesië.

Van de talrijke medewerkers van de GDN tijdens de bezetting
zijn de volgende ook na de bezetting nog actief gebleken:

1. Egbert Nieuwenhuis, PD 2808, 14.1.1894 R'dam, wonende Den-
Haag, schuilnaam Vogel. Is in 1923 gedwongen ontslag te ne-
men als Insp. v. Pol. in Den Haag. Tijdens bezetting leider
v/d "groep-Vogel", die was aangesloten bij de GDN, maar ove-
rigens zelfstandig bleef. Was "majoor" bij het D.G.B.R., later
weggewerkt. Midden 1949; geheel aan lager wal, (drankmisbruik,
schulden, ged. verland).
2. Marinus A. Cageling, PD 2809, 15.11.1902 Harderwijk, journalist,
wonende Voorburg. Medewerker van groep-Vogel. In 1947 en 1948
veel gereisd, o.m. naar Spanje en Tanger. Werkt nog als jour-
nalist, verm. zelfstandig. Laatste gegeven: Rapport B IX van
Jan. 1949.
3. Mr. Pierre Corneille Klomp, PD 1128, 6.3.1910 Tjepoe, wonende
Den Haag. Op 17.8.1945 door P.O.D. Den Haag gearresteerd als
lid NSB, WA, enz. Op voorspraak van E. Nieuwenhuis en M.A.
Cageling in vrijheid gesteld. CPN-lid geworden. Getracht zich
in te dringen in hogere CPN-kringen, verm. op verzoek van
Nieuwenhuis. Op initiatief van D.E. Goedhart (PD 514), Inspee-
teur PRA Den Haag en lid CPN, opnieuw gearresteerd op 22.8.1946.

Blz. 9 van het OVERZICHT van Mei 1950 van anti-communistische Organisaties, acties en reacties en de particuliere inlichtingendiensten.

Daarbij zijn stukken inbeslaggenomen waaruit bleek, dat Klomp in de CPN spioneerde. Nadien geen gegevens meer.

Van belang zijn voorts de volgende personen:

4. Ir F.A. Damen, PD 8897. Zat in de leiding van de GDN. Laatste gegevens van Maart 1947: Is bedrijfsingenieur bij brouwerij "De drie Hoefijzers" in Breda. Teruggetrokken uit de oude klik. Hield echter nog wel contact met Gerben Wagenaar. Was in illegaliteit met hem bevriend geraakt, maar wilde hierdoor niet graag voor communist gehouden worden.
5. Ir. Johan W. Wuite, PD 268, 9.10.1902 Arnhem, wonende Den Haag. Medewerker van GDN in laatste deel bezettingstijd. Werkte in Duitsland; maakte hoge verteringen. Laatste gegevens van Maart 1949: Hij bemoeit zich niet meer met de oude GDN-kern.
6. Antine F.H. Hilmans, PD 183, 21.3.1916 Den Haag, arts, wonende Amsterdam, Medewerker GDN. Is morfinist. In Jan. 1949 p.v. wegens valse recepten. Vertoefde in 1945 en 1946 in Noord-Afrika. Laatste gegevens van April 1949 van BIX: Is verm. niet meer actief.

Lopende Actie: a. In CO 84581 is een lijst gemaakt van alle GDN-medewerkers. Daar le. verschillende van hen na de bevrijding het inlichtingenwerk hebben voortgezet in andere organisaties en 2e de berichten over hen onvolledig zijn, lijkt het mij gewenst, dat omtrent allen aan de ID'en inlichtingen worden gevraagd over hun tegenwoordige maatschappelijke werkzaamheden en eventuele politieke activiteit.

b. Onder no. 72384 zijn inlichtingen verzoekt omtrent huidige activiteit van Jansen (PD 569) en Tross (PD 7896). Hierop zal waarschijnlijk verdere actie gewenst zijn.

=====13-5-1950, B5=====

Els. 10 van het OVERZICHT van Mei 1950 van anti-communistische organisaties, acties en reacties en de particuliere inlichtingendiensten.

OD 517. UNIE DER INLICHTINGEN- EN ACTIE-DIENSTEN? AFDELING NEDERLAND.

Was een afdeling van "l'Union des Services de Renseignement et d'Action, USRA", een in België gestichte "groepering van leden der Belgische Inlichtingen- en Actie-diensten, die tijdens de vijandelijkheden van 1940-1945 in België of in het buitenland hebben gehandeld".
Voornaamste leider : "Riems", d.i. Kapitein Gaston Vandermeerssche, wonende te Gent.

In no. 6/7 van Juni/Juli 1947 van het periodiek "Le Courrier de l'U.S.R.A." is afgedrukt het "Reglement v/d Unie der Inlichtings- en Actie-diensten (Afdeling Nederland).
Doelstelling, o.m. (c) een morele macht te vormen, die zich van immensie in de partij- of klassenstrijd of in de wijsgerige of talen kwesties onthoudt en wier stem zich zou kunnen doen gelden wanneer de hogere belangen der Natie in gevaar zouden verkeren.

Aan de besprekingen betr. de stichting van de Afdeling Nederland is deelgenomen door medewerkers van de "WIM-dienst welke tijdens de bezetting gegevens van militaire aard aan de geallieerden doorgaf, o.a. via de groep van "Rinus". Ook namen figuren uit de GDN (OD 2) aan de voorbereidingen deel.

Volgens mededeling in het bovengenoemde no. van "Le Courrier de l'U.S.R.A." is de voorlopige samenstelling van het Nederlandse comité als volgt:

1. Voorzitter: Dr. A. Oosterhuis, Delfzijl, bekend illegaal werker "Zwaantje", gaf berichten door via Zweden, verraden en door SD gearresteerd (Zaak Aben-v/d Waals).
2. Secretaris: A.S. Deschepper, Breda, d.i.: Adrianus S. Deschepper, 21.8.1886, Borgerhout (B), Belg. hoeden fabrikant, wonende te Breda. PD 5101.
3. Penningsmeester: R.C. Vermeulen, Drachten, PD 5105
4. Hoofd-Sociale Dienst: kap. Dl. Schartinghuis, Den Haag, Hoofd Psych. Dienst Ned. Leger: k.n.v.

Op 2.8.1947 is in Tilburg een algemene vergadering gehouden. Aanwezig pin. 40-60 personen. Achter de bestuurstaafel zat, behalve bovengenoemd viertal nog:

Josephus M.W.C. Jansen, 31.8.1914 Almelo, wonende te Delden PD 549, hoofdfiguur van de GDN (OD2). Was in kapiteinsuniform v/h Ned.-leger. In het bestuur van de USRA, afd. Nederland werden op deze vergadering behalve bovengenoemd viertal nog gekozen:

5. Gaston Vandermeerssche, voornoemd,
6. Jan G. Slof, k.n.v., leraar Rijks- H.B.S. in Bergen op Zoom. Deze zal het ballotage-werk ter hand nemen. Kort na deze vergadering heeft hij het secretariaat overgenomen van Deschepper.

Blz. 18 van het OVERZICHT van Mei 1950
van anti-communistische organisaties,
acties en reacties en de particuliere
inlichtingendiensten.

- Op deze vergadering van 2.8.1947 waren verder nog aanwezig
- a. Ritmeester van Borsten Buisman, k.n.v., als vertegenwoordiger van Kol.Somer, (volgens ID Enschede in stuk 20293);
 - b. Kapitein Bruin Slot, k.n.v., als vertegenwoordiger van Kol. Somer (volgens Wjlh., in stuk 21298);
 - c. Kapitein Stoervogel, in uniform van de Koninklijke Marechaussee.
 - d. W. Schoenmaker, PB 6090, alias "Miki", 18.2.1920 Deventer, med. stud., wonende Deventer, hoofdfiguur uit de GDN (ODZ).
 - e. Mr. Bierens de Haan, vermoedelijk: Berthold W.F. Bierens de Haan, 10.12.1909 A'dam, wonende Bloemendaal, komt voor in 1012 en 1013, (verhoorrapport Engelandvaarders).
 - f. Bart Lam, Bussum, vriend van de in Juli 1947 overleden Derk Stienstra (PD3888), die als communist bekend stond.
 - g. Zekere Bak of Bakx, vermoedelijk uit Hilversum of omgeving. Is communistisch georiënteerd. Vermoedelijk identiek aan Antonie J. Bak, 23.2.1901 A'dam, musicus, wonende Hilversum, seer. B.O.I.W. (1946), OD 427, communistisch georiënteerd.
 - h. Zekere Cohen, een communistisch georiënteerde verzetsman, vermoedelijk uit Breda.

Op 28.9.1947 werd in Zwolle een bestuursvergadering gehouden.

Alle bestuursleden zijn anti-communistisch. C.P.N.-leden of -sympathiserenden, die niet als lid zijn opgegeven zullen worden geweerd.

Op deze vergadering werd uitdrukkelijk vastgesteld, dat de organisatie uitsluitend een sociaal doel nastreeft en niet een spionage-groep wil vormen.

Indien de omstandigheden in ons land het echter noodzakelijk maken, bijv. in geval van een comm. revolutie e.d., dan zullen de leden kunnen worden ingeschakeld en met hun ervaring van '40-'45 een vaste kern kunnen vormen ter ondersteuning v/h. wettig gezag.

Nadien is v/d organisatie niets meer vernomen.

OD 282. DUTCH STUDENT INTELLIGENCE SERVICE.

Oudste stuk is een brief dd. 10.11.1946, onder het hoofd "W.M. NIJS Jr", ondertekend "Guillaume, Dutch Commander", ge-
adresseerd: "To all Wingcommanders".
Als doel van de D.S.I.S. wordt hierin aangegeven: "een
tegenhanger te worden van de communistische organisaties
in Nederland".

Bij order no. 1 dd. 6.1.1947 van Guillaume, uitgegaan van
"Headquarter D.S.I.S." aan "Wingcommander U 201" wordt deze
opgedragen "een informatie-afdeling te vormen".

Stuk 12199, rapport ID Utrecht dd. 12.3.1947:

1. Hoofd voor Nederland is "Charles", verder onbekend.
2. Wingcommander voor prov. Utrecht is o.m. (?): Franciscus W. van Rooyen, 26.3.1909 te Utrecht, oberkellner, wonende te Tilburg.
Werkt in restaurants en hotels, was na bevrijding van Z. Nede-
land tot 10.12.1945 in Canadese dienst (komt verder niet voor)
3. Commander van prov. Utrecht is Wilhelmus M. Nijis, 17.2.1926
Zuilen, student i/d rechten, wonende Utrecht (komt verder
niet voor). Werkte in bezettingstijd voor de GDN (OD 2),
onder W. Schoenmaker (Micky).
Nam contact op met ID Utrecht en gaf enkele berichten over.
Na Maart 1947 niets meer van gemerkt.
4. Correspondentie-adres v/d D.S.I.S. was althans voor Utrecht
, de wed. P.A.F. Steenberghe-Engeringh, 10.4.1875 Utrecht,
moeder van ex-min. Steenberghe

OD 1861

LANDSKNECHTEN, "RIJKSVERBAND der VRIJWILLIGEN"

Omtrent November 1945 begon Mr. Dr. Arian de GOEDE, 15.2.1915
Purmerend, wonende te Utrecht (k.v., geen PD), in enge kring
het plan te ontvouwen, om een dam op te werpen tegen het in
Nederland dreigende communistische gevaar. Hij werd hierin
bijgestaan door Peter WINTERINK, 8.6.1893 Utrecht, wonende
Zeist, PD 536, en Mr. Hendrik J. Ewoud VERMEULEN, 28.8.1893
Amsterdam, advocaat, wonende Utrecht, komt verder voor als
oprichter B.O.I.W. te Utrecht eind 1947, geen PD. Zij trokken
het land door om oud-illegalen voor de organisatie te winnen.
De plannen zouden door de Goede en de luitenant kol. Leonardus
A.M. KOPPERT, 30.1.1885 Den Haag, wonende Bilthoven, PD 6, zijn
besproken met Z.K.H. Prins Bernhard.

In Januari 1948 volgde een breuk tussen de Goede en Koppert.
Deze zette de werkzaamheden voort. In Maart 1948 werd besloten
een para-militaire organisatie op te richten, die bij eventuele
moeilijkheden zou voortbestaan als "Sportvereniging". De functies
werden als volgt verdeeld:

Bevelhebber: L.A.M. KOPPERT, voornoemd;

Adjutant bevelhebber: 2e luit. J.J.A. SUYKER, Delft, komt verder
niet voor;

Chef Staf : Majoor ARMPZ, A'dam, komt verder niet voor;

Adjutant Chef Staf : 1e luit. J.P. ALBERTS, A'dam, komt verder
niet voor;

Hoofd Inlichtingendienst: Arnoldus A.W. WOLF, alias "Tom WOLF",
7.8.1903 Den Haag, coupeur, wonende Den
Haag PD 5463;

Inlichtingendienst R'dam: Dirk LANGERVELD, 7.6.1908 R'dam, firmant
transportbedrijf, wonende R'dam, komt ver-
der niet voor;

Idea : Jan G. van OORD, 12.2.1892 Gouda, rijtuig-
schilder, wonende R'dam, komt verder niet
voor;

Hoofd Pers en Propa- De Marchinus H.A. vander VALK, 4.10.1866,
ganda : wonende Hillegersberg, PD 344;

Hoofd Juridische Afd. : 1e luit. J.J. MAAS, Den Haag, verder weinig
bekend, geen PD;

Hoofd Financiën : 1e luit. Jan A.G. BECK, 22.9.1914 A'dam,
wonende Schiebeek, komt niet voor;

Hoofd Techn. Afd. : Kap. KAMP, verder niet bekend;

Wvd. Hoofd Techn. afd. P. Winterink, voornoemd;

Toegevoegd Techn. afd. Kap. Willem GRANDIA, 14.10.1902 Hillegers-
berg, off. vlieger, wonende Hillegersberg
komt verder niet voor;

Idea : Dirk HOFMAN, 29.5.1898 Rotterdam, firmant
handelsonderneming, wonende R'dam, komt
verder niet voor;

Idea : Gregorius L.J. GROENEVELD, 5.3.1904 R'dam,
schrijver R.V.I., wonende R'dam, komt ver-
der niet voor;

Voorts werkten aanvankelijk mede:

a. Rudolf TH ELSHOF, 13.7.1887 Amsterdam, techn. ambt, R'dam,
wonende aldaar, voorts bekend als functionaris in de ver-
zets organisatie, na de bevrijding

b. Johannes FUCHS, 20.9.1913 Utrecht, handelsecorresp., wonende

Blz. 14 van het OVERZICHT van Mei 1950 van anti-communistische organisaties, acties en reacties en de particuliere inlichtingendiensten.

Utrecht, PD 2021.

Op 1.5.1946 werd i.v.m. de oprichting van De Landsknechten een bespreking gehouden ten huize van de gepens. kolonel Harko J. SCHMIDT, 22.2.1879, Vlieland, wonende Den Haag, PD 114; (trad later op als spreker voor het "Comité Rijkseenheid") in het op deze vergadering besproken organisatieschema is als leuze opgenomen: "Voor de Kroon, voor het Wettig Gezag en voor het één en ondeelbaar Koninkrijk der Nederlanden op basis van de verklaring van Hare Majesteit van 7 December 1942".

WINTERINK werd vanaf Mei 1946 niet meer vertrouwd en buiten de besprekingen gehouden. Tom WOLF, kreeg men geleidelijk door als fantast; ook hij verloor het vertrouwen.

In Mei 1946 kwamen op de voorgrond:

- a. de gepens. luit. kol. Christiaan L. SCHEUER, 13.2.1884 Batavia, wonende Den Haag, PD 7947, later in 1947 vice-voorzitter en hoofd Inlichtingendienst van "Nationaal Reveil";
- b. de gepens. luit.kol. Maurits R. LOZE, 26.8.1881 Magelang, wonende Den Haag PD 4385, later in 1947, verbonden aan de Inlichtingendienst van "Nationaal Reveil";

Beiden deelden op 15.5.1946 mede, dat zij zich uit de organisatie van Koppert zouden terugtrekken, indien er geen verbetering in de samenwerking zou komen.

Door gebrek aan financiën kon de organisatie zich niet ontplooiën. De plannen zijn niet gerealiseerd. Verschillende organisatoren en medewerkers hebben zich teruggetrokken of zijn in de 2e helft van 1946 overgegaan naar andere organisaties, waaronder "Nationaal Reveil" (OD 320). Zie ook het overzicht betr. de "Stichting Opleiding Arbeidskrachten Nederland" (OD 1272), sub B

*****8.5.1950, ES*****

OD 795

CARITAS MISSIE

In 1946 geheten: "Nederlandse Vaticaan Missie", St. Annastraat
424 Nijmegen, onderdeel van het "Comité Internationale de Secours,
25 Rue St Dominique Paris".

Eind 1946 verhuisd naar Kasteel "Hillenraed" te Swalmen, en enige
tijd later naar het Klooster der Priesters van het H. Hart te
Leyenbroek, gem. Sittard. Naam gewijzigd in "CARITAS MISSIE".
Leiding: aanvankelijk Kapelaan Odulphus A.M.A.W. SCHELLEKENS,
30.4.1909 Tilburg, tot Mei 1945 dir, v.h. "Ned. Informatiebu-
reau Arbeiders in Duitsland", (N.I.A.D.). Vanaf Juni 1947:
Pater Dr. B. KÖRVER O.F.M.

Medewerkers: (eind 1946)

1. Johannes G.H. HIJEN, 11.2.1917, wonende Nijmegen, aanvankelijk
rechercheur v. politie te Nijmegen, daarna adj.dir. Ned. Vati-
caan Missie.
2. George NORDBECK, 15.2.1901 Nordhorn (Dld), Duitser, heeft van
'43 tot '45 in Duitse leger gediend.
3. Carola CUNOW, 28.10.1908 Dusseldorf, echtgenote van Nordbeck,
Duitse, Beiden wonenden van '41 tot '47 in Nijmegen, vóórdien
Den Haag, nádien Swalmen. Waren "goed".
4. Anna H. van ANDEL, 22.5.1900, wonende te Nijmegen, Was lid N.S.B.
en N.S.V.O..
Echtgenote van George W.F. van HOEVEN, 5.1.1892, was refrendaris
Dept. Sociale Zaken, werkte voor S.D., had in 1940 een vonnis
van 2 jaar en 8 maanden.

Kapelaan Schellekens, Hijen en Mevr. Noordbeck hebben zich ver-
zet tegen de benoeming van Pater Dr. B. Körver. Terwijl zij daar-
toe naar Rome waren heeft de Rijkspolitie op last van O.v.J.
Roermond huiszoeking gedaan in kasteel Hillenraed te Swalmen.
Dr. Körver heeft Hijen onmiddellijk ontslagen.

Volgens een notitie van C. dd. 10.9.1948 zou NORDBECK werken
voor het "Genootschap voor Geestelijke Vernieuwing", ook wel:
"Europees Genootschap voor Geestelijke Ontwikkeling". Daaraan
zou ook medewerken: Egmund A.J.H. NICILAS, 2.12.1902 Roermond,
scheikundig ingenieur, wonende te De Bilt, R.K., ex-lid van
"Zwart Front", ook werkende als journalist, o.m. voor "De Tijd".
Ook de Kapelaan Schellekens zou nog actief zijn, maar ruzie heb-
ben met Nordbeck. De situatie is niet duidelijk. Over de huidi-
ge activiteit is niets bekend. Laatste bericht is deze notitie
van 10.9.1948.

Er is contact geweest tussen de Caritas Missie en de daarbij be-
trokkenen en de Lt.Kol.Koppert (PD 6), leider van de "Landsknech-
ten" (OD1661). Deze heeft samenwerking gezocht i.v.m. de hulpver-
lening aan Baltische vluchtelingen. Niet doorgestaan.

*****13.5.1950, B34*****

Blz. 16 van het OVERZICHT van Mei '50
van anti-communistische organisaties,
acties en reacties en de particuliere
inlichtingendiensten.

OD 195

"COMITÉ HANDHAVING RIJKSEENHEID"

Het voornaamste streven overeenkomstig de naam van het
Comité was vaak vermengd met anti-communistische activiteit.
Had een eigen inlichtingendienst.
Omstreeks 26.2.1950 is tot liquidatie besloten.

De leden, voor zover actief op inlichtingenterrein kunnen in an-
der verband opnieuw onze belangstelling verdienen. Hierbij te
denken aan:

- a. de Stichting Opleiding Arbeidskrachten Nederland (OD 1272);
- b. de "Katholiek Nationale Partij" (Welter);
- c. de "Nationale Partij" (Feuilletau de Bruin);
- d. het "Comité Handhaving Recht en Vrijheid", ("John Thiessen Jr").

=====18.5.1950, B3a=====

Blz. 17 van het OVERZICHT van Mei 1950
van anti-communistische organisaties,
acties en reacties en de particuliere
inlichtingendiensten.

OD 1555

"ANTI-COMMUNISTISCHE UITGAVE:
"Het WERELDCOMMUNISME".

Uitgegeven door het reclame-bureau "Arotto", Prinsenstraat 132
Den Haag.

Werd verzonden aan verenigingen op Chr. grondslag, met het doel
abonnementen te werven. Verspreider was: A.C.M. VEERKAMP, 2.11.
1924, taxichauffeur, wonende Den Haag, (6 maal verbaliseerd wegens
diefstal e.d.) Wordt sinds September 1949 niet meer uitgegeven

De gestencilde bulletins werden samengesteld door Hellmut PRÜBSTING,
PD 5302, geb. 27.11.1912 te Urdingen (Dld), Duitser, als SS-Haupt-
sturmführer bij de S.D. in Nederland. Ontvluchtte op 6.11.1947
uit het kamp Rhijnauwen. Aanvankelijk door mevr. KRUIJFF, N.Graacht
40 te Utrecht, ondergebracht in haar huis te Amsterdam, daarna ge-
huisvest door Prof. COOPS. Deze liet hem o.m. de uitgave "Het
Wereldcommunisme" verzorgen. Pröbsting is ook de samensteller van
de drie circulaires v/h (niet bestaande) "Nederlands Communistisch
Comité" (geborgen in OD 411). Pröbsting zal eind Mei/begin Juni
naar Duitsland worden uitgeleid.

-----16.5.1950, B 3a-----

Blz. 18 van het OVERZICHT van Mei 1950
van anti-communistische organisaties,
acties en reacties en de particuliere
inlichtingendiensten.

OD 320

"NATIONAAL REVEIL"

Tot stand gekomen: begin Maart 1947.
Centraal Bureau: Houlstraat 3, Den Haag

Eén van de initiatiefnemers was: Johannes M. Dielissen, 27-12-1891 te Rotterdam, wonende Voorburg; in Februari 1948 was hij: voorzitter van Nationaal Reveil, en lid van de Inlichtingendienst van N.F. Secretaresse/penningmeesteresse is (Dec.1949): Mari A.G. Geertman, 15-8-1896 te Breda, echtgenote van Arthur E. De Vos, wonende Dagerrestr. 31, Den Haag. Zij voert tevens de administratie van het weekblad "De Vrije Pers" (OD 1613), uitgave van "Nationaal Reveil". (76471/30-12-1949)

Hoofd van deze Inlichtingendienst was: Christiaan L. Scheuer, 13-12-1884 Batavia, gepensionneerd luit.-kolonel K.N.Y.L., wonende Eikstraat 33, Den Haag (PD 7947), tevens vice-voorzitter van Nationaal Reveil. Was ook mede-oprichter van "De Landsknechten"

Aan de Inlichtingendienst werkten verder mede:

1. Maurits R. Loze, 26-8-1881 Hagelang, gepens. luit.-kolonel, Laan van Noorderveert 1358, Den Haag (PD 4385). Was evenals Scheuer tevens mede oprichter van "De Landsknechten" van Koppert.
2. Harold Boelhouwer, 24-8-1908 te Giesseniam, hoofd afdeling Propaganda van de afdeling Den Haag van Nationaal Reveil, wonende Gillestrat 79 te Den Haag (PD 4387). Heeft op 16-1-1948 de "Nederlandse Volks Unie" opgericht.
3. Willy de Gante, 7-7-1907 te Amsterdam, wonende van Hoornbeekstr. 79 te Den Haag (P.D 4984), eerst lid van de Propaganda-Commissie (1947), in October 1947 hoofd van de Pers- en Radiodienst, en bij brief d.d. 29-6-1948 van G. L. Scheuer per ultime Juli 1948 ontslagen.
4. "Tom Wolf", A. A. W. Wolf, 7-8-1903, kleermaker (PD 5463).

Zie ook het Overzicht betreffende de "Stichting Opleiding Arbeidskrachten Nederland" (OD 1272) event: B.

-----19.5.1950, B 3a-----

Blz. 19 van het OVERZICHT van Mei 1950
van anti-communistische organisaties,
acties en reacties en de particuliere
inlichtingendiensten.

OD 1613 "DE VRIJE PERS".

Dit weekblaadje is een uitgave van "Nationaal Reveil", OD 320.
De administratie wordt verzorgd door Mari A. G. Oosterman, geb.
15-8-1896 te Breda, echtgenote van Arthur E. De Ras. Zij is secre-
taresse/penningmeesteresse van "Nationaal Reveil".
Administratie-adres: Daguerrestraat 31, zijde het woonhuis van
mevrouw de Ras.

(53021/December 1948/OD 149: In Brussel
verschijnt een blad "De Vrije Pers",
dat wordt uitgegeven door uitgeweken
Hongaren).

----- 5-6-1950, B 3a -----

Blz. 20 van het OVERZICHT van Mei 1950 van anti-communistische organisaties, acties en reacties en de particuliere inlichtingendiensten.

OD 427

"NATIONAAL JONGEREN VERBOND"

Binnen het N.J.V. komen voor:

- a. de Anti-Communistische Actie van het N.J.V.;
- b. de inlichtingendienst van het N.J.V..

ad a: Deze A.C.A. houdt zich bezig met anti-communistische propaganda door het uitgeven van sluitzegels, brochures, pamfletten, met a.e.-leuzen, enz. Adverteerders in "De Waarheid" ontvangen gedrukte brieven, waarin hun verder adverteren ontreden wordt.

Het blaadje "Let op Uw Saeck" is blijkens de kop een "Uitgave van de Anti-Communistische Actie van het N.J.V.". Het verschijnt onregelmatig. No. 1 van de 3e Jaargang was een "extra-verkiezingsnummer", dat op 18-4-1950 te Amersfoort werd verspreid. Redactie en Administratie: Postbus 37, Den Haag en Postbus 5067, Amsterdam.

Het N.J.V. verzorgt ook de verzending van de bulletins van het "Comité ter bestrijding van Maatschappelijke en Politieke Vraagstukken", OD 1659; zie het betreffende deel in dit overzicht.

De verspreidingsorganisatie van het N.J.V. is georganiseerd door de "Stichting Opleiding Arbeidskrachten Nederland".

ad b: Leider van de N.J.V.-inlichtingendienst zou zijn: Anne Berend Hilbrink, PD 8318, geb. te Hengelo 23-8-1926, redacteur, wonende te Utrecht. Tijdens de bezetting illegaal werker. Daarna verslaggever van "Trouw". Medewerker van "Let op Uw Saeck". Blijkens de verklaring van Tj. Elsinga, PD 7757, in het verhoorrappert van Januari 1950 van de Kon. Marechaussee, is Hilbrink tevens medewerker van de inlichtingendienst van de "Stichting Opleiding Arbeidskrachten Nederland", OD 1272. Deze heeft aldus in de persoon van H. ook de inl. van het N.J.V. onder invloed gekregen.

Medewerkers:

1. Hendrik J. C. van Vulpen, PD 8504, 3-3-1915, te Hilversum, wonende te Baarn;
2. Sophilus G. van der Steen, PD 10238, geb. 4-10-1920 te Amsterdam, wonende te Amsterdam, tevens medewerker aan "Let op Uw Saeck"; was voorts gesalarieerd secretaris van "Volksveerbaarheid", afdeling Amsterdam, als zodanig werkende voor de "Stichting Opleiding Arbeidskrachten Nederland", OD 1272, later door deze in betaling genomen;

3. Johannes W. Engels, geb. 23-2-1922 te Amsterdam, journalist,
werkzaam voor "Let op Uw Saek", wonende te Amsterdam (k.v.);

4. Hartsuiker,
wonende te Baarn (k.v.).

Zie verder het overzicht betreffende de "Stichting Opleiding
Arbeidskrachten Nederland", eventueel B en C.

===== 3-6-1950, B 3a =====

Blz. 22 van het OVERZICHT van Mei 1950
van anti-communistische organisaties,
acties en reacties en de particuliere
inlichtingendiensten.

OD 1680

"PERSBELANGEN", NIEUWSDIENST ..

Begin 1947 opgericht, waarvan in folders aan persorganen is kennis
gegeven. Levert tegen betaling (abonnement) hoofdzakelijk anti-
communistiche nieuwsberichten en artikelen aan dagbladen, hoofd-
zakelijk aan de kleinere.

Laatste gegevens zijn van 1-3-1949, stuk 56779.

Dit zegt: De directie wordt gevormd door:

- a. H. van NERNECKEN, wonende te Zeist, hoofdredacteur van de
Zeister Courant, komt verder niet voor; staat gunstig bekend;
- b. Paul J. van Gelder, geb. 16-9-1910, wonende te Hilversum, komt
verder niet voor; op zijn naam staat de postbus 35, vermeld op
de stukken van "Persbelangen"; was voorheen verbonden aan "Trouw"
Medewerkers zijn:
 - c. Anne Herend Hilbrink, geb. 23-8-1926 te Hengelo, redacteur, wonen
de te Utrecht, PD 8918. Tijdens de bezetting illegaal werker.
Daarna verslaggever van "Trouw". Zou leider zijn van de Inlich-
tingendienst van het N.J.V. (OD 427). Tevens medewerker van
"Let op Uw Saek", uitgave van de A.C.A. van het N.J.V..

Blijkens de verklaringen van Tj. Elsinga, PD 7757, in het verhoor-
rapport van Juni 1950 van de Kon. Marschasse, is Hilbrink tevens
medewerker in de Inlichtingendienst van de "Stichting Opleiding
Arbeidskrachten Nederland" (OD 1272).

- d. Wibbigje Hermanna Arends, 11-1-1923 te Smalingerland, wonende
te Utrecht.

Zie verder het overzicht betreffende de "Stichting Opleiding
Arbeidskrachten Nederland" (OD 1272), eventueel B en C.

----- 3-6-1950, B 3a -----

Blz. 23 van het OVERZICHT van Mei 1950 van anti-communistische organisaties, acties en reacties en de particuliere inlichtingendiensten.

OD 1659

COMITE TER BESTUDERING VAN MAATSCHAPPELIJKE EN POLITIEKE VRAAGSTUKKEN.

Is een voortzetting van het in 1935 opgerichte "Landelijk Werkcomité Dr. Oscar Schabert", waarvan de in 1945 overleden Ds. Krop de geestelijke vader was. Vanaf 1929, dus nog voor de totstandkoming van dit comité werden voorlichting gegeven inzake de geloofsvervolgingen/de Sovjet-Unie, terwijl materiele steun werd verleend aan de vervolgdien.

Tijdens de Duitse bezetting zijn het archief en de "anti-communistische tentoonstelling" van dit comité verloren gegaan.

Na de bevrijding heeft dit comité zijn werk hervat. Het geeft bij tussenpozen een anti-communistische bulletin uit, bestemd voor predikanten, partijleiders, leiders van jeugdorganisaties, vakbonden, enz.. De verzending geschiedt door het "Nationaal Jongeren Verbond", (OD 427)

Internationaal bestaat contact met

a. de "Gilase", (OD 637) en

b. de "Entente Internationale Anti communiste" te Genève (OD aangevraagd).

Van de uitgegeven bulletins zijn bij ons bekend: als eerste: no. 1 van 1947 en als tot dusver laatste no. 1 van Februari 1949.

Financien: Uit vrijwillige bijdragen.

Centraal adres: Azaleastraat 42 te Rotterdam, d.i. de woning van de penningmeester en hoofdfiguur: Frederik Goudzwaard, 6-11-1904 te Dreischor, koopman, komt verder niet voor. In Mei 1949 was hij lid van het moderamen van de Christelijk-Historische Unie, redacteur van de Centrale Pers- en Propaganda-(dienst?) van de C.H.U. en redacteur-commissaris van het blad "Koningin en Vaderland".

Samenstelling van het comité (Mei 1949):

Voorzitter : Ds. J.J. Dijk, Geref. predikant te Leiderdorp;
1e Secretaris : G.M.A. Laerhoe te Utrecht;
2e " : G.A. Hedde te Rotterdam;
1e penningmeester : F. Goudzwaard, voornoemd;
2e " : G. Kastlijn te Soesterberg;
Leden : Ds. N. Buffinga, Geref. predikant te Rotterdam;
Ds. A. Dubois, Chr. Geref. predikant te Maarsse-
sen;
Ds. E.A. van Es, Geref. predikant te Hillegers-
berg;

∟ in

H. J. Bulten, oud-burgemeester van
Bieckzijl te Doetinchem;
Ds. J. C. Hagen, Geref. predikant te
Leeuwarden.

Lopende Actie:

Onder no. 85850 zijn aan I.D. Rotterdam inlichtingen gevraagd omtrent tegenwoordige activiteit, alsmede regelmatige toezending van de bulletins, (zoals reeds eerder verzocht).

Zie verder het overzicht betreffende de "Stichting Opleiding Arbeidskrachten Nederland" (OD 1272), eventueel B.

===== 11-5-1950, B 3a =====

Blz. 25 van het OVERZICHT van Mei 1950 van anti-communistische organisaties, acties en reacties en de particuliere inlichtingendiensten.

OD 849

"VOLKWEERBAARHEID".

1. De vereniging Volkswaarbaarheid is opgericht in 1900. De statuten zijn Koninklijk goedgekeurd. Zij werden opnieuw vastgesteld op 18-4-1947.
Doelstelling: de volkskracht van het Nederlandse volk in nationale- en vaderlandse zin te versterken. De vereniging is te 's-Gravenhage gevestigd.
2. Voorzitter (April 1947): Johannes W. Klein, 15-5-1877 te Mark (Dld.), reserve-kolonel, oud-burgemeester, wonende te Den Haag, PD 3952, inmiddels overleden.
Secretaris (April 1947): D. P. Gielen.
80151/23-2-1950: Gielen was bezoldigd, had twee auto's tot zijn beschikking; waaraan een eind is gemaakt, omdat zijn activiteit gering was.
3. In het Hoofdbestuur hadden o.m. zitting (1947):
Generaal b.d. J. M. Beijnders, oud-opperbevelhebber Land- en Zeemacht;
Prof. Mr. G. P. M. Ronne, oud-minister;
Mr. J. A. de Klippe, oud-minister;
H. W. Tilanus, lid 2e Kamer der S.G.;
A. Stapelkamp, hoofdbestuurder Chr. Nat. Vakverbond.
4. In het bestuur van de afdeling Den Haag hadden o.m. zitting
E. E. Meuleman, reserve-majoor der Infanterie, wonende Laan van Meerdervoort 23 te Den Haag (PD aangevraagd). Heeft in L.O. als "Gijs", "Rupert" en "Bidy" gewerkt. Vanaf eind 1948 praktisch werkzaam voor "Stichting Opleiding Arbeidskrachten Nederland" (OD 1272), zie aldaar. Had in 1949 een ondergeschikte betrekking bij het Rode Kruis.
Jhr. Willem P. de Keek, geb. 1-2-1874 te Klaten, bankier, wonende te Den Haag, PD 4385.
Mr. P. L. Peutz, notaris, wonende te Den Haag (geen PD).
Mr. G. H. Eskes, (geen PD).
Mr. A. Felders, reserve-kapitein Regiment Jagers (geen PD).
T. Hartsuiker (k.n.v.).
B. J. H. van Reesmalen, reserve-majoor (k.n.v.).
5. 68880/31-8-1949: In de vereniging "Volkswaarbaarheid" moet onderscheid worden gemaakt tussen:
een legaal gedeelte, het propagandistisch verenigingswerk, en
een illegaal gedeelte, bestaande uit:
 - a. een inlichtingendienst,
 - b. een "Strijdend Gedeelte", waarvan het bestaan, ook tegen over niet-ingewijde leden van "Volkswaarbaarheid" wordt ontkend
De leiding van dit "S.G." beruiste bij de reserve-majoor E. E. Meuleman, voornoemd.

Het "S.G." beoogt: volledige militaire training van voor dat doel uitgezochte jongelui (meestal ex-militairen en ex-B.S.-ers).

De organisatie van dit "S.G." is gebaseerd op een systeem van cellen, die "Europa-kernen", of kortweg "E.-kernen" worden genoemd. Deze organisatievorm zou zijn gekozen naar de praktijk van het in Oost-Europa gevoerde verzet tegen het communisme.

In een uitvoerig "programma", bestemd voor de (één-persoons-) kernen zijn o.m. opgenomen:

1. voorwaarden voor lidmaatschap: boven 21 jaar, Nederlander, blanco strafregister, hoger onderwijs, of officier bij Strijdkrachten of Politie, of oud-verzetsleider; Voorts moet de a.s. "E.kern" bewijzen, een principieel tegenstander van het communisme te zijn en daarnaast een eed/belofte afleggen van trouw, offervaardigheid en zwijgzaamheid;

2. Aard, taak en wijze van werken der E.-kernen.

Eén der "Instructies", n.l. "GS.HW/SVM" is blijkens de inhoud speciaal bestemd voor geestelijken.

Uit andere bron (B IX/23/12-7-1949) blijkt, dat men de E.-kernen voornamelijk wil vormen in kringen van de "positief-Christelijke jeugd", waartoe veelvuldig contact wordt gezocht met predikanten van de Gereformeerde en Nederlands Hervormde Kerk, en via deze met oud-leden van de L.O. en de L.K.P..

Een actief medewerker voor de E.-kernen is zekere "van der Berg", vermoedelijk identiek aan de hierna, sub. 6 te noemen Jan Modder.

In Apeldoorn staat hij in contact met de bekende F. Janlink, zie hierna, sub 8.

6. Illustratie uit de werkzaamheid van het "strijdend gedeelte":

68880/31-8-1949 : Op 21-7-1949 zijn in Den Haag twee stenguns in beslaggenomen, die als postpakket vanuit Tiel naar een adres in Den Haag waren verzonden.

Verzender bleek: Peter Zondag, geb. 17-6-1921 te Geldermalsen, fruitteler te Tiel.

Opdrachtgever was Arnoldus J. Siemons, geb. 27-5-1909 te Stedum, inspecteur bij het Lager Onderwijs te Doetinchem, wonende te Velp, gemeente Rheden, die in 1945 B.S.-commandant in Tiel was.

Deze Siemons was in Maart 1949 bevorderd en als medewerker van "Volksweerbaarheid" aangetrokken door "Van den Berg". Deze "Van den Berg" bleek te zijn: Jan Modder, geb. 23-3-1924 te Den Haag, ambtenaar bij de Centrale Controle Dienst, wonende te Den Haag. Van hem kwam het schriftelijk verzoek aan Siemons - na introductie bij deze door ds. Westra te Velp - de wapens naar Den Haag te doen verzenden.

Modder gebruikte voor correspondentie in deze affaire een dienst-enveloppe van het Ministerie van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening. Hij heeft een functie in de organisatie der E.-kernen. De stenguns waren voor hem bestemd en zouden dienen voor militair onderwijs in de organisatie. Voor de verzending der stenguns had hij reeds zelf een stengun uit Tiel meegenomen.

De chef van Modder was de reeds eerder genoemde reserve-majoor E.E. Meulman, die Modder prees als een man, die vrijwel al zijn vrije tijd voor de organisatie opofferde.

7. Onder de inmiddels overleden algemeen voorzitter van "Volksweerbaarheid", de reserve kolonel J. W. Klein, voornoemd, was met de leiding van de Inlichtingendienst belast de reserve-majoor E. E. Meulman, voornoemd, die begin 1949 in een onbetekenende functie werkzaam was bij het Rode Kruis. Hij heeft in de L.O. (Landelijke Organisatie voor Onderduikers) gewerkt als "Gijs", "Rupert" en "Edy". Eind 1948 reeds is hij gaan werken voor de "Stichting Opleiding Arbeidskrachten Nederland" (OD 1272, zie aldaar).
8. In Twente was midden 1947 werkzaam: Dirk van der Meer, 16-1-1906 te Emmen, wonende te Enschede, PD 745. Hij bezat een verklaring d.d. 26-8-1947, ondertekend door F. Jalink, 10-1-1882 te Zwartsluis, wonende te Apeldoorn, PD 6040., (ook bekend als medewerker van de G.D.N., OD 2), houdende, dat van der Meer was belast met de vorming van een afdeling Enschede van "Volksweerbaarheid". In December 1947 trof van der Meer volgens eigen uitslatingen (stuk 26739) voorbereiding tot aankoop van wapens voor Volksweerbaarheid en tot oefeningen in de wapenhandel.
Josephus M.W.C. Jansen, 31-8-1914 te Almelo, wonende te Delden, bekend als medewerker van de G.D.N., PD 569 PA, werd midden 1947 door Van der Meer geïntroduceerd bij de voorzitter van Volksweerbaarheid, de kolonel J.W. Klein. Deze stelde Jansen aan als agent van Volksweerbaarheid, om in het oosten des landes inlichtingen in te winnen. Kreeg een legitimatie als zodanig, maar geen geld, zodat Jansen niet praktisch gewerkt heeft.

Daarnaast werkte Van der Meer vanaf eind 1945 als agent voor het district Twente, voor de kapitein Frans van Burken, 23-5-1899 te Henswoude, wonende te Nijmegen, PD 5372, destijds inlichtingen-officier in het 4e militaire gewest te Arnhem. In Juni 1947 legde Van der Meer contact tussen van Burken en J.M.W.C. Jansen, voornoemd. Jansen en Van der Meer werkten daarna samen voor van Burken. Jansen trok zich reeds in November 1947 terug, omdat hij inzag, dat van Burken hem wilde exploiteren, zonder zijn belofte na te komen. Van der Meer zakte daarna steeds meer af. De Kon. Marechaussee maakte in December 1948 proces verbaal tegen hem, wegens voorhanden hebben van talrijke wapens en munitie en wegens oplichting en diefstal.

9. Hoofd van de groep Leiden van deze inlichtingendienst zou zijn (eveneens volgens stuk 39804, d.d. 29-6-1948, in OD 849): A. van der Neut, hoofdonderwijzer, wonende te Leiden, Groenhovenstraat 24, (komt verder niet voor). Medewerkers zouden zijn:
- a. Kapitein M. de Jong, werkzaam aan het Kabinet van de Minister van Oorlog (komt verder niet voor), vermoedelijk identiek aan W.J. de Jong te Voorburg.
 - b. J. Baranzen, chef technische dienst der P.T.T. te Amsterdam, wonende J. van Houtkade 39 te Leiden. Deze was tijdens de bezetting contactman in Leiden voor Sanders en na de bevrijding werkzaam bij de Technische Dienst van het B.N.V.. Rustige figuur, goed bekend met aftappen van telefoons, enz. (komt verder niet voor).
 - c. Lubbers, Inspecteur der Belastingen, Oegstgeest.
 - d. een onbekende Inspecteur van Politie te Leiden. Naar deze gegevens van Juni 1948 is geen onderzoek ingesteld.
10. In Amsterdam is medio 1948 begonnen met de vorming van een plaatselijke afdeling van Volksweerbaarheid. Bezoldigd secretaris werd: Sephilus C. van der Steen, 4-10-1920 te Amsterdam, wonende te Amsterdam, PD 10238. Deze was ook bestuurder van het N.J.V. (OD 427) en medewerker van "Let op Uw Saek". Na voorafgaande besprekingen (B.St., 11-6-1948) in de laatste maanden van 1948, Januari, Februari en April 1949, is in Juni 1949 op een vergadering van "Volksweerbaarheid" getracht, de afdeling te verstevigen (stuk 83215). De majoor Meulman en van der Steen traden meer op als representanten van de dienst-Hacke (OD 1272), dan als mensen van "Volksweerbaarheid." Van der Steen is met zijn Volksweerbaarheid-contacts gaan werken voor de Inlichtingendienst van Hacke; toen na enige tijd de kas van "Volksweerbaarheid" was uitgeput, is hij in betaling overgenomen door Elsinga.
11. Ook in andere plaatsen (o.m. Leiden en Delft) zijn de afdelingen van Volksweerbaarheid, althans wat het inlichtingenwerk betreft, geleidelijk ingeschakeld in de organisatie van de "Stichting Opleiding Arbeidskrachten Nederland" (OD 1272). zie aldaar.
12. 80151/83-2-1950: Op een hoofdbestuursvergadering van "Volksweerbaarheid", omstreeks begin Februari 1950, is besloten Dr. Ir. A.H.W. Hacke te verzoeken, het voorzitterschap van de Vereniging op zich te nemen. Overigens wil men, mede met het oog op de nasleep van de zaak-Elsinga, afwachten, wat bij de behandeling van de begroting van het Ministerie van Binnenlandse Zaken ter tafel zal komen, aangaande de verhouding van het Nat. Instituut "steun Wettig Gezag" tot andere, soortgelijke verenigingen.
13. Binnen de organisatie van "Volksweerbaarheid" werkte men ook aan de verspreiding van "Let op Uw Saek" van het N.J.V. en van het blaadje "De Vrije Pers" (OD 1613).

Blz.29 van het overzicht van Mei '50 van anti-communistische organisaties, acties en reacties en de particuliere inlichtingendiensten.

OD 1076

NATIONAAL INSTITUUT "STEUN WETTIG GEZAG".

Doelstelling: "een samenkoppeling te zijn van alle vrije maatschappelijke krachten, die zich ten aanzien van de handhaving van de invandige orde en de uitwandige veiligheid van de Staat onvoorwaardelijk achter de Regering scharen, de leiding van de Regering volkomen aanvaarden en de Regering naar beste vermogen steunen". (De Minister van Binnenl.Zaken).

In "Steun Wettig Gezag" worden verschillende personen aangetroffen, die daarnáást of daarvóór activiteit aan de dag legden in anti-communistische organisaties.

Voorbeelden:

"Stief de GROOT" (PD 4022), voorheen actief in de "Commissie voor Bijzondere Opdrachten" (OD 1177), en in de inlichtingengroep "De Naamloze" (ook OD 1177).
Kolsnel (b.d.) J.W.KLEIN (PD 3952), tevoren voorzitter van "Volksweerbaarheid", (OD 849).
Generaal (b.d.) J.H.BELJNDERS, hoofdbestuurder van "Volksweerbaarheid" (OD 849), enz. enz.

In "Steun Wettig Gezag" zijn verschillende stromingen. In Groningen proberen figuren uit "Rijks-eenheid" geleidelijk "de macht" in handen te krijgen.

OD 1272 : STICHTING OPLEIDING ARBEIDSKRACHTEN NEDERLAND.

- ▲ OD 1272 : De organisatie van deze "Stichting";
OD 1272^a: "berichten" " " " " .

- 1 DOELSTELLING: A Geestelijke herbewapening;
B Bescherming industrieën;
C Inlichtingenwerk.

Door psychologisch verantwoorde tegenpropaganda wil de Stichting de verbreiding van het communisme en zijn invloed tegengaan. De Stichting stelt zich voor, dit doel te bereiken door aanstelling van vertrouwens mannen in bedrijven, fabrieken en werkplaatsen en door oprichting van gymnastiekclubs voor de jeugd, waaruit ag. te schermingsploegen zullen kunnen worden gevormd.

De hierna volgende gegevens zijn hoofdzakelijk ontleend aan het door de Marechaussee opgemaakte rapport van verhoor van Tj. Elsinga dd. 17-1-50. Evt. andere bronnen worden afzonderlijk vermeld.

- 2 TOTSTANDKOMING: Begin 1947 na een vergadering van Haagse en Rotterdamse groepen, die naar een vorm van landelijke organisaties zochten. Op deze vergadering werden gekozen:
- Dr. Ir. Aart H. H. HACKE, geb. 10-5-1893 te Amsterdam, voormalig Directeur-Generaal van de Arbeid, ex-lid Tweede Kamer voor de VVD, wonende te Veerburg, tot voorzitter;
- Abraham DELEGG, (FD 7758), geb. 29-10-96 te Delft, eigenaar van drukkerij "De Nafstad", won. Den Haag tot vervanger van Dr. HACKE;
- Tjark ELISINGA, (FD 7757), geb. 20-7-03 te Sneek, won. Rotterdam, alias "Joos", tot hoofd van de Inlichtingendienst.

Op deze vergadering waren verder aanwezig de hieronder genoemde SWARTTOUW, van der KOOIJ, de BEUKELAAR en BAKKER en voorts nog een zekere Leo van der KOOIJ, (gehuwd met een dochter van Mr. SONNEVELD, dir. van Van NELLE) (vooraanstaand illegaal werker ("zeemanspet").

3 BESTUURSSAMENSTELLING van de Stichting:

In December 1949:

Dr. Ir. HACKE vnd: voorzitter, tevens beheerder der financiën;
A. DELFOE vnd: plaatsvervanger van HACKE inzake de financiën, verzorger v.d. uitgave der Stichting;
T. ELSINGA vnd.: Secretaris, tevens belast met de documentatie, registratie en archief.

4 "COMITE VAN DE STICHTING" In December 1949 behoorden hiertoe:

Gerrit Swarttouw Sr., won. te Rijswijk;
Mr. Jacob van der Kooij, 17-9-98 R'dam,
commissair in effecten, won. te Blaricom;
W. de Beukelaar,
F. Bakker, won. te Schiedam;
Blaisse, won. te Ridderkerk;
Theemans, won. te Amsterdam;
..... won. te Amsterdam;

51094/ 16-10-48: Correspondentie-adres van de Stichting is:
Groot Hertoginnelaan 26 Den Haag.
Aldaar woont: G. J. Dumont, bankier v.d. Stichting R. Mees & Zonen te Den Haag.

Een leidende figuur zou voorts zijn:

Mr. Dr. L. N. Deckers, oud-minister van Defensie en lid van de Raad van State (volgens 53760/ 19-1-49/ OD 1272).

Begin 1949 kwam in de leiding:

Res. maj. P. E. Meulman, P.R.,
..... won. te Den Haag.

5 FINANCIEN:

Voor het winnen van geldmiddelen waren in het bijzonder werkzaam:

Dr. Ir. HACKE vnd.;

A. DELFOE vnd.;

..... DUMONT, voor Amsterdam en omgeving. Was zg. "vertegenwoordiger" van "De Hofstad";

..... Van Schalk, voor Rotterdam en omgeving. Was eveneens "vertegenwoordiger" van "De Hofstad".

Belangrijke financiële bijdragen:

G.SWARTTOUW Sr. vnd.stelde bij de oprichting
f.20.000.- ter beschikking;
.....THEEMANS vnd.fourneerde midden 1949 eveneens
f.20.000.-;
F.BAKKER vnd.leende f.5.000.-;
.....LOOYEN,
.....won.te Ermelo,gaf
f.1200.-.

Als geldbron, speciaal voor Tj.EISINGA, fungeerde ook:
D.G.van BEUNINGEN, flatgebouw Westzeedijk 126c R'dam,
(B IX /18/ 26-9-49-PD 7757).

**B ONTWIKKELING DER ORGANISATIE:
ANNEXATIE VAN ANDERE GROEPEN:**

1 Van de aanvang af bestonden in de Stichting:

1. een afd. Documentatie, tot taak hebbende:
"het nauwkeurig volgen van hetgeen in binnen-en
"buitenlandse bladen omtrent communistische ac-
"tiviteit wordt gepubliceerd"; daarnaast:
2. een afd. Inlichtingen, waarvan de taakomschrij-
ving luidt:
"de inlichtingendienst vindt in de documentatie
"aanleiding tot het verrichten van onderzoekin-
"gen t.a.v. personen en hun activiteit en verhou-
"dingen.

2 " VOLKSWEEERBAARHEID (OD 840)

In de laatste maanden van 1948 heeft de res. majoor P.E. MEULMAN vnd. in een vertrouwelijk gesprek ver-
klaard, dat hij slechts formeel in "Volksweerbaarheid"
werkte, maar in feite deel uitmaakte van de organisa-
tie HÄCKE, (B.St. 11-6-49). In de persoon van MEULMAN is
met name het illegale gedeelte van de Vereniging "Volksw-
weerbaarheid" praktisch een onderdeel geworden van de
"Stichting Opleiding Arbeidskrachten Nederland"; binnen
"Volksweerbaarheid" is dit alleen bij terzake ingewijden
bekend, (72049 / 20-10-49).

3 "EUROPA- KERNEN" (OD 849). Het feit, dat dit reeds eind 1948
het geval was duidt erop dat ook de in Juli 1949 werkende
organisatie van het "Strijdend Gedeelte", met de "Europa"-
of Europa-kernen" in feite een organisatie-onderdeel is van
de Stichting.

(Zie in dit overzicht: Volksweerbaarheid, sub. 5 en 6 en de
uitvoerige instructies voor de E.-kernen in OD 849).

Een nadere bevestiging hiervan kan worden gevonden in het
door de Kon. Marechaussee opgemaakte verhoorrapport (Jan. 50)
van Tj. EISINGA vnd, waarin deze op blz. 18 over de Stichting
Opl. Arb. kr. Ned. verklaart:

"Ook was er een kantoor van de afd. "Strijdend Gedeelte" van
de heer MEULMAN, dat was ondergebracht in de Juffr. Idastraat
Den Haag. Indien de heer MEULMAN inlichtingen wilde hebben
"over een persoon kon hij natuurlijk (!) beschikken over de
"documentatie van de I.D."

Verder, op blz.11 verklaarde ELSINGA:

"Een andere activiteit was die der "mental training",
"waarvan de bedoeling was, jongelui jiu-jitsu te leren
"en bovendien geestelijk en moreel te wapenen.
"Deze groepen van jongelui waren bedoeld als beschermings-
"ploegen voor fabrieken enz. Er is hiervoor een aparte
"stichting gemaakt, waarvan C. SWARTTOUW, Sr. vnd. voorzitter
"en E.E. MEULMAN vnd. secretaris werd. Er werd geoefend in
"Rotterdam, Delft, Den Haag, Leiden en in het Gooi".

De afdelingen Den Haag, Amsterdam, Leiden en Delft van
"Volksweerbaarheid" zijn - hoewel zij in naam als zodanig
baleven bestaan - praktisch door de Stichting overgenomen
(Zie sub.9,10 en 11 in het overzicht van Volksweerbaarheid).

Deze "overname" van "Volksweerbaarheid" moet in samenhang
worden gezien met het feit, dat E.E. MEULMAN in de loop van
1949, na overleg met, en met steun van de Generaal b.d. J.H.
REIJNDERS (vermoedelijk voorzitter van Volksweerbaarheid,
na overlijden van kol. J.W. KLEIN) nieuwe activiteit heeft
ontplooid om Volksweerbaarheid nieuw leven in te blazen,
waarbij het echter hoofdzakelijk te doen was om het "ille-
gale" gedeelte, dus de "Inlichtingendienst" en het zg. "Strij-
dend Gedeelte" (72049 / 20-10-49). Ook volgens dit stuk was
MEULMAN toen reeds verbonden aan de Stichting Opl.Arb.kr.Ned.,
en wel als secretaris (dus naast ELSINGA).

4 " N.J.V." OD 427.

In Gelderland en Utrecht bestond een vrij sterke N.J.V.-
groep, die geleidelijk in de Stichting is opgegaan, (zie
hierna sub.C.).

In Amsterdam is S.C. van der STEEN aangetrokken, die zowel
bestuurder van Volksweerbaarheid als van het N.J.V. was.
In Schiedam en Vlaardingen werkte de Stichting via N.J.V.-
contacten.

Op blz.11 van het verhoor-rapport der Kon.Marechaussee van
Jan.1950 verklaart Tj.ELSINGA vnd., dat de Stichting O.A.N.
de verspreidingsorganisatie van "Let op Uw Saek" op touw
heeft gezet, hetgeen vermoedelijk wil zeggen, dat de organi-
satie-HACKE mede is ingeschakeld voor de verspreiding van
dit N.J.V.-blad; voorts: dat de inhoud van "Let op Uw Saek"
voortaan door de Stichting werd verzorgd.

5 NIEUWSDIENST PERSBELANGEN OD 1660.

53760 / 31-12-48: achter het bureau Persbelangen gaat mogelijk een bijkantoor van de groep-MACKE schuil. De Stichting had in de persoon van zijn Utrechtse medewerker A.B. HILBRINK, PD 8518, zowel de Inlichtingendienst van het N.J.V., als deze Nieuwedienst Persbelangen onder haar invloed gekregen.

6 COMITE TER BESTUDERING V. MAATSCH. & POL. VRAAGSTUKKEN.

De verspreiding van de door dit Comité uitgegeven gestencilde bulletins geschiedt door het N.J.V. (Zie het overzicht betr. dit comité). Daar juist de verspreidingsorganisatie van het N.J.V. in handen is van de Stichting, blijkt hier een contact tussen beide organisaties, dat mogelijk verder reikt, dan alleen voor deze verspreiding nodig is.

7 "LANDSKNECHTEN" OD 1661.

72049 / 20-10-49: Ongeveer midden 1949, toen E.E. MEULMAN zich beijverde voor een activering van het illegale deel van Volksweerbaarheid en de inschakeling bij de Stichting Opl.A.N., zou hij een onderz. hebben doen instellen naar de Luit. Kol. L.A.M. KOPPEL, PD 6 en zijn organisatie "Landsknechten", (OD 1661). Het resultaat zou gunstig zijn uitgevallen, zodat men vreesde (ook binnen de Stichting blijkbaar), dat ook deze organisatie bij de Stichting zou worden ondergebracht. Of dit al dan niet is gebeurd, is nog niet bekend.

8 NATIONAAL REVEIL OD 320

De hoofd figuren van "Nationaal Reveil", de Lt. kol. M.R. LOZE, PD 4385 en de Lt. kol. Chr. L. SCHEUER, PD 7947 hebben deelgenomen aan (het bericht zegt letterlijks: "werden gekend in") de besprekingen tussen leiders van de Stichting en Volksweerbaarheid, (B.St.) 13-3-50. In het betr. gedeelte van het bericht hieromtrent wordt melding gemaakt van de arrestatie van Tj. EISINGA (PD 7757), het in verband daarmee in veiligheid brengen van de documentatie van de Stichting, "voor eventueel later gebruik voor "Steuw Wettig Gezag" en van het voornemen, de inmiddels ontbonden organisatie "Rijkseenheid" in "Steuw Wettig Gezag" te doen opgaan. Het feit, dat de heren de LOZE en SCHEUER in deze besprekingen worden gekend, wijst op een nauwe verbondenheid tussen de Stichting en "Nationaal Reveil".

Biz.36 van het overzicht van Mei 1950 van anti-communistische organisaties, acties en reacties en de particuliere inlichtingendiensten.

9 STEUN WETTIG GEZAG (OP 1076)

Tal van personen uit anti-communistische organisaties als hiervoren genoemd werken mede in het Nationaal Instituut "Steun Wettig Gezag"

Ook het hiervoren vermelde gegeven, dat de Stichting haar documentatie in veiligheid heeft willen brengen, "voor eventueel later gebruik voor "Steun Wettig Gezag", wijst erop dat de Stichting bezig is aan plannen tot inbouw in "Steun Wettig Gezag".

10 "NATIONALE RESERVE"

72049 / 20-10-49: "MEULMAN zou zeer bevriend zijn met "de commandant van de "Nationale Reserve", Kolonel "TERMATE" en zou hebben gezegd, dat hij binnenkort, dus "kort na Oct.1949), een hoge functie bij dit Instituut "zou gaan bekleden".

Dit klopt met de verklaring van Jan.1950 van Tj.ELSINGA, (PD 7757), op biz.17 van het verhoorrapport der kon.Marechaussee, inhoudende:

Omstreeks September / October 1949 had ELSINGA een onderhoud met Kolonel TERMATE, dir. van de Nationale Reserve. Deze vertelde, dat hij K.E.MEULMAN (vnd) reeds had aangetroffen voor de leiding van een (centraal) bureau in Utrecht, dat moest dienen om verschillende anti-communistische groepen te bundelen in de Nationale Reserve, hetgeen zijn opdracht was. ELSINGA zegde hem alle medewerking toe. De heer de TOORN of TOORN (Apeldoorn) was daarbij tegenwoordig; hij had het initiatief genomen tot dit onderhoud.

11 CONCLUSIE.

Uit het geheel der gegevens aangaande het verband met andere organisaties kan worden opgemaakt:

- 1e. dat de "Stichting Opleiding Arbeidskrachten Nederland" een inlichtingennet bezat over het gehele land;
- 2e. dat de organisatie ons niet in z'n volle omvang bekend is, dat ELSINGA bij zijn verhoor door de Marechaussee wel veel, maar lang niet alles heeft blootgelegd, dat de indruk, sprekende "de rapporten van K A, dat wij nu "alles" weten, met de conclusie, dat de dienst-MACKE zeer weinig materiaal bezat over bijv. A, sterdam en de prov. Groningen onjuist is.
- 3e. dat verschillende aanwijzingen erop duiden, dat de Stichting haar activiteit niet heeft stop gezet na de inbeslagneming van het materiaal t.g.v. de arrestatie van Tj.ELSINGA (op 10-12-49), maar ook nadien
is

is voortgegaan met haar plannen tot systematische
inbouw in het "Nationaal Instituut Steun Netti
Sazag" en de "Nationale Reserwe"

12 Ten tijde van de arrestatie van Tj. EISINGA was de
situatie als volgt:

a. de "INLICHTINGEN DIENST" stond onder leiding van
T. VAN GEMERDEN, PD..... (te vormen), geb.
..... te, alias "Frits van
VUURDEN", won. Thorbeckelaan 62 Den Haag.
Hij staat (B.St. (13-3-50) op zeer goede voet met
de Haagse N.C.v.P. G.H. VALKEN.
(Volgens 72049 / 20-10-49 werd toen als opvolger
van EISINGA genoemd:
P. BRIJNEN van HOITEN, PD.....
Dit is dus kort nadien Van GEMERDEN geworden).

Achter de inlichtingendienst stond het "DOCUMENTATIE-
BUREAU", gevestigd in een kantoor in de Prinses
Mariastraat 18 Den Haag, huur f. 55.- p.m. De gegevens
van de ID werden doorgegeven aan de daar werkende
Mej. "Mies HEINEMAN", geb. te, won.
..... Haar taak was de gegevens uit te werken
en op kaart te brengen. Maandsalaris: f. 200.-

(Op blz. 20 van het verhoorrapp-
port van Eisinga, merkt de rap-
porteur op, "volkomen op de hoog-
te te zijn van Eisinga's verhou-
ding met Mej. Heineman, waaruit de
"glibberigheid van zijn karakter
"blijkt").

Verder werkten op dit kantoor de heren:

A. VAN HUNSTEK, geb. te,
won. te, salaris f. 300.- p.m.;
"Ja EISINGA",, te,
won. te, salaris f. 150.- á f. 200.- p.m.

b. het "STRIJDEND GEDEELTE" stond onder leiding van
A. S. (vnd). Het omvatte zowel de oorspron-
kelijke afdeling van de Stichting voor "mentaal
training" en vorming van "gymnastiekclubs" als de
soortgelijke afdeling van Volksveerbaarheid voor
militaire training in de "Europa-kampen". Ook de
actie voor de vorming van anti-communistische sal-
len in grote bedrijven, behoorde tot dit S.G.

Het Strijdend Gedeelte hield kantoor in de Juf R. Ida-
straat 3 Den Haag. Daar werkte Mej. WESTDORP, geb.
..... te, won. te Den Haag.

Blz. 58 van het overzicht Mei 1970 van anti-communistische organisaties, acties en reacties, en de particuliere inlichtingendiensten.

Zie voor de "mental training", sub. 3;
Zie voor de Europa-kernen het overzicht betr. Volksweerbaarheid, OD 849.

g. DE LECTUURVOORZIENING stond onder leiding van A. DELFOS, (PD 7758), (reeds genoemd onder A.2), vervanger van Dr. Ir. A. H. W. HACKE, en eigenaar van drukkerij-uitgeverij "De Hofstad", Den Haag. Verzorgde de uitgave van:

1e. folders en brochures, wo. "Wordt geen suffer"!

2e. Maandblad "Verwachting", in samenwerking met het Haags Genootschap voor Geestelijke Vorming, OD 680 (zie betr. gedeelte van dit overzicht).

Hoofdredacteur: Dr. Johan B. van der WEIJDEN, (PD 1232), 11-5-99 Kota Radja, Zenuwarts. Is mogelijk pro-communistisch; zou intieme relatie zijn geweest van de communist Ir. A. STRUIK. Was voorts hoofdfiguur van de "Alk. Ned. Boukas", (OD 892), zie aldaar.

Redacteur: Carel M. STOUTHAMER, (PD 4010), 4-10-18 Den Haag, won. Den Haag. Had veel relaties op het particuliere inlichtingen terrein. 83671 / 15-4-50 / , OD 1272: De uitgave "Verwachting" is eind Dec. 1949, na de arrestatie van Tj. ELSINGA gestaakt. STOUTHAMER is door "De Hofstad" ontslagen.

3e. Maandblad "Vernuft", "tijdschrift voor de Hoofden Handwerkers en de ondernemers, die in harmonische samenwerking welvaart brengen".

Hoofdredacteur: G. W. van KOOTEN, Eindhoven;
Redacteur: C. M. STOUTHAMER, vnd.
Het blad is slechts een enkele maal, in geringe oplage verschenen.

Naast deze eigen publicaties bezat de Stichting nog
diverse PUBLICATIE-MOGELIJKHEDEN, die formeel tot een
andere organisaties behoorden, nl.:

- 4e. "Let op Uw Saack" van het N.J.V., zie hiervoren sub.4;
 - 5e. de nieuwsbulletins van de Nieuwsdienst "Persbelangen",
 - 6e. de bulletins van het "Comité ter bestudering van
Maatsch.-en Pol.Vraagstukken", zie hiervoren sub.6; ze-
kerheid bestaat hieromtrent niet.
 - 7e. "De Vrije Pers", weekblaadje van "Nationaal Reveil"
(niet zeker; vermoeden, afgeleid uit het contact van de
Stichting met de Lt.kol's SCHEUER en LOZE; zie hiervoren
sub.8).
 - 8e. Voorts is getracht het geïllustreerde weekblad "Ons
Vrije Nederland" op te kopen. Men heeft daarin enige in-
vloed, maar de onderhandelingen hebben niet tot de over-
name geleid.
-

C.

Blz. 40 van het OVERZICHT van
Mei 1950 van anti-communistische
MEDEWERKERS INLICHTINGDIENST. acties en reacties en de
particuliere inlichtingendienst.

ZUID- HOLLAND

Rotterdam: Tjerk ELSINGA, vnd. aanvankelijk hoofd van de Id. verklaart in Sept. 1949 als zodanig te zijn ontslag te hebben genomen. werd toen opgevolgd door Van GEMERDEN. W. werd gearresteerd op 10.12.1949 in vrijheid gesteld in Januari 1950.

"Aad KORTEWEG", PD , Aart J. Korteweg, 11.6.1921 R'dam, wonende Rotterdam, vooraanstaand illegaal werker. Door Elsinga aangetrokken als assistent, zowel voor het directe inlichtingenwerk, als voor het leggen van contacten in het land. werd betaald door Elsinga. Is lid van de fa. "Atlantische Forwarding Office", Eendrachtsweg 53 Rotterdam. Heeft met Piet de Beer veel groepen en personen aangetrokken, over het gehele land. Werkt ook in het buitenland.

"Piet de BEER", PD 4333, Pieter J. de Beer, 28.9.1919 R'dam, alias "Witte Piet", vooraanstaand illegaal werker. Eveneens door Elsinga als assistent aangetrokken. Zelfde werk als Korteweg; betaling evenzo. Is lid v/d fa. "Atlantische Forwarding Office", Eendrachtsweg 53 Rotterdam, zie hiervoren sub 2.

J. P. SIJPESTEIN, wonende Rotterdam. 69575/3.9.1949/OD 1272: Trachtte voor groep Hacke Duitse valuta te verkrijgen, voor uitgave van boek van J. Schreieder. Was (is) secretaris v.d. Noorse consulaat-generaal in R'dam. werd tegelijk met Tj. Elsinga gearresteerd en door O.v.J. Rotterdam vervolgd.

Hendrikus J. ROUBOS, 5.10.1918 Bleewijk, wonende Rotterdam alias "Bolle Piet". 64502/11.6.1949/OD 1272: Ontpopte zich als agent van de groep Hacke.

Leendert J.A.C. KOOLIJ, "Leo Koolij", 28.12.1904 Rotterdam, wonende Rotterdam, vooraanstaand ill. werker ("zeemans knap zakenman /40680/13.7.1948/OD 1272) Vermoedelijk meer betrokken bij de organisatie in de financiën, dan bij het inlichtingenwerk.

Gerrit VERSCHOOR, 23.1.1905 Pernis, sannemer, wonende R'dam, voorzitter voormalige R.V.V. R'dam Zuid. Is medewerker. Verkreeg van de adj.-commiss J.v.d. HASPEL v/d bevolking R'dam, een geheim stuk ter inzage, ten gevolge waarvan deze werd veroordeeld.

J. BARENDSEN, chef techn dienst P.T.T. R'dam, afkomstig uit Leiden, waar hij in Volkswaerbaarheid werkte. Kwam na zijn overplaatsing naar R'dam onder Elsinga. Tijdens de bezetting was hij contactman voor E. SANDERS. Na de bevrijding werkzaam bij Techn. Dienst v/h. B.N.V.. Rustige figuur, goed bekend met aftappen van telefoons, enz..

Den Haag:

Leonardus H.G. van BELJOUW, PD 5464, won. Den Haag. Was enige maanden hulpresearcheur POD, informant van Insp.r.r. H.C.J. WOONING (Dir.Gen.v.Politie), van wie hij ook betaling ontving, was woorts "hoofd organisatie buitendienst Reclame" van de "Algemene Ned.Bouwkas". Alias: "Bill" en "Willij LAMBERTS".

Bij de oprichting van de Stichting "overgenomen" van de "Haagse groep". Kwam als "hoofdresearcheur" onder ELSINGA. Werd door deze ook betaald, f.75.- per week, plus vrij veel onkosten.

E.....E. MEULMAN, vnd., PD.....(aangevraagd)
.....
won. Laan van Meerdervoort 23 Den Haag. Heeft in 1949 in de L.O. gewerkt als "Gijs", "Rupert" en "Eddy". In 1949 had hij een ondergeschikte betrekking bij het Rode Kruis. Had de leiding van de Id. van "Volksweerbaarheid", maar werkte reeds vanaf eind 1948 voor de Stichting.

Dirk van DONK, alias "Aernoudse", PD 7676, 15-4-'08 te Lekkerkerk, won. Den Haag, na bevrijding gearresteerd en ontslagen als rijksresearcheur. Aanbevolen door Prof. LANGEMEYER. Werkte onder van BELJOUW. Begin 1949 wilde hij dat niet meer; kwam toen onder ELSINGA. Werd betaald door ELSINGA, vóór 1949 via van BELJOUW.

Frederik GRONDEL Sr., PD 4547,
..... Den Haag.
Ook hij werkte onder van BELJOUW, weigerde later en kwam onder ELSINGA. Betaling als bij Van DONK. Heeft getracht, met zijn oude medewerkster Leonie BRANDT, PD.....,
de vooroorlogse speelclub weer op te richten. Niet gelukt.
Werkte hoofdzakelijk in A'dam, o.m. met S.C. van der STEEN.

B.St./13-3-50: Een zoon van GRONDEL zou barkeeper zijn in de "Oesterbar" a/d Herengracht te A'dam. Mei LAMBERTS uit Den Haag, medewerkster van Van BELJOUW, was stamgast in de Oesterbar.

Blz.42 van het overzicht Mei 1950 van
anti-communistische organisaties, acties en
reacties, en de particuliere inlichtendien-
sten.

T.....A. Van GEMERDEN, vnd., alias "Frits van
YUUREN".won. Thorbeckelaan 62 Den Haag.

In September 1949 is hij Tj. ELSINGA (PD 7757) opgevolgd
als hoofd van de inlichtingendienst.

"Tom WOLF", Arnoldus A.W. Wolf, PD 5463, 7-8-03 Den Haag,
kleermaker, won. Den Haag.

Als HACKE-medewerker aangetroffen door Van BELJOUW.

Radia Hakim A.M. TAMPO(E) BOLON, PD 9002, 28-10-1914 te
Siborongborong. Medewerker via Van BELJOUW.

"Jeanne de VOS"

Werkte op de Ambassade van een Oost-Europees land.
Kreeg f.100.-per maand plus onkosten van ELSINGA.

Pieter de BREE, 16-4-1919 Schiedam, won. Den Haag,
ambtenaar bevolkingsbureau Den Haag.
Medewerker van Van BELJOUW, vriend van Tom WOLF.
/57616/10-3-49/OD1272/.

Johannes A. LELIJVELD, 18-4-14 Den Haag, won. Den Haag.

De Bree, de BREE en LELIJVELD werden door de Stichting
ter keuze voorgesteld aan Dr. Ir. M.H. DARGHE, toen deze
een Security-officer zocht voor de P.T.T.. Geen van
drieën benoemd.

Blz. 43 van het Overzicht van Mei '50 van anti-communistische organisaties, acties en reacties en de particuliere inlichtingendiensten.

Alfred Delboog, 4-10-1876 (?) te Munchen, "tatenloos", wonende te Den Haag.

Martin A. J. Fon, PD 3227, alias "Matty Fon" of "Kleine Jan", 4-7-1923 te Den Haag, tandtechniker, wonende te Den Haag.

Heeft contact met Van Beljouw.

J. Vreuger.

Heeft evenals M. A. J. Fon contact met Van Beljouw.

Hendrik Ekerhout, 10-11-1920 te Scheveningen, wonende te Rijswijk.

61758/25-4-1949/OD 1272: relatie van Klings. Iⁿ bezig aan anti-communistische organisatie, vermoedelijk verbonden aan groep Hacke, (vermoedelijk identiek aan "Ekerhout", gewezen rijksvolkswachter, die meermalen op het eiland Rosenberg inlichtingen verzamelde).

59527/29-3-1949/OD 1272: M. Ekerhout "teet ook in contact met J. J. van Raaij, rech. van politie in Schiedam.

Dr. Willem Bo, PD. 7837 (PA), 10-5-1921 te Rotterdam, wonende te Den Haag.

53760/31-12-48/OD 1272: Iⁿ vermoedelijk medewerker van de groep Hacke. Iⁿ daarvoor naar Madrid geweest. Burgemeester Vreuger zou meegaan; niet gebeurd.

Carol M. Bonthuis, voornoemd, PD 4010, 4-10-1918 te Den Haag, wonende te Den Haag. Redacteur van de maandbladen "Verwachting" en "Verzuft".

Veel relatie op het particuliere inlichtingen-terrein. Eind December 1949 door "De Hofstad" ontlasten, i.v.m. "topzetting uitgave "Verwachting".

75208/blz. 7/8-12-1949/OD 1272: Zou in December 1949 naar Spanje gaan, waar "Gerth van Kijk", PD 4847, hem een betrekking zou bezorgen.

Niz. 45 van het overzicht van Mei '50 van anti-communistische organisatie, actie en reactie en de particuliere inlichtingendiensten.

NOORD-HOLLAND

Amsterdam: Cophilus G. van der Steeg, PD 10283, 4-10-1920 te Amsterdam, bevaldigd secretaris van "Volkswaarbaarheid"; tevens bestuurder van het N.J.V.. Ging over naar de tichting, maar bleef aanvankelijk (in 1949) nog bij Volkswaarbaarheid in betrekking; later bij Hisinga: f. 400.- per maand, plus onkosten.

Johannes W. Engel, 23-3-1922 te Amsterdam, als journalist werkzaam voor "Lief op Uw Jaek", wonende te Amsterdam. Werkt samen met A. B. Hilbrink, H. J. C. van Vulpen en Hartwijker, (Zie onder provincie Utrecht).

Het Geel: Hier werkte een groep o.l.v.:
Van der Kraak, ex-politieman, wonende te Hilversum.
Had talrijke medewerkers. Kreeg f. 125,- per maand. In contract "trek" Augustus 1949 als vertegenwoordiger naar Indonesië vertrokken. (Volgen D1 5462: Albertus J. Kraak, 22-12-1909 te Apeldoorn, wonende Hindelaan 33 te Hilversum.

De Zaagtrek: Hier werkte een groep o.l.v.: ... Dekker, bakker, wonende te Zaandam. Kreeg geen vergoeding.

53706/31-13-1949; Vermoedelijk medewerker Jacob Root, alias "Jacob Danderwinkel", 7-3-1918 te Wormerveer, wonende te Wormerveer.

Biz. 44 van het Overzicht van Mei '50
van anti-communistische organisatie,
actie en reactie en de particuliere
inrichtingen dien ten.

Delft: Hier werkte een afdeling van "Volkswaarheid", o.l.v.
ex-gemeentesecretari Mr. Engbert.

Deze afdeling is door invloed van Mouliman en A. Delfo prac-
tisch voor de stichting gaan werken.

Leiden: Evenze is de afdeling Leiden van "Volkswaarheid", o.l.v.
de stichting gekomen, na een vergadering tu^s en Hacke, Delfo
en Mouliman enerzijds en van Volkswaarheid Leiden.
A. ... van der Heub, voorzitter, hoofd van een school, Leiden.

J. ... Barendsen, reed^e genoemd onder Rotterdam, waarheen hij
werd verplaatst; kwam toen onder El^{inga}; kreeg f. 150.- à
f. 200.- per maand; zie onder Rotterdam.

De commandant van de brandweer.

Een advocaat.

Utrecht: Word bewerkt via N.J.V.-contacten.

Vlaarlingen: Word bewerkt via N.J.V.-contacten.

Blx. 46 van het Overzicht van Mei '50 van anti-communistische organisaties, acties en reacties en de particuliere inlichtingsdiensten.

3. UTRECHT

Zie hierna onder Gelderland.

4. GELDERLAND

Amé Kortweg en Piet de Beer (zie sub 1, Zuid-Holland) hebben een N.J.V.-groep aangetrokken, die in Utrecht en Gelderland werkte. Leider: ... Hartzen, wonende te Nijmegen.

Vit deze groep is later een "Comité voor Utrecht en Gelderland" ontstaan.

Samenstelling:

... Hartzen, voornoemd;

... de Jong, wonende te Apeldoorn; nam initiatief tot onderhoud tussen Tj. Elsinga en Kolonel Termaten (zie B, sub 10)

... Bijlma, wonende te Arnhem.

... van Leeijen, wonende te Ermelo, reeds genoemd onder A, sub 5.

Anno Berend Hilbrink, PD 8318, 23-8-1926 te Hengelo, redacteur Zeister Nieuwsblad, wonende te Zeist, leider van de Inlichtingsdienst van het N.J.V., voorts verbonden aan de Nieuwsdienst "Perabelangen" te Utrecht;

Henrik J. G. van Velpen, PD 8804, 3-3-1915 te Hilversum, wonende te Baarn; hij was het meest praktisch als I.D.-man werkzaam (ook voor het N.J.V.).

Later werkte nog voor deze groep:

... Hartwiker, wonende te Baarn.

5. OVERIJSEL

In Enschede werkte aanvankelijk voor de stichting:

Dirk van der Meer, PD 745, zie het overzicht betreffende "Volkswaerbaarheid", sub 8.

SL373/10-12-1948; Voor het Coeten van het land werkten: Theodorus L. Naze, PD 1189, 7-10-1903 te Almelo, v/h opperwachtmester der Marechaussee, wonende te Almelo, thans verm. adjudant Rijkspolitie, district Doetinchem. Werkte ook voor de Kap. E. V. Burken, PD 8372, zie overzicht betreffende Volkswaerbaarheid, sub 8.

Blz. 47 van het Overzicht van Mei '50 van anti-communistische organisaties, acties en reacties en de particuliere inlichtingendiensten.

Piob Brijnen van Heuten, PD 61,

Twee C.G.D.-ambtenaren te Almelo, één met auto; vermoedelijk identiek aan de C.G.D.-ers Krabbenbos en Gongert, die volgens 56545/1-3-1949 voor kap. J. V. Burken, PD 5378, werkten.

6. DRENTHE

Zie Overijssel, sub 2 - 5.

7 en 8. GRONINGEN en FRIESLAND.

And Kortweg en Piet de Boer (zie sub a, Zuid-Holland), hebben hier contacten gezocht, maar tot resultaten heeft dit niet geleid. Dit verklaarde althans Tj. Elsinga bij zijn verhoor van Januari 1950 door de Marechaussee.

S. G. van der Steeg, (zie sub b, Noord-Holland) heeft naast zijn werk voor de Stichting, voor "Volkswaerbaarheid" in den lande "geinventariseerd". Daarbij WISSEK RUM (ook weer; volgens verklaring van Elsinga), dat in Groningen en Friesland, de afdelingen van "Volkswaerbaarheid" waren omgezet in afdelingen van de "Nationale Reserve".

Ik vermoed, dat de Stichting ook in het Noorden over medewerkers beschikt, maar dan formeel in een formeel afwijkend organisatieverband, n.l. in "Rijksdeinheid" O.J.W..

Belangrijke figuren op het terrein van het particuliere politieke inlichtingen werk zijn:

Takke Boelens, PD 8477, 12-8-1903 te Hoogezand, ex-verzetman, woonde te Hoogezand-Gappeneer. Zet in Zuiveringcommissie voor de politie; veel contacten. Is sedert Mei 1949 verbonden aan de Radio-Contrôledienst van de P.T.T.. De Marechaussee zowel als de Rijkspolitie hebben een contact bij Boelens.

Gerrit Stelwijk, alias "Ome Cor", PD 8472, 19-2-1885 te Haarlemmermeer, landbouwer tot midden 1949 woonachtig te Beldum, nadien verhuisd naar Wieringerwerf; ex-verzetman. Volgens stuk 53760/31-12-1948 zou Stelwijk medewerker van de groep-Hacke zijn. Zou na zijn verhuizing zijn opgevolgd door "Tom Steen".

Blz. 48 van het overzicht van Mei '50 van anti-communistische organisaties, acties en reacties en de particuliere inlichtingendiensten.

Tom Steen,

Zou volgens 65458/22-6-1949 alle contacten van C. Stolk hebben overgenomen.

Het vermoeden bestaat i.g. dat hun werkzaamheid op het ID-terrein wordt (is) ingebouwd in S.W.G.;
Zg dat ook van militaire zijde en van marechaussee-zijde hiernaas wordt medegewerkt, (majoor van der Zee).

9. ZEELAND

Bij een inventarisatie-onderzoek voor "Volksweerbearheid", op verschillende plaatsen in het land ingesteld door S.G. van der Steen (zie sub b, Noord-Holland), bleek dat ook in ZEELAND de afdelingen van Volksweerbearheid waren omgezet in afd. van de "Nationale Reserve".

10. en 11. NOORD-BRABANT en LIMBURG

And Kartweg en Piet de Baar (zie sub a, Zuid-Holland) hebben daar contacten gelegd, die Ti. Hisinga verklaarde niet te kennen.

biz. 49 van het overzicht van Mei '50 van anti-communistische organisaties, acties en reacties en de particuliere inlichtingendiensten.

D. SPECIALE CONTACTEN.

1. POLITIE

DEN HAAG

A. ... (of P.) Verhoef, agent van gen. politie, ontving f. 100.-- per maand.

63134/18-10-1949/PO 5464: Jacobus J. S. Molboer, 28-1-1899 te Den Haag, agent v. gen. politie. Zou gegevens over een feest bij de Haagse Politie hebben doorgegeven aan "Bill" van Bellouw, PO 5464.

Blijkens biz. 6 van de nota van HBVD, d.d. 2-3-1950, gevoegd bij brief 60728 bestonden voorts nog de volgende politie-contacten:

HAARLEM: G. van sijnmariondijk, Inspecteur van Gen. politie, (in zake onderzoek Mr. H. J. G. sikkel).

DELFT: ... Quack, rechercheur van politie.

LEIDEN: ... Algra, rechercheur van politie. Voorts zat een niet bij naam genoemde "Inspecteur van Politie te Leiden" in de plaatselijke afdeling van "Volksweerbareid", welke groep door de stichting is overgenomen.

VELDEN: Een hoofdinspecteur van politie, naam niet bekend, waarschijnlijk P. J. van IJzenkoorn.

ROTERDAM:

5087/29-3-1949/OD 1878: Jacobus J. van Rosy, 4-7-1917 te Schiedam, rechercheur ID. geschiedn, ex-vernetstman, wilde vent, zou enige nacht hebben over G.V.B. J. H. van Yona. In relatie van M. Eikertout, zie hiervoren onder C I, Zuid-Holland, Den Haag.

Zoals hiervoren sub C 10 en 11 is vermeld, zijn de medewerkers in Noord-Brabant en Limburg en trouwens ook die in Zeeland een onbekend. Ik vermoed, dat Kortweg en de Beer ook als medewerker van de stichting hebben aange-
trokken:

Th. M. J. Dankers, PO 6122, bekend uit de "Commissie voor Speciale Opdrachten", PO 1177, (Oor van 't Noort en Sijer de Groot). Volgens 4888/17-11-1949 beschikte Dankers over de volgende medewerkers bij de politie:

BEFOEM op ZOON: Inspecteur van Dooderen.

BREDA: Hoofdinspecteur P. J. Gruye.
Inspecteur J. M. M. Bickelink.

Bis. 50 van het Overzicht van Mei '50
van anti-communistische organisaties,
acties en reacties en de particuliere
inlichtingendiensten.

VLISSINGEN: Agent van Politie Everdijk

TROLEN: Wachtmeester der Rijkspolitie

2. MILITAIRE CONTACTEN

Kapitein Van der Schuur,
Tj. Elsinga ontmoette hem wekelijks en gaf hem een envelop-
pe met berichten. Contact verbroken, toen v.d. Schuur mede-
deelde, dat de B.V.D. bezwaar had gemaakt (volgens Elsinga).

Kapitein Jan Mertens, werkzaam bij Cryptolo-
gische Dienst van G II. Was medewerker van A. Delfes, P.D.
7758; ontving daarvoor geldelijke vergoeding. Vertaalde be-
richten uit de Franse pers. Maakte een code voor lampcodes,
die deze zou gebruiken voor berichten uit Indonesië. Begin
1949 introduceerde hij Bram van der Schuit bij Tj. Elsinga.

Majoor Van Brakel, Hoofd GS VI. Van Beljouw gaf hem
berichten door. Later door GS gestopt, tegelijk met het
contact v.d. Schuur - Elsinga.

Majoor Sicoe Smit, werkzaam bij G II.
61920/1-3-49/PD 5464; Van Beljouw zou ook voor Sicoe Smit
werken.

3. CONTACTEN BUITENLAND

Er zijn verschillende contacten in het buitenland, o.m. in
Denemarken, zie het FD 4333 van P.J. de Boer en het aange-
vraagde PD ten name van A.J. Korteweg; voorts in Duitsland
en België, zie daarvoor FD 8504 van H.J.C. van Velsen.

Bis. 51 van het overzicht van Mei '50
van anti-communistische organisaties,
acties en reacties en de particu-
liere inlichtingendiensten.

OD 690

HAAGS GENOOTSCHAP VOOR GEESTELIJKE VORMING.

De meeste oprichters en bestuursleden van dit genootschap
blijken als medewerkers te zijn verbonden aan het blad
"Verwachting", dat werd uitgegeven door de Drukkerij-nit-
geverij "De Hofstad" (A. Delfos, PD 7758), in samenwerking
met de "Stichting Opleiding Arbeidskrachten Nederland".
OD 1272.

Bis. 52 van het overzicht van Mei '50
van anti-communistische organisaties,
acties en reacties en de particuliere
inlichtingendiensten.

OD 980

NEDERLANDS GEWOETSCHAP VOOR INTERNATIONALE ZAKEN.

Secretariaat: Oranjestraat 4 te 's-Gravenhage.

Uitgave: "Internationale Spectator", veertiendaags bulle-
tin. Redactie en administratie: Oranjestraat 4 te 's-Graven-
hage.

"Het Genootschap is een onafhankelijke, niet politieke in-
stelling, gesticht in 1945 met het doel de wetenschappelijke studie van internationale vraagstukken ter hand te nemen en aan te moedigen, en daardoor bij te dragen tot de vorming van een welgegronde openbare mening over internationale zaken en tevens in het buitenland bekend te maken en uiteen te zetten, hetgeen in Nederland op internationaal gebied wordt voorgestaan".

Verbinding No.58
Onderwerp: Petitie tegen C.P.N.
No.128/1949

Sneek, 12 December 1949

Betrouwbaarheid berichtgever:--
Waardering bericht: --
Ondernomen actie:Geen
Medewerkende instanties: geen.

Antwoord op No.:72422. - *hi*

(NK)
Mr. X

Volgno.
13 DEC. 1949
ACD/784/50

Sneek

ed
In antwoord op Uw schrijven, d.d. 2 December 1949, No.72422, deel ik U mede, dat dezerzijds niet is gebleken, dat in Sneek een petitie, bedoeld in Uw schrijven, zou zijn ingediend.

Het is niet onwaarschijnlijk te achten, dat van C.P.N. zijde bedoeld is op de petitionnemetsactie van Pr. Henri de Greve, betrekking hebbende op „Schending Menselijke Rechten“ in landen achter het ijzeren gordijn.

Enkele maanden geleden heeft genoemde radiospreker alhier op een vergadering gesproken en deze actie toegelicht.

Gedurende de twee daarop volgende Zondagen is in het R.K. Parochiegebouw te Sneek gelegenheid gegeven aan kerkgangers om zijn naam onder bovenbedoelde petitie te vermelden.

De aandacht blijft echter op deze aangelegenheid gevestigd en indien blijkt, dat er wel een petitie, als bedoeld in Uw schrijven, is ingediend dan zal daarvan op de gebruikelijke wijze aan U bericht worden gegeven.

Einde

UITGEBOEKT

's-Gravenhage, 2 December 1949.

MINISTERIE VAN
BINNENLANDSE ZAKEN.

No.: B72422.
Onderw.: Petitie voor
verbod van de C.P.N.

IIIa/IIIo 3x

VERTROUWELIJK.

n.a.v. schr. Winschoten.
72422 Nummer 8 8/1003

Jan Hekker.

Hiermede moge ik U berichten, dat volgens een ont-
vangen mededeling, door een lid van het hoofdbestuur van de
C.P.N. op een in het Noorden des lands gehouden vergadering
van die partij werd beweerd, dat in Sneek een petitie
zou zijn ingediend, waarin werd verzocht om de C.P.N.
 geheel te verbieden.

te Winschoten dd 23-10-49

Ik moge U verzoeken mij te willen doen berichten,
wat U hieromtrent bekend is.

Het Hoofd van de Dienst
a namens deze:

J.G.

J.G. Grobbendam.

Aan de Heer
Corpschef van Politie
te
SNEEK.

2

UITTREKSEL

Uit : OD 244-NB

Naam: CPN-vergaderingen

Voor : OD 411

Naam: Anti-communistische organisaties

Ag.nr: 73332

Afz. : Verb.67

datum: 5-11-49

Aard van het stuk: Verslag werkersbijeenkomst v.d.CPN te Eindhoven.

Op 31-10-49 werd te Eindhoven een verg.gehouden door de plaatselijke afdeling v.d.CPN.Deze vergadering was bedoeld als werkersbijeenkomst.

Het districtsbestuur heeft besloten op Zondag,6-11-49 een districtswerkersvergadering te houden in Breda des morgens om 11.00 uur.Deze vergadering zou aanvankelijk te Eindhoven gehouden worden;dit kon echter niet doorgaan,aangezien het gebouw van de Waarheid aan de Broekseweg 140 door de jeugd dermate is vernield,dat het momenteel niet te gebruiken is. Daarna zou de vergadering te Tilburg plaatsvinden,doch wegens zaalafrijving werd ook dit verhinderd.

Uitgetr. door: RM

Op aanwijzing van: BIIik

Datum: 21-3-50

N O T A

aan: H/C
van: CS

Betr.: Internationale Ver. v. Intellectuele Bannelingen.

Bijgaand Co 73222, betreffende de in margine genoemde vereniging.

Het komt mij gewenst voor dat dezerzijds aan deze vereniging aandacht wordt besteed. De mogelijkheid is groot dat in korte tijd deze vereniging gepenetreerd is en gezien het doel van deze vereniging "het organiseren van intellectuele vluchtelingen" zou een dergelijke penetratie niet van gevaar ontbloot zijn, daar misschien een groot deel van deze vluchtelingen belangrijke functies inneemt in het bedrijfs- en verenigingsleven.

Volgens dit Co zou de hoogste leiding over hun kerkelijke aangelegenheden opgedragen zijn aan de Belgische Pater Redemptorist Dr L. van MARLE, die als vicaris-generaal gesteld is over de Oekrainers in Nederland en de Scandinavische landen. Hij woont in het klooster "Kapel in 't Zand" te Roermond.

Het eerste bericht over deze vereniging is door de Heer W. gelanceerd.

Gaarne Uw mening en eventuele mogelijkheden.

CS 20-2-50.

Aan: H.C.
Van: C 9

Uit bij deze Dienst binnengekomen rapporten blijkt het steeds vaker voor te komen, dat vreemdelingen, die op clandestiene wijze Nederland zijn binnengekomen, hier te lande worden voortgeholpen door R.K. instanties of geestelijken. Zonder enige twijfel kan worden aangenomen, dat deze hulp, financiële of anderszins, aan zgn. politieke vluchtelingen, verleend wordt met de beste bedoelingen.

Het grote gevaar, aan deze wijze van naastenliefde verbonden, wordt door de betrokkenen in den regel niet onderscheiden, veelal uit onbekendheid met de werkelijke verhoudingen.

Een kort overzicht van enige voorgekomen gevallen zal echter duidelijk maken, dat onder de personen, die voortgeholpen werden, verschillende verdachte en soms misdadige elementen voorkomen, terwijl in ieder geval bleek, dat het praedicaat "politieke vluchteling" op velen niet van toepassing was.

- a) De vreemdeling Roman GAUK, afkomstig uit de Oekraïne, die vermoedelijk met de Duitsers heeft gecollaboreerd, was op eigen verzoek werkzaam in het Belgische mijngebied. Toen hem dit niet meer beviel, vertrok hij illegaal naar Nederland en werd door bemiddeling van een rector te Roermond te werk gesteld op een landbouwbedrijf van een Missieklooster te Tegelen, waar hij in 1948 ongeveer 8 maanden vertoefde.
- b) De Tsjechische Pater FIALA vroeg een visum voor een bezoek aan Nederland aan, waarbij als referentie werd opgegeven de Directeur van de Caritas-Missie in Sittard. Bij het daarop volgende bezoek in Maart 1949 van Pater FIALA bleek, dat deze in dienst stond van de Tsjechische regering en zijn eigen Episcopaat afvallig was geworden.
Uit een bericht, (waarvan echter de herkomst niet duidelijk is), blijkt, dat op 19 Augustus 1946 twee en twintig Oostenrijkse en Duitse vreemdelingen illegaal ons land binnenkwamen. Uit ondervragingen na aanhouding bleek toen, dat deze grensoverschrijding georganiseerd was door de Caritas Missie, die ook na enige dagen voor verblijfsvergunningen zou hebben zorg gedragen.
- c) Op 19 November 1947 kwam een gezelschap van 60 professoren en studenten, afkomstig uit de Oekraïne, ons land binnen en vestigde zich te Culemborg. Weliswaar had de Minister van Justitie hiervoor toestemming verleend op aandringen van kerkelijke autoriteiten, doch aan de meest elementaire veiligheidsbeginselen was niet voldaan. De Rijksvreemdelingendienst beschikte niet over gegevens, terwijl geen inlichtingen waren ingewonnen bij de bezettingsautoriteiten in Duitsland, waar deze groep sinds de Duitse capitulatie had vertoefd. Deze dienst werd eerst in Juli '48 met het verblijf van deze vreemdelingen op de hoogte gesteld. Ondertussen hadden verscheidene van hen reeds vacantiereizen door Nederland ondernomen, vreemdelingen-paspoort aangevraagd e.d.
- d) De Poolse vreemdeling Gerhard GOLETZ, geboren 1.7.14., die op illegale wijze Nederland was binnengekomen, gaf zich uit voor R.K. priester en verbleef in 1947 enige tijd in Limburg, o.a. in Tegelen, Kerkrade en Simpelveld. Hij genoot onderdak en verzorging in kloosters en Missiehuizen, waar hij de H.Mis opdroeg, terwijl later bleek, dat hij nimmer enige wijding had ontvangen. Hij werd aangehouden op 10 Mei 1949 in Tegelen, toen hij wederom op illegale wijze Nederland was binnengekomen en zich bij een Trappistenklooster vervoegde, waar men hem herkende.

- e) De Duitser Werner PIEPKE, die op illegale wijze Nederland was binnengekomen, werd op 18 November 1949 te Amsterrade aangehouden. Bij ondervraging bleek, dat hij spionageopdrachten vervulde voor de Russen. Hij verklaarde, dat hij door een pater te Merkelbeek (L.) aan onderdak was geholpen. Deze verklaring bleek op waarheid te berusten. PIEPKE had aan deze geestelijke verklaard, dat zijn ouders waren omgekomen en dat hijzelf uit de Russische Zone was gevlucht. Bij het onderzoek is gebleken, dat beide beweringen onjuist waren. De ouders van deze veelbelovende jongeman woonden in de Britse Zone, maar hij gaf de voorkeur aan terugkeer naar de Russische Zone.
- f) De Tsjechische vreemdeling Karl NOVAK kwam tezamen met zijn landgenoot Josef MUCEK in October 1949 op illegale wijze Nederland binnen. Zij werden zonder meer geholpen door een pastoor te Elten en een pastoor te Arnhem. MUCEK was door zijn broer geïnstrueerd om zich tot Katholieke geestelijken te wenden. Hij moest dan eerst een kruisteken maken en vervolgens om hulp vragen.
- g) Dat ook aan het sociale en religieuze werk onder op legale wijze hier te lande vertoevende vreemdelingen gevaren zijn verbonden, is te Rotterdam gebleken, waar een Pater, die werkzaam is ten behoeve van de Oosterse Ritus, een zangkoortje had opgericht, waarvoor o.a. Russische uitgewekenen werden uitgenodigd. Op een contactavond van dit koortje werd het duidelijk, dat er onder de aanwezige vreemdelingen personen waren, die in contact stonden met de op Moskou georiënteerde Russisch Orthodoxe Kerk en met de Sovjet Ambassade te 's-Gravenhage en die o.a. opdracht hadden de adressen van de aanwezigen te noteren.

Deze voorbeelden, die met meerdere gevallen zouden kunnen worden uitgebreid, tonen aan, dat de hulp, die geheel te goeder trouw wordt verleend, vaak onbewust verleend wordt aan personen, die deze hulp niet verdienen, of er misbruik van maken.

Daar tegelijkertijd deze vreemdelingen een groot gevaar kunnen opleveren voor de veiligheid van de Nederlandse Staat, rust op deze Dienst de plicht te waken tegen onregelmatigheden als bovenomschreven. Het verdient wellicht aanbeveling contact op te nemen met de hoogste kerkelijke autoriteiten hier te lande en hen er op te wijzen, dat ongecontroleerde hulp aan zgn. vluchtelingen een groot gevaar voor de orde en veiligheid in dit land met zich mede brengen.

Dat het optreden van personen als Pater PIAIA en in mindere mate dat van de zgn. Pater GOLETZ rechtstreeks afbreuk doet aan de Katholieke Kerk en haar instellingen is voor deze Dienst van minder belang, doch kan dienen, om het ongewenste van bovenomschreven vormen van hulpverlening duidelijker te maken. De tegenstander zal zeker niet nalaten om van dergelijke zwakke plekken in onze beveiliging gebruik te maken om op deze wijze wolven in de schaapskooi te brengen.

27 April 1950

C 9

NOTA

aan: H/C
van: CB

Betr.: Internationale Ver. v. Intellectuele Bannelingen.

Bijgaand Co 73222, betreffende de in margine genoemde vereniging.

Het komt mij gewenst voor dat dezerzijds aan deze vereniging aandacht wordt besteed. De mogelijkheid is groot dat in korte tijd deze vereniging gepenetreerd is en gezien het doel van deze vereniging "het organiseren van intellectuele vluchtelingen" zou een dergelijke penetratie niet van gevaar ontbloot zijn, daar misschien een groot deel van deze vluchtelingen belangrijke functies inneemt in het bedrijfs- en verenigingsleven.

Volgens dit Co zou de hoogste leiding over hun kerkelijke aangelegenheden opgedragen zijn aan de Belgische Pater Redemptorist Dr L. van MARLE, die als vicaris-generaal gesteld is over de Oekrainers in Nederland en de Scandinavische landen. Hij woont in het klooster "Kapel in 't Zand" te Roermond.

Het eerste bericht over deze vereniging is door de Heer W. gelanceerd.

Gaarne Uw mening en eventuele mogelijkheden.

CB 20-2-50.

10. Het lijkt mij niet ondoelmatig om met Pater van Marle in contact te komen en hem te vragen op de gevolgen, maar ik neem aan dat het erg weinig zal helpen. Men is in een strijd van goede wille, maar veelal met te weinig werkelijkheden in tegenwoord.

Zet deze niet despudden met. NVD (die niet anders kan een partij in de partij heeft en ook met NVD op een bij (ingewikkeld) het E-punctum verschuift. Metten rebus v.p.

Co in map de jassen.

*HC
9-3-50
C*

~~toegezonden~~ *19-1-50 oech*

*Bevestiging
stichting
metten over al deze "vereniging"
afged. aan NVD*

PRO EUROPA

ORGANE MENSUEL DU COMITE PROVISOIRE
DE L'UNION INTERNATIONALE DES INTELLECTUELS EXILES

Rédacteur en chef : Marc IBERE
Secrétariat : 7, rue Guimard, Bruxelles

PRIX : 10 FR. BELGES

Téléphone : 12.41.72
Chèq. Post. 5536.39

SOMMAIRE

A nos lecteurs - Aan onze lezers - To our readers

An unsere Leser - A nuestros lectores

Aux Exilés

Le problème des Intellectuels exilés

Est-ce vraiment un problème sans solution ?

Une faute historique

Un crime historique

Visite à des exilés

Poète

Plus puissant que la Mort

Une sympathique manifestation artistique

Education idéologique des intellectuels

Un spécimen de fanatisme.

Un Etat qui bâtit sa puissance sur les tombeaux des Nations est voué à la ruine.

Pro Europa

voit le jour grâce aux sacrifices matériels consentis par ses amis exilés. Il se donne pour tâche, à côté de la défense des intérêts humains des milliers de déracinés, de servir par tous les moyens le grand idéal de la réalisation de l'unité spirituelle de l'Europe, l'idéal de l'établissement d'un statut politique équitable pour les Nations et pour les Hommes.

C'est une mission grandiose et historique.

Car l'Europe scindée en camps antagonistes court irrémédiablement à sa perte.

Les intellectuels ont un rôle important à jouer dans la réalisation de l'unité des nations européennes. Ceux de l'Est et de l'Ouest doivent unir leurs efforts. Ils doivent réveiller la vigilance chez tous les hommes qui se rendent compte du danger découlant de la division insensée des peuples de notre Continent.

La lutte pour la grande Union est le devoir sacré de tous les hommes de bonne volonté ; elle donnera un sens à leur existence ; elle rehaussera en eux les valeurs humaines.

Les exilés qui, par expérience, connaissent les conséquences effrayantes des guerres européennes, se placent à l'avant-garde des défenseurs des libertés nationales et individuelles.

Ils sont en droit d'espérer en l'appui total des meilleurs éléments de la société européenne.

Ils adressent à ceux-ci leur salut chaleureux et fraternel.

Ils espèrent que leur voix sera entendue.

A nos Lecteurs

La Révolution d'octobre et la persécution des Arméniens avaient déclenché déjà, de 1917 à 1920, l'exode massif de plus de trois millions d'êtres humains.

La deuxième guerre mondiale a provoqué un déplacement de populations plus important encore. Les mesures prises par le gouvernement nazi donnèrent, à ce déplacement, sa première forme. Hitler poursuivait deux buts : d'une part, juguler la résistance des nations occupées ; et, d'autre part, procurer à l'industrie de guerre allemande la main-d'œuvre dont elle avait un impérieux besoin.

Cette politique néfaste a eu pour effet de concentrer en Allemagne, entre 1940 et 1945, des millions d'hommes originaires de l'Ouest et de l'Est. Ajoutons à ce chiffre les innombrables réfugiés qui trouvèrent abri dans les pays d'outre-mer.

La victoire des Alliés a réglé automatiquement le sort des ressortissants des pays de l'Europe occidentale, qui ont pu regagner leurs foyers.

A l'Est, il n'en a pas été de même. En conséquence des décisions prises à Téhéran, à Yalta et à Potsdam, la dictature hitlérienne a cédé le pas à la dictature du Politbureau.

Dix nations ont perdu leur indépendance. L'avance des armées rouges a provoqué la ruée vers l'Ouest de millions d'hommes, de femmes et d'enfants. De plus, des centaines de milliers d'êtres humains, dont certains avaient été déportés tandis que d'autres avaient servi dans les armées alliées, ont refusé de retourner dans leur pays respectif, où s'était établi un régime qu'ils avaient toujours honni. C'est ainsi qu'est né le grave problème des « personnes déplacées », le grave problème de ces millions d'êtres humains victimes de leur attachement au grand principe de la liberté nationale et aux droits élémentaires de l'homme. Il est clair qu'une solution définitive de ce problème n'interviendra que lorsque les nations opprimées auront retrouvé leur indépendance.

L'affirmation selon laquelle les « personnes déplacées » - ces « fuyards », ainsi que les appelle une propagande dont vous devinez l'origine - ne compteraient dans leurs rangs que des membres des classes privilégiées est un mensonge éhonté, réduit à néant par les statistiques officielles. Celles-ci, qui émanent des services de l'I. R. O., prouvent indiscutablement que la grande masse des personnes déplacées est constituée par des paysans et des ouvriers.

D'après les chiffres établis par l'I. R. O., les intellectuels sont au nombre de quarante mille. On trouve, parmi ces derniers, des professeurs d'université, des chargés de cours, des écrivains, des peintres, des architectes, des sculpteurs, des philologues, des historiens, des médecins, des avocats, des ingénieurs, des archéologues, des chimistes, des économistes, des musiciens, des journalistes, etc... etc... Une énumération complète serait fastidieuse. Il s'agit là d'hommes et de femmes qui ont sacrifié toute leur jeunesse à l'étude, qui ont subordonné leur moi à un idéal spirituel ; d'hommes et de femmes qui, grâce à leur savoir, ont rendu d'incalculables services à leur pays, ainsi qu'à la grande cause de la culture. A ceux-ci s'ajoutent des milliers d'étudiants qui furent arrachés à leurs études.

L'aide magnifique apportée à ces malheureux exilés par les peuples libres est de notoriété publique. Des sacrifices matériels énormes ont été consentis. Des milliers d'abandonnés ont trouvé un gîte, du travail et du pain.

Soucieux de sauver, en premier lieu, des vies humaines, les organismes de secours ont dû, dès l'abord, abandonner toute idée de sélection. Ils n'ont pas pu tenir compte des aptitudes particulières, du bagage intellectuel de chacun. Des milliers d'exemples prouvent l'exactitude de cette assertion. Ne voit-on pas des professeurs éminents cordonniers ou maîtres d'hôtel ? Des chimistes, que tant de travaux honorent, ne sont-ils pas domestiques ? Des philologues, plongeurs dans des restaurants ou des cafés ; des historiens et des médecins, mineurs ou bien valets de ferme ?

Nul ne nous contredira si nous affirmons qu'une semblable utilisation de ces énergies spirituelles constitue un gaspillage inadmissible, surtout après quatre années de guerre.

Rares sont en effet les pays où il y a pléthore d'intellectuels. Le contraire est plutôt vrai. Qu'attend-on pour employer rationnellement ces milliers d'hommes au mieux des intérêts des pays qui les ont accueillis ? Leur valeur professionnelle est indiscutable. Ils ont bénéficié de l'enseignement d'universités dont le programme et les méthodes pédagogiques étaient identiques, dans leur ensemble, au programme et aux méthodes qui ont fait la renommée des grandes universités. Que ce soit à Riga, Tartu, Prague, Cracovie, Tiflis, Kiev, Budapest, Bucarest, Varsovie, ils ont conquis leur diplôme dans des établissements où enseignaient des savants de premier ordre.

Ils peuvent apporter un concours précieux aux institutions scientifiques, aux organismes économiques ou culturels des pays où ils résident. Leur apport sera original, marqué du sceau de leur spécialisation, et, de toute manière, positif.

D'un autre côté, un travail d'une importance historique attend depuis longtemps l'heure de sa réalisation. L'Est et l'Ouest ne se connaissent que d'une manière approximative. Le moment n'est-il pas venu de mettre à profit cette pénétration accidentelle résultant de la guerre ? Combien de fautes historiques n'ont pas été commises en raison de cette incompréhension mutuelle ?

Une occasion exceptionnelle s'offre à nous tous : l'occasion de mieux nous connaître, de préparer, dès aujourd'hui, l'immense travail de demain, qui sera réalisé en commun, lorsque la collaboration spirituelle et matérielle entre l'Est et l'Ouest sera établie sur des bases nouvelles.

Notre premier objectif est donc de normaliser les conditions de vie de nos amis de l'Est. La mise de leurs connaissances au service du monde civilisé constitue le second. Des raisons primordiales nous ont amené à entreprendre la création d'une association groupant les intellectuels de l'Est. Cette association, dont PRO-EUROPA est l'organe, établira la liaison entre les organismes de secours, les gouvernements des pays libres et les intellectuels de l'Est.

Nous avons conscience, en agissant ainsi, de servir la grande cause du rapprochement des nations, de la fraternité des hommes.

Nous remercions chaleureusement les organismes de secours, ainsi que les hommes de bonne volonté qui nous ont aidés.

Nous adressons un appel pressant à tous ceux qui ne sont pas indifférents aux souffrances imméritées de milliers d'hommes, à tous ceux qui aspirent, comme nous, à voir toutes les nations unies sous l'égide des grands principes démocratiques.

Comptant fermement sur votre appui, nous contribuerons, de toutes nos forces, à l'instauration de l'unité spirituelle et matérielle de l'Europe, actuellement et provisoirement - nous le croyons - scindée en deux.

PRO EUROPA.

PRINCIPAUX OBJECTIFS DE NOTRE ASSOCIATION

1. — Grouper, en premier lieu, dans les pays où ils résident, les intellectuels réfugiés politiques des pays soumis au régime bolchéviste.
2. — Unir ces groupements dans une Association internationale en vue de faciliter, dans l'avenir, le rapprochement et la compréhension mutuelle entre les pays dont les membres de l'Association sont originaires.
3. — Renforcer les liens qui unissent ces intellectuels à la civilisation occidentale et d'outre-mer, en vue de faciliter, ultérieurement, le rapprochement spirituel, politique et économique entre l'Est et l'Ouest.
4. — Aider moralement et matériellement les membres de l'Association.
5. — Trouver, pour ces intellectuels, une occupation correspondant à leurs connaissances. Informer, à cet effet, les institutions et les personnes qui pourraient éventuellement avoir recours à leurs services, des caractéristiques de leur formation.

L'Association est non-confessionnelle et internationale.

Pour devenir membre de l'Association, il faut réunir les deux conditions suivantes :

- a) être réfugié politique d'un pays soumis au régime bolchéviste ;
- b) avoir terminé des études universitaires ou équivalentes, ou avoir fait preuve d'une activité importante et continue dans le domaine culturel.

Aan onze Lezers

De Octoberrevolutie en de vervolgingen waaraan de Armeniënen blootstonden, hebben tussen 1917 en 1920 reeds een massale uittocht van meer dan drie miljoen mensen ten gevolge gehad.

De tweede Wereldoorlog heeft een nog omvangrijker volksverhuizing veroorzaakt. Eerst waren daar de maatregelen, getroffen door de Nazi Regering. Hiter had daarbij een tweeledig doel voor ogen : enerzijds de weerstand der onderdrukte naties breken, anderzijds de Duitse oorlogindustrie de zo broodnodige arbeidskrachten verschaffen.

Door deze rampzalige politiek vond tussen 1940 en 1945 in Duitsland een concentratie van miljoenen personen plaats, zowel uit het Westen als uit het Oosten van Europa. Afgezien daarvan waren er nog de ontelbare vluchtelingen, die overzee een toevluchtsoord gevonden hadden.

De overwinning der Geallieerden heeft hen die uit West-Europa afkomstig waren, automatisch in staat gesteld, naar hun vaderland weer te keren.

In Oost-Europa echter, is het anders toegegaan. Ten gevolge van de in Teheran, Yalta en Potsdam getroffen besluiten, heeft daar de Hitleriaanse dictatuur slechts het veld geruimd voor de dictatuur van het Politbureau.

Tien naties hebben hun onafhankelijkheid verloren. De opmars der Rode Legers heeft een rush naar het Westen van miljoenen mannen, vrouwen en kinderen veroorzaakt. Bovendien weigerden honderdduizenden, die ten dele gedeporteerd waren geweest en ten dele in de legers der Geallieerden gediend hadden, naar hun respectievelijke landen, waar een regime aan de macht was gekomen dat zij steeds gehaat hadden, terug te keren. Zo is het ernstige probleem ontstaan der « displaced persons », deze miljoenen die het slachtoffer zijn geworden van hun verknochtheid aan het onvergankelijke principe der nationale vrijheid en der elementaire rechten van de mens. Ongetwijfeld kan een definitieve oplossing voor dit probleem slechts gevonden worden de dag dat de thans onderdrukte naties hun onafhankelijkheid zullen weergevonden hebben.

De bewering volgens dewelke deze D.P. 's, deze « vluchtelingen », zoals de spreekbuizen van een bepaalde propaganda hen noemen, slechts zouden bestaan uit leden der bevoorrechte klassen, is een gemene leugen, trouwens te niet gedaan door de officiële statistieken. Deze, door de I.R.O. samengesteld, bewijzen onbetwistbaar dat het overgrote deel der D. P. 's uit boeren en werklieden bestaat.

Volgens de cijfers van de I. R. O. zijn de intellectuelen ten getale van veertigduizend. Onder hen bevinden zich Hogeschoolprofessoren, leeraars, schrijvers, schilders, architecten, beeldhouwers, philologen, historici, geneesheren, advocaten, ingenieurs, oudheidkundigen, chemisten, economisten, musici, journalisten, enz..., enz..., te veel om ze allen op te noemen. Dit nu zijn mannen en vrouwen die hun gehele jeugd aan de studie gewijd hebben, hun « ik » aan een geestelijk ideaal opofferend, mannen en vrouwen die door hun kunde hun land en de cultuur in het algemeen, dikwijls onschatbare diensten bewezen hebben. Daaronder ook de jongeren, die door de evolutie van het wereldgebeuren hun studies moesten onderbreken.

Hoe prachtig deze ongelukkige uitgewekenen door de vrije volkeren geholpen werden, is algemeen bekend. Grote materiele offers werden voor hen gebracht, en duizenden aan hun lot overgelatenen hebben zodoende een dak, werk en daarmee hun dagelijks brood gevonden.

Het is er de Organismen die zich tot doel gesteld hebben, hier hulp te bieden, in de eerste plaats om te doen geweest levens te redden. Aan enige selectie kon in de beginne niet gedacht worden, de speciale capaciteiten der enkelingen, de kennis die zij vergaard hadden, kon geen rol spelen. Wij hebben hier ontelbare voorbeelden van. Werden niet eminente professoren schoenmaker of butler ? Chemisten, befaamd door talrijke werken, huisknecht ? Philologen, bordenwasser in restaurants of cafés, historici en geneesheren, mijnwerker of boerenknecht ?

Eenieder zal het met ons eens zijn, dat een dergelijke verspilling van zoveel geestelijke energie, vooral vier jaar na de oorlog, onverantwoord is. Er zijn maar weinig landen met een teveel aan intellectuelen, het tegendeel is eerder

waar. Waar wacht men op, om de krachten en het intellect van deze duizenden mannen en vrouwen rationeel, ten bate van de landen welke hen opnamen, te gebruiken? Aan hun waarde behoeft niet getwijfeld te worden; zij ontvingen hun onderricht in Hogescholen, waarvan programma en pedagogische methodes over het algemeen niet voor deze van de grootste Hogescholen moeten onderdoen. Hetzij te Riga, Tartu, Praag, Krakau, Tiflis, Kiew, Budapest, Bukarest of Warschau, hun diploma's behaalden zij in inrichtingen waar vooranstaande geleerden aan verbonden waren.

Hun medewerking kan voor de wetenschappelijke instellingen, de economische en culturele inrichtingen der landen waar zij een onderkomen vonden, van grote waarde zijn. Hun aanbrengst zal origineel en in ieder geval positief zijn, de stempel dragend van de specialisatie welke hen eigen is.

Anderzijds wacht ons daar ook nog een werk van historische betekenis, dat nog steeds niet volbracht werd. Het Oosten en het Westen van Europa kennen elkaar slecht. Is nu niet het ogenblik gekomen, om deze toevallige interpenetratie, een gevolg van de oorlog, te benutten? Hoeveel historische fouten werden niet begaan, veroorzaakt door dit wederzijds onbegrip?

Een unieke gelegenheid ligt voor het grijpen: de gelegenheid elkaar beter te leren kennen, en reeds vandaag de geweldige taak van de toekomst voor te bereiden, die door ons allen samen, wanneer de geestelijke en materiële samenwerking tussen Oost- en West-Europa een nieuwe basis zal gekregen hebben, volbracht zal worden.

Ons eerste streven is dus, voor onze vrienden uit Oost-Europa normale bestaansmogelijkheden te scheppen. Daarna moet hun kennis in dienst gesteld worden van de beschaafde wereld. Dwingende redenen hebben ons er toe gebracht, een Verbond op te richten, waarbij alle intellectuelen uit Oost-Europa aangesloten zijn. Dit Verbond, waarvan PRO EUROPA het orgaan is, zal de relaties tussen zijn leden en de Weldadigheidsinstellingen, alsmede de Regeringen der vrije Naties, onderhouden.

Wij hebben de overtuiging, dat wij hiermede de edele zaak der toenadering tussen de volkeren, der verbroedering tussen de mensen, dienen.

Wij danken recht hartelijk alle instellingen, alle mensen van goede wil, die ons reeds te hulp gekomen zijn.

En wij richten een dringende oproep tot allen die het onverdiende leed van duizenden niet onverschillig willen aanzien, en die zoals wij naar het ogenblik hunkeren, waarop alle naties onder het banier der grote democratische principes zullen verenigd zijn.

Vast op Uw hulp rekenend, zullen wij uit alle kracht medewerken aan het tot stand komen van Europa's geestelijke en materiële eenheid, dit Europa dat op het ogenblik, en SLECHTS voorlopig, daar blijven wij van overtuigd, in twee gesplitst is.

PRO EUROPA.

BELANGRIJKSTE DOELSTELLINGEN VAN ONZE VERENIGING

1. — In de eerste plaats in de landen waar zij verblijven de intellectuele politieke vluchtelingen verenigen van de landen onderworpen aan het bolsjewistische regime.
 2. — Deze groeperingen in een internationale vereniging samenbrengen met het oog in de toekomst de toenadering en het wederkerig begrip te vergemakkelijken tussen de landen waarvan de leden van de vereniging afkomstig zijn.
 3. — De banden versterken die deze intellectuelen aan de West-Europese en overzeese beschaving binden teneinde later de geestelijke, politieke en economische toenadering te bevorderen tussen Oost en West.
 4. — Zedelijk en materieel hulp verlenen aan de leden van de vereniging.
 5. — Voor deze intellectuelen een werkzaamheid vinden in overeenstemming met hunne kennissen. Te dien einde de instellingen en de personen, die eventueel beroep zouden kunnen doen op hunne diensten inlichten, omtrent de kenmerken van hunne vorming.
- De vereniging is niet confessioneel en internationaal. Om lid te kunnen worden van de vereniging moet men aan de twee volgende voorwaarden voldoen:
- a) een politieke vluchteling zijn van een land onderworpen aan het bolsjewistisch regime.
 - b) universitaire of gelijkwaardige studiën voleindigd hebben of het bewijs te hebben geleverd van een belangrijke voortdurende activiteit op cultureel gebied.

To our Readers

The October Revolution and the persecution of the Armenians had already started, from 1917 to 1920, the mass exodus of more than three million human beings.

The second World war caused an even more important move of populations. The measures adopted by the Government of the Nazi's gave to that wandering its first aspect. Hitler's aim was twofold : first to defeat the opposition of the crushed nations, then to procure for the German war industry an urgently needed manpower. As a result of this criminal policy millions of men coming from the Eastern and Western nations concentrated in Germany from 1940 to 1945. Innumerable refugees who found a home in overseas countries are to be added.

The Allies' Victory automatically settled the case of the nationals of Western Europe's countries, who were able to go back home.

In the East however it was not the same. According to the arrangements made in Teheran, Yalta and Potsdam, the Hitlerian dictatorship gave way to the dictatorship of the Politburo.

Ten nations lost their independence. The move forward of the Red Army caused the rush to the West of millions of men, women and children. Moreover, hundreds of thousands human beings who had been deported, or who had served in the Allied armies, refused to go back to their own countries, where a regime had been established, which they always had abhorred.

So the serious problem of the « displaced persons » arose, the problem of these millions of beings who were the victims of their attachment to the great principle of national freedom and to the basic rights of man. It is certain that a definite solution to that problem shall not be found before the oppressed nations have recovered their independence.

It has been said that the « displaced persons » (the « runaways » as they were called by a certain propaganda) should have belonged only to the higher classes of society, but it is a shameless lie which was completely denounced by official statistics. These statistics which are issued by the I.R.O. prove undoubtedly that most of the « displaced persons » are peasants and workers. According to the figures established by the I.R.O., the intellectuals amount to forty thousand. Among these could be found : University-teachers, authors, painters, architects, sculptors, philologists, historians, physicians, barristers, engineers, archeologists, chemists, economists, musicians, journalists, etc. A complete enumeration would be tedious.

These men and women sacrificed their whole youth to study, they set their spiritual ideal higher than their own self ; they rendered invaluable services to their country, as well as to the high cause of culture.

To these are to be added the countless students who were dragged away from their studies.

The large help that has already been given to all those unhappy exiles is known by everybody. Very important sacrifices were accepted. Thousands of abandoned people found a home, some work and bread.

As their principal care was to save human lives, the relief organizations were obliged to abandon at first any attempt to professional selection. They could not take into consideration the particular abilities, the intellectual means of each. This is proved by thousands of cases. Eminent teachers are known to have worked as shoemakers or butlers, chemists who had achieved important works when in their country, became servants. Philologists are washing the dishes in restaurants and public houses. Historians and physicians have to work in coalmines or in farms. Nobody can deny that it is a shameless waste to deal in such a way with spiritual capacities, especially four years after the end of the War.

Very few countries indeed count too many intellectuals. It is rather the contrary.

It is a pity that those men should not be rationally employed for the benefit of the countries which shelter them. Their professional value is not to be discussed. They were trained in Universities the courses and pedagogic methods of which were very much like the courses and methods which made the great Universities famous.

They won their diplomas in Riga, Tartu, Prague, Cracovia, Tiflis, Kiev, Budapest, Bucarest or Warsawa, but everywhere they were taught by eminent professors. They can undoubtedly be of great help to the scientific organizations of the countries where they live. Their work will be original, highly specialized and anyway of real value.

Besides, a work of historical meaning has been a long time delayed: East and West do not know each other sufficiently. Many historical mistakes have resulted of this reciprocal misunderstanding. Is it not the time now to take advantage of that accidental penetration which was the result of the War?

An exceptional opportunity is given to us all: the opportunity of knowing each other better, of preparing from now on the huge work of to-morrow, when a spiritual and material collaboration between East and West will be established on new foundations.

Our first aim is thus to normalize the living conditions of our Eastern friends. Our second aim is to use their knowledge in the civilized world. Reasons of first importance induced us to undertake the creation of an association gathering the Eastern intellectuals. This association — the organ of which is PRO-EUROPA — will establish a link between the relief organizations, the governments of the independent countries and the great cause of the drawing together of the nations, the brotherhood of men. We warmly thank the relief organizations, as well as the men of good will who helped us.

We urgently appeal to those who are not indifferent to the undeserved sufferings of thousands of people, to those who hope, as we do, to see all nations united under the sign of the great democratic principles.

Hoping firmly that you will support us, we will work with all our power to the establishment of the spiritual and material unity of Europe which is still divided for the time being, but not for ever.

PRO EUROPA.

PRINCIPAL OBJETS OF OUR ASSOCIATION

1. — In the first instance, to group in the countries where they are residing, the intellectual, political refugees of the countries under the sway of the bolshevist regime.
2. — To unite these groups in an International Association, in order to make easier in the future the bringing together and the mutual comprehension between the countries of which the membres of the Association are the natives.
3. — To strengthen the bonds joining these intellectuals to the occidental and overseas civilisation, with a view to promote later on the spiritual political and economical drawing together between East and West.
4. — To assist materially as well as morally the members of the Association.
5. — To find, for these intellectuals, employments corresponding with their knowledge. To this end, to inform the institutions and the people having a potential need of their services about the characteristics of their education.

The Association is unconfessionnal and international.

To become a member of the Association, the two following conditions are to be presented:

- a) to be a political refugee from a country under the sway of the bolshevist regime;
- b) to have brought to an end university studies or equivalent ones, or to have displayed an important and sustained activity in the cultural field.

an unsere Leser

Schon in den Jahren zwischen 1917 und 1920 hatten die Oktober-revolution und die grausame Verfolgung der Armenier den Exodus von mehr als drei Millionen Menschen verursacht.

Der zweite Weltkrieg zog eine noch viel grössere Massenwanderung nach sich, der die von der Naziregierung getroffenen Massnahmen ihr erstes Gepräge gaben. Mit diesen Massnahmen wurde ein doppelter Zweck verfolgt : einerseits sollte der Widerstand der besiegten Nationen unterdrückt, andererseits sollten der deutschen Kriegsindustrie die so nötigen Arbeitskräfte zugeführt werden.

Diese verbrecherische Politik hat in den Jahren von 1940 bis 1945 Millionen von Menschen aus Ost- und West-Europa nach Deutschland gebracht. Zu diesen Millionen muss man — um ein Gesamtbild zu bekommen — auch noch die unzähligen Flüchtlinge hinzurechnen, die in Ueberseeeländern Unterkunft fanden.

Durch den Sieg der Alliierten wurde über das Schicksal derjenigen, die aus westeuropäischen Ländern stammten, automatisch entschieden, in dem Sinne, dass sie ohne weiteren nach Hause zurückkehren konnten.

Im Osten war die Lage jedoch eine andere. Infolge der in Teheran, Yalta und Potsdam gefassten Beschlüsse, trat dort an die Stelle der Hitlerdiktatur die Diktatur des Politbüros.

Zehn Nationen haben ihre Unabhängigkeit verloren. Der Einzug der Roten Armeen verursachte den Auszug von Millionen von Männern, Frauen und Kindern. Und Hunderttausende, von denen die Einen verschleppt worden, die Anderen Angehörige der alliierten Armeen gewesen waren, weigerten sich in die Heimat zurückzukehren, wo eine neue Ordnung sich breitmachte, zu deren Gegnern sie schon immer gehört hatten. So entstand das ernste Problem jener Millionen, die Opfer geworden sind ihres Sichbekennens zu den hohen Grundsätzen der nationalen Freiheit und der elementaren Menschenrechte. Es ist klar, dass eine endgültige Lösung dieses Problems erst gefunden werden kann, nach dem alle unterdrückten Nationen wieder in den Besitz ihrer Unabhängigkeit gelangt sind.

Die Behauptung, die « displaced persons », jene « Entlauffenen » wie sie eine gewisse Propaganda nennt, gehörten lediglich der Oberschicht an, stellt eine ganz gemeine Lüge dar und wird übrigens von den offiziellen Statistiken völlig entkräftet. Die von des I.R.O. gesammelten Zahlen haben nämlich deutlich bewiesen, dass die grosse Mehrzahl der D. P.'s Bauern und Arbeiter sind.

Dem Zahlenmaterial der I.R.O. zufolge, sind unter den D. P.'s vierzigtausend Intellektuelle : Universitätsprofessoren, Lehrer, Schriftsteller, Maler, Baumeister, Bildhauer, Philologen, Archäologen, Chemiker, Aerzte, Rechtsanwälte, Ingenieure, Wirtschaftler, Journalisten, Musiker, usw. — wir können nicht alle nennen. Es handelt sich da um Männer und Frauen die ihre ganze Jugend dem Studium geopfert haben, die sich zu intellektuellen Grundsätzen bekannten und die dank ihrem Können ihrem Lande und der Sache der Kultur sehr grosse Dienste geleistet haben. Ausserdem hat es Tausende von Studenten gegeben, die ihre Studien abbrechen mussten.

Jeder kennt die grosszügige Hilfe, die die freien Völker diesen Unglücklichen die ihre Heimat verloren haben, angediehen liessen. Es wurden sehr bedeutende materielle Opfer gebracht : Tausende von Verlassenen fanden ein Heim, Arbeit und Brot.

Da es an erster Stelle galt, Menschenleben zu retten, haben die Hilfsorganisationen im Anfang von jeder Auswahl absehen müssen. Den Sonderkenntnissen, den Leistungen des Einzelnen auf kulturellen Gebiet konnte keine Rechnung getragen werden. Das könnten durch unzählige Beispiele bewiesen werden. Hat man nicht berühmte Professoren als Schuster oder Diener arbeiten sehen ? Und sind aus Chemikern, die sich auf hervorragende Arbeiten berufen konnten, nicht Hausdiener geworden ? Haben wir nicht von Philologen als Geschirrwäschern in Restaurants oder Cafés, von Historikern und Aerzten als Bergbauarbeitern oder sogar Stallknechten gehört ?

Es wird wohl niemand widersprechen wenn wir behaupten, eine Verwendung geistiger Kräfte dieser Art stelle eine unnötige Vergeudung dar, besonders nach vier Jahren Krieg.

Es gibt nicht viele Länder mit einem Ueberschuss an Intellektuellen und Spezialisten, — im Gegenteil. Was hält uns davon ab, die Kräfte jener Tausende von Intellektuellen in den Dienst der Länder zu stellen, wo sie Zuflucht gefunden haben? Ihr fachmännischer Wert liegt auf der Hand. Sie haben den Unterricht von Hochschulen genossen, deren Lehrpläne und pädagogische Methoden im allgemeinen den Lehrplänen und den Methoden, die den Ruf der grossen Universitäten begründeten, ähnlich sind. Sie wurden diplomiert von den Hochschulen von Dorpat, Riga, Prag, Krakau, Tiflis, Kiew, Budapest, Bukarest oder Warschau, wo Gelehrte allerersten Ranges wirkten und lehrten.

Diese Männer und Frauen können den wissenschaftlichen Instituten und den wirtschaftlichen oder kulturellen Organen der Länder wo sie sich aufhalten, äusserst nützlich sein. Was sie bringen, wird immer originell, fachmännisch und jedenfalls positiv sein.

Ausserdem harrt unser noch immer eine Aufgabe von historischer Bedeutung. Der Osten und der Westen kennen sich unehr sehr oberflächlich. Ist nicht der Augenblick gekommen, diese zufällige, vom Kriege hervorgebrachte räumliche Annäherung zu benutzen? Wieviel historische Fehler sind nicht begangen worden als Folgen dieser gegenseitigen Unkenntnis?

Es bietet sich uns jetzt eine einzigartige Gelegenheit: die Gelegenheit, uns besser kennen zu lernen und schon heute die Aufgabe von morgen vorzubereiten, d. h. die Arbeit, die wir gemeinsam leisten werden, wenn eine neue Grundlage für die geistige und materielle Zusammenarbeit zwischen Ost und West gefunden ist.

Unser erstes Ziel also, normale Lebensverhältnisse für unsere Freunde aus dem Osten zu schaffen; Gebrauch zu machen von ihren Kenntnissen und sie in den Dienst der zivilisierten Welt zu stellen, das zweite. Zwingende Gründe haben uns veranlasst, einen Verein der Intellektuellen aus dem Osten ins Leben zu rufen. Dieser Verein, deren Organ PRO EUROPA ist, wird die Verbindung herstellen zwischen den Hilfsorganisationen, den Regierungen der freien Länder und den Intellektuellen aus dem Osten.

Dass wir damit der grossen Sache der Völkerverständigung, der Brüderlichkeit zwischen den Menschen dienen, davon sind wir überzeugt.

Den Hilfsorganisationen und den Menschen guten Willens die uns schon geholfen haben, gilt unser herzlichster Dank.

Wir appellieren an die Grossmut aller, die das unverdiente, leidvolle Schicksal so vielen Tausende nicht unberührt lässt — an alle Menschen, die, wie wir, den Augenblick herbeisehen, der alle Nationen unter dem Banner der grossen demokratischen Grundsätze vereint sehen wird.

Wir vertrauen auf Ihre Hilfe und werden mit allen Kräften an der geistigen und materiellen Einheit Europa's arbeiten — dieses Europa, das heute in zwei Teile geteilt ist, von deren Wiedervereinigung wir aber überzeugt sind.

PRO EUROPA.

HAUPTZIELE UNSERES VEREINS

1. — In erster Linie gruppenweise Organisation der Intellektuellen unter den politischen Flüchtlingen aus Ländern unter bolschewistische Regime in den Ländern, wo sie geblieben sind.
2. — Zusammenfassung dieser Gruppen in einem Internationalen Verband zum Zwecke der Förderung künftiger Beziehungen und Verständigung zwischen den Ländern, denen die Mitglieder des Verbandes entstammen.
3. — Stärkung der Bande, die diese Intellektuellen mit der Zivilisation des Westens und der Ueberseeeländer verknüpfen, um auf diese Weise der späteren Annäherung zwischen Ost und West den Weg zu bereiten.
4. — Moralische und materielle Hilfeleistung gegenüber den Verbandsmitgliedern.
5. — Ihren Kenntnissen entsprechende Arbeitsvermittlung fuer diese Intellektuellen und im Zusammenhang damit Information von Institutionen und Einzelpersonen, die sie beschaeftigen koennten, ueber Art und Charakter ihrer Vorbildung.

Der Verband ist international und nicht konfessionell.

Zur Mitgliedschaft sind berechtigt:

- a) Politische Flüchtlinge aus Ländern mit bolschewistischen Regime, die
- b) ein abgeschlossenes Hochschulstudium durchgemacht, sich eine gleichwertige Ausbildung erworben oder auf kulturellem Gebiete eine hervorragende, ununterbrochene Taetigkeit ausgeubt haben.

A nuestros lectores

La Revolución de Octubre y la persecución de los Armenios habían desencadenado ya, desde 1917 a 1920 el éxodo en masa de tres millones de seres humanos.

La segunda guerra mundial ha provocado también un desplazamiento de población todavía más importante. Las medidas tomadas por el gobierno nazi dieron a este desplazamiento una forma con la cual se perseguía dos finalidades: por una parte agarrar la resistencia de las naciones oprimidas; y por otra parte procurar a la industria de guerra alemana la mano de obra precisa a sus imperiosas necesidades.

Esta política nefasta ha tenido por efecto de concentrar en Alemania entre 1940 y 1945, a varios millones de personas originarias del Este y del Oeste. Anadamos a esta cifra innumerables refugiados que encontraron albergue en los países de ultramar.

La victoria de los Aliados ha reglado automáticamente la suerte de los desterrados en los países de Europa occidental, que han podido regresar nuevamente a sus hogares.

No ha sucedido lo mismo con los países del Este no obstante las decisiones tomadas en Teheran, en Yalta y en Potsdam la dictadura hitleriana ha cedido el paso a la dictadura del Politbureau.

Diez naciones han perdido su independencia. El avance de los ejércitos rojos ha provocado el desplazamiento masivo hacia el Oeste de millones de personas, hombres, mujeres y niños. Cuéntase también centenas de millares de seres humanos los unos habiendo sido deportados y los otros por haber servido en los ejércitos aliados han rechazado de regresar a su país de origen en el que se había establecido un régimen político que ellos habían abominado siempre. Por estas circunstancias se ha creado un grave problema de « personas desplazadas », problema gravísimo para estos millones de seres humanos víctimas de su adhesión al gran principio de la libertad nacional y a los elementales Derechos del Hombre. La solución definitiva de este problema no se prevee, más que en el caso, de que las naciones oprimidas, puedan recobrar nuevamente su independencia.

La afirmación según la cual las personas desplazadas - estos « profugos », según los califica una propaganda cuyo origen fácilmente se adivina - no serían compuestas más que de miembros de la clase privilegiada, está una asechanza como puede comprobarse por las estadísticas oficiales que emanan de los servicios de la I.R.O. en las cuales se prueba indiscutiblemente que la gran masa de estas personas desplazadas están constituidas por obreros y labriegos.

Según las estadísticas de la I.R.O. los intelectuales ascienden a cuarenta mil. Encuéntrase entre ellos, profesores de Universidad, escritores, pintores, arquitectos, escultores, filólogos, historiadores, médicos, abogados, ingenieros, arqueólogos, químicos, economistas, músicos, periodistas, etc... Una enumeración completa sería pesada. Se trata pues de hombres y mujeres que han sacrificado toda su juventud al estudio y que han subordinado su yo, a un ideal y que gracias a su talento han rendido inestimables servicios a su país difundiendo la cultura. A estos anadanse aún millares de estudiantes que se vieron obligados de abandonar sus estudios.

Miles y miles de personas expatriadas han encontrado albergue, trabajo y pán gracias a la eficaz ayuda prestada por las naciones libres que no han escatimado ningún sacrificio material por enorme que haya sido.

Preocupados de salvar previamente las vidas humanas, los organismos de socorro han debido en principio abandonar la idea de selección, ya que ellos, no han tenido en cuenta las particulares aptitudes según el bagaje intelectual de cada uno. Millares de casos demuestran la exactitud de este aserto y prueba de ello es, el de que eminentes profesores ejercen la profesión para ellos de zapateros ó de maitres d'hotel; químicos reputados sirven de lacayos; filólogos han encontrado plaza como lava-platos en restaurantes ó cafés; historiadores y médicos trabajan en las minas ó de peones agrícolas.

Nadie puede contradecirnos si afirmamos que semejante utilización de estas energías intelectuales constituyen un despilfarro inadmisiblesobre todo después de los cuatro años de guerra.

Raros son en efecto los países que cuentan con una plétora de intelectuales especializados, lo contrario es lo que abunda y si así es ¿ Por qué no se emplean racionalmente estos millares de intelectuales en beneficio de los intereses del país que les acoge ? El valor de su servicio profesional es indiscutible. Ellos poseen los conocimientos de una enseñanza universitaria cuyo programa y métodos pedagógicos son idénticos en su conjunto a los programas y a los métodos que han contribuido al renombre de las universidades famosas. Que sea en Riga, en Tartu, en Praga, en Cracovia, en Tiflis, en Kiev, en Budapest, en Bucarest, ó en Varsovia, ellos han obtenido su diploma y sabido es que en estas universidades enseñan sabios de primer orden.

No cabe duda alguna de que estos intelectuales pueden aportar un concurso beneficioso a las instituciones científicas a los organismos económicos ó culturales, de los países donde ellos residen. Su aportación será original y marcada con el sello de su especialidad y de una eficacia positiva.

Por otra parte un trabajo de una importancia histórica espera desde hace tiempo la hora de su realización. El Este y el Oeste se conocen someramente ¿ Por qué no aprovechar esta penetración accidental consecuencia de la guerra, en beneficio de todos ?

Cuántas faltas históricas se han cometido en razón de esta mútua incompresion ?

Una ocasión excepcional se nos presenta a todos : ocasión de conocernos mejor, de fijar desde hoy, las premisas del trabajo para mañana que sera realizado en común, cuando la colaboración espiritual y material entre el Este y el Oeste se establezca sobre bases nuevas.

Nuestro primer objetivo debe de ser el de normalizar las condiciones de vida de nuestros amigos del Este. El segundo poner al servicio del mundo civilizado el valor profesional de estos intelectuales.

Razones primordiales nos han conducido a insistir sobre la creación de una sociedad en la cual sean agrupados los intelectuales del Este. Esta asociación cuyo órgano es PRO - EUROPA establecerá el lazo de unión entre los organismos de socorro, los gobiernos de los países libres y los intelectuales.

Tenemos la convicción de que obrando de la forma que pretendemos serviremos la gran causa del acercamiento de las naciones y la de la fraternidad de los hombres.

Damos las gracias a los organismos de socorro y a los hombres de buena voluntad que nos han ayudado.

Dirigimos una llamada urgente a todos los que no son indiferentes a los sufrimientos inmerecidos de millares de hombres, a todos los que espiran, como nosotros, a ver todas las naciones unidas bajo la protección de los grandes principios democraticos.

Contando firmemente con vuestro apoyo, contribuiremos, con toda nuestra fuerza, a la instauración de la unidad espiritual y material de Europa, la que actual y provisoriamente, - la creemos partida en dos.

PRO EUROPA.

OBJETIVOS PRINCIPALES DE NUESTRA ASOCIACION

1. — En primer lugar, agrupar en los países donde residen, a los intelectuales refugiados politicos, de los países donde impera el regimen bolchevique.
2. — Reagruparlos en una Asociación Internacional, con vistas a facilitar en el futuro, el acercamiento y la comprensión mútua, entre los miembros de los países que pertenecen a esta Asociación.
3. — Reforzar los lazos que unen estos intelectuales a la civilización occidental y de ultra-mar, con miras a favorecer ulteriormente el acercamiento espiritual, político y económico entre el Este y el Oeste.
4. — Prestar ayuda moral y material a los miembros de la Asociación.
5. — Tratar de encontrar para estos intelectuales, una ocupación que corresponda a sus conocimientos. A este efecto, proponerlos a las instituciones ó personas que pudiesen eventualmente tener necesidad de sus servicios, informandoles ampliamente, a la vez, de la capacidad intelectual de los propuestos.

La Asociación es de caracter Internacional y no-confesional.

Para ser miembro de esta Asociación, es necesario reunir las dos condiciones siguientes :

- a) Ser refugiado político de un país sometido al regimen bolchevique ;
- b) Haber terminado una carrera universitaria ó su equivalente, ó probar haber ejercido una actividad importante y continua en el dominio cultural.

AUX EXILÉS

Une association internationale d'intellectuels de l'Est vient d'être fondée.

Cette association — qui revendique l'honneur d'être la première de cet ordre — vous adresse un salut fraternel, à vous tous qu'un sort malheureux, autant qu'immérité, a frappé ; à vous tous, qui, réfugiés dans les pays libres, vous efforcez d'asseoir les assises d'un nouveau foyer, d'une nouvelle vie ; à vous tous qui gardez le front haut dans l'infortune.

La guerre nous a voués tous à un destin tragique. Ce destin doit sceller notre union, qui ravivera la flamme ardente qui brûle dans nos cœurs et entretient en nous, dans toute sa vigueur, l'amour de la liberté ; notre union, qui nous permettra de préparer, avec succès, un meilleur avenir pour chacun de nous.

Un groupe de responsables de cette guerre a subi un châtement exemplaire. Par contre, un autre groupe savoure les fruits d'une victoire qu'il s'était efforcé, en premier lieu, de détruire, et à laquelle il n'a concouru que par nécessité. De la récolte de la victoire, il s'est approprié la plus grande partie. Il n'a pas hésité à ravir leur indépendance à nos pays.

La politique internationale d'après-guerre est responsable de ce méfait qui marque un tournant honteux dans l'histoire.

Cette constatation est effrayante. Nous, qui sommes victimes de ce rapt monstrueux, nous avons à cœur de le dénoncer aujourd'hui, comme nous l'avons fait hier, et comme nous le ferons demain.

Nous avons acquis la qualité de « personnes déplacées », qui se réfère à une notion juridique équivoque. Nous sommes en possession de cartes d'identité provisoires. À la mention habituelle : nom, prénoms, on a substitué à notre intention, la formule « se dit » : encore un doute ! Notre profession, nos grades universitaires, notre passé, notre présent sont sujets à suspicion, même pour ceux qui nous ont si généreusement accueillis. Rares sont les exilés qui ont pu rassembler leurs papiers personnels au moment où il fallait fuir vers l'inconnu pour sauver sa vie. Oui, cette suspicion est douloureuse, mais nous devons savoir qu'elle sera notre compagne de route inséparable.

Nous, hommes autrefois libres et indépendants, nous sommes devenus de *perpétuels solliciteurs*. Notre état d'infériorité sociale et politique pèse le plus lourdement dans notre infortune. Nous inquiétons la conscience des hommes nobles, au cœur compatissant, aptes à souffrir des malheurs d'autrui. Nous ennuyons les indifférents. Nous causons des soucis sans fin à ceux qui assument la tâche difficile de nous secourir. À cause de nous, disons-le également, la police des étrangers voit ses services débordés. Est-ce notre faute : Avons-nous forgé nous-mêmes notre malheur ?

Nullement. L'ouragan de l'injustice, de l'orgueil personnel, de l'ambition nationaliste, de la barbarie, du cynisme, a ébranlé les fondements de la civilisation de notre continent. Les échos de ses hurlements effrayent encore les esprits. Cet ouragan a tout ravagé. L'équilibre politique et social de l'Europe a été détruit.

La situation de nos familles reste des plus précaire. Nous avons perdu tous nos biens, tout ce qui était cher à notre cœur : notre Patrie, la terre de nos ancêtres, nos villes, nos villages, nos forêts, nos rivières — qui nous récitait sans se lasser l'histoire de notre passé. Certains d'entre nous ont perdu les êtres qu'ils aimaient : qui un père, qui une mère, qui ses enfants. Certains, même, se sont retrouvés tout à fait seuls en terre d'exil. Quel sort angoissant, surtout pour ceux qui ont atteint un certain âge !

Nous ne pouvons nous laisser aller à un désespoir qui équivaldrait indiscutablement à un suicide lent et cruel. Non, la vie n'a rien perdu pour nous de sa valeur. L'idéal qui nous anime est grand. Nous devons vivre pour le servir. Nous devons lutter pour la libération de nos peuples. Notre foi inébranlable dans le triomphe de notre idéal doit devenir la source intarissable de nos énergies, de notre courage, de notre persévérance.

Afin d'accomplir dignement la sainte mission qui nous incombe, nous devons établir une ligne de conduite et nous y tenir strictement.

Chacun de nous doit :

Travailler honnêtement et courageusement ;
S'inspirer, dans ses actes, de l'esprit d'entraide ;
Ne pas nourrir des ambitions déplacées ;

Apprendre, sans tarder, la langue du pays où il a trouvé accueil ;

S'initier à la culture de ce pays;

S'employer à faire connaître sa patrie à ses hôtes ;

Contribuer ainsi à la naissance et au développement d'une compréhension mutuelle qui renforcera les liens d'amitié entre les nations.

Ainsi, nous nous adapterons plus facilement à nos nouvelles conditions d'existence. Nombreux sont ceux, parmi nous, qui connaissent déjà les langues étrangères. Leur tâche en sera simplifiée.

N'oubliez pas nos frères ouvriers, paysans, artisans exilés. Accordez-leur votre appui spirituel. Soyez leur guide. Mettez-vous à leur disposition chaque fois qu'ils auront besoin de votre aide.

Voilà, exposées sommairement, les obligations dont l'ensemble constitue notre devoir. Nous avons jeté sur notre vie un regard qui nous a révélé son visage réel. Nous avons droit à l'espoir, car il est né de nos luttes et de nos sacrifices.

Pro-Europa est votre porte-parole. Il défendra vos intérêts en toutes circonstances. Il cherchera la voie propice à la réalisation de vos aspirations.

Unis par le même destin, nous combattons sans relâche jusqu'à ce que se lève pour nous l'aube de la justice.

Nous attirons votre attention, en dernier lieu, sur un danger grave qui nous guette. L'ennemi, qui

a anéanti nos libertés, continue à nous poursuivre. Il projette de nous désunir, de jeter parmi nous les brandons de la discorde, de répandre dans nos rangs la psychose du doute et de la suspiscion.

Soyons vigilants !

L'ennemi possède des moyens considérables, tant en argent qu'en hommes dépourvus de toute dignité, de tout respect humain.

Serrons nos rangs.

Faisons de la solidarité notre devise sacrée.

L'heure de notre salut sonnera. L'étendard de la liberté frissonnera à nouveau au vent de notre terre natale. Que chacun de nous reste le digne fils de sa Patrie. Un jour, nous rentrerons chez nous. Que ce soit le front haut ! Mûris par l'expérience, enrichis de nouvelles connaissances, nous servirons nos peuples d'autant mieux.

Unissez-vous.

Créez des groupements partout où vous vous trouvez. Si même vous êtes peu nombreux, groupez-vous quand même. Aidons-nous mutuellement. Etablissons sur des bases solides « L'Association internationale des Intellectuels exilés de l'Est ».

Nous vous invitons à prendre contact avec nous.

Pro-Europa fera son devoir.

Il est convaincu que vous ferez le vôtre.

Conseils pratiques à nos amis

- Traduisez dans vos langues respectives nos principaux articles et diffusez-les.
- Créez des comités d'initiative ; recrutez des membres à titre individuel ; tâchez de rassembler, dès le début, des représentants de tous les groupements ethniques.
- Assignez comme but à votre activité les principaux « Objectifs » mentionnés plus haut.
- Faites de la propagande en faveur de la création immédiate de l'Union internationale des Intellectuels exilés de l'Est, qui aura une tâche extrêmement importante à accomplir.
- Etablissez le contact avec nous ; envoyez-nous systématiquement des informations sur la vie de nos amis, si possible avec photos.
- Que les plus qualifiés parmi vous nous envoient des articles et des études sur les grands sujets : historique, politique, scientifique, artistique, économique, concernant leurs pays.
- Agissons en plein accord ; unissons nos forces. Nous sommes des millions d'hommes auxquels incombe la grande tâche de l'émancipation politique et morale de nos peuples.
- Ne l'oublions jamais.
- Notre liberté ne peut être forgée que par nous-mêmes.

Les vrais fils des Nations opprimées ne sont jamais heureux.

Le Problème des Intellectuels exilés

Les intellectuels de l'Europe centrale et orientale actuellement en résidence en Belgique, où un accueil amicalement hospitalier leur a été réservé, se groupent en une association qui se propose, en ordre principal, d'aider, d'une part, à la **normalisation des conditions de vie de ses membres**, et, d'autre part, de **s'employer à développer le mouvement d'intérêt** qui s'est manifesté en leur faveur dans le monde libre.

Ainsi, une plus grande compréhension des aspirations de milliers d'êtres déracinés, qui constituent une élite, se fera jour - du moins, l'espèrent-ils - et elle sera tout naturellement suivie, à plus ou moins brève échéance, d'une utilisation plus rationnelle - et plus équitable, faut-il le dire - tant sur le plan spirituel qu'économique, de leurs connaissances techniques, scientifiques, esthétiques.

Cette association, née en Belgique, se propose de réunir en son sein tous les réfugiés intellectuels, à quelque nation qu'ils appartiennent, et de tisser ainsi les liens qui les uniront, fraternellement, dans une même famille.

Le présent bulletin est l'organe du Comité provisoire de cette association.

Son action sera vivante et efficace.

Il sera le trait d'union providentiel entre chacun et la communauté de ses frères.

Grâce à lui, la faiblesse de ceux qui sont isolés, qui cherchent souvent dans les larmes et le désespoir - mais aussi avec quel courage ! - les assises d'un nouveau foyer, d'une nouvelle vie, deviendra une force qui contribuera aux triomphes de demain.

Il sera aussi le trait d'union entre les membres de l'association et le monde libre.

Faisant table rase des concepts périmés de race et de nationalité, il concentrera sur chacun l'intérêt de tous, et sur tous l'intérêt de chacun.

Ce bulletin est déjà la manifestation d'un esprit de solidarité. Il s'efforcera de **coordonner et d'organiser, de donner corps aux virtualités**, de rendre invincible ce qui, hier encore, était menacé.

Le Comité provisoire, dont ce bulletin est issu, s'adresse à chacun de vous ; à chacun, il demande d'apporter sa contribution à l'édification de l'œuvre commune. « **Travail, vigilance, courage** », telle est la devise de chacun de nous. Cette devise nous donnera des forces et nous aidera à mener à bien la tâche que nous nous sommes assignés.

LA CAUSE DE NOTRE EXIL

En disant que la deuxième guerre mondiale fut le brasier où tout fut transformé en cendres, nous affirmons un lieu commun.

Devant tant de ruines et de cadavres accumulés, l'esprit s'effraye et recule, et s'interroge sur les causes présumées d'un tel désastre. Que le progrès de la science moderne n'ait pas été suivi d'un développement identique du sens moral, et même, en deçà de toute psychologie, de l'instinct de conservation de l'espèce humaine tout court, voilà un phénomène dont on ne pourrait déceler la cause que dans les arcanes inviolés dont Dieu lui-même garde l'accès. On pourrait, tout au plus, trouver à ce cataclysme, issu du marasme des consciences, l'une ou l'autre raison historique qui ne serait, de toute manière, qu'un rideau tiré devant un abîme insondable. On dirait qu'au fur et à mesure que l'intelligence humaine se développe, « elle s'insensibilise » d'autant. Elle grandit, elle s'épanouit, mais, horrible surprise, de ses flancs fécondés par l'expérience, et qui ne devraient donner naissance qu'à des dieux, sortent péniblement, et comme s'ils étaient eux-mêmes effrayés de leur venue, des monstres plus tragiques que ceux des premiers âges. En ce vingtième siècle, l'homme a dû affronter les panzers, les lance-flamme, les fours crématoires, les bombes au phosphore. Il a dû faire face, oh ! combien vulnérable ! à ces monstres issus de lui-même, à ces monstres bien plus hideux et plus inexorables que ceux qu'il avait combattu et vaincu aux jours anciens de son apparition sur la terre. C'est pourquoi, il est grand temps de pousser un cri d'alarme en faveur de la vérité et de la justice.

Grâce à la deuxième guerre mondiale, l'U. R. S. S. a étendu ses tentacules sur les pays de l'Europe Centrale, provoquant l'exode de millions de personnes vers l'Ouest, exode terrible où l'on vit des populations entières abandonner villes et villages et s'échelonner sur le chemin de l'exil.

La collusion germano-soviétique, en 1939, a amené la disparition des trois Républiques baltes en tant que pays indépendants, l'annexion par l'U. R. S. S. de l'Ukraine occidentale, de la Pologne orientale, de la Bessarabie, de certaines provinces finlandaises.

En 1945, Moscou a courbé sous son joug huit états de l'Europe centrale, ainsi que l'Allemagne de l'Est. Du coup, plus de 120 millions d'Européens se sont vus imposer un régime honni. Cette expansion prodigieuse de l'U.R.S.S. a été précédée et suivie d'un exode désordonné de milliers d'hommes, de femmes, d'enfants. Ceux-ci, déferlant sur l'Allemagne occidentale, sont

venus grossir la multitude des déportés qui, originaires des pays de l'Est, où la dictature hitlérienne avait cédé le pas à la dictature bolchévique, se refusaient à retourner dans leurs foyers.

Des dizaines de milliers de soldats polonais, tchèques, ukrainiens, qui faisaient partie des armées alliées, se sont ajoutés à cette immense cohorte de déracinés.

Parmi ces hommes, les intellectuels patriotes sont légion, pour la raison bien simple qu'ils ignoraient moins que tout autre que le régime soviétique est l'adversaire de la liberté nationale, de tout individualisme, de toute liberté de pensée, et qu'eux, au contraire, considéraient cette liberté comme leur bien le plus précieux.

L'UTILISATION RATIONNELLE

Parmi les réfugiés de l'Est se rencontrent d'innombrables intellectuels qui se sont distingués dans l'une ou l'autre branche de l'activité humaine. Beaucoup d'entre eux, par leur connaissance approfondie des problèmes particuliers à leur pays, à leur peuple, se recommandent à l'attention des Occidentaux. Ils peuvent en effet les faire bénéficier de leur expérience et les aider à découvrir le vrai visage de l'Est européen.

Dès l'abord, reconnaissons que les puissances de l'Europe occidentale, ainsi que l'Amérique, ont consenti de nombreux sacrifices en vue d'alléger le sort misérable de ces millions d'êtres qui, après l'écroulement du Reich hitlérien, se sont trouvés abandonnés à eux-mêmes dans cette Allemagne ravagée par les bombes, livrée à l'hébétéude de la défaite.

Les puissances alliées ont immédiatement accordé toute leur attention aux problèmes que soulevait la présence sur le sol allemand de ces foules désemparées qui vivaient au jour le jour et que continuaient de menacer la famine et la mort.

Parant au plus pressé, elles se sont efforcées de trouver sur leurs propres territoires un débouché pour ces millions d'abandonnés, car l'essentiel était de leur procurer sans tarder du travail et du pain.

C'est ainsi qu'un nombre considérable de réfugiés ont été accueillis par la France, où ils ont été employés principalement à des travaux agricoles. Plus de trente mille ont pris le chemin de la Belgique, où la main-d'œuvre dans les mines faisait défaut. L'Angleterre a ouvert ses portes aux anciens combattants polonais. L'Amérique a accepté, à son tour, de nombreux contingents d'apatrides. Enfin, l'état d'Israël a reçu dans son sein des milliers de malheureux.

En prenant ces diverses mesures, les puissances alliées n'ont pas pu suivre les lignes directrices d'un plan rationnel qui eût tenu compte de l'extrême complexité du problème. Un plan semblable, il eût fallu du temps pour le mûrir, et le temps manquait. La nécessité est une marâtre qui gorge plus souvent ses enfants al-

térés de vinaigre que de lait. Ces mesures, appliquées à une masse anonyme, et qui ne tenaient pas compte des individus, toutes louables qu'elles étaient à l'origine, ne pouvaient conserver leur vertu humanitaire qu'à la condition d'être révisées ultérieurement dans le sens d'une utilisation plus clairvoyante de cette main-d'œuvre qui, bien qu'inattendue, n'en demeurait pas moins d'une haute qualité. Qu'un ingénieur, par exemple, soit obligé de prendre la pioche et aille creuser la terre au fond d'une mine, qu'une licenciée en philosophie et lettres ceigne ses reins d'un tablier de servante, qu'un docteur en médecine travaille dans un atelier de tailleur, voilà, sans nul doute, pour eux, une belle occasion d'enrichir leur expérience de la vie. Mais, dans ces cas donnés, ces activités ne sont supportables qu'à la condition d'être temporaires. Sinon, elles risquent d'être terriblement préjudiciables à ceux qui les remplissent.

Une utilisation plus judicieuse des possibilités de chacun serait à l'avantage des deux parties. Il s'agit, en l'occurrence d'un **gaspillage de forces** dont l'absurdité est si évidente qu'il est, pensons-nous, superflu de la démontrer : ce serait faire injure à ceux qui nous liront.

Nous affirmons qu'un remède à cet état de choses peut être trouvé. Un peu de bonne volonté suffit. Et nous pensons que nul ne nous contredira.

A cette catégorie d'hommes formés, **s'ajoutent les milliers d'Etudiants** que les événements ont arrachés à leurs études, que, dans de nombreux cas, ils étaient sur le point de finir. Ces jeunes gens qui, comme une semence enlevée du sillon par un vent d'orage, ont été arrachés à leur milieu social, devront-ils perdre toute espérance, devront-ils renoncer à tout jamais à ce qui constituait leur raison de vivre ? Devront-ils oublier leur passé, et chasser de leur esprit leurs rêves d'avenir ? Sera-t-il dit que les pays où ils ont trouvé asile se seront transformés pour eux en désert ?

La vie d'un homme s'inscrit autre part que dans un bilan de banque. A côté de l'inhumaine puissance des chiffres, il y a cet immense héritage de l'humanisme dont le vingtième siècle serait le tombeau si des voix courageuses ne s'élevaient en faveur de toutes ces forces spirituelles menacées de périr pour avoir voulu échapper à la destruction.

Et nous vous posons la question : après avoir été des héros dans la grande tragédie dont le premier acte vient de finir, deviendrez-vous, inconsciemment, des bourreaux ? A l'instar des personnages monstrueux inventés par le génie d'un Shakespeare, empoisonnerez-vous lentement ceux que vous avez sauvés ?

La question est posée.

Et, y répondant pour vous, nous qui vous connaissons pour avoir déjà apprécié votre clairvoyance, nous exprimons ici notre certitude que cet appel ne vous aura pas été adressé en vain.

Marc IBERE.

Est-ce vraiment un problème sans solution ?

Le problème des intellectuels réfugiés a déjà été l'objet de nombreuses préoccupations. Le Saint Père a fait appel, à plusieurs reprises, à l'opinion publique mondiale. Il a conjuré, tant les gouvernements que les personnes, de secourir les réfugiés, de leur accorder, dans la mesure du possible, une aide efficace. De nombreux S. O. S. pressants et émouvants ont été lancés par les organismes nationaux et internationaux de secours aux réfugiés. Un appel était adressé également aux intellectuels de l'Ouest, afin qu'ils allègent le sort de leurs confrères exilés. Force nous est de constater que ces appels sont restés souvent infructueux. D'autre part, de nombreux pays, qui, en raison de la pénurie de main-d'œuvre dont ils souffraient, avaient ouvert leurs frontières aux travailleurs manuels, **se sont montrés peu enclins à accueillir les intellectuels.** Si, en fin de compte, ces derniers ont été admis, c'est dans des conditions qui leur enlevaient toute possibilité d'exercer une profession libérale.

L'I. R. O., qui est une organisation internationale d'aide aux réfugiés, a effectué le recensement de ceux-ci suivant leur profession et leur spécialité. Elle a communiqué des listes détaillées aux gouvernements des pays libres ainsi qu'à différents organismes, en leur recommandant d'utiliser au mieux les exilés intellectuels, qui, depuis des années déjà, sont ses protégés. Malgré l'importance des moyens dont elle dispose (l'I. R. O. est un service de l'O. N. U. ; le budget qui lui a été affecté est loin d'être négligeable ; une flotte marchande, mise à sa disposition, transporte mensuellement, en moyenne, 30.000 personnes déplacées vers les pays disposés à les accueillir) les intellectuels ne peuvent guère trouver uniquement par elle, la solution de leur problème, car, en général, les émigrés transportés par l'I. R. O. se voient astreint à des travaux manuels. **On demande des muscles et non des intelligences.** A l'honneur de cette organisation, nous devons souligner, avec gratitude, que ses services ont mis sur pied des cours de réadaptation pour ceux de nos intellectuels qui, ne voyant pas d'autre salut, se résignent à travailler manuellement. Effort méritoire, sans doute, mais est-il vraiment possible de réaliser la métamorphose d'un intellectuel en un homme de métier ?

Les démarches effectuées par des hommes de bonne volonté, en faveur de nos déshérités, n'ont pas donné, malheureusement, les résultats escomptés. Nous avons l'impression que la présence d'une armée d'intellectuels exilés inoccupés commence à être considérée comme un phénomène regrettable tout autant qu'inévitable. Ces victimes de l'expansion incroyable du bolchevisme sont menacées d'être à nouveau les victimes de l'incompréhension, de l'indifférence, du manque de charité agissante.

Tel est le tableau général de la situation actuelle.

Face aux réalités et perspectives européennes.

Est-ce à dire qu'il y a lieu de désespérer ? N'est-il pas possible de trouver une solution qui enlèverait à la

présence des intellectuels de l'Europe de l'Est son caractère pénible ?

Aujourd'hui, le monde, sorti du cauchemar de la guerre, manifeste une activité fiévreuse dans l'élaboration d'un meilleur avenir. Pour que cette élaboration soit suivie d'une réussite, la collaboration de toutes les énergies intellectuelles s'imposent. En semblable occurrence, les hommes de valeur ne sont jamais trop nombreux. Il est clair qu'un tel travail doit englober le continent européen tout entier. Une connaissance approfondie de celui-ci s'avère nécessaire, malgré le régime politique et économique qui règne dans certaines régions. **Est-ce difficile de prouver que l'utilisation d'intellectuels originaires de pays où vivent plus de 280 millions d'Européens est de première nécessité en vue de l'édification de l'Europe nouvelle ?** Nous pensons que les lignes de démarcation barbelées ne peuvent séparer éternellement l'Est de l'Ouest. L'Europe a besoin de rétablir son équilibre politique et économique. L'union de l'Europe occidentale est une mesure provisoire. En définitive, elle ne pourra réaliser de grandes choses qu'à la condition de se transformer un jour en une union de toutes les nations européennes. Pour devenir une réalité, cette transformation exige en premier lieu, nous le répétons, une concentration des forces intellectuelles de tout le continent. Les intellectuels de l'Est, par le fait de leur formation, ainsi que par la connaissance précieuse qu'ils ont de leurs pays d'origine, peuvent rendre de grands services dans l'action commune pour le grand idéal de l'union des nations. Ils doivent être associés au travail de la réalisation de cette œuvre capitale. Le monde actuel, ce monde divisé, a engagé une bataille pour conquérir son unité. Le succès de cette bataille nécessite la présence des soldats intellectuels de l'Est. Telles sont les exigences du présent déterminées par les impératifs de l'avenir.

C'est le concours des intellectuels surtout de formation humaniste qui est, dans cette œuvre, le plus précieux. Initiés à la mentalité occidentale, connaissant les vrais intérêts européens, ils contribueraient à l'unification matérielle et spirituelle de nos peuples. De tels hommes sont nombreux parmi les 40.000 intellectuels exilés, il faut par conséquent, empêcher la destruction de leur valeur spirituelle. Elle sera bientôt, et pour nous tous, d'une utilité énorme.

Occupations rationnelles et possibles...

Il ne faut pas méditer longtemps sur la réalité actuelle de l'Europe libre pour constater qu'un **grand nombre d'organismes économiques et scientifiques manquent de spécialistes.** Qui pourrait nier l'absence, en leur sein, d'un service de recherche scientifique et de documentation concernant les problèmes économiques, politiques, religieux, sociaux et culturels de l'Europe orientale et centrale ? Combien d'entrepreneurs et d'hommes d'affaires, qui devront un jour nouer des relations étroites avec les contrées de l'Est, **ignorent à peu près tout des caractéristiques de ces contrées, de leur impor-**

tance dans un mouvement des échanges commerciaux ? Cette constatation nous suggère une première solution parfaitement réalisable. Elle consiste en **l'élaboration d'un plan visant à l'emploi rationnel des connaissances des intellectuels réfugiés.** Ce plan serait soumis aux institutions scientifiques, aux entreprises d'Etat et privées, aux organismes sociaux et politiques, **qui ont intérêt à créer de nouveaux services, ou à adjoindre à ceux existant des spécialistes sélectionnés.** Ceux-ci pourraient ainsi, s'adonner à un travail particulièrement fécond.

On devrait envisager aussi **la création de nouvelles activités** qui permettraient à nos réfugiés rigoureusement sélectionnés de travailler sans faire une concurrence quelconque aux intellectuels indigènes. Ces activités faciliteraient le processus de réadaptation de nos amis réfugiés. Il est entendu que la mise en train de telles activités devrait être assurée par un organisme spécial qui serait aidé matériellement et moralement par les gouvernements et par les organismes internationaux intéressés. Chaque intellectuel aurait la possibilité de faire la preuve de ses qualités particulières. Un climat favorable se créerait en faveur des exilés. On est en droit de croire que le rendement de ceux qui seraient agréés serait plus que satisfaisant.

Les D. P. et les intellectuels.

Aux divers champs d'activité que nous venons d'envisager, s'ajoute un autre d'une importance essentielle. Des centaines de milliers de personnes déplacées se trouvent en Allemagne, en Suède, en France, en Angleterre, en Belgique, etc... Elles vivent dans une atmosphère d'instabilité. La « vie sur les valises » reste un des traits dominants de leur existence. L'espoir de l'émigration vers les pays d'outre-mer les hante. Une propagande tendancieuse entretient leur croyance illusoire en un meilleur avenir là où ils ne sont pas. L'exemple classique de cette psychose nous a été donné par les D. P. en Belgique. Le gouvernement belge se trouve embarrassé en présence de milliers de personnes déplacées qui ont vaillamment contribué au redressement de certaines industries, et qui, à l'expiration de leur contrat de travail, répugnent à renouveler celui-ci. Elles voudraient être autorisées à chercher une occupation de leur choix. Si en raison du chômage, leurs revendications ne sont pas satisfaites, elles demandent que les voies de l'émigration leur soient ouvertes. Des millions de francs ont été dépensés, de nombreuses mesures prises, mais aucune solution décisive n'est intervenue.

En l'occurrence, **le concours des intellectuels exilés aurait été déterminant.** Il aurait suffi de leur permettre d'entreprendre une activité culturelle, sociale et de propagande parmi les D. P. afin que celles-ci prennent confiance en l'avenir et soient encouragées à persévérer dans leur travail. **Une préparation psychologique en vue d'adapter ces travailleurs à leur situation en Belgique aurait mis un terme à la psychose de fuite qui règne dans leurs rangs.** Ils auraient dû être assistés socialement, religieusement et culturellement. Cette assistance aurait créé les bases morales nécessaires à leur vie. Nos intellectuels, qui connaissent la langue, les traditions, la psychologie, de leurs compatriotes, eussent me-

né à bien cette tâche primordiale. Il est étrange de voir des personnes déplacées aspirer à s'installer au Canada, en Argentine, en Amérique ou en Australie, alors qu'elles ont toutes les chances de vivre en Europe et d'arriver, après un certain temps, à s'y créer un foyer. Seules des considérations psychologiques expliquent un tel comportement. Les D. P. ont l'impression **d'être abandonnées à leur sort.** Elles souffrent indiscutablement, non seulement de difficultés matérielles, mais, également, du manque d'une vie spirituelle décente. Le contact organisé et continu avec des compatriotes intellectuels eût été d'une efficacité décisive. **L'Europe a besoin de garder ses habitants sur son sol dévasté.** Le travail de reconstruction reste immense. Seul un organisme bénéficiant du concours des intellectuels exilés parviendra à établir des rapports féconds entre les D. P. et les gouvernements occidentaux et à fixer cette population flottante.

Nous tenons à signaler à nos lecteurs **une très heureuse initiative des universités belges,** initiative appuyée par le ministère de l'Instruction publique, et qui a abouti à la création d'un service social de recherche qui fonctionne exclusivement pour des travailleurs étrangers. Souhaitons que l'enquête scientifique menée par cet organisme aboutisse aux réalisations pratiques indispensables.

La question de la formation universitaire des étudiants réfugiés doit requérir également toute notre attention. Ces étudiants doivent être préparés aux tâches de l'avenir. Il est nécessaire que la possibilité leur soit offerte de poursuivre leurs études. Ils ne seront pas les concurrents éventuels de leurs camarades autochtones, mais les pionniers des nouveaux rapports internationaux qui présideront à l'épanouissement de l'Europe.

Nous avons énuméré les principales mesures, facilement réalisables, qui sont indiscutablement **susceptibles de contribuer, sinon entièrement, du moins dans une large mesure, à la solution du problème des intellectuels exilés.**

Conclusion.

Après avoir examiné les différentes faces du problème, nous pensons pouvoir conclure qu'il est impossible de remédier à l'état de choses actuel si une étroite collaboration ne s'établit pas entre les gouvernements des pays où résident les réfugiés et les organismes de secours. Si gouvernements et organismes doivent rechercher de concert les moyens qui permettraient d'utiliser rationnellement les intellectuels de l'Est, ceux-ci doivent, de leur côté, se guérir des préjugés psychologiques qui créent un climat défavorable. Ils ne doivent se laisser guider, que par des considérations constructives. C'est ainsi qu'ils verront s'élargir le chemin étroit où un destin cruel les a menés. **Les gouvernements et les organismes intéressés ne doivent jamais oublier que nos réfugiés, parmi lesquels les éléments de valeur sont en nombre, constituent un apport humain important, et qu'ils désirent tous ardemment servir la grande Cause qui est celle de l'Europe tout entière.**

André KISHKA.

CE QUE CHACUN DOIT SAVOIR

I.

UNE FAUTE HISTORIQUE

OUVERTURE DES HOSTILITES

Les responsables des guerres de conquête ont toujours essayé de faire croire à l'opinion publique, tant de leur pays que du monde entier, que ces guerres leur étaient imposées. Ils ont toujours fait précéder leurs coupables agressions d'une espèce de réquisitoire contre leurs futures et innocentes victimes, qu'ils accusaient des plus noirs desseins.

Les chefs nazis ne manquèrent pas d'user de cette dialectique traditionnelle. Avant de déclencher la guerre contre les Polonais, ils prétendirent que ceux-ci opprimaient les minorités allemandes de Pologne. Une campagne de presse savamment orchestrée était susceptible, dans leur esprit, de camoufler la vérité, de déguiser le loup en agneau menacé de périr sous le couteau de boucher des « monstres polonais ».

On connaît la suite. Les armées allemandes passèrent à l'attaque. Sans doute, Hitler espérait-il en un nouveau Munich ? Mais, depuis l'occupation de la Tchécoslovaquie par la Wehrmacht, la Grande-Bretagne et la France s'étaient ressaisies. Leurs gouvernements n'étaient plus disposés à capituler. Le 3 septembre 1939, ils déclaraient la guerre à l'Allemagne pour la **défense de l'indépendance polonaise**, et aussi pour le **rétablissement de l'indépendance tchécoslovaque**. Le sort en était jeté. Les deux grandes puissances démocratiques européennes étaient bien décidées, cette fois, à faire respecter les droits des nations. Elles prenaient les armes pour la défense de l'humanité. Hitler était mis en demeure de rebrousser chemin ou de livrer combat à des adversaires qui, cette fois, paraissaient être à sa taille.

L'U.R.S.S. POUSSE HITLER A LA GUERRE

Peu de jours auparavant - le 23 août 1939 - le gouvernement bolcheviste, reniant les conventions qui le liaient aux puissances voisines et à la France, et mettant brutalement un terme aux pourparlers engagés à Moscou par les délégations militaires françaises et anglaises, concluait avec l'Allemagne hitlérienne, à la stupeur générale, le pacte fatal connu sous le nom de « Pacte germano-soviétique de non-agression ».

Les raisons ne manquaient pas à Staline de le conclure, car il devait voir d'un bon œil le déclenchement d'une guerre qui épuiserait l'Allemagne, ainsi que la France et l'Angleterre.

D'un autre côté, la conclusion de ce pacte enlevait à l'Allemagne la hantise d'un deuxième front - dont la guerre de 1914-1918 lui avait prouvé le danger mortel - et lui laissait, par conséquent, les mains libres à l'Ouest. Son influence sur le déclenchement de la deuxième guerre mondiale fut donc déterminante. Il mit un terme aux dernières hésitations d'Hitler, qui se crut en mesure de pouvoir faire fi des avertissements solennels qui lui parvenaient de l'Europe et de l'Amérique. Même lorsque la France et l'Angleterre lui eurent déclaré la guerre, Hitler s'imagina - et « la drôle de guerre » lui donna apparemment raison - que cette prise de position n'était que de pure forme et que la porte restait ouverte à des négociations.

Pour en revenir au « Pacte germano-soviétique de non-agression », disons et insistons-y : ce Pacte n'était que le plus grossier camouflage des desseins réels des deux larrons qui l'honoraient de leur signature.

Soulignons, en premier lieu, que son texte officiel, rendu public, ne faisait pas mention des clauses secrètes issues des longues tractations qui avaient eu lieu entre la Wilhelmstrasse et le Kremlin.

UN IMPORTANT BUTIN

Résumé en langage clair, ce pacte consistait en ceci : l'Allemagne peut attaquer la Pologne et la réduire à sa merci ; elle peut aussi détruire ses adversaires occidentaux. Mais à la seule condition que l'U.R.S.S. reçoive sa part du butin.

Hitler donna d'autant plus aisément son accord que cette condition n'amoindrissait en rien son empire.

Et voici quel fut le résultat de ce marchandage de maquignons :

Avec la bénédiction hitlérienne, Moscou s'appropriait 200.000 kilomètres carrés de territoire polonais, peuplés de 13.500.000 habitants : Polonais, Ukrainiens, Belorussiens et Juifs. Les 186.000 kilomètres carrés restants tombèrent entre les mains d'Hitler avec leurs 21.500.000 habitants. Ce partage eut lieu après l'écras-

sement de la Pologne. Le combat que livra celle-ci était par trop inégal. L'armement approprié faisait défaut. C'est ainsi que l'on vit l'intrépide cavalerie polonaise se lancer, en rase campagne, à l'assaut des blindés allemands ! Exploit héroïque autant qu'inutile, mais qui donna au monde la mesure de l'esprit de sacrifice d'un peuple dont l'histoire n'était qu'une longue suite d'infortunes, d'un peuple qui n'avait jamais marchandé son sang dans sa lutte séculaire pour l'indépendance.

Alors qu'il faisait face au conquérant venu de l'Ouest, et que des centaines de milliers de ses enfants jonchaient déjà le sol de la Patrie, le peuple polonais, déjà défaillant sous les coups de boutoir que lui assénaient les armées hitlériennes, fut assailli dans le dos par l'U.R.S.S., traîtreusement, sans déclaration de guerre, à l'aube du 17 septembre 1939. La guerre que livrait la Pologne devait dès lors porter le nom de martyre. Ses combattants n'avaient plus le choix qu'entre deux alternatives : la reddition ou la mort. La population civile, errant sur les chemins, n'apercevait plus aucun havre : fuyant les troupes hitlériennes, elle se heurtait aux hordes moscovites. D'un côté, comme de l'autre, elle affrontait le glaive de ceux qui avaient décidé sa mort.

A bout de force, la Pologne mit bas les armes. Ses vainqueurs, qui étaient en même temps ses bourreaux, firent leur jonction et fraternisèrent. Tandis que râlait un peuple, les soldats allemands et soviétiques paradèrent devant leurs chefs ; ils firent résonner sous leurs bottes ce sol que mouillaient les pleurs des mères en deuil, des veuves, des orphelins. Pour une fois encore, les dieux païens de la guerre étaient victorieux.

Le 21 octobre 1939, l'U.R.S.S. avec l'accord préalable d'Hitler, exigeait de la Finlande la cession d'une importante partie de son territoire.

Celle-ci ayant opposé à cette exigence le refus le plus formel, les troupes soviétiques se mettaient en branle et, le 30 octobre, franchissaient la frontière russo-finlandaise. Malgré le courage de ses soldats, la Finlande isolée se voyait forcée d'entamer, le 7 mars 1940, des négociations avec l'U.R.S.S. Le traité de paix était signé à Moscou le 14 du même mois. La Finlande abandonnait à l'agresseur 44.000 kilomètres carrés de son territoire, que peuplaient plus de 100.000 habitants. L'U.R.S.S. reculait ses frontières jusqu'à la Norvège.

L'affaire finlandaise terminée, Moscou eut à cœur de régler, selon ses intérêts, le destin des républiques baltes. Tandis que la flotte rouge s'emparait des îles appartenant à ces Etats, une armée motorisée se chargeait de faire naître, tant en Esthonie qu'en Lettonie et en Lithuanie, les vœux « spontanés » de la population en vue du rattachement de ces trois républiques à l'Union soviétique. Un parlement fabriqué sollicitait l'admission de ces trois pays au sein de l'Union. Le Conseil suprême de l'U.R.S.S. acquiesça. Les républiques baltes s'ajoutèrent à la grande famille soviétique.

Cette nouvelle acquisition représentait 167.000 kilomètres carrés, où vivait une population évaluée à 5.700.000 âmes.

Par après, élargissant son butin, l'U.R.S.S. voyait tomber en son pouvoir la grande et riche province de Bessarabie, qui appartenait à la Roumanie, province d'une superficie de 54.000 kilomètres carrés, peuplée de près de 4.400.000 d'habitants.

Ainsi, avec le consentement d'Hitler, près de 500.000 kilomètres carrés de territoires arrachés à des nations libres, et que peuplaient plus de 24.000.000 d'êtres humains, se voyaient absorbés par l'U.R.S.S.

Ces crimes historiques soulevèrent la plus grande indignation dans tous les Etats démocratiques, qui avaient assisté, impuissants, à leur consommation.

Des milliers d'êtres humains se voyaient réduits à l'esclavage. Quatre nations disparaissaient de la carte en tant qu'Etats indépendants. Cependant, un grand espoir continuait à soutenir ces populations opprimées : un jour, les puissances alliées seraient victorieuses et leur rendraient la liberté ; un jour, la justice triompherait. Aucun de ces Polonais, de ces Ukrainiens, de ces Esthoniens, de ces Lettons, de ces Lithuaniens, ne doutaient que l'heure de la victoire des Alliés ne marquât la restauration de l'indépendance de sa patrie et des libertés humaines.

TOURNANT DECISIF DANS LA GUERRE

Le mois de juin 1941 marqua un tournant décisif dans l'évolution de la deuxième guerre mondiale. Le 22 de ce mois, Hitler se débarrassa de sa « crise morale » et donna l'ordre à ses meilleures troupes d'envahir le territoire de son partenaire de 1939.

Du coup, les puissances alliées décidèrent d'accorder tout leur appui à l'U.R.S.S. sans que, cependant, les objectifs qu'elles se promettaient d'atteindre fussent, en quoi que ce soit, changés. Ne s'étaient-elles pas solennellement engagées à restituer leur indépendances aux nations vaincues ? Ne s'étaient-elles pas engagées à faire respecter la liberté des hommes ?

Il est inutile de rappeler ici les grandes phases de la guerre en Europe et en Extrême-Orient. Deux grands blocs se livrèrent un combat sans merci. D'un côté, le bloc du « pacte d'acier », Allemagne, Japon, Italie, animé par un esprit de conquête ; de l'autre côté, le bloc formé principalement par l'Angleterre et les Etats-Unis, pays qui avaient pris les armes pour le rétablissement des droits des nations, et que fortifiait leur idéal de liberté, et l'U.R.S.S. qui, après la volte-face de son ancienne alliée, se joignait à ceux qu'elle avait trahis en 1939 en signant un pacte avec Hitler.

LA BATAILLE POUR LA PAIX

Après que le premier bloc eut été écrasé, la bataille pour la paix, qui avait commencé à Téhéran et à Yalta, entra dans sa phase de réalisation. On était en droit d'espérer que les vainqueurs anglo-saxons, appuyés par les puissances alliées : France, Chine, Argen-

tine, Brésil, Belgique, Hollande, Norvège, etc., allaient donner au monde un nouveau statut politique, équitable pour tous, pour les nations et pour les hommes. Ce faisant, ils eussent jeté les bases d'une paix réelle, juste et durable. Ils eussent étouffé dans son germe toute possibilité d'une nouvelle conflagration. Hélas, il n'en fut pas ainsi. Le monde démocratique, personnifié principalement par Roosevelt et Churchill, accumula des fautes d'une importance historique. Il s'était déjà engagé dans la voie des concessions au profit de l'U.R.S.S. durant la guerre. Celle-ci terminée, il persista dans cette voie et eut tôt fait de s'y embourber.

QUELLES SONT CES FAUTES ?

1. Durant les grandes conférences qui réunirent les géants de la guerre, les dirigeants démocratiques fermèrent les yeux sur le déni de justice que constituait le maintien sous une domination étrangère de nations pour la défense desquelles ils avaient pris les armes, et dont ils s'étaient engagés solennellement à restaurer l'indépendance. Ils fermèrent les yeux sur l'amoindrissement de nations morcelées. Ils admirèrent le maintien de cruelles injustices qui n'étaient dues qu'à l'entente hitléro-bolcheviste.

Ainsi, ils sacrifièrent à l'impérialisme moscovite les trois républiques baltes et la Pologne, et livrèrent à la tyrannie des dizaines de millions d'êtres humains.

2. Sans doute pensèrent-ils qu'ils n'avaient pas fait suffisamment la démonstration de leur aveuglement, car ils tolérèrent l'annexion pure et simple par l'U.R.S.S. de la majeure partie de la Prusse orientale, territoire qui, en supposant que l'on eût décidé de l'enlever à l'Allemagne, devait naturellement être cédé, pour des raisons aussi bien stratégiques que géographiques et économiques, à la Pologne et à la Lituanie.

L'U.R.S.S. montrait encore quelque appétit. Elle put s'annexer, sans que les puissances alliées y trouvassent à redire, l'Ukraine subcarpatique — territoire d'une superficie de 14.000 mètres carrés, peuplé de 800.000 habitants — qui avait fait partie de la République tchécoslovaque. Ainsi, les frontières de l'U.R.S.S. traçaient leur sillon dans les plaines de Hongrie. On imagine sans peine l'importance stratégique pour l'U.R.S.S. de cette contrée située en deçà des Carpathes.

3. En Extrême-Orient, la Russie soviétique, au prix de trois jours de campagne contre le Japon, en fait déjà vaincu, réalisa, avec l'accord de ses partenaires, une expansion inespérée.

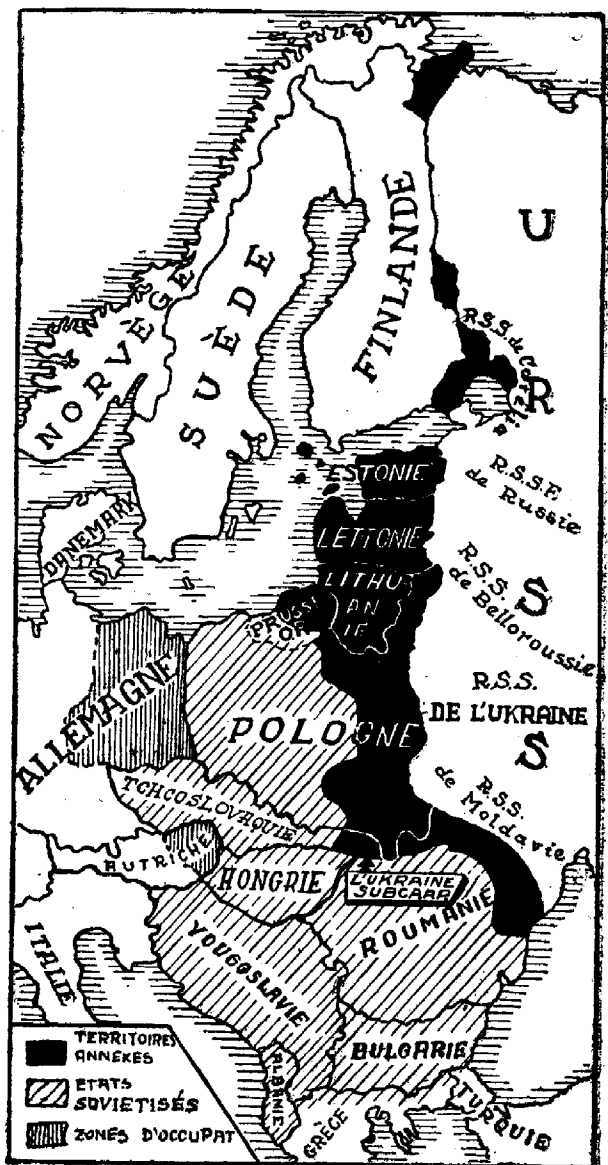
La Mandchourie, dont la population s'élève à trente millions d'habitants, tomba sous la coupe de l'état-major bolcheviste. Toutes les lignes du chemin de fer transmandchourien devinrent propriété sino-soviétique, mais leur administration, tout en étant officiellement bipartite, fut, en fait assurée par l'Armée rouge.

Et le tableau de chasse continua de s'agrandir.

Port-Arthur devint une base navale militaire exclusivement sino-soviétique. Son administration incombait à l'état-major de l'armée bolcheviste. Le très important port commercial de Daïren — ainsi que les installations portuaires — fut placé également sous l'administration soviétique.

4. En 1946, un plébiscite, organisé à la manière moscovite, détacha de la Chine la Mongolie extérieure, qui se donna « unanimement » au régime communiste et se plaça sous la tutelle de l'U.R.S.S.

5. La presqu'île de Corée, possession japonaise qui comptait vingt millions d'habitants, pays fortement industrialisé et occupant une position stratégique de première importance en Extrême-Orient, se vit divisée en deux régions d'occupation. Ses parties nord et nord-

ouest furent placées sous l'autorité militaire soviétique. Elles ont formé actuellement une république populaire qui se soumet docilement aux jeux du gouvernement de Moscou et prépare le « grand coup » en vue de réaliser l'unification de la Corée sous son égide après le départ des troupes américaines.

6. C'est à Yalta que le président Roosevelt et le Premier britannique Winston Churchill cédèrent à l'U.R.S.S. la seconde moitié de l'île de Sakhaline et l'archipel des Kouriles, possessions japonaises. La totalité de la population fut expulsée. Le nouveau maître, conscient de l'incalculable valeur stratégique de ces îles, en entreprit la colonisation dès la fin de la guerre. Nous savons, grâce à la presse soviétique, qu'après deux ans d'une activité fiévreuse et silencieuse, ces îles sont entièrement occupées et « soviétisées ».

Voilà donc le tableau général des acquisitions territoriales que l'U.R.S.S. put réaliser grâce à la deuxième guerre mondiale, et grâce aux concessions incompréhensibles des pays démocratiques. Ainsi l'impérialisme bolcheviste put satisfaire ses ambitions démesurées.

Ajoutons que l'établissement de l'Armée rouge en Mandchourie et à Daïren servit de point de départ à la grande guerre civile chinoise qui menace d'imposer le régime moscovite à plus de 400.000.000 d'hommes.

Ces concessions constituaient certainement une faute historique d'une exceptionnelle gravité.

Cependant, elles ne devaient pas s'arrêter là.

L'ASSERVISSEMENT DES NATIONS EUROPEENNES

Usant de moyens d'une habileté déconcertante, Staline, qui, en 1940, avait supprimé quatre Etats indépendants et imposé son hégémonie à la Finlande, plaça sept Etats européens sous son contrôle exclusif : le nouvel Etat polonais, la Bulgarie, la Tchécoslovaquie, la Hongrie, la Roumanie, la Yougoslavie et l'Albanie. Ses armées occupèrent en même temps l'Allemagne et l'Autriche orientale.

Les partenaires anglo-saxons de l'U.R.S.S. ont commis une faute historique en laissant les mains libres à Staline. Ils se sont laissés influencer, dans leur comportement, par un espoir qui s'est avéré faux. Les Occidentaux et les Américains se sont imaginés tout un temps que des régimes de liberté pouvaient exister dans les pays placés sous le régime de Moscou. Ils ont cru que, dans ces pays, la volonté nationale pourrait s'exprimer sans entrave. Ils n'ignoraient pas que les nations énumérées ci-dessus aspiraient à un régime démocratique. C'est pourquoi ils présumaient que les premières élections libres aboutiraient à la constitution, dans ces pays, de gouvernements indépendants, et qu'elles entraîneraient l'effacement de l'influence politique et sociale des Soviets.

Quelques faits les incitaient à nourrir cette illusion. En Roumanie, pendant près de deux ans, un roi, encadré

de ministres bolchevistes, avait gardé son trône. Dans plusieurs pays, des partis vraiment démocratiques avaient pu exprimer leur volonté, et même faire de l'opposition. Ils avaient pu déléguer des représentants au Parlement et participer au gouvernement.

Pendant que les Occidentaux et les Américains se laissaient aller à cette trompeuse euphorie, un travail de sape, qui devait aboutir à des transformations décisives, se poursuivait sans relâche. Cette provisoire liberté des partis n'était, en fait, que de la poudre jetée aux yeux des politiciens démocratiques. Après un certain laps de temps - deux ou trois années - les maîtres du Kremlin dévoilèrent leur but caché. Partout, la grande opération de la conquête effective du pouvoir s'effectuait sous les yeux des représentants accrédités des puissances alliées. Partout, les gouvernements passèrent ouvertement, et exclusivement, entre les mains de Moscou.

La résistance anglo-américaine ne se manifesta qu'en Grèce, en Autriche et en Allemagne, où la grande manœuvre soviétique d'accaparement du pouvoir essuya son premier échec.

RECAPITULATION

Ainsi, l'expansion de l'U.R.S.S., conduite par le parti bolcheviste, apparaît comme la plus prodigieuse qu'une puissance ait jamais réalisée.

Sa marche peut être divisée en plusieurs phases.

1) La lutte du parti bolcheviste pour s'imposer au peuple russe.

2) La conquête des petites nations minoritaires qui, profitant des bouleversements révolutionnaires, s'étaient érigées en Etats démocratiques : l'Union des Peuples du Caucase du Nord, la Bachkirie, la Tartarie de la Volga, la Belloroussie, la Kazakhie et quatre nations de l'Asie centrale (1918-1920).

3) La conquête de la République démocratique de l'Ukraine, de la République de l'Arménie, de la République de l'Azerbeïdjan (en 1920).

4) La conquête de la République démocratique de Géorgie, dernière en date (en 1921).

De 1918 à 1920, les Bolcheviks firent la guerre à la Pologne, la Finlande, l'Esthonie, la Lithuanie, la Lettonie. Ces guerres se soldèrent par un échec grâce à l'aide apportée par les Franco-Britanniques aux nations attaquées, aide qui eut pour effet de consolider la « barrière » anti-bolchevique de l'Est. Après ces guerres des traités de paix et de non-agression furent conclus entre l'U.R.S.S. et ces nations.

De 1921 à 1939, l'U.R.S.S. n'entreprit aucune autre hostilité contre le monde extérieur. Le régime bolcheviste affermit ses positions en U.R.S.S. même et développa l'industrialisation du pays.

5) Les années 1939-1940 virent, grâce à la complicité hitlérienne, la conquête des trois républiques bal-

tes, l'amputation du territoire finlandais, ainsi que l'accaparement de la Bessarabie roumaine et de la moitié de l'Etat polonais.

b) Durant l'année 1945, le parti bolcheviste annexa, avec l'approbation des grands champions de guerre anglo-saxons, l'Ukraine subcarpathique et la majeure partie de la Prusse orientale. Il imposa un régime de vassalité à de nombreuses nations : le nouvel Etat polonais, la Tchécoslovaquie, la Roumanie, la Bulgarie, la Hongrie, l'Allemagne de l'Est, l'Autriche de l'Est, l'Albanie, la Yougoslavie.

Jusqu'à présent, de toutes ces nations, seule la Yougoslavie a rejeté, malgré son gouvernement communiste, la dictature de Moscou. Seule, elle a rompu avec l'attitude de soumission aveugle des gouvernements des pays qualifiés de satellites.

7) En Extrême-Orient, l'U.R.S.S. étendit sa domination sur la Mongolie extérieure, la Mandchourie, la Corée du nord et du nord-ouest. Les importants ports de Daïren et de Port-Arthur tombèrent entre ses mains. Elle annexa, en outre, la seconde moitié de l'île Sakhaline et l'archipel des Kouriles.

Ces acquisitions lui ont permis d'appuyer puissamment la conquête de la Chine tout entière par les communistes chinois, qui sont dirigés par ses hommes de main, et qui ont déjà réussi à placer sous l'autorité du parti bolcheviste plus de deux cent millions d'habitants.

Nous venons d'exposer brièvement les principales phases de l'expansion de l'U.R.S.S. en Europe et en Asie, de 1918 à 1945.

Quelques constatations s'imposent :

1) Aucune nation n'a jamais adhéré librement au régime bolcheviste.

2) En 1938, le Kremlin règnait d'une manière absolue sur cent soixante-quinze millions cinq cent mille êtres humains.

3) En 1940, ce chiffre est passé à cent quatre-vingt-dix-huit millions.

A cette masse énorme viennent s'ajouter les cent vingt millions d'Européens et les quarante millions d'Asiatiques que l'étrange conjoncture internationale a placé sous la domination effective de l'U.R.S.S., sans qu'ils aient acquiescé le moins du monde à cette mainmise sur leurs personnes.

Ajoutons à ces chiffres les nouveaux sujets chinois dont le nombre s'élève déjà à deux cents millions.

3) Nous ne porterons nulle atteinte à la vérité si nous affirmons, en nous basant sur des règles arithmétiques élémentaires, qu'au moins cinq cent cinquante millions d'êtres humains, dont deux cent quatre-vingt millions d'Européens - sur les cinq cent millions d'habitants de l'Europe - sont actuellement asservis par Moscou.

LES PERILS DE L'AVENIR

Et forcément on se demande :

— Que fait-on des grands principes proclamés solennellement dans la Charte de l'Atlantique ?

— Que signifiaient les discours véhéments que les grands chefs Anglo-saxons prononçaient en faveur de la liberté des nations et des hommes ?

— Que sont devenus les « douze commandement » du président Truman ?

— L'engagement solennel du Premier citoyen des Etats-Unis d'Amérique victorieux : « Les Etats-Unis entendent restaurer les droits souverains des peuples qui en furent privés par la force... Ils désirent que les peuples aptes à se gouverner eux-mêmes choisissent librement la forme de leur régime... » - n'était-il qu'un ballon en baudruche ?

Nous constatons que ces proclamations n'ont eu aucune suite concrète, qu'elles n'ont pas pesé sur la marche des événements plus qu'un fétu de paille.

Le Bolchevisme est dynamique, comme une ortie malfaisante il se répand dans le monde.

Si, dans sa marche, il marque un temps d'arrêt, ce n'est que pour reprendre des forces.

Sur quel terrain répandra-t-il demain ses semences dont naissent l'oppression des nations et des hommes ?

Les enseignements d'un passé récent - que nous venons de retracer - nous permettent de mesurer les périls de l'avenir.

Les hommes qui dirigent les destinées du monde libre doivent avoir présent à l'esprit la gravité de ces périls.

Les Nations menacées ont le devoir de redoubler de vigilance.

C'est ainsi seulement que l'on parviendra à effacer les injustices commises.

C'est ainsi seulement que l'on garantira l'indépendance des nations et la liberté des hommes.

Dr M. Tougouchy.

Tito vu par Moscou

II.

UN CRIME HISTORIQUE

Dans le bon vieux temps, des injustices révélées, ou des jugements diffamatoires portés sur la vie d'un homme, ne laissaient jamais l'opinion publique indifférente. Quand il s'agissait de collectivités spoliées, de nations attaquées, de conquêtes impérialistes, des protestations énergiques s'élevaient dans le monde entier.

La dernière guerre mondiale, durant laquelle on a dû mettre en œuvre des moyens d'une cruauté inimaginable, surtout vis-à-vis des populations civiles, a rendu presque indifférents à la souffrance d'autrui, à l'injustice des êtres humains, les hommes les mieux pensants. Ainsi s'explique probablement le fait qu'un crime d'une cruauté exceptionnelle, commis par le gouvernement bolchévique contre plusieurs nations soit passé inaperçu.

Expliquons-nous dans les termes les plus objectifs.

DES PAROLES...

Le 6 novembre 1943, le gouvernement de Moscou, qui avait pris confiance en l'issue favorable de la guerre, fêta, avec une solennité particulière, l'anniversaire de la Révolution d'octobre.

Le chef du gouvernement présenta, à cette occasion, un rapport circonstancié où se trouvaient incluses les considérations les plus optimistes quant à l'évolution ultérieure des événements. Cet optimisme, qui n'était pas de commande, était dû au fait que, pour la première fois, l'Armée Rouge avait infligé une terrible défaite à ses adversaires à Stalingrad.

Staline énuméra les principales raisons du succès de ces armées : la solidité du parti bolcheviste, qui en fait était le vrai vainqueur, le courage des soldats, l'esprit d'abnégation de la population, et, surtout, **l'action commune de toutes les nations composantes de l'U.R.S.S.** (*)

Il dit textuellement : « **Toutes les nations de l'Union se sont unanimement levées pour la défense de leur patrie commune. Elles considèrent, à juste titre, que la guerre pour le salut du pays est la guerre de tous les travailleurs, sans distinction de nationalité ni de confession** ».

Cette déclaration fut suivie, trois mois plus tard, dans un geste de « **CONFIANCE ET DE RECONNAISSANCE** », par la décision du Conseil suprême d'élargir les droits des Républiques fédérées. En outre, l'article 18 de la Constitution se vit ajouter un alinéa ainsi conçu : « **Chaque République fédérée a le droit d'entrer en relation directe avec des états étrangers, de conclure des accords avec ces états, ainsi que d'y envoyer des représentants diplomatiques et consulaires** ».

(*) Les citations qui suivent sont empruntées aux « Discours de Staline... » et à « La Constitution de l'U.R.S.S. » suivie du « Rapport de Molotov devant le Conseil suprême ».

Comme le déclara Monsieur Molotov, cette décision s'imposait « **parce qu'il existait, pour les républiques fédérées, des besoins spécifiques auxquels la représentation diplomatique de l'U.R.S.S. ne pouvait suffire** ».

Le même article fut complété par un alinéa ainsi conçu : « **Chaque République fédérée aura sa force militaire propre** ».

En lisant ce texte, on a l'impression que ces déclarations, et cette révision de la Constitution, reflétaient la parfaite harmonie qui, apparemment, devait régner entre les 40 principales nations formant le complexe appelé U. R. S. S.

LA REALITE

A peine la guerre terminée, un grand nombre de décisions graves démentirent formellement les déclarations théoriques de 1943.

Des mesures, en général d'une sévérité terrifiante, furent prises par Moscou, non seulement contre des individus, ou des groupements d'individus, mais contre des populations toutes entières de l'U. R. S. S.

Une fois la guerre gagnée, il fut rendu public que des centaines de milliers de soldats soviétiques, faits prisonniers par l'envahisseur, avaient revêtu l'uniforme allemand et servi, sous le commandement d'un général russe, dans « l'Armée de libération de la Russie ».

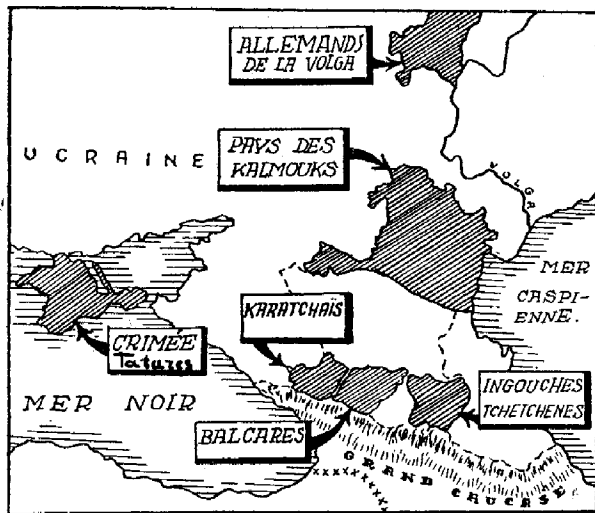
Un comité composé de Russes, appelé « Comité de Libération », avait caressé l'espoir de renverser le régime bolchévique avec l'appui des baïonnettes étrangères, et de s'imposer au peuple russe. Il fut révélé également que plus de 300.000 russes avaient été incorporés dans les services auxiliaires des armées germaniques. La culpabilité de ces hommes revêtait une forme individuelle. Chacun d'eux devait en subir les conséquences.

De ces cas, il ne sera pas parlé ici. Cet article est uniquement consacré à l'incroyable disparition de nations entières, accusées de trahison collective ; hommes, femmes, enfants, vieillards, dont il apparaît clairement qu'ils n'avaient jamais trahi, et même qu'ils étaient dans l'impossibilité matérielle de faillir. Il est consacré à la disparition de leur pays natal de près de 2 millions d'êtres humains de 7 nationalités différentes.

LES NATIONS SUPPRIMEES

Le gouvernement soviétique a donné l'exemple frappant de sa cruauté, de son injustice foncière, en 1946. Officiellement, l'initiative en appartient à la cession du Conseil suprême de la République fédérative soviétique russe.

On sait, qu'en fait, en U. R. S. S. toutes les décisions, tous les projets, même si, normalement, l'initiative

de ceux-ci devrait venir d'en bas, voient le jour au sein du Politbureau.

C'est ainsi qu'au nom du Conseil suprême de la R. S. S. F. russe, un homme de paille, Bakhoumourov, déposa une proposition de loi qui scellait le destin tragique de tant d'innocents. Ce Bakhoumourov défendit la thèse d'une punition collective qui infligeait à 7 nations un châtement dont les équivalents ne se rencontrent pas dans l'histoire de l'humanité, châtement qui consistait -oh, comme les mots, au contraire des faits, peuvent paraître parfois inoffensifs !- dans le « TRANSFERT DE CES NATIONS VERS D'AUTRES REGIONS ».

Ce transfert devait entraîner la désintégration de ces communautés nationales. En effet, celles-ci ont disparu sans laisser de traces, ainsi qu'en témoigne la carte politique actuelle de l'U. R. S. S.

Il apparaît clairement que cette mesure cruelle, prise par un gouvernement qui se targuait de donner au monde l'exemple de la réalisation d'une harmonie parfaite entre des nations les plus disparates à tous les points de vue — comme c'est le cas de l'U. R. S. S. — était destinée à provoquer la disparition de 7 nations de la surface du globe.

Quelles sont ces nations ?

1. Les Tatares de Crimée.

Depuis plus de dix siècles, une population d'origine tatare habitait une partie de la presqu'île de Crimée. Elle s'était distinguée par son grand amour de la terre et avait largement contribué au développement économique et culturel de la Crimée.

C'était la population de religion musulmane qui s'était le plus profondément infiltrée dans l'Europe Orientale. Elle avait eu à subir de nombreuses et terribles épreuves au cours des siècles, mais c'est surtout entre 1918 et 1920, années durant lesquelles les armées blanches et rouges se livrèrent des combats acharnés dans cette contrée, et pendant les années 1942-1944, qui virent les armées allemandes et soviétiques s'affronter dans une lutte à mort, que cette population eut le

plus à souffrir. Néanmoins, après la guerre, on y comptait encore plus de 200.000 habitants tatars.

Ceux-ci, accusés de trahison, ont été dirigés vers de régions inconnues.

Où sont-ils, ces infortunés ? Que sont-ils devenus ?

Seuls les dirigeants de Moscou pourraient répondre.

2 et 3. La République autonome des Yngouches et des Tchetchens.

Les Yngouches et les Tchetchens — de religion musulmane — occupaient, depuis des siècles, le versant nord-est de la grande chaîne du Caucase.

Les conquérants arabes, iraniens, mongols, etc... avaient essayé de soumettre ces hommes, qui, en leur langue, s'appellent « Atsbis », ce qui veut dire « hommes libres » ; mais, retranchés dans leurs montagnes inaccessibles, ces derniers s'étaient toujours avantageusement défendus ; jamais, ils n'avaient dû courber le front sous le joug de la domination étrangère. Il avait fallu que le conquérant du Nord, la Russie, envoyât contre eux une armée moderne, dont les effectifs dépassaient 100.000 soldats, pour les amener à fléchir le genou après 40 années de combats meurtriers, et pour que le drapeau impérial russe flottât sur les cimes, jusqu'alors inviolées, du Caucase. Et encore, cette domination ne put-elle se maintenir que dans les principales agglomérations du pays, où des garnisons suffisamment nombreuses restaient sur pied de guerre.

Moscou, qui avait accordé, en 1922, aux Yngouches et aux Tchetchens, le statut d'un état autonome, a pris une mesure que ses prédécesseurs arabes et mongols s'étaient abstenus, librement ou par nécessité, de prendre. Il les a accusés de fraternisation avec l'ennemi allemand — quoique ce dernier n'ait jamais poussé sa conquête jusqu'à cette région, et qu'aucune insurrection populaire contre le régime bolchévique n'y ait éclaté durant les années de guerre ! — Plus de 600.000 êtres humains ont été chassés de leurs foyers, et acheminés, par petits groupes, vers des régions inconnues.

Et, encore une fois, nous posons la même question :

— Où sont-ils ?

— Que sont-ils devenus ?

4 et 5. Les Balkares et les Karatchaïs.

Quelque 250.000 Balkares et Karatchaïs — eux aussi de religion musulmane — étaient établis aux environs du mont Elbrouz depuis les temps les plus reculés.

En 1922, en raison de leurs particularités nationales, le gouvernement de Moscou leur avait accordé le statut de région autonome.

Accusés, eux aussi, du même « crime », ils ont subi le même sort.

6. Les Kalmouks.

A l'Ouest de la Volga inférieure et au nord-est du Caucase septentrional, vivait une population laborieuse. Elle appartenait à la religion bouddhiste et était établie en ces lieux depuis de nombreux siècles. Cette population éveillait la sympathie, tant par son amour du tra-

vail que par sa franchise, tant par son esprit d'entraide que par son hospitalité. Le nombre de ces Kalmouks s'élevait à 125.000. Ils constituaient les derniers vestiges des grandes invasions venues de l'Est jusqu'à la Circasie. Dans cette région, autrefois aride et dénudée, les Kalmouks, grâce à leur travail opiniâtre, avaient créé un élevage prospère et une agriculture florissante. Leur principale localité, Elitsa, devenue capitale après la proclamation de la République autonome des Kalmouks, comptait plus de 10.000 habitants. Une école supérieure et plusieurs écoles techniques permettaient aux jeunes gens de s'instruire afin de mieux servir leur pays. Un théâtre national était le cadre où ce groupement ethnique bouddhiste, le plus avancé au sein de l'Europe, faisait revivre ses anciennes traditions.

Les Kalmouks, eux aussi, ont été dispersés. Leur capitale a été débaptisée.

Où sont-ils ?

Que sont-ils devenus ?

7. La République autonome des Allemands de la Volga.

A la fin du 18e siècle, une première et importante immigration de paysans allemands en Russie eut lieu, favorisée par le gouvernement de Saint-Petersbourg. Des Badois et des Hessois formèrent des colonies dans la région de la Volga moyenne.

Ces paysans se révélèrent de remarquables agriculteurs, bien supérieurs aux indigènes. Leurs travaux aidèrent au développement de l'économie agricole des paysans russes. Leurs fermes prospères servirent de modèle. Après un siècle, leur communauté était d'environ 500.000 âmes. Ils se montrèrent toujours progressistes et donnèrent au mouvement libéral et constitutionnel, ainsi qu'au mouvement socialiste, des personnalités de premier plan. Le gouvernement bolchévique alla jusqu'à leur conférer, par son décret du 20 février 1924, l'autonomie nationale.

Ainsi fut créée, dans le cadre de la République fédérative soviétique russe, la République allemande de la Volga. La littérature russe tout entière ne tarissait pas d'éloges sur le travail exemplaire accompli par cette population. Le nom d'Engels fut donné à la capitale, tandis que la seconde ville du pays était baptisée Marxstadt. Il n'y a aucune preuve que cette population paisible, qui s'était complètement adaptée à la vie russe, ait fait quoi que ce soit en faveur des armées hitlériennes. Cependant, la même sentence inique l'a frappée.

Et la même question se pose.

Où sont ces centaines de milliers d'êtres humains ?

Que sont-ils devenus ?

LES RAISONS.

Ainsi, 7 petites nations, privées de tout moyen de défense, ont complètement disparu en plein vingtième siècle.

En cherchant les raisons qui ont poussé Moscou à prendre des décisions aussi radicales, on aboutit tout naturellement à ces trois principales conclusions :

1) Ces populations, dans leur majorité écrasante musulmane, - en U.R.S.S., la seule Eglise qui ait gardé une certaine influence sur les masses est l'Eglise musulmane, - avaient toujours regardé avec sympathie leurs coreligionnaires turcs et iraniens, et, pour leur malheur, leur sol natal était assez proche de la Turquie et de l'Iran. Il suffit de se rappeler la tension dangereuse qui exista entre ces deux pays et l'U.R.S.S., notamment en 1946, pour s'expliquer la hâte qui présida à la dispersion de ces populations. Il paraît tout à fait logique que ce facteur du domaine de la politique internationale ait joué un rôle important dans la prise de ces mesures radicales.

2) Une troisième raison, qui paraît avoir plus de poids, s'appuie principalement sur des considérations économiques. En effet, grâce à la guerre, l'U.R.S.S. a fortement développé les principales branches de son industrie lourde en Sibérie, où le nombre d'habitants n'atteignait même pas deux par kilomètre carré. On connaît, par exemple, les richesses minières inépuisables de la presqu'île du Kamtchadka, dont la population était quasi inexistante, et où, actuellement, des centaines de milliers de déportés sont astreints aux travaux les plus lourds. En outre, l'U.R.S.S. s'empara de la moitié de l'île de Sakhaline et des îles Kouriles, d'où fut chassée la totalité de la population japonaise. On sait que des centaines de milliers de travailleurs forcés, emmenés de l'Europe soviétique, besognent actuellement dans ces régions.

3) Une troisième raison, qui paraît avoir plus de poids, s'appuie principalement sur des considérations économiques. En effet, grâce à la guerre, l'U.R.S.S. a fortement développé les principales branches de son industrie lourde en Sibérie, où le nombre d'habitants n'atteignait même pas deux par kilomètre carré. On connaît, par exemple, les richesses minières inépuisables de la presqu'île du Kamtchadka, dont la population était quasi inexistante, et où, actuellement, des centaines de milliers de déportés sont astreints aux travaux les plus lourds. En outre, l'U.R.S.S. s'empara de la moitié de l'île de Sakhaline et des îles Kouriles, d'où fut chassée la totalité de la population japonaise. On sait que des centaines de milliers de travailleurs forcés, emmenés de l'Europe soviétique, besognent actuellement dans ces régions.

On est en droit, par conséquent, de penser que c'est la pénurie de main-d'œuvre qui incita le gouvernement soviétique à ordonner la mise au travail de ces hommes dans des conditions si cruelles, et que, parmi ceux-ci, les déportés appartenant aux 7 nations énumérées ci-dessus représentent un pourcentage très élevé.

Telles sont les explications les plus logiques de ces transferts tragiques.

* * *

Nous sommes en présence d'un des plus grands crimes que l'Histoire ait enregistré dans son cours séculaire.

Que sont devenus ces Kalmouks, ces Tartares, ces Tchetchens, ces Karatchaïs, ces Balkares, ces Yngouches, ces Allemands de la Volga ? Qu'en a-t-on fait ?

Le crime commis par les chefs de Moscou, hommes qui se sont toujours proclamés les champions de la fraternité des peuples, ne peut être oublié. Il doit augmenter la vigilance de ceux qui se sentent directement menacés, et aussi celle du monde libre tout entier.

T. Markozi,

Docteur en sciences politiques.

LA VIE EN EXIL

Visite à des Exilés

Nous avons rendu visite à quelques exilés. Nous leur avons demandé de nous raconter leur odyssee. De tels témoignages sont des documents. Leur place est tout indiquée dans cette revue.

Un même désespoir jette son ombre sur ces vies brisées et un même espoir les éclaire. Nous avons compati au malheur de ces hommes. Nous avons partagé leur espoir.

Ils nous ont parlé simplement des tragiques événements qui ont marqué leur destinée. Ils nous ont parlé sans emphase, avec douceur même, comme s'ils craignaient de réveiller en eux des souffrances endormies. Leur visage restait calme. Ils ne ponctuaient pas leur récit de gestes. Mais nous voyions, à certains moments, une grande tristesse noyer leur regard.

Les mots qu'ils prononçaient déchiraient leur âme. Sans doute, revoyaient-ils leur lointaine patrie, leur ville ou leur village natal, la rue, la maison où, durant tant d'années ils avaient vécu, où ils avaient aimé, où ils avaient ri, où ils avaient souffert. Sans doute revoyaient-ils des êtres chers, maintenant disparus : l'un sa mère, l'autre sa femme, l'autre ses enfants. Maintenant, ils étaient seuls. Et leurs souvenirs ne les menaient qu'à des tombeaux, à des fires éteints, à des larmes...

Ces hommes, dont nous allons vous parler, désirent garder l'anonymat. Ils ont peur. Certains craignent pour les leurs, restés au delà du rideau de fer. Leur passé fut terrible ; leur présent est difficile ; leur avenir, incertain. Nous avons jugé bon de répondre à leur vœu. Aussi, nous taisons leur identité, puisque tel est leur désir.

* * *

Sigismund est polonais. Il a dépassé la trentaine. A l'époque où les nazis firent main basse sur sa patrie, il terminait ses études de médecine. Sa sœur était également étudiante. Ses parents, propriétaires d'une grande ferme, habitaient dans ce « corridor » qui servit de prétexte à l'envahissement de la Pologne par les soldats d'Hitler. Malgré la défaite, Sigismund et les siens, affrontaient courageusement les difficultés qui furent le lot de chacun lorsque l'aigle germanique eut terrassé l'aigle polonais.

Le malheur frappa à la porte de cette modeste famille le 24 décembre 1941. Ce jour-là, les hommes d'Hitler envahirent la maison, au moment où ses habitants, réunis autour de l'arbre de Noël, se préparaient à fêter la naissance du Christ. En une demi-heure, tout fut consommé. La famille, mise tout entière en état d'arrestation, partit vers l'incon-

nu : les parents de Sigismund furent dirigés vers le Sud, leur fille vers Francfort, et Sigismund, lui-même, vers Hambourg. Chacun ignorait la destination des autres.

Sigismund n'a jamais su ce qu'il était advenu des membres de sa famille. Le rideau noir de la séparation, et peut-être de la mort, s'est interposé entre lui et les êtres qu'il chérissait. Jusqu'à la fin de la guerre, sa vie a été cruelle. Mais il a résisté aux privations. Il a repris courage. Il veut redevenir un homme. Il veut servir la cause de sa patrie malheureuse. Il nous parle de ses études. Il est hanté par le désir de retrouver les bancs de l'Université. Un des fils directeurs de sa vie, qui furent brisés par les événements, serait renoué !

Nous lui serrons la main.

— Que le sort te soit clément !

* * *

Une nouvelle poignée de mains. Nous avons, devant nous, un professeur, ancien directeur d'un sanatorium en Ukraine, auteur de plusieurs ouvrages. C'est un homme très cultivé. Il n'a jamais appartenu à aucun parti. Pendant 25 ans, il a poursuivi son travail de savant en U. R. S. S. Sa vie s'est écoulée sans heurts jusqu'en 1938, l'année de la grande terreur, qui vit l'extermination de dizaines de milliers de personnes, dont de nombreux dirigeants du parti bolcheviste.

Cette année-là, il fut arrêté, et accusé d'avoir fomenté un complot contre la personne de Kassior, secrétaire général du parti communiste de l'Ukraine. La police politique trouva chez lui les boîtes à sardines qui devaient servir à la fabrication des explosifs ! Jeté dans les caves du Guépéou et soumis aux « interrogatoires » de rigueur, il reconnut ses activités de terroriste. A ce moment - nous dit-il - il n'espérait plus qu'en la mort, tant les souffrances, qui lui avaient été infligées, avaient été abominables.

Mais un événement imprévu se produisit. Deux jours après qu'il eut fait l'aveu de son « crime », le camarade Kassior était lui-même arrêté et accusé d'être un espion à la solde de l'étranger (il fut par la suite, exécuté).

Nouvelle convocation chez l'enquêteur. Cette fois, il lui fallait avouer qu'il était un agent de Kassior !! Il avoua. Il attendait la mort. Telle n'était pas sa destinée cependant.

Il se produisit un miracle. Une intervention en sa faveur à Moscou lui rendait la liberté après 8 mois de martyre. En 1941, les Allemands conquéri-

rent la ville. Notre professeur fut de nouveau arrêté, par l'envahisseur cette fois, et accusé de sabotage. Il fut déporté, ainsi que sa femme, à Buchenwald. Ils y nouèrent des liens d'amitié avec des patriotes belges. Cette circonstance fit que, la guerre terminée, ils vinrent s'établir en Belgique.

Notre interlocuteur se dit rassuré. Il n'a plus à craindre la dictature nazie ni la dictature bolcheviste. Il mène, ainsi que sa femme, savante chimiste, une existence de travailleurs manuels.

Quelle ironie du sort, après trente années d'activités scientifiques ! Son rêve serait de devenir l'assistant d'un médecin, ou d'être agréé comme collaborateur dans une clinique, de pouvoir faire des recherches, d'écrire...

Un tel courage force l'admiration. Les épreuves amoindrissent certains, grandissent d'autres. Notre professeur, lui, croit en l'avenir. Nous le quittons en formant des vœux pour l'accomplissement de ses espoirs.

* * *

C'est une agglomération industrielle, un décor d'usines dont on ne voit pas la fin et de maisons ouvrières, décor dantesque plein du halètement des machines, du choc sourd des marteaux-pilons, de mille bruits discordants.

Nous sommes attablés dans un débit de boissons, face à notre interlocuteur, un chimiste de Leningrad. De temps à autre, un train passe, dans un fracas de ferrailles, à proximité, si près, que l'on croirait qu'il se précipite vers nous, qu'il va s'engouffrer dans la pièce, où des hommes en tenue de travail se désaltèrent et bavardent. Quelques mots saisis, çà et là, me révèlent qu'ils sont de nationalités diverses.

Mon compagnon allumé une cigarette et se met à parler :

— Sous l'ancien régime, mon père était comptable dans une société d'exploitations forestières. Moi-même, mes études étant arrivées à leur terme, je devins assistant à l'Université de Leningrad. Lorsque je fus mobilisé, en 1940, j'achevais la mise au point d'une nouvelle formule électro-chimique. Ma première marche victorieuse comme soldat de l'Armée rouge me conduisit en Esthonie. C'est là que je vis pour la première fois, dans les rues, des passant élégamment habillés, et que je découvris aussi que des magasins pouvaient être remplis de marchandises. Mes camarades et moi, nous « déshonorâmes » l'Armée rouge en nous précipitant dans ces magasins, comme des affamés, et en y effectuant une série d'achats dont certains étaient, pour le moins, inutiles : exemple, ces cols blancs, que, étant soldats, nous ne pourrions porter, et qui trouvèrent en nous des acquéreurs enthousiastes...

En 1941, je tombai entre les mains de l'ennemi et fus enfermé dans un camp. Après un certain temps, je fus extrait de cette géôle, où régnait, entre autres maux, le cannibalisme. Envoyé dans une ferme, aux environs de Berlin, j'y fus astreint, jusqu'à la fin de la guerre, à des travaux agricoles. Mon sort fut donc privilégié d'autant plus que le

fermier, un certain Herr Rogger - dont je bénis encore le nom aujourd'hui, - se montra toujours compréhensif à notre égard et ne nous marchandâ pas son aide. C'est durant mon séjour à la ferme que je commençai à méditer sur le régime en vigueur dans mon pays.

C'est alors que j'ai pris la décision de ne pas retourner en U. R. S. S., tant que la dictature n'aura pas fait place à un gouvernement démocratique. Lors de la débâcle hitlérienne, je suis passé en Bavière. De là, j'ai mis le cap sur la Belgique, où je travaille actuellement comme mineur. Je ne sais rien du sort de ma famille. Quelle direction prendra ma vie à l'expiration de mon contrat de travail ? L'avenir reste avare de promesses. Je nourris cependant l'espoir qu'un jour viendra où il me sera possible de reprendre mes activités de chimiste. Le besoin d'étudier ne m'a pas quitté. Ma longue captivité m'a donné l'occasion d'apprendre la langue allemande. Ma connaissance du français augmente de jour en jour. Je fais mes premières armes en flamand...

Nous félicitons notre interlocuteur de sa persévérance, dont nous espérons qu'il récoltera bientôt les fruits. Et nous lui serrons la main en lui disant, non adieu, mais au revoir.

* * *

Un homme de haute taille est devant nous. Malgré qu'il n'ait que 37 ans, ses cheveux grisonnent déjà. De grands yeux expressifs éclairent son visage. Il est originaire de la Géorgie. C'est un musicien. Il tient ce goût pour la musique de ses ancêtres. La musique a toujours été sa préoccupation essentielle. La connaissance instinctive qu'il en avait dès l'aube de son existence a été complétée par de nombreuses années d'étude au Conservatoire de sa ville natale, où il obtint son diplôme. Depuis lors, il s'est spécialisé exclusivement dans l'étude approfondie de la musique folklorique. Il a parcouru tout le pays, réuni et transcrit les spécimens les plus intéressants de la musique liturgique et de la musique populaire, gardés jusqu'à nous par la tradition orale. Il sacrifia plusieurs années à la préparation de la publication des résultats de ses recherches. Malheureusement, il ne put réaliser ce projet.

Il avait mis sur pied une chorale qui, à certains moments, comptait 250 exécutants. Un groupe d'exécutants de danses folkloriques s'ajoutait à cette chorale. Le succès de cette chorale et de ces danseurs dépassèrent ses espérances.

Nous sommes attablés dans un café où lui et ses camarades se rencontrent habituellement. Dans un coin, le clavier d'un piano brille. J'imagine que les doigts de mon musicien doivent souvent s'y promener, faire naître, devant un auditoire soudain attentif, les mélodies dont le souvenir lui brûle l'âme. J'imagine que, par le miracle des sons, la lointaine Géorgie apparaît ici, dans ce modeste café de Belgique : les murs s'évanouissent, les vastes paysages de la patrie apparaissent, et même l'o-

Poète

Je suis né à l'époque de l'acier et du feu.
Le sifflement des balles m'a fait oublier la berceuse de ma mère.
Un lambeau d'étendard ensanglanté m'a servi de couverture.
J'ai dormi sans rêve à côté des cadavres, dans la sérénité.

Mais, dans mon cœur, s'épanouissait la rose printanière
Plantée par le ciel et arrosée de sang géorgien,
Caressée par la lune, élevée par le soleil géorgien,
Et recouverte du brouillard rouillé de Gombori. (*)

Je regarde la terre labourée de balles, et je me dis :
Je dois accepter la maudite époque nouvelle !
Je dois glacer en moi le rayon glorieux du Parnasse,
Elever, dans mon cœur, le serpent froid et la tempête !

Lorsque la lune ouvre ses yeux argentés, chaque nuit,
Lorsque les étoiles s'asseyent dans le ciel comme des violettes,
J'arrose de fiel et de poison la rose épanouie dans mon cœur,
Afin que germe en elle la vengeance terrible.

Pour que chacun de mes mots frappe l'ennemi comme une balle,
Pour que les quatrains de mon poème deviennent de mortels explosifs.
Et si mon visage porte les traces de rires célestes,
N'y croyez pas ! Je ris toujours comme un bourreau.

Dois-je agiter les paroles sublimes pesées par grammes,
Lorsque je suis ligoté dans les barbelés ?
Le sang pressé géorgien me sert d'encre fertile.
Le sabre aiguisé géorgien me sert de plume,

Et je soigne et surveille la rose de mai arrosée de poison.
L'esprit de vengeance me nourrit, redouble mes forces.
Combien de pères maudiront mon nom ?
Combien de mères pleureront leurs fils ?

Si la victoire n'est pas possible en dehors du sang,
C'est vers le sang que vous appelle mon tambour .
Je ne descendrai pas dans la tombe froide,
Si je ne teins, du sang de l'ennemi, ma barbe blanche.

Je suis le combattant, au cœur brûlé, de mon pays.
Je ne veux d'autre joie que celle née de la joie de mon peuple.
Si ma patrie doit rester à jamais esclave,
Que le Monde croule et soit réduit en cendre !

Simon BEREJIANI.

(Traduction littérale du géorgien par M. Lazi.)

(*) Une montagne qui occupe une place importante dans la poésie géorgienne.
(Note du traducteur.)

Seuls les hommes libres peuvent réaliser de grandes choses

● UNE SYMPATHIQUE MANIFESTATION ARTISTIQUE

Des artistes réfugiés de l'Est ont exposé leurs œuvres dans les locaux mis aimablement à leur disposition par la Croix-Rouge de Belgique qui leur a accordé son bienveillant patronage.

L'exposition a été présentée par l'« Organisation internationale pour les Réfugiés ».

Exposition intéressante s'il en fut, et qui témoigna, d'une façon générale, sinon d'une originalité marquante, du moins d'une grande probité. Des tendances diverses s'y faisaient jour, souvent avec bonheur, et concouraient à créer un ensemble attrayant.

On ne peut que féliciter les promoteurs de cette manifestation de solidarité et de sympathie qui a donné l'occasion, à de nombreux artistes de talent, de prendre contact avec le public belge.

M. Herment, délégué général de l'O.I.R. pour la Belgique, a prononcé, le jour du vernissage, une émouvante allocution. Il a dépeint le sort particulièrement difficile des artistes exilés de l'Est, qui, sans moyens matériels, sans relations, doivent affronter une nouvelle existence dans des pays dont ils ignorent souvent la langue. De plus, leur art, souvent spécifiquement national, n'est pas susceptible de remporter immédiatement tous les suffrages de leur nouveau public.

M. Herment a fait appel à la générosité des visiteurs. « Cette initiative doit être encouragée, » a-t-il dit. Il serait éminemment souhaitable que de telles manifestations soient organisées dans tous les pays où les artistes exilés ont trouvé accueil. En même temps qu'elles apporteraient aux artistes un réconfort moral et matériel, elles initieraient le public occidental à de nombreuses formes de l'art de l'Est européen : peinture, sculpture, art artisanal.

De tels contacts créeront et développeront un climat de compréhension et de sympathie. Les liens spirituels qui unissent les artistes de l'Est à ceux de l'Ouest s'en trouveront renforcés. Ces manifestations permettront à ceux qui ont un véritable talent de s'imposer à l'attention du public et de s'assurer une existence matérielle décente.

Nous prions M. Herment de trouver ici l'expression de nos vifs remerciements. Son bienveillant appui a grandement facilité la tâche des organisateurs de cette première exposition.

Nous remercions aussi la direction de la Croix-Rouge de Belgique, ainsi que tous ceux qui ont contribué à la réussite de cette manifestation.

Nous adressons notre salut fraternel aux artistes exilés de l'Est. Nous leur souhaitons bon courage et succès dans la poursuite de leurs travaux.

Un visiteur.

● UNE MAISON DES ETUDIANTS UKRAINIENS A LOUVAIN.

Depuis un certain temps déjà, grâce aux méritoires efforts de M. A. Kishka — qui trouva près des autorités académiques un accueil compréhensif et fut fortement aidé par ses compatriotes — une Maison ukrainienne a ouvert ses portes à Louvain, cette vieille cité universitaire où la jeunesse exilée a toujours éveillé une si généreuse sympathie.

Cette institution a permis à un grand nombre de jeunes Ukrainiens d'achever leurs études supérieures. Actuellement, une soixantaine de leurs compatriotes, internes dans cette Maison et boursiers, suivent avec succès des cours à l'Université.

Nous sommes certains que ces jeunes gens constitueront le pont solide qui servira de liaison spirituelle et matérielle entre l'Ukraine et la Belgique.

● LE CONSEIL NATIONAL HONGROIS.

Un organisme central, représentant l'émigration démocratique hongroise, a été fondé aux Etats-Unis d'Amérique sous le nom de « Conseil national hongrois ». Il se donne pour but la libération de la Hongrie et le rétablissement de l'ordre démocratique.

Seuls les anciens députés élus au suffrage universel peuvent faire partie de ce conseil, à condition, toutefois, qu'ils ne se soient pas compromis pendant la dictature nationale-socialiste, et qu'ils n'aient eu aucune accointance avec les communistes.

Les membres de ce conseil sont déjà au nombre de 81.

Leur président est M Béla Varga, président du Parlement en 1945, qui fut le dernier organe législatif issu de la volonté du peuple hongrois.

M. Varga est la plus grande autorité de la République hongroise dont s'honore l'émigration.

A la tête du conseil se trouve un comité exécutif, dont voici les membres :

François Nagy, président du parti des Petits-Agrariens et de l'Alliance Paysanne, ancien président du conseil des ministres ;

Charles Peyer, président du parti Social-démocrate et secrétaire général du syndicat ouvrier, ancien ministre et ancien ambassadeur ;

Jozef Közi-Horvath, chambellan du pape, président du Mouvement chrétien hongrois ;

Tibor Eekhart, président du parti des Petits-Agrariens avant la deuxième guerre mondiale. Il réside aux Etats-Unis depuis 1940 ;

Zoltan Pfeiffer, docteur en droit, président du Parti indépendant, secrétaire d'Etat au ministère de la Justice ;

Bela Fabian, un des leaders du Parti libéral hongrois. Déporté par les nazis à Mauthausen. Libéré en 1945, il n'est par retourné en Hongrie ;

Georges Bakach-Bessenyei, ancien ministre de Hongrie à Paris. Emigré depuis l'invasion de la France par les Allemands en 1940.

L'émigration hongroise effectue un travail efficace. Les partis : l'Alliance Paysanne, le Mouvement chrétien populaire et le Parti social-démocrate ont été reconstitués dans son sein.

Nous saluons la création de cet important organisme national hongrois. Il est temps que les représentants des autres peuples subjugués réalisent l'union de leur force. Ce n'est qu'après cela qu'une « Ligue des Nations opprimées » pourrait être fondée. C'est un grand problème ; « Pro-Europa » l'examinera dans son prochain numéro.

● CHEZ LES GEORGIENS.
COMMEMORATION DE L'INDEPENDANCE

A Londres. —

Le jour de la commémoration de l'indépendance de la Géorgie a été fêté par la colonie géorgienne en présence d'une nombreuse assistance internationale.

A Munich. —

Ce jour a été aussi fêté à Munich. A cette occasion, M. Tséréthéli, le savant professeur géorgien, a donné une conférence devant un brillant auditoire. Il a souligné l'importance du 26 mai dans l'histoire géorgienne, trois fois millénaire. Il a été très applaudi.

A Paris. —

La Fête nationale géorgienne a été célébrée dans un grand concours de monde. La salle où avait lieu cette solennité était archi-comble. Des représentants des nations amies : Pologne, Arménie, Ukraine, Azerbeïdjan et Bulgarie, ont apporté le salut fraternel de leurs peuples. Un chœur s'est fait entendre dans des chansons populaires géorgiennes et a remporté le plus vif succès. Des danseurs, parmi lesquels on remarquait trois enfants, se sont produits dans des danses nationales et ont provoqué les applaudissements admiratifs de l'assistance.

● LE THEATRE GEORGIEN DE PARIS.

Ce théâtre, récemment fondé, a donné une représentation à la salle des Sociétés savantes.

● UN MEMORANDUM A L'O.N.U.

L'ancien président de la République démocratique de Géorgie, Noé Jordania, a adressé un mémorandum à l'O.N.U., sur la situation politique et sociale de son pays occupé par les Bolchevistes. Ce mémorandum a été reproduit in-extenso par les journaux « La Tribune » et « Im Ausland und in Deutschland ».

● UN COMITE NATIONAL.

Les Géorgiens résidant en Allemagne ont fondé un comité auquel ils ont donné la dénomination de « Comité pour l'Emancipation nationale ».

Il comprend les représentants de trois partis : social-démocrate, socialiste-fédéraliste (parti fondé en 1901) et libéral.

● « LA LIBERTE INTERNATIONALE ».

L'association « La Liberté internationale », qui comprend des représentants de dix-sept nations, a organisé une grande réunion à Munich. Cette réunion a eu pour objet d'examiner les moyens susceptibles de promouvoir la défense des droits des nations opprimées.

M. Zaboïnsky a présenté un rapport d'une originalité exceptionnelle sur le sujet suivant : « La Confédération des nations de l'Est européen. » Le docteur Oroïss a fait un exposé sur la situation internationale.

Sandro Kordzaïa, délégué du Parti social-démocrate géorgien et président de la réunion, a déclaré dans son discours de clôture : « Nous continuerons le combat et resterons fidèles au testament de nos martyrs. Cette lutte durera jusqu'au jour du triomphe du droit et de la justice ». Il a affirmé également : « Le monde doit savoir une fois pour toutes que, tant que durera la tyrannie bolcheviste, l'espoir de la réalisation de la Paix ne sera qu'une grande illusion ».

● UNE ETRANGE CONSEQUENCE DE LA GUERRE.

Un village kalmouk existe en Bavière !

Des membres de cette communauté, groupés dans l'association « La Pensée indépendante », publient un hebdomadaire intitulé « L'Observateur ».

Quelle magnifique occasion pour les philologues ! La langue kalmouk vivante est à leur portée.

● UN THEATRE UKRAINIEN EN ALLEMAGNE.

Sous la direction de M. Blavatsky, un important théâtre ukrainien organise des représentations dans les grandes villes de l'Allemagne occidentale. Les pièces, qui, d'habitude, comportent des danses et d'admirables chansons populaires ukrainiennes sont chaleureusement applaudies par un nombreux public international.

Nous exprimons ici, à M. Blavatsky et à sa troupe, nos vœux de succès.

● L'INSTITUT DES ETUDES POLONAISES.

Cet institut, fondé à l'initiative des intellectuels polonais, dont l'inlassable dévouement à la cause de la culture a déjà été l'objet de tant d'éloges, fonctionne à Bruxelles depuis trois ans déjà. Son activité a suscité un vif mouvement d'intérêt dans les milieux intellectuels belges. Il est dirigé avec une rare compétence par M. Brzozovski. Son nouveau programme s'annonce fort intéressant. Il ne manquera pas d'attirer l'attention des Bruxellois qui restent attachés aux valeurs de l'esprit.

DANS LES PAYS SOVIÉTISÉS

L'ÉDUCATION IDÉOLOGIQUE DES INTELLECTUELS,

per Paul Kalu, secrétaire du Bureau du Parti bolcheviste
de l'Université de Tartu (anciennement Dorpat).

Note de la Rédaction : Cet article a paru dans le numéro 11.352 de la « Pravda ». Il constitue un témoignage fort édifiant sur le système employé en Esthonie annexée, en vue de réduire à néant toute liberté scientifique et de gagner les sphères de l'enseignement supérieur aux méthodes en vigueur en U.R.S.S.

Cet exemple est un exemple-type des moyens mis en œuvre par le Parti bolcheviste, dans les pays nouvellement conquis, afin d'y assurer le triomphe du soviétisme intégral.

« Depuis des dizaines d'années, une idéologie qui justifiait l'oppression de la classe des travailleurs de l'Esthonie se propageait des chaires de l'Université de Tartu. Durant le règne de la réaction bourgeoise, la clique qui détenait le pouvoir faisait tout son possible pour fermer hermétiquement les portes de l'Université aux cultures russes et soviétiques.

L'avènement, dans notre pays, de la réalité soviétique, a porté un coup décisif aux forces obscures qui régissent notre enseignement supérieur. Les domestiques patentés de l'impérialisme se sont enfuis dans les fourgons de l'occupant et la direction de l'Université est passée entre les mains du corps professoral progressiste. Dès lors, des centaines d'étudiants et d'étudiantes, enfants des travailleurs, ont eu librement accès aux études supérieures.

Dans le but de renforcer la préparation des cadres de l'économie populaire de la République, les organisations du parti mènent la lutte pour libérer les intellectuels des traditions pernicieuses d'un passé aboli, et pour les aider à comprendre et à s'assimiler les théories marxistes-léninistes. De nombreux professeurs et lecteurs ont entrepris une étude sérieuse de ces théories. La plupart d'entre eux en ont compris l'importance primordiale. Plus de 40 professeurs ont suivi les cours du soir sur le marxisme-léninisme. Les cercles d'étude « Cours abrégés de l'histoire du Parti bolcheviste » sont fréquentés par le personnel pédagogique inférieur. En outre fonctionnent 15 écoles politiques. Durant la nouvelle année académique, nous veillerons à ce que l'étude du marxisme-léninisme soit l'objet des préoccupations attentives de tous. Nous créerons des groupes d'étude consacrés spécialement à la philosophie... Les professeurs qui ont suivi les cours du soir seront admis dans les organisations du parti en qualité de conseillers.

Dans une école supérieure, où le système soviétique est nouvellement introduit, les élèves doivent, de toute nécessité, étudier la physique, la biologie, la littérature et les arts à la lumière des enseignements de Marx, d'Engels, de Lénine et de Staline...

Grâce à l'initiative des communistes, les programmes d'étude ont été fortement modifiés... En ce qui concerne la biologie, les théories réactionnaires ont été remplacées par l'enseignement de Mitchourine. Les professeurs de Tartu ont été initiés par des conférences à la nouvelle science soviétique de la biologie agronomique... Ceux qui continuent à « parler » de science pure, ceux qui continuent à affirmer le caractère apolitique du savant, défendent ainsi l'enseignement bourgeois et réactionnaire. Ils seront vigoureusement combattus. La préparation marxiste-léniniste du corps enseignant était nettement insuffisante dans certaines Facultés, principalement dans celles où sont enseignés le droit, l'histoire et la biologie. Le parti a remédié à cette faiblesse...

Les théories des savants soviétiques trouvent une audience méritée. Leur importance est reconnue. Il en est ainsi : en philologie, pour les théories de l'académicien Marr ; en physiologie, pour celles de Pavlov ; tandis que l'enseignement de l'agronomie s'inspire des travaux de Mitchourine et de Lussenko. Les vétérinaires suivent la discipline de Scriabine...

Nous ne ménageons pas nos efforts. L'influence du parti doit se manifester de plus en plus parmi le corps enseignant et les étudiants, ainsi que dans les organisations scientifiques et les associations sportives. Partout, la jeunesse est initiée à la littérature et à l'art soviétique, à la morale communiste. Cette initiation lui permet de découvrir les forces spirituelles de l'homme soviétique, et de se convaincre de la supériorité morale de celui-ci sur les membres de la société bourgeoise...

Les voyages que nous avons organisés ont permis à des centaines d'étudiants de visiter Lénin-grad, Moscou, Mitchourinsk.

L'enseignement marxiste-léniniste signifie, pour le corps enseignant l'amélioration de la qualité des cours et des conférences. Grâce à la participation de l'Université à la vie sociale, les intellectuels de Tartu constitueront la classe de valeur de l'Esthonie. Ainsi, ils deviendront une force positive capable de travailler méthodiquement dans tous les secteurs de l'édification socialiste.

UN SPECIMEN DE FANATISME

L'U.R.S.S. compte environ 34 millions de jeunes gens qui sont en âge de s'affilier à « L'Union de la Jeunesse Communiste ». Cependant, 9 millions d'entre eux seulement ont adhéré jusqu'ici à cette organisation (sic).

A l'occasion du trentième anniversaire de la fondation de cette Union, une lettre lue et approuvée par 33.477.212 jeunes gens a été adressée à Staline. Elle est représentative de l'état d'esprit des dirigeants de cette Union. Dans cette lettre, la poésie n'est pas oubliée, ainsi qu'en témoigne ce poème dédié au Parti que nous reproduisons à titre documentaire et sans commentaires. (Voir « Pravda », n° 11044.)

Tout ce par quoi la vie est belle et désirable,
 Tout ce par quoi la vie de la jeunesse de la patrie heureuse
 Est riche et brillante,
 C'est au Parti que chacun de nous le doit.
 Chacun de nous, par lui, est le maître du pays.
 La conscience humaine,
 La vérité,
 L'honneur et la sagesse
 Sont soudés en lui.
 En réponse, la jeunesse unanime
 Lui fait don de sa force.
 Nous l'appelons grand et paternel.
 Nous l'appelons notre chef et notre mère.
 Tout ce que nous possédons,
 Tout ce que nous savons,
 C'est au Parti que nous le devons.
 Notre force
 A été forgée par lui.
 Notre soleil
 Est allumé par lui.

La même lettre contient une ode dédiée à Staline. La voici :

Nous portons le nom de notre Chef dans le combat et le
 Comme un étendard. [travail
 De lui, vient notre courage.
 Il brille sur nous comme un soleil.

A toi, notre Educateur ; à toi, notre Chef et Père !
 Nous jurons sur notre joie de vivre,
 Nous jurons de tout le sang chaud de notre cœur,
 De servir sans réserve la Patrie.

Nous jurons de défendre chaque pouce de notre terre.
 Nous sommes prêts à donner notre vie
 Dans la lutte pour la cause du peuple.
 Inébranlables, nous en faisons le serment.

Au nom de toute la jeunesse,
 Infatigables dans le travail,
 Invincibles dans les combats,
 Nous tracerons la route du Communisme.

Vive notre peuple héroïque !
 Vive notre Etat !
 Gloire à celui qui conduit le pays vers le Communisme !
 Gloire au grand Staline !

Lénine nous a réunis sous l'étendard rouge,
 Et notre destin est devenu grandiose.
 Gloire à celui qui nous a grandis dans la bataille !
 Gloire au grand Staline !

Nous resterons toujours fidèles à notre Parti.
 C'est notre devoir sacré et notre droit.
 Gloire à celui dont la confiance rend fière la jeunesse !
 Gloire au grand Staline !

Comme un hymne de notre amour filial,
 Paroles de notre serment, retentissez !
 Pour notre joie, vis de longues années,
 Toi, notre Chef ! toi, notre Educateur bien-aimé !

Lisez « L'Histoire du Parti Bolcheviste »

En 1938, a paru à Moscou le livre de Staline intitulé : « Cours abrégé de l'Histoire du Parti Communiste (bolchevik) de l'U.R.S.S. ». Il a été diffusé par centaines de milliers. En 1948, la presse soviétique a consacré au dixième anniversaire de la publication de ce livre, des articles sans nombre. Elle souligna que ce volume (de quelque 400 p.) constituait « la plus belle acquisition de la pensée marxiste-léniniste » et « la plus grande réalisation de la science historique ».

Depuis la guerre, cette « Histoire » a été traduite presque en toutes les langues. L'édition française a paru en 1945 à Bruxelles aux Editions Populaires. Cependant, dans les dernières publications, au vrai auteur s'est substituée « une Commission du Comité Central du Parti Communiste de l'U.R.S.S. ».

L'étude de ce livre est obligatoire pour chaque sujet soviétique. Elle l'est devenue dans les pays soviétisés depuis la guerre. L'édition de ce livre est fort poussée ; c'est ainsi que la maison d'édition « Swoboda », de Prague, vient de sortir de presse sa huitième édition, au tirage de 300.000 exemplaires. Le même phénomène se présente en Pologne, en Hongrie, en Roumanie, etc. Bref, ce livre envahit chaque foyer de l'empire bolcheviste.

Nous l'avons lu très attentivement, et nous devons constater que cette « Histoire », qui décrit le passé du Bolchevisme depuis sa naissance — le 30 juillet 1903, à Bruxelles — jusqu'à nos jours, n'est qu'une succession interminable de mensonges éhontés, d'histoires inventées pour salir la mémoire de tous ceux qui ont servi l'idéal démocratique, de ceux même qui ont servi la cause bolcheviste et qu'on a exterminés entre 1936 et 1938. Le cynisme, l'abaissement et la vilénie sont les traits caractéristiques de la « plus grande réalisation de la science historique ».

Jamais aucun auteur n'a osé faire paraître un livre aussi mensonger dans un pays où la moindre critique est possible.

Une critique normale de cet ouvrage apparaît toutefois irréalisable. En effet, il faudrait examiner chaque cas, chaque inexactitude, chaque mensonge, et un gros volume ne suffirait pas à leur réfutation. Nous sommes catégoriques dans nos affirmations, que nous sommes prêts à soutenir partout où la liberté de parole existe.

Nous vous conseillons vivement la lecture de cet ouvrage. Aucun document ne peut mieux dépeindre l'image exacte des dirigeants du Parti Bolcheviste.

Malheureusement, ce sont ces hommes-là qui décident du sort de centaines de millions d'hommes. Ils dirigent la vie intérieure et extérieure d'un des plus importants Etats du monde.

Rien d'étonnant, s'ils osent rédiger l'Histoire, elle aussi, selon les méthodes dictatoriales.

UN LECTEUR.

CHERS LECTEURS,

« Pro Europa » a plusieurs tâches importantes à accomplir :

- Aider les organismes spéciaux et les gouvernements dans l'entreprise de sauvetage de millions de déracinés;
- Défendre la liberté et les droits des nations et des hommes de notre continent ;
- Contribuer au rapprochement politique, spirituel et économique des peuples européens;
- Contribuer, par tous les moyens, à la naissance d'une réelle Union européenne, d'où ne soient pas exclus 280 millions d'Européens;
- Apporter toute la lumière sur la situation des pays qui sont astreints à vivre sous le soi-disant régime de démocratie populaire.

Vous conviendrez aisément que l'immensité de cette tâche milite en faveur de « Pro Europa ».

Aidez notre Revue par tous les moyens. Favorisez sa large diffusion. Abonnez-vous.

Le numéro : 10 frs.

L'abonnement annuel (12 numéros) : 110 frs.

L'abonnement de soutien : 250 frs.

Nous espérons que vous ferez votre devoir. Nous ferons le nôtre.

Adressez toute correspondance à l'adresse suivante :

« Pro Europa », 7, rue Guimard, Bruxelles

Faites vos versements au nom de M. André Kishka,
Louvain, compte chèque postal 5536.39.

Merci de tout cœur.

Prière d'envoyer la correspondance à l'adresse suivante :

PRO EUROPA, 7, rue Guimard, Bruxelles

•

*Les versements doivent être effectués au nom M. André
KISHKA, Louvain, C. C. P. n° 5536.39. (Mentionner : Pour
« Pro Europa »).*

•

Lisez notre Revue !

Faites-la lire par vos amis !

No: 572.- DIENSTGEHEIM.

C

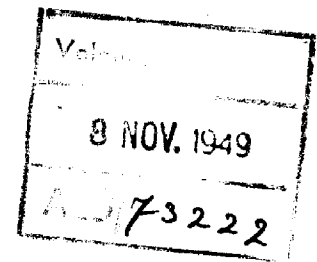
OP KAART
ACD/4e
Da 12-1-51
u

4 November 1949.

Onderwerp: "Internationale Vereniging van
Intellectuele Bannelingen".-

mg kab

Bijlagen : één.

Hierbijgaand heb ik de eer U te doen toekomen een exemplaar van No:1 - October-November 1949-nummer, van het maandblad "PRO EUROPA", orgaan van het voorlopig Comité der "Internationale Vereniging van Intellectuele Bannelingen", welke organisatie blijkt te zijn gevestigd, No:7, rue Guimard, te Brussel.

Naar U uit de - in de verschillende West-Europese talen gestelde - introductie en doelstellingen moge blijken, moet deze vereniging als een anti-communistische organisatie worden beschouwd.

Blijkens de vermelding in het - op de binnenzijde van de achter-omslag geplakte - gedrukte rose biljet, treedt een zekere André KISHKA, te Leuven, als penningmeester van het voorlopig comité op.

Het feit, dat de introductie en doelstellingen ook in de Nederlandse taal zijn weergegeven, wettigt m.i. de veronderstelling, dat ook in Nederland verblijvende intellectuele bannelingen zijn - of zullen worden - uitgenodigd om als lid van bedoelde vereniging toe te treden.

Een te Breda wonend "medewerker", die ik bijgaand nummer ter inzage verstrekte en met wie ik daarna de inhoud besprak, gaf mij daaromtrent de volgende lezing:

"Het blad "PRO EUROPA" wordt, gelijk in de inleiding aan de lezers wordt medegedeeld, uitgegeven door en voor intellectuele politieke vluchtelingen uit de landen met een bolsjewistisch regiem. De intellectualiteit wordt bepaald door een academische graad, of gelijkwaardig vol-eindigde studie.

De

De meeste intellectuelen zitten onder de Oekraï-
sche en Baltische- speciaal Litause vluchtelingen, omdat
deze vóór de komst der Russen na het teruggedrijven van de
Duitsers, tijdig naar het Westen zijn kunnen vluchten, c.q.
door de Duitsers, in het raam van een massale verplaatsing
gedwongen uit hun land werden verdreven.

Dit laatste was speciaal het geval met de Litau-
ers, tegen wie door Himler bijzondere maatregelen werden
getroffen in verband met hun stugge houding jegens het
nationaal-socialisme.

De intellectuele Litauers werden van de grote mas-
sa hunner landgenoten gescheiden. Deze laatsten werden ge-
concentreerd in de omgeving van Berlijn, vanwaar zij bij
de grote uitdrijving van de Oost-Duitse bevolking vóór de
komst der Russen, naar het Westen vluchtten.

De Litause intellectuelen werden meest naar Wenen
en omgeving overgebracht, waar zij aanvankelijk in de z.g.
"Städtische Heimen" werden geconcentreerd en vandaar naar
dwangarbeiderskampen werden overgebracht. Bij de Duitse
capitulatie zijn deze in grote getale naar het Westen ont-
komen. Onder hen was een aantal, dat in de termen viel als
"collaborateur" met de Duitsers te worden beschouwd.

De Oekraïners, die nog tijdens de nationaal-soci-
alistische heerschappij vanuit hun land naar Duitsland en
Oostenrijk werden geëvacueerd, zijn erin geslaagd hun on-
derling verband te handhaven. Zij gaven in Plauen (Saksen)
een Oekraïensch dagblad uit. Na de Duitse capitulatie zijn
de Oekraïeners grotendeels in D.P.-kampen terecht gekomen,
anderdeels naar het Westen gevlucht.

In Nederland, de Scandinavische landen, België ,
en Frankrijk, zijn vrij aanzienlijke kolonies. Hier te lan-
de zijn zij meest werkzaam in de mijnen. Zij het ook, dat
"Oekraïener" min of meer een verzamelnaam is van de anti-
bolsjewistische vluchtelingen uit Wit-Rusland, Roethenië
en Oekraïne.

De zich noemende nationale Oekraïeners zijn het
beste georganiseerd, daar zij in meerderheid katholiek zijn
en hun eigen clerus behouden hebben. Daardoor worden zij
door het kerkelijk verband beter bijeen gehouden.

←
Vluchtelingen
van Oekraïne
—
P/

De hoogste leiding over hun kerkelijke aangelegenheden is opgedragen aan de Belgische Pater-Redemptorist, Dr. L. VAN MAELE, die als vicaris-generaal gesteld is over de Oekraïners in Nederland en de Scandinavische landen.

Hij resideert in het klooster "Kapel in 't Zand" te Roermond en zal - desgewenst - ongetwijfeld gaarne bereid zijn, aan officiële Nederlandse instanties de nodige inlichtingen omtrent de alhier verblijvende Oekraïners te verstrekken.

Van de Letten en de Esten zijn in het algemeen slechts weinigen naar het Westen gekomen, daar deze volkeren onder de eerste Russische bezetting in 1939, reeds grotendeels werden gedecimeerd door gevangenschap of deportage en het eerste van de Baltische volkeren weder opnieuw onder Russisch regiem zijn gekomen na de Duitse bezetting.

Het initiatief om de intellectuele vluchtelingen uit de landen met bolsjewistisch regiem te organiseren, werd sinds geruime tijd gepropageerd. Met dit plan liep o.a. reeds geruime tijd rond de voormalige Secretaris-Generaal van het Dept. van Landbouw van Litauen en voormalig consul-generaal van dat land te New-York, Prof. Dr. DE GELCERIS, die thans te Brussel woont, Boulevard Anspach, vermoedelijk No: 127.

In Brussel is n.l. een niet onbelangrijk getal dezer vluchtelingen terecht gekomen.

Bedoeld plan kon geruime tijd niet worden verwezenlijkt, omdat er in de kring van deze vluchtelingen een grote vrees voor agent-provocateurs bestaat en men niet altijd zeker is van de betrouwbaarheid van degenen, die zich als politieke vluchteling aandienen.

Het is zeer waarschijnlijk, dat de uitgifte van het blad "PRO EUROPA" het resultaat is van de pogingen, die dus reeds geruime tijd geleden werden ondernomen.

De in dit eerste nummer van het blad voorkomende naam van Dr. M. TOUGOUCHEY (op blz. 21) legt verband naar het nationale Oekraïense Comité, dat zijn hoofdzetel - althans voor de publiciteit - in Pfaffenhofen (Neder-Beieren) heeft.

"PRO EUROPA" richt zich niet alleen tot de intellectuele vluchtelingen in België, maar tot die in de gehele vrije wereld.

In eerste instantie beoogt het blad de organisatie van een geestelijke en materiele hulpverlening aan de intellectuele vluchtelingen, welk aantal het blad op 40.000 schat.

Uit de tekst van de artikelen blijkt, dat het blad echter tevens een sterk anti-bolsjewistisch propagandistische inslag heeft.

De onderneming lijkt volkomen bona fide te zijn, alhoewel het raadzaam moet worden geacht, het blad in zyn verdere verschijning en de organisatie in haar verdere ontwikkeling van nabij te volgen, aangezien onder deze intellectuele vluchtelingen talloze spionnen en provocateurs zitten. Dit geldt bijzonder ten aanzien van de vluchtelingen, die in de laatste jaren uit de z.g.n. "Volksdemocratische" landen (Hongarije en Tsjecho-Slowakije op de eerste plaats) naar het Westen zijn uitgeweken".-

W.-

6-154
09-23

Volgno.
4 NOV. 1949
ACD/ 73000

RAFFORT van D.

Betreft: Anti-communistische actie in Oost-Duitsland.

Van de beveiligingsambtenaar Landbouw V.en V. ontving ik bijgaande brochure betreffende "Die Volkshochschule im neuen Deutschland". Op pag. 13 van de brochure wordt iets geschreven dat naar de mening van de B.V.A. ons wellicht zal interesseren. Door hem is inmiddels aan zijn contacten gevraagd hem nader over het vermelde te informeren en hem de namen van de bedoelde personen mede te delen. T.z.t. zal BVA ons deze namen bekend maken.

D/IIb, 2 November 1949

50441

G E H E I M.

Verbinding: No.12

Doss.6E/2

2 April 1949.

Onderwerp: Ned.Comm.Comité

Datum ogtvangst bericht:---

Betrouwbaarheid berichtgever:---

Waardering bericht:---

Tevens bericht gezonden aan:---

Medewerkende instanties:---

Ondernomen actie:---

Volgen
- 7 APR. 1949
ACD 59515

B.O.S. van
18 Februari 1949
No.50441, M.v.A.Z.

Met belangstelling is dezerzijds kennisgenomen van het in bovengenoemd schrijven en bijlagen vermelde, omtrent het Nederlands Communistisch Comité.

Vooralsnog is niets bekend van reacties binnen de C.P.M. op de circulaires.

De aandacht blijft op de onderwerpelijke kwestie gevestigd. (einde)

Wb.

0.8.1261

G E H E I M.

Verbinding: 19
A/1 no.763'48 Div./N.C.C.
Uw schrijven: no.47711, dd.18-10-'
Onderwerp: Ned.Comm.Com.

Datum: 18-3-'49.

21 MRT 1949

ACD/50090

In antwoord op Uw bovenvermeld schrijven bericht ik U, dat van het daarin genoemde Comité hier ter stede nimmer enige activiteit is kunnen worden vastgesteld.

In voorkomende gevallen zal hierover uiteraard worden gerapporteerd.

GEZIEN:
RS

Uw schrijven: 50441, dd. 18.2.49.

Bijlagen: —

Onderwerp: Nederlands Communistisch Comité.

GEHEIM.

Volgno.

-7 MRT 1949

ACD/57030

In antwoord op bovenvermeld schrijven wordt het volgende medegedeeld:

1 In verband met het verschijnen van de circulaires 1, 2 en 3 van het zich noemende "Nederlands Communistisch Comité", wordt in daartoe bevoegd te achten kringen wel gedacht aan een oppositie-groep in de C.P.N., howwel bestaande uit een zeer kleine groep.

X 1 Als promotor van die groep noemt men: Arie de FROE, geboren te Arnhem, 7 Januari 1907, wonende te Nieuwer Amstel, Keizer Karelweg 345. Het is opgevallen, dat hij sinds Augustus 1948 niet meer genoemd wordt als redacteur van "De Vrije Katheder".

2
3 De circulaire's zoals die in het Weekblad van de Partij Van de Arbeid, "Paraat" waren afgedrukt, waren afkomstig van de verslaggever van "De Waarheid": Gerit KOUWENAAR, geboren te Amsterdam, 9 Augustus 1923, wonende te Amsterdam, Kloveniersburgwal 49 iVhoog. Kouwenaar ontving deze circulaire's evenwel uit hoofde van zijn functie en zijn die circulaire's zonder diens medeweten in handen van de redactie van "Paraat" gekomen.

4 Gezien de stilte die om de samenstellers van die circulaire's is gevallen, meent men vast te moeten stellen, dat het doel wat men hbermede begogde, niet is bereikt. Hierop zou ook wijzen de reactie van het bestuur van de C.P.N. naar buiten. Men is geneigd aan te nemen, dat men daar van die zijde niet veel gevaar had te duchten.

Mocht evenwel meerdere gegevens omtrent verschijning van volgende circulaire's, dan wel omtrent personen die daaraan medewerken bekend worden, dan zal dezerzijds hiervan onmiddellijk bericht worden gezonden.

18 Januari 1949.

G E H E I M.

(K) *44*

De uitgever van het "Nieuwsblad voor Zuid-Holland en
X Utrecht" is genaamd: WILLY KERREMANS, geboren te Brussel,
30 September 1878, uitgever, wonende te Schoonhoven, Haven
no. 25.

Als vaststaand kan worden aangenomen, dat genoemde Kerremans de schrijver is van het artikel "Communistische ondergrondse in ons land", hetwelk is opgenomen in de courant van 10 November 1948. Reeds voor de oorlog schreef Kerremans in vorenbedoeld dagblad artikelen gericht tegen de N.S.B. en het Communisme. Hij staat te Schoonhoven bekend als fel anti-communistisch. Welke politieke richting Kerremans is toegedaan is niet met zekerheid te zeggen, doch algemeen wordt aangenomen, dat hij behoort tot de V.V.D.

De courant, bovenbedoeld, is een neutraal blad. Als journalist is aan het blad verbonden Johannes Hubertus Kerremans, geboren 27 November 1919 te Delft, wonende te Schoonhoven, Tol 9a. Johannes Hubertus is een zoon van de uitgever Willy Kerremans. Ook hij staat op politiek gunstig bekend. EINDE.

Notitie KB

UITGEBEKT

Op 22-2-'49 is aan Clipper een brief geschreven, nummer 53085, betreffende het Nederlands Communistische Comité.

KB, 22-2-'49

Notitie aan K B
van B III

's-Gravenhage, 16 Februari 1949.

No.: 53085

Bijlage: antwoord-nota

N.a.v. Uw nota No. 281 van 8-1-49, wordt hierbij een antwoord-nota voor Cl. gevoegd, waarin wordt verwezen naar de eveneens bijgevoegde analyse-rapporten betr. de circulaires van het "Ned. Comm. Comité"

Naar aanleiding van opmerkingen en vragen betreffende het "Nederlands Communistisch Comité", wordt het volgende geantwoord:

vraag a: Buiten hetgeen omtrent de verspreiding uit de circulaires zelf zou kunnen worden afgeleid, is aangaande de oplaat niets bekend.

Het aantal circulaires, dat werkelijk in omloop is gezien, bedraagt drie. De ontvangers van deze 3 exemplaren staan op geen enkele wijze met elkaar in verbinding.

vraag b: De circulaires zijn ontvangen ^{van} contacten in de C.P.N., aan wie zij per post waren toegezonden. Uit het gebruikte verzendingsmateriaal waren geen gevolgtrekkingen te maken ten aanzien van de afzenders.

vraag c: Voor de beantwoording van deze vraag moge worden verwezen naar het bijgevoegde afschrift van een analyse-rapport, met daaraan verbonden conclusies. Namen van leden van het comité zijn niet bekend geworden.

vraag d: Van een zichtbare hergroepering in de C.P.N., na het verschijnen der circulaires is geen sprake.

De bestaande oppositie in de C.P.N. draagt een karakter, dat met "nationalistisch" te sterk zou zijn gekenschetst. Er zijn méér grieven dan alleen die van éen te sterke afstemming op Moskou en Kominform. Verschillende daarvan zijn ook in de besproken circulaires tot uitdrukking gebracht, maar daarin ondergeschikt gemaakt aan het hoofdverwilt: Onderhorigheid aan het Kominform.

Deze geleidelijk en individueel gegroeide oppositie is reeds in 1946 ontstaan. Een bepaalde handeling van ontevredenheid heeft tot dusverre niet plaats gehad. Wel kunnen groeperingen worden aangewezen, binnen welke de oppositie sterker is vertegenwoordigd dan in de C.P.N. als geheel, b.v. in een groepering van kunstenaars en intellectuelen.

Onder invloed van de communistische activiteiten in het buitenland in 1948, met name die in Tsjechoslowakije, Joego-Slavië en Frankrijk, is de oppositie enerzijds toegenomen en ter andere zijde, door uittredingen en een aantal roeyementen uit de partij afgenomen.

vraag e: Op het niveau van het partijbestuur hebben recent geen uittredingen plaats gevonden. Op het "tweede niveau", namelijk dat van districtsbestuurders, en vertegenwoordigers in provinciale staten en gemeenteraden, hebben ongeveer 30 van deze functionarissen voor het partij-lidmaatschap, dan wel alleen voor hun functie, bedankt.

Deze uittredingen houden in de meeste gevallen wel verband met de hiervoren aangeduide oppositie, naar niet met de besproken circulaires, welke daaruit heten te zijn voortgekomen.

vraag Van een verscherping van beveiligingsmaatregelen in de C.P.N. is dezerzijds niet gebleken. Hoogstens kan worden gesproken van een voortgezette uitvoering van maatregelen, waartoe reeds in het voorjaar van 1948 was besloten. Hiervan kunnen worden genoemd: aanleg van geheime cartotheken van met nummers aangeduide leden, schriftelijke en op naam gestelde uitnodigingen voor deelname aan besloten vergaderingen, verscherpte controle in en om de vergaderruimte bij geheime bijeenkomsten, en verhoogde druk op de activiteit der (leden-) controle-commissies.

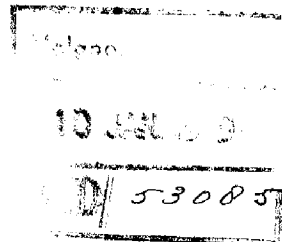
De gedachte, ontwikkeld in de tweede alinea van de toegezonden nota, en de daaraan verbonden conclusie wordt dezerzijds niet onderschreven. Indien het al juist is, dat het Kominform, in zijn tegenwoordige staat van groei en ontwikkeling, (nog) niet kan worden gezien als een herleving van de Komintern, dan moet het aanvaardbaar worden geacht, dat niet alleen het grote publiek, maar ook de meer ontwikkelde communist van het "Tweede partij-niveau" geleidelijk tot de mening is gekomen, dat het Kominform "bevelen geeft aan alle communistische partijen" en "de samenwerking en controle van de communistische partijen" ten doel heeft. Het ontstaan en de verbreiding van deze mening hebben gebouwd aan "een grondslag voor oppositie" in de C.P.N. Tengevolge van verschillende remmende factoren is evenwel een bepaalde oppositionele groepering, zoals die gesuggereerd wordt in de circulaire van "het Nederlands Communistisch Comité", niet tot stand gekomen.

16 Februari 1949.

III

Notitie KB, 281

Bestemd voor Hoofd B.

Onderwerp: Nederlands communistisch comite.

Clipper meldt, dat zij na bestudering van alle beschikbare inlichtingen betreffende de vermoedelijke scheuring in de communistische partijen met betrekking tot de controverse nationalisme - internationalisme zijn gaan twijfelen aan de authenticiteit van de pamfletten, die ze van ons kregen. De mogelijkheid van de opkomst van een pro-Tito partij kan niet over het hoofd gezien worden, maar hun twijfel is opgewekt door de volgende tegenstrijdigheden in de recente publicaties betreffende deze beweging.

De documenten, zogenaamd afkomstig van het Nederlandse communistische comite van de C.P.N. melden, dat de Kominform een herleving van de Komintern is, "die bevelen geeft aan alle communistische partijen" en "die de samenwerking en controle" van de communistische partijen ten doel heeft. Er zijn echter momenteel geen bewijzen beschikbaar, dat de Kominform zo'n goed georganiseerde, internationale controle uitoefent. De afwezigheid van zo'n bewijs doet twijfelen aan de waarschijnlijkheid van de veronderstelling dat er een grondslag is voor een rebelle van de zijde van het Nederlandse communistische comite.

Op 26 October 1948 haalde Radio Hilversum een artikel uit de Katholieke Maasbode aan over de scheuring in de CPN. en over een vergadering te Zürich van "anti-Kominformisten" van de verschillende landen, die daar hun weigering van de vanuit Moskou gedirigeerde Kominform politiek zouden bespreken. Een rapport uit Parijs vermeldde ook dit Zürich-congres. Een zorgvuldig onderzoek in deze door Clippers contacten in Zwitserland heeft echter geen enkel bewijs opgeleverd, dat een dergelijk congres werkelijk plaats vond.

Deze feiten leiden logischerwijze tot het vermoeden, dat de Nederlandse pamfletten, zowel als de geruchten van de formatie van pro/Tito-partijen in andere Europese landen, en een enorme publicatie gegeven aan een blijkbaar niet bestaande bijeenkomst in Zwitserland, een deel zouden kunnen zijn van een "black propaganda" schema op touw gezet door een anti-communistische groep om de natuurlijke schok, teweeg gebracht door het Tito-incident te exploiteren en dit moment aan te grijpen om verwarring in de communistische gelederen te stichten. Er is een rapport uit Parijs, over de Crisis in de C.P.N., dat deze theorie ondersteunt. Dit rapport n.l., van een RPF-bron, beschrijft het Nederlandse communistische comite en noemt de bijeenkomst in Zürich.

Clipper is er erg in geïnteresseerd meer inlichtingen hieromtrent te krijgen en verzoekt ons een nauwkeurig onderzoek te willen doen instellen. Zij zouden graag een gedetailleerd rapport ontvangen, waarin indien mogelijk, de volgende vragen beantwoord worden.

- a) Het vermoedelijke aantal van pamfletten van het Nederlandse communistische comite die in omloop gezien zijn.
- b) Hoe onze dienst (de omstandigheden waaronder) deze pamfletten ontdekt heeft.
- c) De namen van CPN leden, die tot het Nederlandse communistische comite behoren.
- d) Wat voor bewijs, indien er een is, er is van een zichtbare hergroepering in de C.P.N. na het verschijnen van de pamfletten.
- e) De namen van vooraanstaande C.P.N.-leden, die onlangs de Partij verlaten hebben
- f) Enig bewijs van een verscherping van veiligheidsmaatregelen door de C.P.N.-leiders in de laatste maanden.

Notitie KB

Spil zijn als antwoord op zijn brief D.A. 82/W.149, enige rapporten betreffende de "afgescheidenen" beschikbaar gesteld (Ons briefnummer 49131).

UITGEBUERT

29-12-'48,

16 Maart

9.

B 51619

~~XXX~~
~~XXX~~

III/c 2

Kab.V.9/47

2.11.1948

Ned. Communistisch Comité

nav. schr. van Min. van
Justitie (Goossen)
no 51619 in CO 48738.

GEHEIM.

Naar aanleiding van Uw terzijde vermeld schrijven en Uw
rappel van 14.12.1948 no V.27/48 moge ik U berichten, dat de
beantwoording daarvan afhankelijk werd gesteld van eventueel
nader te mijner kennis komende mededelingen betreffende het
"Nederlands Communistisch Comité".

Aangezien echter de laatste maanden geen enkel levens-
teken meer van genoemd comité werd vernomen, zij het mij ver-
gund te verwijzen naar hetgeen daaromtrent werd vermeld in de
maandoverzichten van mijn dienst (no 9 van 1948, blz. 2 en
no 11 van 1948, blz. 8).

Waar de verschenen circulaire's niet van een ondertekening
voorzien zijn, bestaat des de mogelijkheid dat men hier te
doen heeft met een provocatie in plaats van een reëel bestaand
comité.

Het Hoofd van de
d. CENTRALE VEILIGHEIDSDIENST
namens deze:

TL
L.B. van Laere.

Aan het Ministerie van Justitie,
Hoofd van het Bureau Kabinet
van de afdeling Politie
Raamweg 47
te
's-GRAVENHAGE.

48738

MINISTERIE VAN JUSTITIE

AFDELING POLITIE

BUREAU: Kabinet

's-GRAVENHAGE, / 4 December 1948.
Raamweg 47

Tel. 183980*

No. V. 27/48 Geheim.

Bericht op brief van

Men wordt verzocht bij aanhaling van deze brief dag-
tekening, afdeling en nummer nauwkeurig te vermelden

betreffende Scheuring in de C.P.N.

Volgno.
16 DEC. 1948
ACD/ 51619

Onder verwijzing naar mijn schrijven dd. ^{ca 48738} 2 November
1948, Afdeling Politie, Bureau Kabinet, V.9/47, Geheim,
moge ik U verzoeken mij, kan het zijn spoedig, te willen mede-
delen of U nog iets terzake bekend geworden is.

DE MINISTER VAN JUSTITIE,
Namens deze,
Het Hoofd van het Bureau Kabinet
van de Afdeling Politie,

(Mr. J.P.G. Goossen)

AAN: het Ministerie van Algemene Zaken,
Hoofd van de Centrale Veiligheidsdienst,
Javastraat 68,
's-GRAVENHAGE.
t.a.v. Ref. L. POT.

's-Gravenhage, 12 Februari 1949.

No.: B 50447

Bijlagen: 2

Onderwerp: "Nederlands Communistisch Comité"

IIIa/IIIc

GEHEIM

Hiertbij doe ik u te Uren dienste teekenen fotocopie van een analytisch rapport betreffende de circulaire van het "Nederlands Communistisch Comité" en de daaraan verbonden conclusies.

Mogelijk ten overvloede zijn tevens bijgevoegd fotocopies van de drie circulaire.

Van opmerkingen, of andere gegevens betreffende reacties binnen de C.P.N. op deze circulaire, dan wel aangaande de ontwikkeling van een Tito-istische oppositie in de C.P.N. zal ik gaarne kennis nemen.

HET BUREAU VAN DE DIENST
MENSEN ZAKEN

JH

L.L. van Insee

Aan de Heer:

- HC van P. te Amsterdam
- " " " " Rotterdam
- " " " " 's-Gravenhage 59415
- " " " " Haarlem
- " " " " Utrecht
- " " " " Arnhem
- " " " " Groningen
- C. " " " Enschede

Wijlhuizen, Breda

NO. B 50441

Bijlagen: 2

ONTOEGEBOEKT

's-Gravenhage, 18 Februari 1949.

~~IIII/IIII~~

IIIIa/IIIIc

Hierbij zend ik U, ter oriëntering van de relatie in België; zulks n.a.v. zijn nota B. D.A./1-067/W. 220 van 17.1.1949.

- a. fotocopieën van de drie circulaires van het "Nederlands Communistisch Comité";
- b. een analytisch rapport betreffende de inhoud van deze circulaires met de daaraan verbonden conclusies.

Ik verzoek U, te informeren naar het bestaan en de ontwikkeling van een oppositionele groepering in de Communistische Partij in België.

HET HOOFD VAN DE DIENST
namens deze:

L.L. van Laere.

aan Wylbrisse

CONCLUSIES

bij het aangehecht analytisch rap. ort betreffende de
Circulaires 1, 2 en 3 van het "Nederlands Communistisch
Genit".

Bestudering van de inhoud der circulaires heeft geleid tot
een analyse in veertien punten, waaruit de volgende conclusies
zijn getrokken:

1. De circulaires van het zich noemende "Nederlands Communistisch Genit" zijn met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid niet afkomstig van enige (feitelijke) individuele of groeps-oppositie in de C.P.N.
2. Inhoud en strekking der circulaires wijzen aan, dat hun (gemeenschappelijke) oorsprong zal moeten worden gezocht in een kring:
 - a. van politiek belangstellenden met een levendige belangstelling voor eventuele controverses in het communistische kamp;
 - b. van anti-(Stalinistisch-) communistische instelling;
 - c. van een politieke samenstelling, welke vergeleken bij het praktisch beleid van de Partij van de Arbeid, in zijn gemiddelde sympathie iets meer links gericht is;
 - d. met vrij goede kennis van theorie en praktijk van het communisme in Nederland;
 - e. van iets meer dan gemiddeld intellectueel niveau;
 - f. waarin eventuele godadienstige of ethische bedenkingen tegen het gebruikte middel niet opwegen tegen het belang, dat in het doel werd gezien.

Kr

ANALYSE CIRCULAIRES VAN HET

"NEDERLANDS COMMUNISTISCH COMITÉ"

A. EERSTE CIRCULAIRE, (midden September 1948).

1. Alinea 1: Het valt op, dat het stuk niet reeds in de aanhef spreekt van "de C.P.N.", "de partij", de "communistiche partij" en van een geleidelijk groeiende oppositie in de partij.

De eerste alinea wekt de indruk, dat de redactie niet bedoelde een "inleiding" te geven, maar om al direct ontsteltenis toevoeg te brengen in alle geleidingen van het communistisch apparaat in Nederland. Immers: er is een bijeenkomst geweest van "functiesnarissen en leden der C.P.N. en hiernaede sympathiserende organisaties." Dit poegt de partij te alarmeren en daarin een sfeer van wantrouwen te scheppen.

De opening van het stuk is, uit de pen van een communist, niet logiech, maar op effect berekend. Dit op zichzelf past in de communistische schrijffrant. Vooral de eerste regel echter, waarin op de voorgrond gesteld wordt, dat de "gehele bijeenkomst een gevolg is van grondige en langdurige voorbereiding", is al te nadrukkelijk gesteld als een actie in en tegen de C.P.N.

2. Alinea 1: "De Sowjet-Unie", aldus de circulaire, "brengt voor ons de verwesenlijking van de communistische idealen". Een goed geschoold communist zou in een dergelijke zinnode stellig iets willen uitdrukken van de "strijd" van de S.U. over de gehele "wereld". Deze begrippen ontbreken echter.

Het vervolg van de zin is evenwel bezlist niet communistisch, nl.: "zij streeft het geluk van haar burgers na op een wijze, "die wij gaarne ook onze landgenoten toewensen".

Aan de tenamenbronging in één zin van de begrippen: "streven", "geluk", "burgers", "een wijze", "gaarne", "landgenoten" en "toewensen" zal een ideologisch geschoelde communist zich niet licht bezondigen. Behalve de woordkeuze is ook de gehele uitdrukkingwijze in strijd met hetgeen men mogen worden verwacht van een communist, die een ontwikkeling geniet, als overigens uit het stuk valt af te leiden.

3. Alinea 4: "Generalissimus Stalin egren wij als de grootste "staatsman aller eeuwen!"

Dese zin vorst, wat betreft de communistische dictie, een te zware tegenstelling tot de slapheld van het voorafgaende; vooral de laatste toevoeging is in dit verband opvallend grof.

4. De titel "Generalissimus" is meer gebruikelijk in niet-communistische dan in communistische geschriften. In de laatste is dese benaming dan veelal een vertaling uit het Frans van dienovereenkomstige publicaties. De communisten in Frankrijk kendigen Stalin ook nu nog wel aan met de titel "generalissimus".

5. Alinea 7: "Ook de strijd tegen het Amerikaanse kapitalisme moet "ieder land op zijn eigen wijze voeren". Dit is te simplistisch voorgesteld. Een goed communist zou deze bewering niet zo geïsoleerd en aanvechtbaar laten staan.
6. Alinea 8: Ook een "nationaal-communist" moet in het Kominform meer zien dan een apparaat, "dat wij uitsluitend als adviserend "lichaam zouden kunnen accepteren".
7. Alinea 9: Evenso wordt ook hier een te ironische tekening gegeven van het niet-aanvaardbare karakter van het Kominform. Het geschrevene is bijna te nationalistisch om nog communistisch te kunnen zijn.
8. Alinea 10: De schrijver wil - zoals Tito - "bass zijn in eigen huis" en acht alleen langs die weg een "garantie" mogelijk, "dat wij ook in een vereenigd communistisch Europa Nederlands "communisten kunnen blijven".

Ook hier: te sterk nationaal en in het geheel niet getuigend van de wens tot bijv. een naar "(volks-)democratische" regeling van de internationaal-communistische zaken en medesamenwerking daarin van de (nationale) communistische partijen.

9. Bladzijde 2: Hoewel beter geformuleerd, bevat ook de tweede bladzijde enkele onwaarschijnlijkheden, als de hierboven genoemde.

Het gehele stuk wekt desondanks de indruk, met zorg te zijn geredigeerd. Er komen evenwel verschillende taalfouten in voor.

DEEL II VAN DE VERGADERING

B. TWEEDE CIRCULAIRE, (eind September 1948).

10. Deze is "knapper" geredigeerd dan de eerste circulaire. Vooral de woordkeuze en de zinbouw liggen dicht bij de communistische schrijfwijze. De argumentatie en de groepering der denkbeelden doen zeer communistisch aan aan de redachtwijze, welke in de eerste circulaire wordt gevolgd.

Midden in blz. 1 wordt erkend, dat "enkele hebben beweerd, "dat deze actie het front van het Communisme zou verzwakken".

In een vrij lang en goed doordacht betoog wordt getracht dit verwijt te weerleggen. Het bevat echter in hoofdzaak contra-verwijten aan het adres van "de Kominform", omtrentende in de volgende passages:

te "Ierrecht stelt Maarschalk Tito de vraag: "Waarom moet ik als communist het nationaal karakter van mijn partij prijsgeven en afstand doen van een recht, dat voor ieder communist in de Sovjet-Unie onaantastbaar geworden is?"

De "de Kominform met haar eisen aan Maarschalk Tito tot prijsgeven van de nationale zelfstandigheid der communistische

"Partij van Jonge-Blavie heeft in Nederland een verkiezings-
"zegen voor onze partij onmogelijk gemaakt".

Hieraan is echter het verrijt van de frontverwachting geens-
mins weersloot.

De "beschuldiging" wordt in het stuk ronduit genoemd, doch
dient dan niet tot een weerleggend betoog, maar tot een teren-
aanval. Daarin valt geen spoor te bekennen van spijt over de
niet te loochenen frontverwachting, noch van enig positief ver-
langen naar een gewijzigd internationaal-communistisch front.

11. "Indien de Nederlandse communist", aldus vervolgt deze circulaire, "wil leven en werken volgens het voorbeeld van zijn kameraden in de Sowjet-Unie strijdt hij in nationale zelfop-
"dichtheid van zijn partij voor de bevrijding van de Nederlandse
"arbeidersklasse uit de kapitalistische slavernij. Hij volgt
"in deze strijd natuurlijk de communistisch-partijistische be-
"ginselen en steunt daarmee op dezelfde basis, als de communis-
"tische partijen van de andere landen."

Ten besluite van dit antwoord op de vraag, of de Nederlandse
communist in de eerste plaats Nederlander en dan pas strijder
voor de wereldrevolutie is, of omgekeerd, wordt dan vasteld,
dat "de wereldrevolutie voltooid zal zijn, indien in ieder land
"de communistische overwinning is behaald. De partij in Neder-
"land moet haar tempo zelf bepalen en daarbij haar eigen wegen
"kiezen", waaraan nog wordt toegevoegd: "natuurlijk in samenwer-
"king met de partijen uit andere landen". (Over de praktijk en
de belichaming van deze samenwerking wordt verder niet gezegd).

De strekking van dit betoog, ofschon minder destructief dan het
sub 10 behandelde, gaat zowel in dit opzicht als in zijn con-
structieve aanwijzingen verder, dan van enige individuele of
groeppositie tot dusverre kon worden waargenomen.

9. DEBIE CIRCULAIRE, (midden November 1948).

12. De publicatie van de beide voorafgaende circulaires in "Parasit",
weekblad van de Partij van de Arbeid, wordt uitgeleed als een
bewijs van verrand in de kring van "vooraanstaande kameraden en
functionarissen der C.P.N.", aan wie deze circulaires werden
verzonden.

Daarbij echter geen woord over (of tegen) het leedvermaak, dat
uit vele persbescherwingen sprak.

Den (verloopen) kenschetsing van deze publicaties, als voortge-
komen uit bijv. "kapitalistisch", "villandig", "anti-communis-
tisch" of "burgerlijk" milieu ontbreekt (ten aanzien).

Integendeel wordt van het P. v. d. A.-weekorgaan "Parasit"
(nog) gezegd, dat het door de publicatie van de circulaires
1 en 2 "zijn naam eer aandeed."

Een later wordt hun, die nog geen gelegenheid hadden, de circulaire te lezen, aangeraden "een Parnet van 8 en 15 October te bezochtigen".

13. Als nadere doelstelling vermeldt deze circulaire nog het volgende:

"Het Nederlands Communistisch Comité strijdt in de toekomst

"1. Tegen de afhankelijkheid van het Communisme in Nederland van de Komintern of van welke andere macht ook van buiten ons grenzen; en dus voor de absolute vrijheid van het Communisme in Nederland zowel in zijn nationale als in zijn internationale uitingen.

"2. Tegen alle slafse onderwerping, nu door de C.P.N. gedemonstreed; tegen politieke besluiteloosheid; tegen een onmachtig partijbestuur; en dus voor de slavvattende daadkrachtige Nederlandsche Communistische arbeidersbeweging.

Voor commentaar op het eerste punt wordt verwezen naar de circulaire 1 en 2, waarin ook "ons programma van internationale samenwerking der communistische partijen duidelijk is uiteengezet".

Aan het tweede punt wordt nog een beschouwing verbonden, welke ironisch-lustdrukkende critiek bevat, gericht op de machthebbers in de C.P.N. Daarin wordt gesproken van: "het ontbreken van de kwane, doortastende functionarissen"; "volledig gebrek aan politieke strijdlust"; "in het oude spoor voortsculen"; "de ene politieke catastrofe na de andere"; "de dagelijkse productie van onzin door het partijbestuur"; "nog aangevuld met de leugens, in opdracht van de Komintern gepubliceerd"; "de C.P.N. kent sedert jaren geen eiken politieke lijn".

In een aansluitende critiek op "ons dagblad De Waarheid", dat "de geestelijke holheid" toont van het partijbestuur, wordt voerzeld, dat - indien de redactie se nog enkele maanden verder gaat - de C.P.N. spoedig zonder dagblad zal zijn. Daarvan wordt dan nog toegevoegd: "Maar het toch naar Komintern-Communistiese brengt, is dat ook niet erg".

Dit alles moet eveneens verder, dan dezervijds van wijgerlei feitelijke oppositie is waargenomen en redelijkervijls kan worden vereacht.

14. Opmerkelijk is nog de zinrede: "Alle Nederlandsche Marxisten" (!) "behooren thuis in den grote Nederlandsche Communistische partij, "die uiteindelijk de Nederlandsche arbeider die positie zal geven, "die hij nodig heeft, om zijn plannen en eisen voor de opbouw "van SIAW maatschappij te verwerklijken".

De circulaire belooft vervolgens: "Het Nederlands Communistisch Comité zal met de grootste voorzichtigheid de politieke figuren selecteren, die de Communistische Nederlandsche arbeidersbeweging tegen burgerlijke en socialistische reactie ter overwinning zullen voeren. Voor deze arbeidersbeweging, voor

"het Communisme in Nederland moet de oude C.F.K. verdwijnen",
om dan als volgt te besluiten:
"zij blijven kamernad Stalin" (nu geen generalisatie)
"waardigen als de grote leider van de U.S.S.R., als het
"verheven voorbeeld van de communistische volkleider. Maar
"in hun wensen wij niet te zien de leider van alle communisten
"op de gehele wereld. En wij zijn er van overtuigd, dat kamernad
"Stalin deze functie zelf ook niet wenst".

Ook deze gesloten waken de indruk, niet door een communist
te zijn geschreven, nog minder uitdrukking te zijn van hetgeen
in een comité zou hebben overwogen en besloten.
De laatste zin kan heellijk worden aanvaard als de slottrede
van een ervaren communist; gemakkelijker als "laatste zet"
van een anti-communist, die niet kan nalaten, "nog even spits"
te zijn.

26 Februari 1949

Volgno.
26 Februari 1949
1949

Als antwoord op Uw schrijven No.50441, d.d. 23-2-1949 wordt U hierbij de gevraagde copie wederom toegezonden.

Aan C.V.D.

W:u

copie wordt u bij

afg 2 op 1261

MINISTERIE VAN ALGEMENE ZAKEN

No.: B 50441
Bijlage: een
Onderwerp: "Ned. Comm. Comité".

's-Gravenhage, 23 Februari 1949.

Uitgegeven

G E H E I M.

IIIc 2

Naar aanleiding van Uw telefonisch verzoek van hedenmorgen, zend ik U hierbij een foto-copie van de drie circulaires van het "Nederlands Communistisch Comité".

Ik moge U verzoeken de copie van het analytisch rapport aan mij terug te zenden.

doen

Het Hoofd van de Dienst
namens deze:

Aan de Heer
Hoofdcommissaris van Politie
te
ROTTERDAM.

III

L.L. van Laere.

6/5/49

AAN BIII
VAN BIIIb.

Gouda 126

Volgno.
20 JAN. 1949
ACD/ 53014

Betreft: Schriftonderzoek pamfletten - c.o. 51804.

Niet waarschijnlijk is dat met één en dezelfde typemachine, zijn gemaakt:

1. de circulaire, uitgegeven door het Nederlands Communistisch Comité,
 2. het C.P.N.-pamflet (Filmavond Gouda), (stuk 51804)
- daarvoor zijn bij een voorlopig onderzoek reeds te veel aanwijsbare verschillen.

Afgescheiden van het feit, dat het fotografisch atelier der C.V.D. niet is ingericht op het maken van vergrotingen als bedoeld, zo zullen die vergrotingen voor het schriftonderzoek weinig nut hebben, daar het papier, zowel van de circulaire als het pamflet, van een dusdanig slechte kwaliteit is, dat de inkt is uitgelopen waardoor eventuele afwijkingen der letters niet meer worden aangetoond. Dit laatste kan met gebruikmaking van loupe zeer duidelijk worden geconstateerd.

BIIIb. 5-1-1949.

GEHEIM.

Volgno.

3 DEC. 1948

1 December 1948

ACD/50820

B

zie 50441

Ik doe U hierbij toekomen een fotocopie van "Circulaire Nr. 3 van het Nederlands Communistisch Comité", welke circulaire per post in gesloten enveloppe werd bezorgd aan het adres van GROESZ, Hendrik, geboren 12.5.1903 te Amsterdam, werkzaam op de Cokesfabriek Emma onder nummer 299, wonende te Heerlen, Treebeekplein 10.

no. 79.

In houd 'd Circ. is niet veel zaks.
Kennelijk wordt beoogd, vertrouwen
te zaaten in bestuurskringen 'd CPN

7/12 1948

Verslag vergadering van de Goudse Jongeren tegen het Communisme, gehouden op Vrijdag 12 Maart 1948 in de schouwburg "Concordia" aan de Westhaven te Gouda.

(K)

BUREAU B

2-4-48

Volgno. *12*

- 1. APR. 1948

AUD/32309

Opdring op Kaas We-koverzicht.

12 APR 1948

Sprekers:

- 1 Cornelis Jacobus Franciscus B e s s e l i n g, geboren te Veur 5 Juni 1910, priester O.F.M., wonende te Gouda, Gouwe No. 39.
- 1 Petrus Joannes Antonius van der S a n d e n, geboren te Gouda 11 November 1924, journalist, wonende te Gouda, Fluwelensingel No.93.
- 1 Johannes Willebrordus de V o s, geboren te Gouda 13 Februari 1911, houder van een bodehuis, wonende te Gouda, Nieuwe Markt No. 23.
- 1 Hendrik de W i l d e, geboren te Engwidars 13 Juli 1917, schrijver N.S., wonende te Gouda, Reigerstraat No. 46.
- 1 Eibert M e e s t e r, wonende te Amsterdam.

R a p p o r t.

Pater B e s s e l i n g opende te circa 8 uur de vergadering.

Volgens hem moet onze houding in deze tijden, waarin een gevaar dreigt, dat in zijn uitwerking nog heftiger en menssonwaardiger is dan wij in 5 oorlogsjaren hebben leren kennen, niet te zeer gericht zijn tegen een stelsel of tegen mensen, maar bepaald zijn vóór een systeem dat de grondrechten van de mens waarborgt. Een stelsel, dat de mens niet beschouwd als een stuk materie, maar hem plaatst in het middelpunt van de schepping en hem gelegenheid geeft tot vrije ontplooiing van zijn geestelijke en materiële krachten. Ook geen stelsel dat uitsluitend het accent legt op de mens als enkeling (individualisme) of op de gemeenschap (communisme) maar dat streeft naar een middenweg en dat rekening houdt met de persoonlijkheid en de gemeenschapszin van de mens (het solidarisme of hoe men dat wil noemen). Elk stelsel, dat op deze twee grondvesten steunt is goed, aldus Pater B e s s e l i n g.

De voorzitter van de afdeling Gouda van de Katholieke Volkspartij, de heer J.W. de V o s ging op het essentiële der zaak dieper in.

In zijn krachtig betoog voor de geestelijke vrijheden van de mens, verankerd in de democratie, legde hij het democratische in het communisme open.

Vervolgens nam de secretaris van het Hoofdbestuur der D.S.J.V. "Nieuwe Koers" Eibert M e e s t e r uit Amsterdam het woord.

Hij wees in de eerste plaats op de strijd van jongeren en studenten in Tsjecho Slowakije, die thans in een korte spanne tijds opnieuw ten strijde moeten trekken tegen de dictatuur en de onderdrukking.

/nationale

Hij wierp het licht op de schandeleuze wijze, waarop de communisten onder de dekmantel van "volksdemocratie" de betekenis van het woord democratie op misleidende en lugubere wijze misbruiken om de menselijke vrijheden te vertrappen. Over het gevaar van de vorming van actie (welvaart)-comité's, waartoe in Amsterdam Donderdagavond de eerste stoot is gegeven, merkte spreker op, dat de leider van de communistische partij Gerben Wagenaar, bij de aankondiging van de comité's heeft gezegd, dat "zij naar het voorbeeld van Tsjecho-Slowakije gevormd moeten worden en dat de medewerking van andersdenkenden in de bedrijven enz. bij die vorming - ondanks de tegenzin onder de arbeiders - ter verdediging van de nationale zelfstandigheid noodzakelijk is", mededelingen die de communistische pers verzwegen heeft.

Over een eventueel verbod van de C.P.N. gaf Meester te kennen, dat een dergelijke maatregel weinig zin zou hebben. Het gevolg zou er stellig van zijn, dat de communisten zich dan met het aureool der martelaren zouden omgeven.

Er zal voorlichting nodig zijn, opdat landgenoten niet traopen in de propaganda-vallen die de C.P.N. heeft opgezet. Iedereen zal iedereen moeten waarschuwen tegen de vorming van actie-comité's. Daarbij zullen als krachtige afweermiddelen moeten gelden verbetering van de woningtoestand, vermindering van de spanning tussen lonen en prijzen, streven naar een redelijke bestaansmogelijkheid voor iedereen door aanwending van de hulp in het raam van het Marshall-plan en de vorming van een West-Europese Unie, als tegenhanger van de blokvorming in het Oosten.

De voorzitter van de jongerenorganisatie van de Katholieke Volkspartij P. van der Sanden sprak nog een kort woord, waarna de voorzitter van de D.S.J.V. "Nieuwe Koers" te Gouda H. de Wilde te ongeveer 22.30 uur de vergadering sloot.

Gouda, 26 Maart 1948.

Bureau Hoofddo commissaris
Inlichtingendienst

Met naslaan

VOP
OPGELEED
25 MRZ. 1948
ACD/31998
BUREAU B

No. 1861-0-7/48 ID.

B

15.3.48

G e h e i m .

Amsterdam, 22 Maart 1948.

Bevestiging telefonisch onderhoud hedenmorgen.

1. Bericht dat K.A.B. en Bedrijfsunie in Bouwbedrijf pamfletten in grote getale onder het publiek zullen laten verspreiden. Een en ander gericht tegen de E.V.G. en C.P.N. (vide bijgaande exemplaren).

2 Ex. by Bx

Verzonden aan: Hfd. CVD., Haag.

F.2.

Inlichtingendienst
HOOFDCOMMISSARIAAT
VAN POLITIE
UTRECHT

OB 996
UTRECHT, de 15 Maart 1948

GEHEIM

Lr. G/3r 219'48

Bijlagen: _____

Bericht op schrijven No.

van

Onderwerp: _____

OPGELEED

Volgno. M 1948
19.MRZ.1948
ACD/31660

B

BUREAU B
20-3-48

Hierbij doe ik U toekomen een rapport van een openluchtsamenkomst, gehouden op 10 Maart 1948 op het Domplein te Utrecht, naar de inhoud waarvan ik U moge verwijzen.

De Hoofdcommissaris van Politie,

(R.W. van Eijk).

Aan de Heer Hoofd van de
Centrale Veiligheidsdienst,
Javastraat 68,
's Gravenhage.

C/2 no. 219'48

Weekoverzicht.

10 APR 1948

R A P P O R T.

(K) Rapport van de op Woensdag, 10 Maart 1948, op het Domplein te Utrecht gehouden openlucht-samenkomst voor Rooms-Katholieke en Socialistische Jongeren te Utrecht.

Deze openlucht-samenkomst, waaraan naar schatting ongeveer 2500 personen deelnamen, was georganiseerd door de Politieke Jongeren Organisatie in de K.V.P. en de Democratisch-Socialistische Jongeren Organisatie "De Nieuwe Koers" te Utrecht.

Onder de belangstellenden waren mede veel ouderen en militairen aanwezig. Het doel der bijeenkomst was een oproep te richten tot de Nederlandse Jongeren om zich bewust te zijn van hun verantwoordelijkheid om afwijzend te staan tegen alle infiltratiepogingen, van communistische zijde ondernomen. Dit naar aanleiding van de jongste gebeurtenissen in Tsjecho-Slowakije.

De bijeenkomst werd te precies 20.00 uur aangevangen met het door de aanwezigen spontaan gezongen eerste couplet van het "Wilhelmus".

Op het plein in de Domkerk op kaart → Als eerste spreker betrad de heer JAN GOOSSENS (nadere gegevens onbekend), namens de Jongerenorganisatie in de K.V.P., het vóór de Domkerk opgestelde geïmproviseerde spreekgestoelte, op welke plaats geluidsversterkers waren geplaatst.

Goossens begon in zijn rede met een ernstig protest aan te tekenen tegen het verraad in Tsjecho-Slowakije en waarschuwde tegen het verraad van binnen uit.

Spreker kwam vervolgens op voor het grote goed, dat de geestelijke vrijheid voor het Nederlandse volk betekent en wees er nadrukkelijk op, dat deze vrijheid teniet zal gaan als het communisme aan de macht zou komen. Hij wees er op dat het hoog nodig was dat de jongeren waken en medehelpen aan de opbouw der maatschappij en riep allen op tot bezinning op de grote waarde van het Christendom, dat het recht van de geest vooropstelt.

Goossens legde in zijn betoog de nadruk op het feit, dat de Tsjechische studenten onze bewondering en onze morele hulp verdienen. Volgens spr. zijn zij het toch, die thans de moed bezitten de strijd tegen het, de Christenheid en de Democratie bedreigende, gevaar op te nemen, wat blijkt uit hun ondergronds verzet.

Wetende, dat wij met hen medeleven is dit hun een morele steun. Hij besloot zijn vurig betoog met de tot de jongeren gerichte opwekking om op hun hoede te zijn, hun vertrouwen op de Voorzienigheid te stellen en hun weerbaarheid te funderen op de elementaire rechten van de mens.

*Medem...
op kaart X*

Nadat gezamenlijk het lied "Wij zijn jong" was gezongen, werd het woord gevoerd door EIBERT MEESTER namens de Democratisch-Socialistische Jongeren Organisatie "De Nieuwe Koers", verdere personalia onbekend.

Meester wees er in de aanvang van zijn gloedvolle rede op dat deze protestmeeting plaats vond op een historische plaats in het centrum van ons land en zeide van hieruit te spreken tot ver over de landsgrenzen voor allen die onder de gevolgen van het Communisme hebben te lijden. Hij herinnerde aan het lot van de over Europa en in Rusland verspreide intellectuele volksgroepen en wat deze hebben te verduren. In dit verband herinnerde spreker aan hetgeen in de Baltische Staten passeerde.

Vervolgens herdacht spr. Jan Masaryk als de zoon van de grote vrijheidsheld van Tsjecho-Slowakije en medewerker van Dr. Benesj.

Spreker wees er op dat Stalin en zijn medeplichtigen de volksdemocratie in het leven geroepen hebben, zoals zij het doen voorkomen. "Van sociale democratie der communisten gesproken" riep spreker uit, "zou deze steunen op de Russische grondwet". Spr. deed een greep in deze "communistische grondwet", volgens welke de kandidaatslijsten voor de verkiezingen door de partij worden opgesteld, zodat de vrijheid ook hier ver te zoeken is. Wat de volksdemocratie betreft, dit wil, volgens spr., zeggen een middeleeuwse feodale maatschappij waarin de dictator oppermachtig is en verder volslagen rechteloosheid heerst. Spreker herinnerde in dit verband aan het proces Stepinac. Oppositie bestaat daar niet, doch enkel een heersende klik. Zie het proces Petkof. Stalin kent de onaantastbaarheid van de burger niet. De staatsburgers worden tot slaven en onder de duim gehouden door de N.K.W.D. Dit is een politieorganisatie, die mogelijk nog erger is dan de Duitse S.D.

De Russische sociale democratie levert sprekende bewijzen van wat democratie eigenlijk betekent. Spr. noemt als voorbeeld het feit dat de verhouding tussen de lonen van een soldaat en een luitenant staat als 1 : 85. In Amerika is deze verhouding 1 : 3, in Engeland is dit 1 : 4. Van democratie gesproken!, aldus spr.

Voorts legde spr. de nadruk op het feit, dat de Communistische Partij Nederland het toevoegsel "Nederland" niet verdient. De actie-comité's der C.P.N. zijn in wezen dezelfde organisaties als de S.A. bij Hitler was.

Spr. riep uit: "Weest op uw hoede voor de Welvaart-comité's waarmee Gerben Wagenaar schermt. Evenzo voor de mantelorganisaties, zoals de E.V.C., de Nederlandse Vrouwenbond, de Onafhankelijke Progressieve Studentenvereniging en het Algemeen Jeugdverbond.

Thans wordt allerwegen de vraag gesteld de C.P.N. te verbieden. Spr. moet z.i. in dit verband de raad geven: Wees reëel, praat met de mensen die zich communistisch noemen, doch het in werkelijkheid niet zijn. Toon door Uw voorbeeld wat werkelijke democratie is.

Ten aanzien van de C.P.N. stelt spreker het volgende voorbeeld:

"Wanneer wij de C.P.N. zien als een ijsberg en wij weten "dan dat 1/10 gedeelte boven de oppervlakte uitsteekt, terwijl 9/10 niet waarneembaar is, dan weten wij ook, dat het "gevaar schuilt in het onwaarneembare onder de oppervlakte. "Een verbod zou in de kaart der C.P.N. zijn, gezien hun "dweepen met het "aureool der martelaren".

"Wanneer wij de meelopers der C.P.N. kunnen overtuigen van "de fouten in hun politiek denken, dan kunnen wij ook bij "de volgende verkiezingen de satellieten van Moskou de "genadeslag toebrengen.

Wij jongeren moeten - vervolgde spreker - een zogenaamd "luchtledig" vormen voor elke communistisch gezinde zowel "in bedrijf, fabriek, werkplaats als in de school. Wij "moeten wijzen op en overtuigen van het gevaar dat hem "en het nageslacht in het stelsel van het communisme "bedreigt".

Ten slotte wees Meester op de grote waarde van het Marshall-plan en het grote belang van de West-Europese samenwerking tot bestrijding van het communisme.

Vervolgens werd een resolutie voorgelezen waarin de Katholieke en Socialistische Jongeren van Utrecht met afschuw en verontwaardiging kennis namen van de gebeurtenissen in Tsjecho-Slowakije en alle Nederlandse jongeren opriepen om zich van hun verantwoordelijkheidsgevoel bewust te zijn en de communistische penetratie met kracht af te wijzen.

Na het voorlezen van deze resolutie werd algemeen door handgeklap instemming betuigd met de inhoud van deze.

De bijeenkomst werd te precies 21.00 uur besloten met het zingen van het zesde couplet van het "Wilhelmus", waarna de aanwezigen zich op rustige en ordelijke wijze verspreidden.

Ten slotte zij vermeld dat de beide sprekers hun met vuur gehouden betoog met algemene bijval zagen beloond. Gedurende de gehouden bijeenkomst heerste volkomen rust en orde terwijl de aandacht onverdeeld was.

Utrecht, 15 Maart 1948.

Nr. I.D. 1774-'48.

Geheim.

Volgno.

10 MRZ 1948

ACD/3090

BUREAU B

11-3-48

Op Vrijdag 5 Maart 1948 te 16.00 uur werd er in het Concertgebouw te Amsterdam een protestvergadering gehouden, belegd door de Amsterdamse studentenverenigingen, waarin werd geprotesteerd tegen de gebeurtenissen van de laatste weken in Tsjecho-Slowakije.

De vergadering was uitsluitend toegankelijk voor studenten op vertoon van hun college-kaart. Ongeveer 2500 studenten waren aanwezig, zowel mannelijke als vrouwelijke.

De stemming onder de studenten was buitengewoon enthousiast en ieder wachtte vol spanning op hetgeen er gesproken zou worden.

Vanwege de C.P.N. werd voor de aanvang van de vergadering een aan de Nederlandse studenten gericht pamflet uitgereikt, waaraan op onmiddellijk door de studenten werd gereageerd met uitroepen als: "Wat een schoften" en "Wat een vuilschrijverij" enz. Er werden tijdens de vergadering geen wanklanken vernomen.

Onder de aanwezigen bevonden zich een 20 à 30 leden van de studentenvereniging "Pericles", die het echter niet waagden hun mond open te doen.

Te ongeveer 16.20 uur betraden professoren der beide Amsterdamse Universiteiten het podium.

Terstond hierop opende de voorzitter de vergadering met een woord van welkom. Hierna gaf hij een opsomming van de maatregelen tegen de studenten in Tsjecho-Slowakije genomen, welke maatregelen de levenswaarden aantasten, zonder welke geen student kan zijn.

x | Als eerste spreker sprak Professor Heringa als volgt:
"De universiteiten van Amsterdam verheffen hun stem met andere universiteiten uit andere steden.

De tegenwoordige heersers in Praag kennen de betekenis van onderwijs, om de volkspysche in een bepaalde vorm te kneden. Het gaat daar om daden, die wij hier misdaden noemen. Het is vrije geweten is noodzakelijk, om contact met het volk te hebben. De bezettingstijd heeft ons geleerd, wat vrijheid van wetten betekent. Als godsdienst en zeden worden vertrapt, dan wordt het menselijk intellect tot tyran verheven.

Maar als we ons hecht aaneensluiten, is er geen gevaar te maken. Wij zijn hier gekomen, niet om onze deernis uit te spreken met de Tsjechische studenten. Dit woord deernis is veel te zwak. Wij kennen hier nog geen tyrannie, maar wie weet hoe gauw de brand zal woeden over het kleine eiland, waarop wij thans nog leven.

Het gaat om het vrijheidsbeginsel. Aan dit beginsel beloven wij trouw, wij beloven eenheid en een opofferende strijd." (Bevallen en applaus)

Vervolgens sprak Professor OKMA van de Vrije Universiteit. Na gememoreerd te hebben aan vroeger jaren gehouden vergaderingen voordat het nationaal socialisme ons onder de voet liep, betoogde spreker, dat we nu hier aanwezig waren met hetzelfde doel, door dezelfde oorzaak, maar dat het gevaar nu veel groter was. Een student is een volledig mens en kan zich derhalve niet afzijdig houden, zeker niet als de vrijheid van de wetenschap wordt bedreigd.

Ons Hollandse hart moet spreken. Diepe verontwaardiging gaat van ons uit. Doch dit had reeds een jaar eerder moeten gebeuren, toen in September 1947 PETKOF vermoord werd.

Een protest is slechts een loos alarm, als het daar bij blijft. Wij moeten weten, met wie we te doen hebben, wat we te verdedigen hebben en wat ons te doen staat. "Protestare" betekent getuigen van wat er in ons leeft.

Welk gevaar bedreigt ons? De Christelijk Humanistische Cultuur wordt niet voor het eerst bedreigd. Nu is er weer een nieuw gevaar: Het communisme.

Het is een misverstand te beweren, dat het nationaal socialisme en het communisme op hetzelfde neerkomen. Uiterlijk misschien wel. Hun leuzen en methodes zijn veelal gelijk. Maar het communisme is rationeel en filosofisch verantwoord.

De communisten bestaan uit twee categorieën mensen n.l. de dommen en de intellectuelen. De dommen worden volgestopt met leuzen. En de intellectuelen laten zich eveneens opsluiten in dit stelsel. De middelmaat echter ontbreekt en dus ook het gezond verstand.

Communisme is losgeslagen intellect, het is satanisch.

Het kan bestreden worden door de ontevredenheid te voorkomen. We moeten het bestrijden niet met zachte middelen maar te vuur en te zwaard (luide bijval).

De studenten moeten zich voorts geestelijk herbewapenen. Wij moeten ons zelf en anderen voorbereiden op het offer. Het kan op vechten aankomen. Wij moeten ons bewust zijn en tevens bereid zijn het hoogste offer te brengen. De Praagse studenten zijn voor ons een lichtend voorbeeld.

Voorts wordt van ons activiteit gevraagd.

Professor OKMA deelde in dit verband mede, dat hij persoonlijk een voorstander was van de oprichting van een Vrijwillige Landstorm.

Hij vervolgde:

"Tot slot moeten wij geloven in de overwinning en wij moeten defaitisme en pessimisme uitroeien.

De communisten hebben in ons land geen schijn van kans. Ook niet in West Europa, als West Europa maar vechten wil."

Spreker eindigde met woorden van Jezus Christus: "Hebt goede moed. Ik heb de wereld overwonnen." (Applaus en gestamp).

Na Professor OKMA sprak een afgevaardigde van een der studentenverenigingen, die zich afvroeg, of het a-politieke standpunt door de studenten moest worden gehandhaafd.

Ook hij betoogde, dat er iets gedaan moest worden. Reeds hadden enige Nederlandse studenten Nederland verlaten, om aan de Tsjechische studenten zo mogelijk materiele hulp te verlenen.

Maar haast de materiele hulp vreet het gevaar door en dit gevaar moet worden geremd, aldus deze spreker.

Na hem sprak de student LAMPE, als afgevaardigde van de Rooms

Katholieke studenten vereniging "St. Thomas van Aquino". Hij deelde mede, dat in Utrecht gisteren reeds 11.700 adhaesiebetuigingen waren binnengekomen in de vorm van handtekeningen. Het verschil met de jaren 1940 - 1945, die wij hebben meege- maakt, en de jaren, die de Tsjechische studenten nu gaan mee- maken, is, dat wij in 1943 wisten, dat er spoedig een eind aan zou komen. Maar hoeveel jaren van onderdrukking staat hen te wachten. Hoeveel jaren zullen wij nog moeten horen van zuivering enz. enz.

De Tsjechische studenten leven in een sfeer van angst, angst voor verraad, angst voor elkaar. Dit is hun toekomst voor jaren. Velen van hen zullen alles riskeren, om naar het buitenland te ontkomen. Wij moeten hen helpen. Wij moeten ook bij onze regering voor hen pleiten. Zij behoeven niet hierheen te komen als textielarbeiders of iets dergelijks. Zij moeten vrije studenten kunnen zijn zoals wij.

Zij moeten financieel geholpen worden, maar ook moeten zij door de officiële instanties geholpen worden met verblijfsvergunningen enz.

In Utrecht hebben de studenten het zo ver, dat 100 Nederlandse studenten 1 Tsjechische student bekostigen. Zo moet het in heel Nederland gaan. Maar ook de regering moet hierbij helpen.

Een daverend applaus volgde op de woorden van LAMPE. Na het zingen van het "Io vivat" werd de vergadering te ongeveer 17.30 uur gesloten en gingen allen rustig uiteen.

Verzonden aan : Hoofd C.V.D. 's-Hage.
H.E. A'dam.

N.B.

NEDERLANDSE STUDENTEN

In het najaar van 1938 had een groepje vooruitstrevende studenten, georganiseerd in het toenmalige Comité van Waakzaamheid, een aantal protestvergaderingen belegd tegen het verraad van München. Slechts enkele honderden studenten hebben deze vergaderingen bezocht, slechts één hoogleraar was bereid op deze bijeenkomsten het woord te voeren. De Nederlandse studentengemeenschap bemoeide zich niet met „politiek”. Terwijl het geraas van het fascisme steeds luider werd, verscholen de Nederlandse studerende jongeren zich achter hun boeken en in hun kroeg. De vernietiging van een democratisch land was nauwelijks in staat enige rimpeling in hun rustige bestaan te verwekken.

Totdat ons land werd overvallen en de studenten op ruwe wijze aan de werkelijkheid werden herinnerd. Zij hadden zich nooit met politiek willen bemoeien, maar nu bemoeide de politiek zich met hen. Zij kwamen echter niet in verzet, voordat hun eigen heilige huis, de universiteit, werd aangetast. Toen toonden deze studenten, dat zij waardige zonen van ons volk konden zijn en hebben grote groepen van hen in en buiten de universiteiten de strijd voor onze onafhankelijkheid meegestreden.

De tijd na de bevrijding toonde echter, dat zich nog steeds geen diep politiek bewustzijn van onze studenten had meester gemaakt. De gebrekkige wederopbouw, de aantasting van de democratie, het vernietigen van alle idealen van vernieuwing, die in ons volk tijdens de bezetting waren gegroeid, het raakte de studentengemeenschap als geheel nauwelijks. Het voortbestaan van het Franco-regiem, de Amerikaanse terreur in Griekenland, de onderdrukking van de vrijheidsstrijd in Indonesië, dit alles kon geen woord van protest over hun lippen brengen. De studentengemeenschap scheen weer ingeslapen en zich opnieuw in een wankele ivoren toren te hebben opgesloten.

Dit gebrek aan politieke belangstelling, dit gebrek aan contact met de levende stromingen tot vernieuwing van ons volksbestaan, heeft zich thans gewroken. De studenten hebben zich geleend tot een campagne tegen de democratie in Tsjechoslowakije. Plotse-ling wordt men actief, niet tegen Franco, niet tegen Péron, niet tegen Van Mook, niet tegen Marshall, die ons land in een koloniale positie brengt, maar tegen de overweldigende

de meerderheid van het Tsjechoslowaakse volk, dat door eigen optreden een groot ge-vaar heeft gekeerd.

Wij doen in deze uiterst belangrijke dagen een beroep op de Nederlandse studenten. Een beroep om trouw te blijven aan hun roeping als mensen van de wetenschap, als dienaren van de objectiviteit en van de waarheid. Gij hebt u zonder kennis van feiten uitgesproken over gebeurtenissen in een land, waarvan gij de achtergronden blijkbaar niet hebt verstaan. Erger nog, gij hebt aan deze onbedachtzame en onwetenschappelijke handelwijze een aantal conclusies voor Nederland verbonden, die een einde betekenen van alle democratische tradities, waarvoor gij tijdens de bezetting gestreden hebt.

Wanneer gij werkelijk objectief de feiten van Tsjechoslowakije bestudeert, zult gij inzien, dat dit land zich ternauwernood ontworsteld heeft aan een gevaar, dat in tienmaal sterkere mate ons eigen land bedreigt: het gevaar tot een bruggenhoofd van Amerika te worden. Uw acties worden door de Nederlandse belanghebbenden slechts gebruikt om de onafhankelijkheid van ons eigen land in gevaar te brengen. Bezint u. U past geen philippica tegen het Tsjechoslowaakse volk, maar begrip en sympathie voor de daden van de Tsjechoslowaakse werkers en de meerderheid van het intellect. Gij brengt door uw acties slechts die idealen in gevaar, waarvoor gij zegt te strijden: de onafhankelijkheid van ons land, de vrijheid en de bloei van de wetenschap en de vrijheid van meningsuiting.

Wanneer gij wilt protesteren, protesteert dan tegen de aantasting van de vrijheid van onderwijs, die door minister Gielen bij de sabotage van de Zevende faculteit in Amsterdam in gevaar is gebracht. Protesteert dan tegen de economische nood, waarin velen van uw afgestudeerde collega's zich bevinden. Protesteert tegen een militaire begroting, die ons land naar een bankroet voert. De gelden van deze begroting waren voldoende geweest om het onderwijs in Nederland en Indonesië tot het hoogste peil ter wereld op te voeren, terwijl nu op alles bezuinigd wordt. Schaart u als wetenschapsmensen aan de kant, niet van alles wat overleefd is, van alles wat zich met valse middelen wil staande houden, maar aan de kant van de vernieuwing en de vooruitgang.

C.P.N. DE WAARHEID
Keizersgracht 323, A'dam-C.

Inlichtingendienst
HOOFDCOMMISSARIAAT
VAN POLITIE

GEHEIM

UTRECHT

UTRECHT, de 4

Vol. <i>M</i>
Maart
9. MRZ. 1948
ACD/30911

LC/14 Nr 182 '48

Bijlagen: _____

Bericht op schrijven No.

van

Onderwerp: _____

B.
BUREAU B
10.3.48

Hierbij doe ik U toekomen het verslag van een openbare bijeenkomst, gehouden op 2 Maart 1948 in het Jaarbeursgebouw te Utrecht door het "Comité Adhaesie Tsjechische Studenten" uitgaande van de Utrechtse Universitaire Gemeenschap.

De Hoofdcommissaris van Politie,

(R.W. van Eijk).

Aan de Heer Hoofd van de
Centrale Veiligheidsdienst,
Javastraat 68,
's G r a v e n h a g e.

C/14 No. 182'48.

Werkoverzicht.

R A P P O R T

31 MRT 1948

Op 2 Maart 1948 werd door het "Comité Adhaesie Tsjechische Studenten" te Utrecht, juist de Utrechtse Universitaire Gemeenschap opgeroepen tot bijwoning van een meeting, te houden in het Jaarbeurs-gebouw. Daartoe had men alle studenten te Utrecht, hoogleraren, docenten e.d. een krantje toegezonden (zie bijlage I), alsmede een convocatie (zie bijlage II).

Verder was de bijeenkomst op ongeveer gelijklopende wijze aangekondigd in de plaatselijke bladen van 1 Maart .i.l. Zij was toegankelijk voor eenieder; personen, die kennelijk niet tot de universitaire kringen behoorden, werden echter niet opgemerkt. De toegang was gratis; aan het einde der vergadering werd ter dekking van de gemaakte onkosten gecollecteerd.

De zaalruimte bedroeg plm. 800 zitplaatsen. Velen stonden echter in de zijpaden, terwijl tevens een zijzaaltje met een luidspreker in gebruik werd genomen. Beide zalen waren overvol (ongeveer 1500 personen) zodat, toen vanwege de politie de deuren werden gesloten, nog plm. 600 personen buiten stonden. Leuzen of versieringen waren niet aangebracht.

Het gesprokene werd geen enkele maal door applaus of interrupties onderbroken. Er was alleen bijval aan het einde van elke redevoering. Door de aanwezigen werd een zeer rustige houding aangenomen.

Om ongeveer 16.30 uur opende een onbekend gebleven persoon de bijeenkomst. Hij stelde uitdrukkelijk vast dat deze vergadering slechts zijdelings verband hield met de actie van het comité en voorts, dat er in geen enkel opzicht zou worden betoogd pro of contra wat dan ook.

De eerste spreker, genaamd R.J.J.M. VAN ZINNICQ BERGMANN, student, hield een korte inleiding. Hij wees erop, dat hoewel Nederland in 1914-18 neutraal was gebleven, het toenmalig wereldgebeuren toch sporen op het studentenleven had achter gelaten. De tweede wereldoorlog leverde echter het bewijs, hoezeer de ongebondenheid van de studentengemeenschap een traditie is. De houding van de studenten in deze oorlog, mag ons met trots vervullen.

De gebeurtenissen, die thans in Europa plaats vinden, gaven het comité aanleiding tot het houden van deze bijeenkomst. De huidige student is verbonden met de politieke en staatkundige problemen van zijn tijd. Ik spreek mij niet in politieke zij uit, maar ik juich het toe, dat een bezinning op

deze feiten plaats vindt. Iedere universitaire gemeenschap, dus ook de Utrechtse, dient pal te staan voor de geestelijke vrijheid.

x Hierna sprak Prof. Dr. COENRAAD DIRK JAN BRANDT, geboren te Utrecht 2-10-1897, wonende Jan van Scorelstraat 71 te Utrecht. (Hoogleraar aan de Utrechtse universiteit in de geschiedenis van de 20e eeuw, aangesloten bij: Partij van de Arbeid; Afdeling Utrecht van de Vereniging "Vrij Spanje"; medeoprichter van het Humanistisch Verbond; lid van het Comité voor actieve Democratie; bestuurslid van de beweging van Europese Federalisten; lid van de Raad van Toezicht van het Instituut voor Volksontwikkeling te Utrecht).

Hij zeide ongeveer als volgt:

" Ik wil beginnen met een persoonlijke bekentenis, n.l. dat ik blij ben te spreken voor hen, die thans een historisch moment beleven. Door de grote opkomst zie ik, dat het woord "Universitaire Gemeenschap" meer is dan een woord alleen.

" De aanleiding tot het houden van deze bijeenkomst ligt in de gebeurtenissen in Tsjecho-Slowakije. Dit bijeenkomen zou bij voorbeeld 15 jaar geleden niet gebeurd zijn. Toen hadden we de mentaliteit van "wat gaat het ons aan". De laatste wereldoorlog heeft echter geleerd, dat we ons moeten bezinnen op het feit, dat politieke grenzen zeer betrekkelijke factoren zijn.

" Dat we thans samen zijn gekomen is merkwaardig. Feiten als in Praag zijn al eerder voorgekomen. Wij Nederlanders voelen ons echter door een schuldgevoel- i.v. met de politiek van München in 1939 - verbonden met het Tsjechisch-Slowaakse volk. Bovendien voelen we dat de feiten steeds nader komen; dat geeft ons de drang om te manifesteren.

" We behandelen hier niet de gebeurtenissen in Tsjecho-Slowakije, we zien echter dat de geestelijke vrijheid aldaar is verdwenen. Alleen met een protest komen wij er niet. Protesteren alleen is negatief. Nodig is iets positiefs. We moeten ons bezinnen op de vrijheid.

" Een rol bij de gebeurtenissen in Tsjecho-Slowakije speelt het jaar 1948. Voor de Tsjechen is dit jaar de 100-ste verjaardag van hun nationale revolutie. Ik ben ervan overtuigd, dat zij, die de huidige crisis hebben uitgelokt, aan dit jaar 1848 hebben gedacht. Ook voor ons heeft 1948 een soortgelijke herinneringsachtergrond. We herdenken toch 1648 en 1848 alsmede een regeringsjubileum. We bezinnen ons op de vrijheid des geestes, welke de voorwaarde is voor het gediën der Universitaire Gemeenschap.

" Vrijheid beseffen we eerst goed, als ze verloren gaat. Voor 1940 leefden we in de stemming van "it cannot happen here". In Mei 1940 werden we echter wakker geschud uit deze droom. Tijdens de oorlog gingen we hopen, dat alles na de oorlog op het punt van de vrijheid in orde zou zijn. Doch zie thans eens. De Nederlandse Studentengemeenschap deed vroeger niet aan politiek en in het algemeen de student als persoon ook niet. Het a-politiek zijn was een kwestie van "standing".

" De grote politiek kunnen we thans echter niet meer langs ons laten gaan.

" Het centrum van de politieke macht is thans verdeeld over

"en Oost, waardoor West-Europa in politiek opzicht minder
"belangrijk is geworden. Daartoe moeten we onze persoon-
"lijke verantwoordelijkheid beseffen en ons bewust zijn,
"dat we een cultuurgoed vertegenwoordigen. Met deze mani-
"festatie bent U er danook niet af. Aan het eind van deze
"middag eindigt er niet iets. Neen, het begint dan pas.
"Ieder persoonlijk hier heeft de taak al ditgene uit te
"dragen.

"Geestelijke vrijheid, daaraan zijn we zo gewend, dat we
"vergeten dat het ook nog een inhoud heeft. Universiteit
"en maatschappij zijn nauw verbonden. U geniet voortdurend
"van de vrijheid, bescherm haar dan ook. Een van de meest
"fatale dingen is de angstpsychose. We moeten ons daartegen
"wapenen. De studenten, als de "spes patriae" hebben de
"taak op zich te nemen, het moreel van het Nederlandse
"volk hoog te houden".

X Ten slotte sprak de student CORNELIS ARNOLD POMPE,
geboren te Nijmegen 21-11-1925, wonende Alexander Numan-
kade 29 te Utrecht.

De strekking van zijn betoog was dezelfde als die van
de redevoeringen der vorige sprekers. Hij begon danook met
te zeggen dat zijn rede geen nieuwe gezichtspunten naar
voren zou brengen.

Hij beantwoordde de voor hem zelf gestelde vraag, waar-
om nu juist de Universitaire Gemeenschap een demonstratie
tegen het Tsjechisch-Slowaakse gebeuren op touw had gezet,
door te zeggen, dat juist de studenten en dus de universi-
teit het gevoeligst op dergelijke gebeurtenissen reageert;
hetgeen met diverse voorbeelden uit het buitenland geïll-
lustreerd zou kunnen worden.

Ook Pompe vroeg zich af of het gerechtvaardigd was dat
de Universitaire Gemeenschap zich met dit onderwerp moest
 bezig houden. Spr. wees erop dat er bedenkingen waren aan
te voeren tegen volslagen afzijdigheid en dus het verdedi-
gen van een a-politieke houding. Hij meende dit ontkennend
te moeten beantwoorden en wees in dit verband op de houding
die aangenomen is in zake de Internationale Studenten Unie
(International Union of Students).

"Bij het zien van de gebeurtenissen in Tsjecho-Slowakije,
"waarbij het hoogste goed, de vrijheid, wordt aangerand,
"moeten we een appèl aan ons zelf houden. Zonder ook maar
"enigerlei binnenlandse groepering aan te vallen, consta-
"teer ik, dat van binnen uit een vulcanisch gerommel hoor-
"baar is", aldus spr.

"Als mens hebben we hieraan allen schuldgevoel; geen machten
"ontstaan dan door de mens", zo riep spr. uit.

Spreker wees op de laksheid van het Nederlandse volk en
op de velen, die dachten, dat de bevrijding het bestaan van
een totalitaire macht had opgeheven. Hij appelleerde de ver-
gadering aan de in het verzet omgekomen studenten en zeide
dat men waakzaam - conclusie van innelijke dialectiek -
moest worden. Evenals in de bezetting, zo vervolgde spreker,
weet de universiteit zich sterk op de grondslag harer een-
heid. Het besprokene dient te worden uitgedragen als de
primaire taak voor ieder persoonlijk. Spr. hoopte dat men
thans door een nieuwe geest is bezielde en riep op mee te

voelen met diegenen, die het water tot de lippen staat.
(langdurig applaus).

Met een kort dankwoord aan sprekers en vergadering sloot de onbekende persoon deze bijeenkomst. Hij deelde mede dat er in Utrecht een comité is gevormd voor hulp aan uitgeweken studenten uit het buitenland, ten einde het deze mensen mogelijk te maken hun studie te voltooien, hetzij door geldelijke ondersteuning voor hun onderhoud, hetzij door betaling van de collegegelden. De bedoeling is een stichting van permanente aard in het leven te roepen, in stand gehouden door giften van studenten, naar het voorbeeld van de Union Students Relief. Het ligt in de bedoeling om te zorgen dat elke groep van honderd studenten de algehele verzorging, ook op geestelijkgebied, van één uitgewekene op zich kan nemen.

Ten 17.20 uur ging de vergadering rustig uiteen.

Utrecht, 4 Maart 1948.

bijlage 30911

00996

II

Het Comité

Adhaesie Tsjechische Studenten

roept de Utrechtse Universitaire Gemeenschap
op tot het bijwonen van een

MEETING

op Dinsdag 2 Maart 1948 te 4 uur in de grote
standzaal in het 1e Jaarbeursgebouw.

Sprekers:

R. J. J. M. van Zinnicq Bergmann

Prof. Dr. C. D. J. Brandt

C. A. Pompe

Onderwerp:

Wat zegt ons het actuele wereldgebeuren?

Bedreigde

Uitgegeven en verzorgd
door de redacties van
de Vox Studiorum, Vivos
Voco, Vox Veritatis,
Stentor en Polemos.

I

VRIJHEID

Van de redacties

De redacties van de Utrechtse studentenbladen hebben gewenst een gezamenlijk nummer uit te geven naar aanleiding van de jongste gebeurtenissen in Praag en de reactie daarop van de Utrechtse studenten.

De redacties wensden niet alleen als kleine groep protest aan te tekenen, maar de Nederlandse studenten op te wekken hun houding te bepalen en zij willen hun reacties versnellen. „De Nederlandse Studenten”, want hoewel in Utrecht de eerste stappen werden ondernomen heerste er aan alle Nederlandse universiteiten en hogescholen reeds een geest van spanning en verontwaardiging, getuige de vergadering van de Nederlandse Studenten Raad, die jongstleden Vrijdag werd gehouden. Helaas verminkten pers en radio de berichten zodanig, dat men menen kon met een uitsluitend Utrechtse actie te doen te hebben. Dit wensden noch het Comité Adhaesie Tsjechische Studenten, noch de redacties, daar deze zaak alle Nederlandse studenten raakt.

Wat werd echter in de N.S.R. besloten? Consequent de gedachte doorvoerend dat dit lichaam zich niet op politiek terrein mag begeven, is haar houding ten aanzien van dit probleem ene afwijzende geweest.

Dit neemt niet weg dat het juist is dat de Nederlandse student zich over deze kwestie positief dient uit te laten en wanneer in het volgende aangedrongen wordt op een alge-

meen protest tegen maatregelen, die de geestelijke vrijheid schenden, dan geldt dit de onafhankelijke individuele student.

Het raakt zijn bestaan, zijn vrijheid.

In 1933 werd het universitaire leven in Duitsland aangetast, deze aantasting vrat in de loop der jaren steeds dieper; na een lichte schrik werd het door de Nederlandse student feitelijk aanvaard.

In 1938 protesteerden de Tsjechische studenten en kwamen voor hun vrijheid op; wij handhaafden ons isolationisme.

In 1941—1942 waren wij het zelf die krachtig protesteerden. Het betrof toen onze Joodse collegae. Dat deden wij, omdat wij voelden aankomen wat door duizenden reeds ondergaan en geleden was. De Nederlandse studenten, hun vroegere onjuiste houding inziende, hebben het algemene verzet tegen het onrecht krachtig gestimuleerd en gesteund.

Na de oorlog hebben wij dit verzet geëerd en al degenen, die hier en elders voor de vrijheid stierven herdacht. Dit doen we nog ieder jaar op 17 November, de dag, waarop eens Tsjechische studenten de dood ingingen, de datum, die thans internationaal herdacht wordt.

En thans in 1948, in dezelfde maand waarin Van Dam en Rauter de Nederlandse studenten

van de universiteiten verjoegen, in 1948, 3 jaar na het neerleggen van de wapenen, die werelddelen teisterden, in 1948 nu de vredesverdragen nog niet zijn getekend, in 1948 zijn het wederom die Tsjechische studenten, die de morele moed gehad hebben op te komen voor de vrijheid.

Zij zijn hiervoor gestraft.

De Nederlandse student is individualist bij uitnemendheid. Dit is goed, want daarom zal hij zich de schande van het gebeurde persoonlijk aantrekken.

Dit is jammer ook, want hij zal zich niet spoedig met anderen willen verenigen om en masse te protesteren.

Toch willen wij deze Nederlandse student oproepen zijn eigen oordeel met dat van duizenden anderen te doen horen.

Massa-betogingen verontrusten hen, die zich in hun individualiteit terugtrekken, maar nooit zal een massaal getuigen van verontwaardiging een dergelijke waarde hebben als wanneer het individu duizendvoudig zijn oordeel velt.

Dit is de waarde van een algemeen protest!

Wij hebben geschreven dat wij deze reacties willen versnellen: en wel hierom:

Sedert de gebeurtenissen te Praag zijn vele dagen voorbij gegaan en voor men van een algemene studentenreactie mag spreken zullen er weken voorbij gaan.

Wat wij willen is:

De Tsjechische student thans doen weten dat wij met hem solidair zijn, wanneer hij strijdt voor zijn, neen, DE geestelijke vrijheid.

Dit moet zelfs niet over een week, maar onmiddellijk geschieden. Zijn vonnis is geveld; aler het voltrokken is moet hij onze morele steun ontvangen hebben.

Wat is hiertoe op dit ogenblik reeds gedaan?

Een bulletin werd verspreid over alle groeperingen in den lande, comité's werden overal opgericht en thans verspreiden wij dit nummer opdat een ieder van de stand van zaken op de hoogte kan komen.

Waarom is dit gedaan?

Omdat er twee eisen zijn.

Een landelijk protest en wel zo snel mogelijk. Daarbij komt dat een massale verspreiding van de richtlijnen van belang is voor een gelijkgerichte ontplooiing van de activiteit zoals zij door de samenwerkende comité's gewenst wordt.

Met welke middelen?

Pers en radio zullen het snelst contact brengen met de Tsjechische studenten.

En wat zullen wij, Nederlandse studenten, bereiken?

Niets, niets dan een éclatante getuigenis van onze vastberadenheid om verzet aan te tekenen tegen elke machtsuiting die het begrip vrijheid tot een aanfluiting maakt.

Niets, dan het openlijk erkennen en steunen van een ideaal, dat hoe simpel en vanzelfsprekend het hier ook moge schijnen, elders met voeten wordt getreden, ontkend wordt en verbannen naar het rijk der verdorven fabelen.

Dáárom, nogmaals dáárom dringen wij aan op een gezamenlijk waardig protest.

Wij wijzen er hierbij op dat een ieder zijn adhaesie kan betuigen bij het plaatselijk Comité Adhaesie Tsjechische Studenten.

Dit kan geschieden tot Donderdag 13 uur.

En wat willen wij verder met dit nummer bereiken?

Behalve wat in het bovenstaande reeds werd geschreven, ook: Dat waar de tijd dringt, op de volgende pagina's gedachten worden weergegeven, die mogen leiden tot een bezinning. Wij moeten ons realiseren wat deze vrijheid betekent, hoeveel meer deze inhoudt dan wij in ons dagelijks leven beseffen.

Thans geldt het de vrijheid van de universiteit te Praag, en morgen.....?

Dat de wereld hore, dat de Nederlandse studenten zien en beseffen, dat nooit onder geen enkele voorwaarde geduld zal worden dat hoe en waar ter wereld ook, de geestelijke vrijheid, hun vrijheid of die van hun collega's, geschonden wordt.

Brief uit Tsjecho-Slowakije

Hierbij nemen wij de tekst van een brief op, zonder correcties, die wij onlangs mochten ontvangen.

Pragues, 25-II-'48

Mes chers amis,

Nous vous asseyons pour vous écrire un peu tard, mais dans un moment, on peut dire historique pour nous de la pays triste et frémissante. Nous vivons maintenant des jours pleins d'émotions. Les demandes du parti politique le plus fort ont provoqués une sortie de 3 partis de Narodní Fronta (National Front) lesquels ont rappelés ses représentants de gouvernement.

On pouvait trouver la solution au parlement et selon les lois. Maintenant les organisations très grandes, mais pas parlementaires sont commencées à resoudre (Zentralrat der Gewerbschaften, l'Association des Partisans, Les Commissions, d'Agricultures). Elles ne voulaient pas le retour des Ministres des National Socialistes, du Parti catholique et des Démocrates Slovaques dans le gouvernement. Cette demande n'était pas en parallèle avec l'autonomie des partis politiques. Le parti le plus fort a transformé les directions des autres partis avec l'aide des dissidents, qui sont tout dévoués et fidèles au parti le plus fort. On a fait taire leur preses naturellement aussi. **Nous n'avons plus ici la liberté de la presse!**

En motivant son progrès le premier de gouvernement accuse les politiques de la „réaction“!!! de l'espionnage, des pièges contre l'état. On doit former un nouveau gouvernement, construit des gens fidèles pour devenir au parlement la plus parte nécessaire. La révolution se trouve dans les mains de président de la république, qui est contre tout les justices.

Tous les gens ici sont très excites. On se dispute dans la famille, on débata tout le temps, les différents sont contre tout les gens.

Beaucoup, beaucoup de gens sont renvoyés de leur emploi (mon père et ma belle-soeur par exemple). Prague est plein de la police armé jusq'aux dents. (C'est l'organ du parti le plus fort!) La plus parte des étudiants reste fidèle des principes démocrates et nationales et contre les dogmats contemporaines. Elle est à cause de cela persécuté. **La police a corrompu hier le loi d'asyl sur la terre académique**, quand elle a arrêté les fonctionnaires de S.V.S. (Verband der Hochschule-Studenten) dans l'Université.

Vous voyez que les grandes et beaux principes (onleesbaar) par T. G. Masaryk et Dr. Benesj sont oubliés, quand ils sont en opposition avec les tendances contemporaines.

Nous nous souvenons de vous, si heureux quand vous pouvez vivre dans un pays libre! N'oubliez jamais à nous, écrivez nous et excusez toutes les fautes grammaticques et stylistiques.

Nous finissons avec TGM „Vive la victoire de la vérité!“

Praag 1948

Wat zich precies in Praag afspeelt, is voor de gemiddelde krantenlezer niet tot in alle finesses te doorgronden. Duidelijk is echter wel dat daar iets plaats vindt, dat een aanslag mag worden genoemd op de vrijheid van spreken en denken aan deze universiteit, die zich juist opmaakte, haar 600-jarig bestaan te vieren.

Wij mogen ons in de Utrechtse Universitaire Gemeenschap gelukkig prijzen dat de jongste, en daarom het snelst reagerende groep onzer gemeenschap, het initiatief heeft genomen om onze houding ten opzichte van deze gebeurtenis te bepalen.

Dinsdagnamiddag zullen wij het voorrecht hebben, door Prof. Brandt te worden voorgelicht, en zullen wij wellicht in staat zijn, onze gevoelens gemeenschappelijk tot uiting te brengen.

Ik moge daarom met dit korte woord instemming betuigen met het genomen initiatief en alle studenten zowel als docenten opwekken, bij de bijeenkomst van Dinsdag aanwezig te zijn.

U. G. BIJLSMA.

ONZE

huidige verantwoordelijkheid

Nu ons hart vol is van de weerzinwekkende gebeurtenissen in Tsjecho-Slowakije, gebeurtenissen die ten gevolge zullen hebben dat onze Tsjechische mede-studenten alles ontnomen wordt wat het studentenleven waard maakt met vreugde en ijver geleefd te worden, nu hún mond gedwongen is te zwijgen, móeten wij gedachtig aan eigen vrijheidsliefde en eigen vrijheidsstrijd vrijwillig gaan spreken over wat er in Europa gebeurd is!

Gelukkig dat deze uitgave hiertoe de gelegenheid geeft!

Want er móét gesproken, er mág niet langer gezwegen worden!

Allereerst niet vanwege de zaak zelve: het gaat ons aan dat een natie die bevriend was met de onze, wier studenten de gastheren waren van verschillende Nederlandse studenten, de donkere poort der tyrannie is ingegaan!

En in de tweede plaats, gedachtig aan Bismarck's uitspraak „Wie Praag heeft, heeft Europa” is het goed dat we met ópen oog ons afvragen wat de gevolgen van dit alles **kún**nen zijn ook voor Nederland!

Zonder dwaas nationalisme aan te kweken zal het nodig zijn ook binnen onze universiteit bij naderend gevaar ons meer te bezinnen op onze nationale waarden én op de vaste wil deze even bewust te verdedigen als in de dagen der Duitse bezetting. Onze President-Curator Jhr. Bosch van Rosenthal heeft bij de heropening van onze universiteit in de Domkerk in 1945 gesproken over „**Nostra Maxima Culpa**” waarmee hij bedoelde dat wij allen, ook reeds vóór de bezettingsjaren, veel te laat oog hadden gekregen voor de geweldige gevaren die ons bedreigden en dat wij mede **daarom** gedurende de bezettingsjaren soms niet klaar waren met het antwoord op de vraag wat ons te doen stond!

Wat ons daarom thans te doen staat is ons de nuchtere vraag te stellen: wat kunnen wij vandaag doen om straks niet wéér schuldig te staan? Over die vraag kan binnen universitair verband rustig gesproken worden, menigéén zal haar geheel anders beantwoorden vandaag dan wie naast hem staat, maar áls hij maar besproken wordt opdat wij gereed zijn zo de dag des kwaads mocht komen!

Men spreekt van „politiek” vandaag!

Ja zeker: Wanneer wij ons niet met de politiek bemoeien, zal deze zich met ons bemoeien, zei Mr. Th. Heemskerk eens in de Tweede Kamer. Daarom is bezinning op dit alles hoog nodig, onder zo bevoegd mogelijke leiding en rekening houdend met eigen persoonlijke inzichten en beginselen! Zie ik het wel dan kunnen daarbij twee citaten vandaag ons tot een richtsnoer zijn.

Het eerste citaat is van een student, de leider van ons studentenverzet in de oorlog, de heer A. J. Andrée Wiltens, die teruggekomen uit Praag in

1945 een artikel **toen reeds** met de volgende opmerkingen besloot:

„Wij moeten goed tot ons laten doordringen, dat een nieuwe dictatoriale macht de wereld bedreigt, veelal van de zelfde middelen gebruik maakt als de pas verslagene, momenteel nog zwak is vanwege de enorme oorlogsschade, maar door iedere agressieve daad, die lukt, sterker wordt om ten slotte een worp te doen naar de wereldmacht.

En deze vijand is nog steeds te bedwingen wanneer hij in alles geestelijk wordt bestreden en wanneer de helaas zeer vermoeide wereld zich niet laat intimideren en ter vermindering van nieuwe conflicten, steeds toegeeft.

Gebeurt dit niet, maar geeft de wereld aan Rusland's ongemotiveerde eisen toe, dan is een nieuwe oorlog onvermijdelijk.

Dit is de les van Praag.”

En het tweede citaat is van één onzer hoogleraren die eens uitsprak een woord dat zeker ook voor vandaag mag gelden:

„Nog altoos plegen wij, evenals Vondel, vol animo knuppels te werpen in elkaars hanekot. En niet ik ben het die u de passie preken zal! Maar nu en dan komen er ogenblikken, dat wij op éénmaal onze eendracht beseffen. Dat is, wanneer wij onze vrijheid bedreigd voelen. Want de machtsidee, waartegen het nationale verzet ging, waaruit onze staat is geboren, is niet dood. In nieuwe gedaante waart de oude vijand door Europa. Bedreigt hij ook ónze geestelijke grenzen? Weest nuchter en waakt....!”

Tot zover dit citaat van professor Gerretson uit het jaar 1937.

Moge binnen onze universiteiten steeds meer de drang groeiend zijn om ons als goede Nederlanders te beraden op de gevaren die ons ook in dit jaar kunnen bedreigen. Mij dunkt, wij zijn door een recent verleden gewaarschuwd, genoeg althans om ons van de gebeurtenissen in de afgelopen week ernstig rekenschap af te vragen!

*Alles immers is beter dan dit!
zou ons hart niet moeten vergaan
van wroeging en schaamte, dat dit
ongestraft kan bestaan?
want geen onzer heeft iets gedaan
om met zijn bestaan te bezweren,
dat er bloed aan de handen klit
en het tuig uit de onderwereld
de vulkanische tronen bezit.*

MARSMAN, uit „Tempel en Kruis”.

Wat doen DE NEDERLANDSE STUDENTEN

Nooit hadden wij ons tijdens de afgelopen oorlogsjaren kunnen voorstellen, hoe nog geen drie jaar nadat een in de wereldgeschiedenis ongekende tyrannie is neergeslagen door een samen gevoerde gigantische strijd, terwijl de verdragen, die alle onderdrukking voorgoed moesten bannen, nog ongetekend zijn, nu al een reeks staatsgrepen, die niets verschilt van die der nazi's, zijn afschrikwekkende bekroning zou vinden binnen de muren van het oude Praag, dat in de loop der eeuwen een bolwerk der vrijheid geworden is. Reeds hadden wij ons en zich, en wij studenten voorop, neergeveld in de comfortabele ligstoelen waarin men zo prettig theorieën kan ontwikkelen, reeds waren onze academisch gevoerde debatten de ruwe werkelijkheid ontstegen, en reeds onttrokken de wolken van abstracties en theorieën de vulgariteit van het alledaagse leven aan ons van heilig vuur stralend oog. Ondertussen woekerde het verderf voort in stilte en nu ploffen wij neer in de werkelijkheid, en nu pas zien wij het onherroepelijke op enige honderden kilometers van ons af.

Studenten zoals wij verlaten hun rustige collegezalen, want louter hun mens-zijn dwingt hen hun stem te verheffen, omdat zij niet konden zwijgen, omdat zwijgen hen medeschuldig zou maken. Medeschuldig zoals de ontelbare zwijgenden, die zich in de afgelopen jaren zo lang mogelijk van alle kanten gedekt wilden houden, schuldig waren. Zij trokseren een harde en meedogenloze vijand en hun strijd roept tot ons: er wordt een houding van ons gevraagd.

Nog trachten sommigen zich weg te kronkelen, onder de zedelijke druk der feiten uit. Nog wil niet ieder de consequenties trekken uit het onvermijdelijke! Geen consequenties voor praatavonden en geen consequenties om er onze lucide artikelen in studentenbladen mee te besluiten, maar consequenties die ons onverbidde dwingen een houding aan te nemen.

Als we ons trachten wijs te maken dat de Praagse studenten alleen de kogels uit de wapens der communisten trotseerden — en reeds zijn de eersten gesneuveld — omdat de **universitaire** vrijheid werd aangetast, dan steken wij de intelligente koppen in het zand

De Praagse Rector Magnificus moest aftreden, studenten werden gearresteerd, de praesides der faculteitsverenigingen werden afgezet, en het ons zo bekende bewijs van politieke „betrouwbaarheid” moet worden getoond bij het bezoeken der colleges, op bevel van minister Nejedly, dit was een gevolg van de demonstratie der studenten. De **universitaire** vrijheid werd in de aanvang alleen aangetast in zoverre de vrijheid van een heel volk werd geschonden, want de universitaire vrijheid komt voort uit de vrijheid van geest, zij steunt erop en is zonder de vrijheid van het gehele volk niet denkbaar.

Het zijn geen geïsoleerde enclaves, de universiteiten, ze kunnen niet vrij zijn als het volk niet vrij is, dat in die universiteiten het hoge symbool ziet van een adel van geest, het resultaat van een historische ontwikkeling. En omgekeerd moet dan ook de universiteit niet lijdzaam wachten tot de onderdrukking haar onmiddellijk raakt, het is haar plicht, die voortvloeit uit haar positie, reeds eerder haar stem te verheffen.

Laat men niet trachten door subtiele onderscheidingen bedoelingen te construeren bij de Praagse studenten, die hun vreemd geweest zijn. Zij gingen hun volk voor in de strijd die dit hele volk, hun volk, zal hebben te voeren, zij legden de grondslag voor het verzet, waarin dit volk op leven en dood zal vechten tegen de horden. Wanneer de studenten in Praag zouden horen van het gethodder met „Universitaire Vrijheid” en „Vrijheid”, fel zou hun verontwaardiging zijn. Zij zijn niet zo abject zich in deze strijd te isoleren, alleen bekommert om hun „universitaire vrijheid”.

En hen die op de voorposten staan van dit beslissend gevecht, moeten wij steunen met alle kracht die er in ons is, met de felheid die zich nog alleen kan uiten in iets dat ons miezerig lijkt.

Velen, ja, allen, zullen meer willen doen dan hun adhaesie betuigen in de onstuimigheid van hun dadendrang. Maar hieraan mogen wij niet voorbijgaan met het „geen woorden maar daden”.

Want dit woord is ons uitgangspunt, de basis.

Hoe wij voortbouwen zal van ons zelf afhangen in de komende dagen.

Een strijdbaar **MAN**

*Ik sla de trom en dreun de droomers wakker
Wie droomt verraadt zijn vrouw, zijn kind,
(zijn makker;
Geen eerlijk man kan zich gelukkig voelen
Als zijn gelijken die het goed bedoelen
En nooit hun stuggen nek hebben gebogen,
Getrapt, geslagen worden totterdood.
Wordt wakker, want de nood is groot.*

*Ik sla de trom, het is geen tijd voor zingen,
Voor maanlicht, minnepijn en mooie dingen.
Als de gerechten, onze zielsgenooten
In donkre martelkampen weggesloten
Verteeren zonder hoop en beter morgen,
Als dronken loeders godenzonen worgen,
Moeten wij allen klaar staan voor den dood.
Wordt wakker, want de nood is groot.*

*Ik sla de trom, het voordeel van deze aarde
Verloor voor wie een hart heeft alle waarde
Wie denkt aan ketenen en ballingsoorden
Veracht muziek en gruwt van groote woorden;
Zoolang de besten in hun cellen zuchten
Dweept men niet met opalen avondluchten;
Het leven is verbitterd door den dood.
Wordt wakker, want de nood is groot.*

*Ik sla de trom, stroomt samen, wij zijn velen.
Mijnwerkers komt met bijlen en houweelen,
Gij boeren scherpt uw zeisen en uw grepen
Matrozen neemt de haken van uw schepen
En jagers laadt met scherp uw jachtgeweren;
Wij zijn de laatsten en wij moeten 't keeren:
Boven de knoet verkiezen wij den dood.
Wordt wakker, want de nood is groot.*

*Ik sla de trom, wij zijn in 't nauw gedreven,
Wij, die in vrede en vriendschap wilden leven
Worden een zee, van purperroode vlammen
Die zich een weg baant door betonnen
(dammen:
Bezielde mannen die voor vrijheid vechten
zijn sterker dan een troep betaalde knechten.
Wij vrezen niets, den duivel noch den dood.
Wordt wakker, want de nood is groot.*

*Ik sla de trom; eens komt een eind aan 't
(lijden
Na deze ellenden rijzen zachte tijden.
Dan bouwen we weer onze luchtkasteelen
Dan mogen onze kinderen weer spelen
Dan glijden weer op 't meer de blonde barken
Dan vrijen weer de paren in de parken...
Het leven wint het eindelijk van den dood!
Wordt wakker, want de nood is nu nog groot.
J. GRESHOFF.*

Uw handtekening zij het woord
dat Uw daad niet uitsluit

DE ACADEMIE

ZIJ ÉÉN

De universiteit is een organische eenheid van docenten en studenten.

Zelden wordt dit zo beseft als in de tijden waarin de hoogste waarden, die van de geest, in gevaar zijn.

Want het is de universiteit, waar deze waarden worden ontwikkeld, die in tijden als deze het alarm moet slaan en met kracht de verdediging op zich nemen van de beginselen waar zij zelf op steunt.

Zonder dit heeft de academie geen bestaansrecht.

De academie zij één!

De studenten willen opkomen voor hun Tsjechische vrienden, tegen het onrecht.

De hoogleraren geven thans ook blijk van de wijze waarop zij zich het lot hunner collega's aantrekken. Wij hopen dat hoogleraren en studenten zich zullen verenigen, als in de beste tijden van het Nederlandse academieleven.

Zo als in de beste tijden van het Nederlands academieleven verenigen zich hoogleraren en studenten.

Waar de vrijheid in het geding is, vallen alle verschillen weg.

Onze houding zij doordacht en vastberaden, opdat de daden van straks doeltreffend en verantwoord zullen zijn.

WEET GOED TE BEGINNEN,

dit is de inleiding

EEN ACTIECOMITE.

GEEN DEBATINGCLUB!

Hoewel misschien onnodig volgen hier toch nog de richtlijnen, opdat een ieder meewerke.

- 1** Het bulletin, voorzien van een lijst voor handtekeningen op zoveel mogelijk annuntiandaborden van universitaire gebouwen, sociëteiten en dergelijke te hangen (circulatielijsten op college).
- 2** U wordt verzocht in uw eigen stad een actie-comité op te richten, met één vast adres, met het oog op onderling contact, waarbij wij u in overweging geven uit iedere studentengroepering een student(e) aan te zoeken.
- 3** U wordt verzocht dit vaste adres op te zenden aan het comité te Utrecht.
- 4** U wordt verzocht de in punt een genoemde lijsten met handtekeningen te verzamelen en deze uiterlijk Donderdagavond te doen toekomen aan het comité te Utrecht met het oog op een gezamenlijke bekendmaking van de inhoud van dit bulletin in verschillende talen via pers en radio.
- 5** U wordt verzocht Dinsdagavond en Woensdagavond telefonisch (11508) opgave te doen van het aantal binnengekomen handtekeningen in verband met eventueel vervroegde publicatie.

Het Comité Adhaesie
Tsjechische Studenten.

GEEFT DIT NUMMER DOOR

AMSTERDAM, 16 December 1947.
de Lairesestraat 39.

OPGELEGD

No. **J.14** **GEHEIM PERSOONLIJK.**

Bijlagen: -----

Onderwerp: **Boekwerk "Ik verkoos de vrijheid".**

BUREAU B

18-12-47

Volgn.
2 DEC 1947
AD/26428

Ik heb de eer de aandacht van U HoogEde-
Gestronge te vestigen op de volgende aangelegenheid.

Onlangs is bij de N.V. Roman-, Boek en Kunsthandel
H. Melissen te Amsterdam een Nederlandse vertaling van Dr. Man-
na Diepenveen verschenen van het door Victor Kravchenko in
1946 in Amerika geschreven boek "I chose freedom".

De Nederlandse titel luidt:

"Ik verkoos de vrijheid"

"Het persoonlijke en politieke leven van een sov-
jet functionaris".

De inhoud van dit boek dat los is van elke sucht
naar sensatie, is dermate belangwekkend voor het al dan niet
zijn van Europa en dus ook van ons land, dat ik - wellicht ten
overvloede - verneen een en ander ook ter Uwer kennis te mee-
ten brengen.

Wat overigens de inhoud van bedoeld boek betreft,
verneen ik in hoofdzaak te kunnen volstaan met hetgeen op de
voorpagina staat vermeld, t.w.

"In 1944 naar de Verenigde Staten gezonden en materialen in te
"kopen voor de Sovjetregering, doek Victor Kravchenko, een der
"topmensen van Stalins zware industrie daar onder en schreef
"dit "ongelooflijk boeiende boek" (zegt De Linie). Hij scheurt
"het ijzeren gordijn open. Het sprookje van het communistisch
"paradijs slaat hij met onweerlegbare feiten in puin. Waarlijk
"verbijsterend zijn zijn onthullingen over de corruptheid der
"machthebbers, over de onderdrukking van alle menselijke rech-
"ten, van de vrijheid van geweten en de vrije meningsuiting, de
"belediging der persoonlijke waardigheid. Wat wij zo sachtjes
"aan weten van de misdaden van het nazidom is kinderspel bij
"het perfide bedrog en de ongehoorde wrede tyrannie, waarvan
"het Russische volk het slachtoffer is. Hoe boeiend dit boek
"ook geschreven is, men zal het niet in één adem uit kunnen le-
"zen, omdat de feiten te aangrijpend zijn, en zo ineens te ver-
"werken. Duizenden en duizenden moeten dit boek lezen. Niet het
"minst om het antwoord op deze klemmende vraag:

"Wat zijn Stalins bedoelingen?"

"Ik verkoos de vrijheid" is het belangrijkste boek, dat na de
"oorlog verschenen. Het verschijnt in seven talen. De oorspronke-
"lijke uitgave beleefde een fenomenaal succes in Amerika, waar
"nog iedere druk telkens wordt uitverkocht".

Na lezing van genoemd boek ben ik van mening, dat
de verspreiding er van onder alle lagen van de bevolking het
middel is en illusies of dweperigen ten aanzien van het

AAN

de Heer Algemeen Inspecteur
van Rijkspolitie

te 's-GR A V E R S H A G E .

In afschrift aan:

de Heer Hoofd Centrale Veiligheidsdienst

te 's-GR A V E N H A G E .

Javastraat no.68.

- geïmporteerde -

geïmporteerde extremisme de kop in te drukken.

Juist omdat de politie in het bijzonder de taak heeft de beveiliging van ons Koninkrijk, rust ook op haar de taak de aandacht te vestigen op alle middelen welke extremisme kunnen weren.

Onlangs vestigde ook de R.K.geestelijke Henri de Greeve in het z.g.Lichtbakken voor de K.R.O. de aandacht op dit boek en betreurde het dat de hoge prijs n.l./12.50 het onmogelijk maakte het in grote getale onder de arbeidersbevolking te verspreiden.

Ik verneem dat het een zeer urgent Landsbelang is, dat de Regering maatregelen treft dat van harentwege een opdracht wordt verstrekt voor een aanzienlijk goedkopere oplage in duizenden exemplaren.

Voorts dient na herdruk het uiteraard daarheen geleid te worden, dat de niet extremistische pers sterk de aandacht vestigt op de verschijning van een nieuwe druk.

Mogelijk en zelfs waarschijnlijk is dat de onderhavige kwestie reeds de belangstelling van onze Regering heeft.

Nochtans moge ik U beleefdelijk verzoeken de inhoud van deze brief wel ter kennis van de Minister van Justitie te willen brengen, waartoe U een tweede exemplaar hierbij gelieve aan te treffen.

De Procureur-Generaal, fgd. Directeur van Politie te Amsterdam en het Hoofd van de Centrale Veiligheidsdienst is onder datum en nummer als deze een afschrift van deze brief gezonden.

De Dir. Off. der Rijkspolitie 2e Kl.,
Commandant van het Gewest,
J. Gerritsen.

Typ.vd
Coll.4

GEMEENTE-POLITIE
VAN
APELDOORN

15 December
APELDOORN, telefoon K 6760-4041

19 46.

59 GEHEIM.

Antwoord op schrijven van:
19-11-1946, No. B. 5022 GEHEIM.
Bijlagen: 1.

Met betrekking tot *U* nevensaangehaald schrijven, heb ik de eer *U*oogdel Gestrenge hierbij te doen toekomen het rapport No. 32, Geheim, mijner administratie, houdende het resultaat van het door mijne politie ingestelde onderzoek omtrent J.K. van der SCHRAAL en G.W. BISHA te Apeldoorn, inzake een op te richten ondergrondse organisatie.
Sch. 2

De commissaris van politie,

W. J. de Jong
(J. O. de Jong.)

AAN DEN HEER Hoofd van den Centralen Veiligheidsdienst
te
IS GRAVENHAGE.
Javastraat 63.

Onderwerp:

Inlichtingen betreffende
 J.K. van der SCHAAF en G.W.
 EISMA, inzake een op te
 richten ondergrondse or-
 ganisatie. -----

No. 32 Geheim.

R A P P O R T . *de v. v. v.*

Met betrekking tot een schrijven van den Centrale Veiligheidsdienst te 's-Gravenhage, d.d. 19-11-1946 No. B 5228(GEHEIM), heb ik ----- Hendrik REINTSEMA, ----- hoofdgagent van politie-rechercheur te Apeldoorn, de eer UEdelGe- strenge het volgende te rapporteeren: -----

Jan Willem van der SCHAAF, geboren 16 Mei 1887 te Amsterdam, van beroep accountant, wonende Waltersingel No. 92 alhier werd op 7-9-1915 alhier ingeschreven, komende van Zutphen. J.W.v.d.SCHAAF, was gedurende den oorlog werkzaam in de illegaliteit en heeft na de bevrijding eerst dienst gedaan bij de B.S. Van half Mei 1945 tot heden is hij werkzaam bij den P.O.D. (P.R.A.), eerst als hoofd van de documentatiedienst en thans als hoofd van de afdeeling collabo- ratie. Van der SCHAAF is op godsdienstig terrein niet principieel geörienteerd. Wel is hij een zuiver nationaal standpunt toegedaan en kan hij op politiek gebied als betrouwbaar worden aangemerkt. --

Gerard Willem EISMA, geboren 2 April 1910 te Leeuwarden, werd alhier op 7-8-1945 ingeschreven, komende van Leeuwarden, thans wo- rende Waltersingel No. 62 alhier. -----

Volgens bekomen inlichtingen was Eisma gedurende de laatste oorlogsjaren in Friesland leider van de ondergrondse organisatie L.O. EISMA, die zich alhier vestigde als inspecteur van het Rijks- bureau voor Textiel is alhier thans werkzaam als handelaar in tex- tiel. Hij belijdt den Nederlandsch Hervormden godsdienst en neemt als "C.H. man" een zeer principieel standpunt in. Op politiek ge- bied kan hij als betrouwbaar worden aangemerkt. Uit betrouwbare bron is mij voorts gebleken, dat voornoemde personen een krachtig regeeringsgezag voorstaan en op grond daarvan thans in vele kringen in ons land contact zoeken met personen die eenzelfde standpunt zijn toegedaan. Het is niet hun voornemen, een zelfstandige onder- grondse organisatie te stichten, doch door contact met vooraan- staande personen, de regeering er van te overtuigen, dat in de hui- dige moeilijke omstandigheden, een uitbreiding van de gezagsorgani- satie's noodzakelijk is, b.v. door het oprichten van een organisati- zoals dat voor den oorlog hier te lande aanwezig was in de B.V.L.-

Uit een door mij ingesteld onderzoek is niet kunnen blijken, dat bedoelde personen het voornemen hebben om bij een eventueele uitvoering van hun plannen, als leiding gevende personen op te tre- den. Het wil mij rapporteur voorkomen, dat de actie, die door deze personen wordt gevoerd in geene deele gevaar oplevert of in de toe- komst voor ons land kan opleveren. -----

Waarvan naar waarheid is opgemaakt dit rapport. -----

Apeldoorn, 9 December 1946.

De Hoofdgagent van politie-rechercheur,

Gezien:

De commissaris van politie,

J.S. de Jong
 (J.S. de Jong)

ZIJKER GEHEIM

De aandacht wordt gevestigd op de heeren van der Schaaf en Eisma uit Apeldoorn. Beide heeren hebben een illegaal verleden en zijn ontevreden met den huidige toestand. Zij willen nu een Burger Wacht oprichten. Deze B.W. zal bestaan uit een gewapende groep, welke moet dienen tothandhaving van het gezag, het breken van onwettige stakingen, heropvoeding van het Nederlandsche volk om te komen tot herstel van recht en gezag.

Hiervoor wil men de goedkeuring hebben van onze Regeering. Ondergronds zal worden opgericht een politieke inlichtingendienst. Hierbij zou geïnteresseerd zijn een Majoor van Mourik van den Generalen Staf.

Eisma wil verbetering langs democratische weg. Van der Schaaf wil een vuist en dan de macht. Wanneer men v.d. Schaaf en zijn theorie hoort verdedigen, denkt men soms dat hij eonieszins verward is. Hij wil bv. onze Regeering dwingen van koers te veranderen. in de Indische quaestie.

Majoor van Mourik spreekt over het bijeenbrengen van een gewapende troep, daarmede een marsch te maken naar den Haag, daar de macht over te nemen en de corrupte regeering weg te jagen.

Van der Schaaf zou financiële steun bij de Java-Bank gevraagd hebben. Dit heeft men toegezegd mits de B.W. gelegaliseerd wordt.

Toenadering tot het R.K.Kamp wordt gezocht via Boerichter van "De Tijd", die een vriend moet zijn van Aartsbisschop Mgr. Jansen.

Men heeft zich gewend tot Minister Beel; deze verwees hen naar den Heer Mijnlieff. Gesproken was met Koos Vorrink. Deze vond het "wel aardig". Oud-Minister J.H. Donner had hun ronduit gezeurd, dat hun programma niet deugde. Zij waren hem echter dankbaar voor zijn critiek. Dit had geleid tot herziening van het programma. Generaal Dayma van Twist gevoelde niets voor hun B.W. Als er moeilijkheden waren, dan was altijd de B.V.L. nog wel aanwezig. Op de vraag: "Kunt U die mannen nog allemaal vertrouwen?" antwoordde de Generaal "Ik vraag ze: komen jullie in de kerk. Zeggen ze: ja, nou dan zijn ze goed en anders zijn ze niet goed."

Van der Schaaf wilde hier contact op nemen met Seewald uit de v. Bijerenstraat, deze werkte reeds met een groep jongens, wapens zouden bv. verzameld worden.

Door middel van persoonlijke relaties wil men thans komen tot een HB.

Dit moet bestaan uit mensen van een onverdachte politieke loopbaan, liefst verzetsmannen uit verschillende plaatsen.

De Inlichtingendienst zal bealve voor het communisme zich ook interesseeren voor het privé leven van bv. onze Ministers. Is het bv. waar dat Min. Lieftinck renpaarden heeft gekocht en heeft hij voor zich privé dollarquaesties behandeld tijdens zijn dienstreis in Amerika.

Er moeten ook gegevens komen over de heeren Schermerhorn en Van Mook. De Indische quaestie moet in nieuwe banen gebracht worden. De ond rhandelaars moeten aan de kant en Indië moet opnieuw geannexeerd worden.

v.D.

MINUTENBLAD

DOSSIER No. OD 411

NAAM: ANTI-COMUNISTISCHE ORGANISATIES
ACTIES EN REACTIES.

1 Gewijzigd op verzoek van BIIIa.

11-5-50. ACD 4b. Rd

De... van... op... van... van...

MINUTENBLAD

DOSSIER No. OD 411

NAAM: ANTI-COMMUNISTISCHE ORGANISATIES
EN ACTIES

1. Gezien ivm CO 26862. C3 8-1-48
2. Gezien ter informatie, geen actie genomen. *W*
Afdeling C/I, 9 Januari 1948.
3. Gezien ter informatie = B III]. *W* = 12-2-49

10462	opleggen in OD 151	} te nemen actie.
10912	" " " 151 (2 STUKKEN)	
11687	" " " 151	
17057	" " " 151	
22582	" " " 1306	
4. Minuut 3 uitgevoerd.
ACD-4b, 21.2.49. *W*
5. Stukken betr. Ned. Comm. Comite gelicht uit OD 1261 en gevoegd in dit OD in opdracht van B IIIa.
ACD 4C. 4-5-49. *W*
6. Nogmaals stukken betr. "Ned. Comm. Comite" uit OD 1261 in dit dossier gevoegd.
ACD-4b, 13.7.49. *W*
7. ACD 1 Stuk 46438 (~~opgeleverd~~) hoort hier niet in; verwijderd en aan B VIII voorleggen ter berging. B III^a 2/10/49.
2 Die aanteekening op de 25.2.49.
3 Verroche de naam van dit St. te wijzigen in:
"Anti-Communistische Organisaties, acties en reacties!"

Gezien JCB
29/10/49

B.
D.A./I.067/W.I49

Volgno.

9 NOV. 1948

AD/49131

D'après une information de presse reprenant le journal catholique néerlandais "De Maasbode", les difficultés surgies au sein du parti communiste néerlandais après les élections de juillet ont provoqué la création d'un groupe d'opposition appelé le "Nederlands Communistisch Comité".

Ce comité est opposé au Kominform et se déclare en faveur de l'indépendance nationale du parti.

Le "Maasbode" ajoute que des congrès des adversaires du Kominform auraient déjà eu lieu à Dessau et à Zurich, réunissant des délégués d'Allemagne, de l'Europe Orientale et Centrale, de Suède, du Danemark, des Pays-Bas, de Suisse, de Belgique et du Luxembourg.

Il me serait agréable de connaître les renseignements que vous posséderiez au sujet de la création de cette dissidence du C.P.N., le comité dirigeant et l'importance de la scission.

Vous est-il connu que des membres de ce nouveau groupement auraient cherché ou établi des contacts avec des fractions étrangères similaires, notamment avec des Belges?

Le 26 octobre 1948.-

*Artikkel van de
R. de J. de J. de J. de J.*

MINISTERIE VAN JUSTITIE

AFDELING POLITIE

's-GRAVENHAGE,

- 2 NOV. 1948

BUREAU: Kabinet.

No. V. 9/47 Geheim.

Onderwerp: C.P.N.

Bijlage(n): 1.

Men wordt verzocht bij de aanhaling van dit schrijven, Afdeling, Bureau, dagtekening en nummer te vermelden.

Volgno.
3 NOV. 1948
ACD/ 40730

Hierbij heb ik de eer u onbegeestigd te doen toekomen een krantenknipsel betreffende "Scheuring in de communistische Partij Nederland".

Gaarne zal ik vernemen of U terzake iets bekend geworden is.

De Minister van Justitie,
namens deze,
Het Hoofd van het Bureau Kabinet van de
Afdeling Politie

the 51619

Mr. J.P.G. Goossen.

AAN: het Ministerie van Algemene Zaken
Hoofd v/d Centrale Veiligheidsdienst
Javastraat 68, 's-Gravenhage.
t.a.v. Ref. L.Pot.

SCHEURING IN DE COMMUNISTISCHE PARTIJ NEDERLAND?

„Tito-groep” tegen Kominformpolitiek

Mutaties in de leiding verwacht

Er is zich sinds enigen tijd in de gelederen der Communistische Partij Nederland een oppositiebeweging aan het vormen. Een Tito-beweging, zoals reeds in verschillende andere landen van Europa bestaat.

Deze actie is tot nu toe ondergronds gevoerd. Al tijdens de verkiezingsactie voor de Kamerverkiezingen is er — nadat Tito door de „Kominform” verloochend en uit de communistische beweging was gestoten — roering in de C.P.N. gekomen. De mislukking der communistische verkiezingscampagne heeft de oppositionele elementen te hoop doen lopen. Het inmiddels gestichte „Nederlands Communistische Comité” heeft ondergronds een circulaire verspreid, waarin begonnen werd de oppositie tegen de aan de hand van de Kominform lopende partijleiding te organiseren. Enigen tijd geleden heeft een tweede geheime circulaire het licht gezien, doch ook in deze circulaire werden „om begrijpelijke redenen” geen namen van de leden van het „Nederlands Communistische Comité” genoemd.

Intussen schijnt zich in de leiding van de C.P.N. en van het dagblad „De Waarheid” de zwaarste „zuivering” te voltrekken. Men mompelt, dat Gerben Wagenaar en Paul de Groot, tot nu toe de leiders der C.P.N., in ongenade zijn gevallen. Wagenaar moet door ernstige ziekte geheel zijn uitgeschakeld en wat Paul de Groot betreft, deze moet reeds geruimen tijd in het buitenland (vermoedelijk in Tsjecho-Slowakije) vertoeven. De redactiestaf van „De Waarheid” is zwaar ingekrompen, doordat een aantal der oude functionarissen zijn ontslagen en anderen zelf ontslag hebben genomen. In hoeverre een en ander samenhangt met het steeds verder teruglopen van het abonnementsaantal van dit dagblad, valt niet te zeggen. Het duurt voorts opmerkelijk lang eer „De Waarheid” haar eigen gebouw en bukkertij aan de Keizersgracht in het oude „Palix Meritis” betreft.

De „Tito”-beweging heeft zich over verschillende landen van Europa uitgebreid. Zelfs is enigen tijd geleden in Zürich een internationale conferentie van vertegenwoordigers der „Tito”-groepen uit verschillende landen gehouden. Of ook vertegenwoordigers uit Nederland daar geweest zijn, staat nog niet vast. Stalin blijft echter de lijn van de Kominform volgen en te verwachten is, dat de crisis in de C.P.N. zich binnenkort zal openbaren. Het wordt niet onmogelijk geacht, dat een geheel nieuwe figuur — onlangs uit Rusland teruggekomen — met de leiding der partij zal worden belast.

UITGEBOKT

Gravenhage, 18 October 1948.

No.: BX 47711

Onderwerp: het Nederlands Communistisch Comité

JEER GEHEIM.

IIIa IIIc 11

Met betrekking tot het terzijde vermelde onderwerp moge ik het volgende onder Uw aandacht brengen:

Reeds in 1945 was een duidelijke oppositie in de communistische geleiders merkbaar, hetgeen resulteerde in de heroprichting van de C.P.N. ("De Waarheid").

Sedertdien heeft de partijleiding over het bestaan daarvan zoveel mogelijk geszwegen en er naar gestreefd op constitutionele stemmen op de achtergrond te houden. Nochtans hebben zich bij herhaling nieuwe tekenen van oppositie geopenbaard.

Een zekere, dientengevolge gegroeiende spanning binnen de C.P.N.-organisatie, bereikte wel haar hoogtepunt omtrents het te Amsterdam gehouden C.P.N.-Kerstcongres 1947.

Het ontslag van de gevaarlijk-invloedrijke A.J. KOEJEMANS als hoofdredacteur van "De Waarheid" en zijn verwijdering uit het partijbestuur waren de eerste openlijke aanvallen op de oppositie. Hoewel de "groep-Koejemans" over het gehele land zijn aanhangers kreeg, is van een bepaalde bundeling dezer oppositionele elementen in de C.P.N. niet gebleken.

Sedert het Kerstcongres 1947 hebben de internationale gebeurtenissen en daaronder wel in hoofdsak de omwenteling in Tsjecho-Slowakije er toe bijgedragen, de oppositie te verdiepen en te versterken.

Ook de zaak-Tito en kort daarna het resultaat der Kamerverkiezingen gaven gereede aanleiding tot nieuwe, dan wel vernieuwde kritiek op het beleid van het partijbestuur. Uit de reacties van en vanwege het partijbestuur bleek, dat met dit gevaar terdege rekening werd gehouden.

Bepaalde bewijzen echter van het ontstaan en de groei van een verzetsgroepering tegen de politiek der C.P.N. bleven aanvankelijk nog uit.

- Inlans -

Aan de Heer:
 HC. v. P. te Amsterdam
 " " " " Rotterdam
 " " " " Den Haag *a 51908*
 " " " " Utrecht *a 58098*
 " " " " Groningen
 " " " " Arnhem
 " " " " Haarlem
 " " " " Eindhoven
 C. " " " Enschede.

Omlangige verzoeken evenwel hart aan elkaar twee gestencilde circulaire, welke blijken de inhoud zijn uitgegaan van het "Nederlands Communistisch Comité". De geschriften zijn overigens anoniem. Er wordt zelfs geen correspondentieadres in vermeld.

Mit de inhoud blijkt, dat de opstellers met grote waardering staan tegenover de Sowjet-Unie. Zij ontzeggen haar echter het recht:

"Mit de bondgenoten kleine Sowjet-republieken en de communistische partijen van andere landen tot afsplitsen van de Russische communistische partij te maken.
"Ook de strijd tegen het Amerikaanse kapitalisme moet ieder land op zijn eigen wijze voeren.
"Van Kominform, die alle communistische partijen bevelen geeft, achten wij overbodig, en uitsluitend als adviserend "lichaam" zouden wij haar kunnen accepteren."

Zij spreken zich uit voor een Nederlands communisme, omdat - aldus de circulaire -

"wij beter kunnen beoordelen, wat goed is voor de Nederlandse arbeiders, dan een instelling, die ergens in Boemenië of elders decreten uitvaardigt, al mogen daar enkele Nederlanders bij aanwezig zijn geweest."

De opstellers uiten hun waardering voor de Britse communisten, die zich aanstonds openlijk voor "het Communisme van Marschalk Tito" hebben uitgesproken, delen mede, dat zij de verkiezingen bewust hebben laten passeren, omdat

"wij onze partij publiekelijk geen afbreuk wilden doen, maar thans onze vrienden in Nederland met het streven van ons "Nederlands Communistisch Comité" in kennis te willen stellen".

Het stuk besluit dan:

"Het spreekt vanzelf, dat wij Marschalk Tito van onze actie op de hoogte houden. Leve ons vrije Nederlands "communisme"!

"Circulaire no 2 van het Nederlands Communistisch Comité" heeft blijvens de aanhef ten doel, de enkele dagen tevoren versonden eerste circulaire aan te vullen en de fouten te belichten, die tot een crisis in het Nederlands communisme hebben gevoerd. Zij wijst op gelijksortige crises in Finland, Italië, Zweden, veroorzaakt het Kominform en komt op voor Tito, Gomulka e.a.

Overigens bevat deze circulaire geen nieuws aangaande de aard van het daarachter liggende, tegen de C.P.N. geresen verzet.

In hoeverre er verwantschap bestaat of wellicht zal ontstaan tussen dit verzet en vroegere opposities, kan momenteel dezerzijds nog niet worden beoordeeld.

Ik moge U verzoeken een eventuele actie van het Nederlands Communistisch Comité te Urent wel aandacht te willen doen schenken, en mij - indien U daarvan zou blijken - daarrentrent wel zo uitvoerig mogelijk te doen berichten.

Het Hoofd van de Dienst
namens deze:

IV
III

J.G. Crabbendam.

Amsterdam, 11 OCT. 1948.

Volgne.

ACD/47326

Hieronder volgt in afschrift de inhoud van een dezerzijds in handen gekomen circulaire, waarvan de inhoud -mocht deze serieus zijn bedoeld- perspectieven opent voor een diepgaander interne strijd in de C.P.N.

Na grondige en langdurige voorbereidingen heeft in de laatste dagen ergens in ons land een bijeenkomst plaats gehad van functionarissen en leden der C.P.N. en hiermede sympathiserende organisaties. Deze vergadering is na diepgaande discussie eenstemmig tot het besluit gekomen een comité te stichten, dat ook in ons land de gedachten en doelstellingen van Maarschalk Tito nader bekend zal maken.

HET NEDERLANDS COMMUNISTISCH COMITÉ

wenst in deze eerste publicatie zijn standpunt uiteen te zetten:

Als communisten staan wij met grote waardering tegenover de Sowjet-Unie. Zij brengt voor ons de verwezenlijking van de communistische idealen en streeft het geluk van haar burgers na op een wijze, die wij gaarne ook onze landgenoten toewensen. Met grote bewondering staan wij tegenover de geweldige prestaties der Sowjet-Unie gedurende de oorlog met de Nazi-horden en met nog grotere bewondering hebben wij de uiterste krachtsinspanning van de Sowjet-Unie in haar strijd tegen het Amerikaanse kapitalisme gadeslagen.

Generalissimus Stalin eren wij als de grootste staatsman aller eeuwen!

De grote prestaties en successen der Sowjet-Unie in eigen land zijn echter geen aanleiding zonder critiek ook tegenover de internationale samenwerking met de bondgenoten en die communistische partijen van andere landen te staan. Deze critiek heeft Maarschalk Tito naar onze mening op meesterlijke wijze vertolkt en wij achten het in het belang van het Nederlands Communisme noodzakelijk deze critiek onder onze vrienden in ruime kring bekend te maken.

Immers, de Sowjet-Unie heeft niet het recht uit de bondgenoten kleine Sowjet-Republieken en de communistische partijen van andere landen tot afgietsels van de Russische communistische partij te maken.

Ook de strijd tegen het Amerikaanse kapitalisme moet ieder land op zijn eigen wijze voeren.

Een KOMINFORM, die alle communistische partijen bevelen geeft, achten wij overbodig en uitsluitend als adviserend lichaam zouden wij haar kunnen accepteren. Zo alleen kan de zelfstandigheid onzer partij ook in de toekomst gewaarborgd worden.

Juist

Juist omdat wij, leden van het comité, weten dat onze grote kracht in onze communistische ideologie vastligt, willen wij spreken van het Nederlands communisme. Wij willen niet alleen communisten, maar tevens Nederlanders zijn! Wij kunnen beter beoordelen wat goed is voor de Nederlandse arbeiders dan een instelling, die ergens in Roemenië of elders decreten uitgeeft, al mogen daar enkele Nederlanders bij aanwezig zijn geweest.

Wij willen nu baas in eigen huis zijn, omdat alleen op deze manier een garantie kan worden verkregen, dat wij ook in een verenigd communistisch Europa Nederlandse communisten kunnen blijven.

Wij zijn trots op onze Nederlandse tradities, op onze vrijheidsstrijd en op onze marxistische strijd voor een betere toekomst. Daarop willen wij verder bouwen!

Wij keuren ieder voogdijschap van de Kominform af en waarderen daarom het mannelijk optreden van Maarschalk Tito, die ook niet alleen communist, maar tevens Zuidslaviër wil zijn en baas in eigen huis wil blijven.

Het toekomstig communistisch Europa mag geen zuiver Sowjetische aangelegenheid zijn. Het moet zijn de ware gemeenschap der communistische volkeren van Europa.

En dit ideaal gaat verloren als aan ons Nederlandse communisten, evenals ook o.a. aan onze Italiaanse en Franse vrienden, iedere stap die zij in de politieke strijd moeten doen, wordt voorgeschreven.

De oprichting van ons comité is dus tevens een alarmkreet voor de communistische partijen in andere landen. Alleen als aan onze waarschuwing gevolg wordt gegeven, kan het politieke evenwicht worden gehandhaafd en zullen onze rechten in de toekomst worden gegarandeerd.

Wij zullen ons dus gemeenschappelijk verzetten tegen een Kominform, die in haar houding tegenover Maarschalk Tito reeds bewezen heeft, dat zij haar eigen wil aan andere volkeren wenst op te leggen.

Wij hebben waardering voor de Zwitserse communisten, die zich nu reeds openlijk voor het communisme van Maarschalk Tito hebben uitgesproken.

Wij hebben bewust de verkiezingen in ons land laten passeren, daar wij onze partij publiekelijk geen afbreuk willen doen. Na de verkiezingen echter hebben wij tal van gesprekken gehad met partijgenoten en vrienden en duidelijk gevoeld, dat in velen van onze besten dezelfde overtuiging leeft, die ook ons bezielt.

En al kunnen wij om begrijpelijke redenen onze namen nog niet bekend maken, wensen wij wel onze vrienden in Nederland met het streven van ons Nederlands Communistisch Comité in kennis te stellen.

Het spreekt vanzelf, dat wij Maarschalk Tito van onze actie op de hoogte houden.

Deze

Deze circulaire dient, voor beter begrip, te worden getoetst aan persberichten, voorkomende in:

- a) HET PAROOL dd. 6 October 1948, pagina 1, kolom 4, en
- b) DE NIEUWE DAG dd. 6 October, pagina 3, kolom 4, waarin gesproken wordt over een in de afgelopen week te Zürich gehouden bijeenkomst van oppositiegroepen uit de Europese communistische partijen.

Een en ander samengevoegd, doet vermoeden, dat het muisje TITO-MOSCOU nog wel eens een langer staartje kan krijgen.

F.2.

Circulaire nr. 2 van het Nederlands Communistisch Comité.

Onze eerste circulaire, waarmee wij een aantal kameraden op de hoogte brachten van de oprichting van ons Comité is sedert enkele dagen in jullie bezit.

Het is de bedoeling van deze 2e circulaire de eerste aan te vullen en van alle kanten de fouten te belichten, die tot een crisis in het Nederlands Communisme hebben gevoerd en tevens de weg te wijzen, die naar de oplossing van die crisis leidt. Wij achten uitvoerige bespreking dezer kwesties onzerzijds noodzakelijk, daar het partijbestuur naar onze mening er nog geen voldoende aandacht aan besteed heeft.

Wij zullen dan ook verder gaan met het propageren onze gedachten op ruime schaal (voorlopig nog clandestien), daar er niet meer en niet minder op het spel staat, dan overwinning of nederlaag van het Communisme in Nederland, misschien in geheel West-Europa. De reacties, die ons na de oprichting van ons Comité en de eerste publicatie van zijn doelstellingen ter ore kwamen, hebben ons aangemoedigd op de ingeslagen weg voort te gaan.

Wij beweren zeker niet, dat wij nu al de grote massa van de partijneoten en vrienden bereikt hebben. De belangstelling echter, die wij in menig gesprek hebben ervaren, toont ons, dat ons streven wel degelijk veel waardering vindt.

Vanzelfsprekend hebben wij ook andere klanken beluisterd. Zo werd door enkelen beweerd, dat onze actie het front van het Communisme zou verzwakken.

Wij dienen echter wel te bedenken dat de crisis van het Communisme in Nederland overeenkomst vertoont met die, welke de partij in andere landen, b.v. in Finland, Italië en Zweden doormaakt. De innerlijke onzekerheid, die in ons land een overtuigend succes van onze partij bij de laatste verkiezingen onmogelijk gemaakt heeft, is geen verschijnsel, dat alleen bij de C.P.N. optreedt. Welke zijn de redenen van deze innerlijke onzekerheid?

Tot het begin van de 2e wereldoorlog was de Komintern het leidende orgaan der communistische partijen van alle landen. Zij stond praktisch onder leiding van de communistische partij der U.d.S.S.R., levende uit de rijke ervaringen, opgedaan tijdens de ontwikkeling van het Communisme in de Sowjet-Unie. Wij keurden deze concentratie van alle communistische partijen onder één leiding destijds goed en hadden dan ook aanvankelijk geen verlangen naar bijzondere zelfstandigheid.

Toen in de loop van de laatste oorlog de Komintern op bevel van Generalissimo Stalin werd opgeheven, was haar taak vervuld, want de partijen in de landen buiten de Sowjet-Unie hadden geleerd, op eigen benen te staan. Hun bijzondere prestaties in het verzet tegen Nazidom en Fascisme hebben dit duidelijk bewezen. Ook ten opzichte van haar eigen ontwikkeling sloeg de partij in de Sowjet-Unie gedurende de Nazi-oorlog een nieuwe koers in; het sedert de revolutie als ongewenst beschouwde Russische nationale gevoel werd niet langer onderdrukt doch kreeg zelfs de mogelijkheid van vrije ontwikkeling.

Deze twee gebeurtenissen hielden volgens onze mening nauw verband met elkaar.

Dit opnieuw tot uiting komen van het nationale gevoel, echter nu in de "Sowjetische vorm" met een juiste verhouding tussen de doelstellingen der wereldrevolutie en de nationale beginselen, leek ons een natuurlijke consequentie van de verdere ontwikkeling der communistische ideologie.

Na de oorlog werd deze toestand, die ons allen bevredigde plotseling gewijzigd door het oprichten van de Kominform, die zich hoe langer hoe meer ontpopte als een voortzetting der Komintern, dus opnieuw streefde naar samenvatting en beheersing der communistische partijen.

Hoe meer de doelstellingen der Kominform bekend worden, destemmer groeit de critiek. Het behoeft ons niet te verwonderen, dat de eerste protesten van een Balkan-land, van Joego-Slavië, kwamen; immers, het sterk ontwikkelde nationale gevoel van de Balkan-volkeren moest wel direct reageren op elke poging tot beperking van nationale zelfstandigheid. De moedige Maarschalk Tito heeft deze gevoelens op meesterlijke wijze tot uitdrukking gebracht. De geweldige prestaties van het door hem geleide verzet tegen Nazis en Fascisten tijdens de oorlog gaven hem recht tot spreken. De wens van Maarschalk Tito naar nationale zelfstandigheid voor de communistische volkeren was zeker niet onbillijk, nu in de Sowjet-Unie het nationale gevoel officiële erkenning vond.

Te recht stelt Maarschalk Tito de vraag:

"Waarom moet ik als Communist het nationaal karakter van mijn partij prijsgeven en afstand doen van een recht, dat voor ieder Communist in de Sowjet-Unie onaantastbaar geworden is?"

Nu zullen wel sommige kameraden vragen, wat deze beweringen met een mogelijke onzekerheid bij ons te maken hebben.

Zeer veel!

Toen Maarschalk Tito door de Kominform in opdracht van kameraad Zhdanow gediskwalificeerd werd, stonden wij, Nederlandse Communisten, midden in de propaganda voor de Kamer-verkiezingen. De gebeurtenis was voor ons een schok, omdat het grote eenheidsfront van het Communisme in de ogen der Nederlandse kiezers plotseling een hevige klap kreeg. De Kominform met haar eisen aan Maarschalk Tito tot prijsgeven van de nationale zelfstandigheid der communistische partij van Joego-Slavië heeft in Nederland een verkiezings-succes voor onze partij onmogelijk gemaakt. Dit als antwoord aan die kameraden, die ons beschuldigen van verzwakking van het communistisch front!

Dit weinig doordacht handelen der Kominform op een voor ons hachelijk oomblik wierp hier tevens een nieuwe vraag op:

Is de Nederlandse Communist in de eerste plaats Nederlander en dan strijder voor de wereldrevolutie, of is hij in de eerste plaats strijder voor de wereldrevolutie en dan ook nog Nederlander? Omdat ons partijbestuur op deze vraag nog nooit een bevredigend antwoord gegeven heeft, willen wij dit doen.

Indien de Nederlandse Communist wil leven en werken volgens het voorbeeld van zijn kameraden in de Sowjet-Unie strijdt hij in nationale zelfstandigheid van zijn partij voor de bevrijding van de Nederlandse arbeidersklasse uit de kapitalistische slavernij. Hij volgt in deze strijd natuurlijk de communistisch-marxistische beginselen en staat daarmee op dezelfde basis, als de communistische

partijen van de andere landen. Indien in ieder land de communistische overwinning behaald is, zal de wereldrevolutie voltooid zijn.

De partij in Nederland moet haar tempo zelf bepalen en daarbij haar eigen wegen kiezen, natuurlijk in samenwerking met de partijen uit andere landen.

Vele uitspraken van leidende kameraden van andere landen bewijzen, dat ook zij bezwaren hebben tegen de internationale samenwerking der communistische partijen op de Kominform-basis.

Waarom werd de secretaris-generaal der Poolse communistische partij, Gomulka, van zijn functie ontheven?

Waarom stond juist de fractievoorzitter achter hem?

Waarom komt ook uit Bulgarije kritiek?

Omdat de oprichting van de Kominform een foutieve zet is geweest met onafzienbare noodlottige gevolgen voor het Communisme in alle landen buiten de Sowjet-Unie.

De Kominform wil de ontwikkeling tot nationale zelfstandigheid der partij, die tijdens de oorlog in alle landen gegroeid is, ongedaan maken. Op deze wijze draait zij het rad der tijd terug, en dat heeft zich altijd gewroken!

OPENT DE OGEN, COMMUNISTEN VAN NEDERLAND, VOOR HET TE LAAT IS!

LEVE ONS VRIJE NEDERLANDS COMMUNISME!

Notitie van B II,
bestemd voor B III.

Bijlage geleverd door B IV.
Ontvangen ~~aan~~ in originali door oud-lid
der CPN; het stuk was per post verzonden
uit Haarlem.

23-9-'48.

B II

1 Na grondige en langdurige voorbereiding heeft in de laatste dagen ergens in ons land een bijeenkomst plaats gehad van functionarissen en leden der C.P.N. en hiermede sympathiserende organisaties. Deze vergadering is na diepgaande discussie eenstemmig tot het besluit gekomen een comité te stichten, dat ook in ons land de gedachten en doelstellingen van Maarschalk Tito nader bekend zal maken.

2 Het Nederlands Communistisch Comité wenst in deze eerste publicatie zijn standpunt uiteen te zetten.

3 Als communisten staan wij met grote waardering tegenover de Sowjet-Unie. Zij brengt voor ons de verwezenlijking van de communistische idealen en streeft het geluk van haar burgers na op een wijze, die wij gaarne ook onze landgenoten toewensen. Met grote bewondering staan wij tegenover de geweldige prestaties der Sowjet-Unie gedurende de oorlog met de Nazi-horden, en met nog grotere bewondering hebben wij de uiterste krachtsinspanning van de Sowjet-Unie in haar strijd tegen het Amerikaans kapitalisme gade geslagen.

4 Generalissimus Stalin eren wij als de grootste staatsman aller eeuwen!

5 De grote prestaties en successen der Sowjet-Unie in eigen land zijn echter geen aanleiding zonder critiek ook tegenover de internationale samenwerking met de bondgenoten en de communistische partijen van andere landen te staan. Deze critiek heeft Maarschalk Tito naar onze mening op meesterlijke wijze vertolkt en wij achten het in het belang van het Nederlands Communisme noodzakelijk deze critiek onder onze vrienden in ruimer kring bekend te maken.

6 Immers, de Sowjet-Unie heeft niet het recht uit de bondgenoten kleine Sowjet-Republieken en de communistische partijen van andere landen tot afgietsels van de Russische communistische partij te maken.

7 Ook de strijd tegen het Amerikaans kapitalisme moet ieder land op zijn eigen wijze voeren.

8 Een Kominform, die alle communistische partijen bevelen geeft, achten wij overbodig, en uitsluitend als adviserend lichaam zouden wij haar kunnen accepteren. Zo alleen kan de zelfstandigheid onser partij ook in de toekomst gewaarborgd worden.

9 Juist omdat wij, leden van het Comité, weten dat onze grote kracht in onze communistische ideologie vastligt, willen wij spreken van het Nederlands Communisme. Wij willen niet alleen Communisten, maar ook tevens Nederlanders zijn! Wij kunnen beter beoordelen, wat goed is voor de Nederlandse arbeiders, dan een instelling, die ergens in Roemenië of elders decreeten uitgeeft, al mogen daar enkele Nederlanders bij aanwezig zijn geweest.

10 Wij willen nu baas in eigen huis zijn, omdat alleen op deze manier een garantie kan worden verkregen, dat wij ook in een vereenigd communistische Europa Nederlandse Communisten kunnen blijven.

Wij zijn trots op onze Nederlandse tradities, op onze vrijheidsstrijd en op onze marxistische strijd voor een betere toekomst. Daarop willen wij verder bouwen!

Wij keuren ieder voogdijschap van de Kominform af en waarderen daarom het mannelijk optreden van Maarschalk Tito, die ook niet alleen Communist, maar tevens Zuidslaviër wil zijn en bees in eigen huis wil blijven.

Het toekomstig communistisch Europa mag geen zuiver Sowjetische aangelegenheid zijn. Het moet zijn de ware gemeenschap der communistische volkeren van Europa.

En dit ideaal gaat verloren, als aan ons Nederlandse Communisten, evenals ook o.a. aan onze Italiaanse en Franse vrienden iedere stap, die zij in de politieke strijd moeten doen wordt voorgeschreven.

De oprichting van ons Comité is dus tevens een alarmkreet voor de communistische partijen in andere landen. Alleen als aan onze waarschuwing gevolg gegeven wordt, kan het politieke evenwicht worden gehandhaafd, en zullen onze rechten in de toekomst worden gegarandeerd.

Wij zullen ons dus gemeenschappelijk verzetten tegen een Kominform, die in haar houding tegenover Maarschalk Tito reeds bewezen heeft, dat zij haar eigen wil aan andere volkeren wenst op te leggen.

Wij hebben waardering voor de Zwitserse Communisten, die zich nu reeds openlijk voor het Communisme van Maarschalk Tito hebben uitgesproken.

Wij hebben bewust de verkiezingen in ons ^{Land} laten passeren, daar wij onze partij publiekelijk geen afbreuk willen doen. Na de verkiezingen echter hebben wij tal van gesprekken gehad met partijgenoten en vrienden en duidelijk gevoeld, dat in velen van onze besten dezelfde overtuiging leeft, die ook ons bezielt.

En al kunnen wij om begrijpelijke redenen onze namen nog niet bekend maken wensen wij wel onze vrienden in Nederland met het streven van ons Nederlandse Communistisch Comité in kennis te stellen.

Het spreekt vanzelf, dat wij Maarschalk Tito van onze actie op de hoogte houden.

Leve ons vrije Nederlands Communisme!